

Nhất Tiểu Phong Trần Chi Nghiệt Duyên (Nghiệt Duyên)

Contents

Nhất Tiểu Phong Trần Chi Nghiệt Duyên (Nghiệt Duyên)	2
1. Chương 1: Tiết Tử	3
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	8
4. Chương 3	12
5. Chương 4	16
6. Chương 5	19
7. Chương 6	23
8. Chương 7	26
9. Chương 8	30
10. Chương 9	34
11. Chương 10	38
12. Chương 11	42
13. Chương 12	47
14. Chương 13	51
15. Chương 14	55
16. Chương 15	58
17. Chương 16	61
18. Chương 17	65
19. Chương 18	68
20. Chương 19	71
21. Chương 20	74
22. Chương 21	77
23. Chương 22	80
24. Chương 23	83
25. Chương 24	87
26. Chương 25	91
27. Chương 26	94
28. Chương 27	97
29. Chương 28	100
30. Chương 29	103
31. Chương 30	107
32. Chương 31	110
33. Chương 32	113
34. Chương 33	115
35. Chương 34	119
36. Chương 35	123
37. Chương 36	126
38. Chương 37	129
39. Chương 38	132
40. Chương 39	135

41. Chương 40	139
42. Chương 41	142
43. Chương 42	145
44. Chương 43	148
45. Chương 44	150
46. Chương 45	154
47. Chương 46	156
48. Chương 47	159
49. Chương 48	162
50. Chương 49	165
51. Chương 50	169
52. Chương 51	171
53. Chương 52	174
54. Chương 53	178
55. Chương 54	181
56. Chương 55	184
57. Chương 56	188
58. Chương 57	191
59. Chương 58	195
60. Chương 59	199
61. Chương 60	202
62. Chương 61	204
63. Chương 62	207
64. Chương 63	211
65. Chương 64	215
66. Chương 65	219
67. Chương 66	221
68. Chương 67	224
69. Chương 68	228
70. Chương 69: Phiên Ngoại: Thương	233
71. Chương 70: Phiên Ngoại: Hạ	237

Nhất Tiêu Phong Trần Chi Nghiệt Duyên (Nghiệt Duyên)

Giới thiệu

Họa sĩ: Hủ Li Thể loại: cổ trang, ngược tâm, tra công x si tình tiểu quan thụ, HEEditor & Beta: Rein

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tieu-phong-tran-chi-nghiet-duyen-nghiet-duyen>

1. Chương 1: Tiết Tử

Tại Kỳ Nghê Bình Châu Tây Bắc, Cừ Dương thành khi đó là nơi sản xuất ra rất nhiều mỹ tửu, ở trong thành có không ít cửa tiệm buôn bán rượu lớn nhỏ, trong đó nổi danh nhất chính là Thành Nam An gia, nhà bọn họ có bí phương gia truyền ủ ra Cửu Uẩn Xuân Tửu*, được triều đình ngự dụng cống rượu, An gia cũng vì vậy mà trở nên nổi tiếng về sự giàu có.

**Cửu Uẩn Xuân Tửu: một trong những loại rượu cực phẩm.*

Một gia tộc giàu có, một người thịnh vượng sẽ không tránh khỏi có chút việc riêng, An gia cũng không ngoại lệ.

Nghe nói An gia mấy đời trước đồng thời xuất hiện hai vị công tử am hiểu tửu nghiệp, khi đó An lão gia không biết nên an bài như thế nào, cho đến khi sắp chết vẫn không thể quyết định người thừa kế, đến cuối cùng lão gia vừa chết, hai huynh đệ liền vì việc kế thừa mà đứng lên tranh giành, kết quả ca ca bởi vì một chút sơ sẩy mà bị đệ đệ đánh bại, đệ đệ vì bảo vệ chính mình và địa vị của con cháu sau này, đã cùng ca ca phân gia, đuổi ca ca và người nhà của y ra khỏi Cừ Dương thành.

Từ đó, An gia chia thành Bản gia và Phân gia, người Bản gia vừa sinh ra đã có quyền thừa kế An gia, mà Phân gia vĩnh viễn chỉ có thể chịu danh hiệu “người thất bại”, ăn nhờ ở đậu.....

Lại một mùa xuân trôi qua, trong Cừ Dương thành tiểu thương lui tới không ngừng, ngày hôm nay một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa nhà Thành Nam An gia, một đứa trẻ xinh đẹp tựa kim đồng từ trên xe đi xuống, thế nhưng trong mắt nó không có chút non nớt hoạt bát mà một đứa trẻ cùng lứa nên có, ngược lại thâm thúy lạnh lùng, tràn ngập hàn khí.

Nó ngẩng đầu nhìn biển hiệu An phủ, chữ “Ngự” chói mắt ở góc dưới bên phải kia khiến nó không khỏi nhú mày, nhớ lại lời nói của phụ thân, thần sắc nó càng thêm ngưng trọng.

“Thiếu Du, bắt đầu từ năm nay, con sẽ sống ở Bản gia..... Nhớ kỹ, ở Bản gia, không phải con áp chế người khác, thì là người khác áp chế con!”

“Cha, mẹ.....” Đứa nhỏ khẽ kêu lên.

Dù còn nhỏ nó cũng hiểu được, cuộc sống về sau, xưng hô này có thể sẽ không còn dùng được nữa.

Bản gia An gia đã liên tục ba đời nhất mạch đơn truyền, hiện tại đương gia An Vĩnh Huy cảm thấy một nhà ba người ở nơi này thật sự là quá lớn, phủ đệ quá mức xa xỉ, vì vậy đã phái người đến Phân gia mang về một bé trai tuổi tác xấp xỉ con mình đến ở chung.

Y một mặt hy vọng trong nhà có thể náo nhiệt một chút, mặt khác muốn thông qua sự chung sống của hai đứa trẻ khiến xích mích giữa Bản gia với Phân gia được giảm bớt, nhưng y hiển nhiên tính sai, cũng không nghĩ đến tương lai không lâu, bởi quyết định này của mình mà làm cho An gia đổi chủ.

An Vĩnh Huy nắm tay An Thiếu Du dắt tới hậu viện An gia, bước chân vào viện, có thể nghe được bên trong truyền ra tiếng vui cười như chuông nhỏ.

An Vĩnh Huy nghe thấy âm thanh này, lập tức lộ ra nụ cười ôn nhu của từ phụ, y nói về hướng đó: “Thừa Anh, đừng bước bình nữa, mau đến đây với cha nào.”

Nghe thấy tiếng gọi này, chỉ chốc lát sau, một thân ảnh nho nhỏ đã thoáng cái nhào vào lòng An Vĩnh Huy, “Cha!”

An Thiếu Du đứng một bên, bất động thanh sắc quan sát chủ nhân tương lai của An gia.

An Thừa Anh năm nay năm tuổi, nhỏ hơn An Thiếu Du hai tuổi, bởi vì được cha mẹ cưng chiều, nên căn bản không hiểu nỗi khổ nhân gian, bị dưỡng thành trắng trắng mềm mềm, là một tiểu thiếu gia thập phần đáng yêu.

An Vĩnh Huy ôm con trai, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn như trứng của nó, nhịn không được hôn một cái, Tiểu Thừa Anh bị hôn cười khanh khách không ngừng, cha con hai người sau một phen thân thiết, An Vĩnh Huy mới bắt đầu giới thiệu thiếu niên bên cạnh cho con trai.

“Thừa Anh, con xem, đây là Thiếu Du ca ca, về sau con và y sẽ cùng nhau đọc sách, chơi đùa, thân thiết ở chung với ca ca, biết không?”

Tiểu Thừa Anh hoàn toàn không để ý từ lúc nào bản thân có thêm một ca ca, nó chỉ biết về sau người ca ca này sẽ cùng mình chơi là được, vì thế nó rất hào phóng đứng trước mặt An Thiếu Du, cười ha hả kéo tay đứa nhỏ kia.

“Ca ca, sau này cùng chơi với nhau nha!”

An Thiếu Du âm thầm cười nhạo, nhưng ngoài mặt vẫn lộ ra nụ cười, “Được, cùng nhau chơi!”

Nghiệt duyên —— bắt đầu từ đây.

2. Chương 1-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Âm..... Chanh Âm, Chanh Âm?”

Giọng nói quen thuộc, lay động nhẹ nhàng, đánh thức người đang chìm sâu trong mộng.

“Ừm?”

Chanh Âm khẽ mở mắt ngồi dậy từ ghế quý phi, thần trí vẫn còn mơ hồ không rõ, bộ dáng giống như hán tử uống say chúi đầu về phía trước.

“Ai..... người không thể ngủ nữa, mau thức dậy đi, lão bản đã trở về rồi!” Nam tử đứng trước mặt, rót một chén trà cho y xốc lại tinh thần.

Chậm rãi nhận lấy chén trà, uống xong xuôi, người cuối cùng cũng không còn mơ hồ nữa, nhưng tinh thần vẫn như trước không được tốt lắm.

Nam tử bất đắc dĩ liếc mắt, lúc này mới nói: “Lão bản đem đồ người muốn về rồi kìa, người.....”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy Chanh Âm trước mắt mới vừa rồi còn đang chán chường muốn chết bỗng nhiên giống như bị sét đánh, nhanh chóng đứng lên, tinh thần phấn chấn, phút chốc đã chạy ra ngoài.

“Lão bản, ta yêu người, mau đưa Cửu Uẩn Xuân Tửu cho ta!”

“.....”

Cảnh tượng này thực khiến người ta buồn cười, nam tử phụ trách đến đánh thức y không khỏi lắc đầu cười, xoay người ra cửa, đi theo Chanh Âm đang xuống lầu.

Khi y xuống dưới lầu, cơ hồ tất cả tiểu quan trong khách điểm đều đã tụ tập ở trong đại sảnh, hôm nay trong đại sảnh không có khách nhân, mà bị nhóm tiểu quan vây quanh chính là hai mỹ nhân, một người cầm giấy bút trong tay đọc tên, người kia thì phụ trách chuyển đồ, bọn họ ở đây chính là đang — chia quà vật!

“Bánh hạch đào [1] ở Thanh Thủy trấn, của ai đây?” Mỹ nhân thứ nhất Diệu Linh, cũng chính là lão bản của khách điểm này hô về phía mọi người.

“Của ta!” Bị chặn ở bên ngoài vòng vây, có người giơ tay đáp lại.

“Được, ta nhớ cái đã..... bánh hạch đào của Ngâm Hoan.” Nói xong ở trên giấy trước chữ “Bánh hạch đào” ghi chữ “Ngâm”, sau đó mới phân phó mỹ nhân thứ hai bên cạnh, “Tiểu Đình mau dùng công phu ném qua, nhớ không được dể thương mặt hắn, bằng không đệ phải thay thế vị trí hắn, làm việc cho ta đó.”

Tiểu quan nơi này đều biết, Diệu Đình phụ trách phân phát đồ chính là đệ đệ ruột của lão bản, bởi vì bộ dáng hắn so với Diệu Linh còn muốn đẹp hơn ba phần, thập phần có tố chất của một mỹ nhân, vì vậy mà lão bản vô cùng kiêng kỵ về người đệ đệ này, chỉ là tính cách của hắn có hơi.....

Hắn không nhiều lời, trực tiếp dùng tay ném qua, bánh hạch đào ở trên đầu mọi người vẽ ra một đường vòng cung, ngay ngắn rơi vào trong tay tiểu quan Ngâm Hoan lên tiếng khi nãy, nhất thời chung quanh vang lên một tràng vỗ tay, trầm trồ khen ngợi.

Cũng không kéo dài quá lâu, đã bị giọng nói của lão bản cắt ngang, “Cây mơ Tuyết Sơn [2]..... Hả, ai lại muốn đồ chua như vậy? Có phải là đang mang thai hay không?”

Câu nói của hắn dẫn tới một trận cười vang, trong lòng mọi người đều biết rõ, trong khách điểm này thuần một sắc nam tử, cô nương ở đâu ra mà nghi ngờ chứ?

“Là ta, là ta!” Một người đỏ mặt vươn tay ra, hắn ở trong vòng vây, Diệu Linh trực tiếp đưa đồ vật hắn muốn qua.

“Hừ, ta chẳng qua là hoài niệm mỹ thực quê nhà mà thôi, lão bản người có cần nói lời ác độc như vậy không?”

“Được được được, có điều Ly Hoa à, không phải là ta muốn nói vậy, nhưng mỹ thực quê nhà của người có thể đổi món khác hay không? Ta nhớ vịt nướng nơi đó cũng rất nổi danh..... Kế tiếp, Cửu Uẩn Xuân..... À, cái này ta biết, Chanh Âm, Chanh Âm đâu?” Diệu Linh bắt đầu tìm người.

Đồ vật này hắn đặc biệt khắc sâu ấn tượng, bởi vì hằng năm Chanh Âm đều nghĩ hết cách để uống một chút, từ lúc bọn họ quen biết đã bắt đầu như vậy rồi.

“Chỗ này, chỗ này!” Chanh Âm cười ha hả chui vào, đưa tay nâng niu hai bình rượu qua, ôm vào lòng giống như bảo bối.

“Nói trước, món đồ này ta giúp người mang về, người cũng phải nghe ta nói, không được tiếp khách quá phận như vậy nữa, đối với thân mình vẫn.....”

Ngay tại lúc Diệu Linh vừa mở lời, Chanh Âm đã lập tức cười luôn miệng nói: “Biết rồi, biết rồi, người là lão bản, ta đương nhiên nghe lời người, dù sao năm nay cũng chính là năm cuối, ta sẽ không quá phận nữa, yên tâm, yên tâm.” Nói xong, y vui vẻ cầm hai bình Cửu Uẩn Xuân Tửu chạy về phòng mình, cũng không biết có nghe lọt được chữ nào hay không, vẫn là qua loa cho xong.

Nhìn bộ dáng này của y, Hiên Thanh mới vừa rồi đi đánh thức y dậy, vừa vặn xuống lầu nhìn thoáng qua, bắt gặp nụ cười kia cũng không khỏi thở dài một tiếng — đúng là nghiệp chướng mà!

Nơi này chính là Căng Uyên Lâu ở biên cảnh Kỳ Nghệ, một tiểu quan quán, là nơi làm ăn giống như hoa lâu, nhưng khách điểm này lại có một đặc điểm kỳ lạ — tiểu quan trong điểm đều là tự nguyện bán mình, không bắt ép hay giựt dây gì cả, cũng không có sợ hãi đến nỗi bỏ trốn, vì vậy khách nhân vào trong điểm, ngoại trừ thân thể có vấn đề, bằng không chưa bao giờ có người làm ra chuyện giống như cự tuyệt tiếp khách, điều này làm cho khách nhân rất vừa lòng, cho nên việc làm ăn trong điểm thật sự rất tốt, chủ cũ khách mới không ngừng, thậm chí số lượng người nghe danh mà đến cũng không ít, sinh ý ngày càng phát triển, nhóm tiểu quan cũng vì vậy mà cảm thấy rất vui vẻ.

Đương nhiên, để hấp dẫn khách không chỉ hầu hạ chu đáo là được, mà tướng mạo nhóm tiểu quan cũng không thể kém, về điểm ấy, càng không ai lo lắng, bởi chỉ bằng sự khôn khéo của tiểu lão bản nơi này, mỹ nhân đều sẽ trốn không khỏi đôi mắt hắn.

Nhưng cái gọi là biết người chỉ biết mặt, tiểu lão bản Diệu Linh đối với nhóm tiểu quan mà nói vẫn là một bí ẩn, không, phải nói là đối với mọi người lão bản Căng Uyên Lâu là một bí ẩn, lâu lâu làm ăn thoạt nhìn dường như là phụ truyền tử, tử kế phụ, thế nhưng không ai biết “tử” này đến từ đâu.

Lấy tiểu lão bản ở nơi này mà nói, phụ thân hắn là tiền nhiệm lão bản, chính là vào một năm một tháng một ngày nào đó, hắn bỗng nhiên mang về một “ái thê” cũng là nam tử, sau đó không lâu, lại vào một năm một tháng một ngày nào đó, hắn lại mang về một “ái tử” xinh đẹp, ai mà biết đứa nhỏ này từ đâu tới đây!?

Nhóm tiểu quan đối với Diệu Linh cảm thấy rất tò mò, mà Diệu Linh đối với bọn họ cũng vô cùng hiếu kỳ.

Không có người nam nhân nào sinh ra đã cam nguyện bán mình, dấn thân vào con đường này, mà mọi người trong điểm đều vui vẻ buôn bán, bình an sống qua ngày, điều này khiến cho Diệu Linh rất hiếu kỳ, nhưng vì tôn trọng mọi người, hắn từ trước đến giờ chưa từng hỏi qua.

Phía sau mỗi người đều có chuyện xưa thuộc về riêng mình, bi ai, hạnh phúc, đau khổ, sung sướng..... Tuy mọi chuyện như thế nào, Diệu Linh không rõ lắm, nhưng hắn biết kết cục chắc chắn không như ý người, cho nên họ mới đi đến bước đường này, hắn tuyệt đối không thể chạm vào nỗi đau ấy, điều Diệu Linh có thể làm, chỉ là tận lực thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhoi của họ, sau khi họ qua hai mươi lăm tuổi, sẽ cho bọn họ một nơi nương thân mà thôi.

Hai mươi lăm tuổi là bước ngoặt cuộc đời mà tiểu quan phải gặp, hiện giờ Chanh Âm đang phải đối mặt với điều này.

Một khi tiểu quan qua tuổi này, thông thường sẽ bị người ghét bỏ vì già yếu, niên kỷ xinh đẹp nhất đã qua, bọn họ không còn vốn liếng gì để lấy lòng hầu hạ khách nhân nữa, lúc này điều chờ đón họ chính là nghèo túng và cô đơn.

Không đành lòng thấy bọn họ có kết cục thê lương như vậy, cho nên vài vị lão bản đời trước đã mua một mảnh đất trong thành Đồng Lăng ở Lâm Châu, đồng thời xây nhà ở, nghe nói phong cảnh nơi đó rất đẹp, thích hợp nghỉ ngơi dưỡng sức, tiểu quan hơn hai mươi lăm tuổi có thể lựa chọn đến nơi đó tiếp tục sống, tuy rằng cuộc sống không phải giàu có hay hạnh phúc lắm, nhưng cũng coi như thật sự tốt rồi, tiểu quan đi cư đến nơi đó ngày càng nhiều, vì vậy có người đặt cho nơi đó một cái tên — “Ẩn Hạng*”.

*Ẩn Hạng: ngõ hẻm, ý chỉ một bước ngoặt khác cho các tiểu quan.

Mà Chanh Âm dường như cũng lựa chọn cách sống này, cuối năm nay y sẽ qua hai mươi lăm tuổi, vì thế không cần đợi người khác nhắc, từ năm trước y đã biểu lộ kế hoạch của mình, đi Lâm Châu dưỡng “già”, mà Diệu Linh dĩ nhiên cũng không có phản đối.

[1] Bánh hạc đào (vân phiến cao hay còn gọi là tuyết phiến cao): là một loại bánh ngọt đặc sản ở Giang Tô.

[2] Cây mơ Tuyết Sơn: quả của nó có vị chua, rất bổ dưỡng và thích hợp cho nữ nhân đang hoài thai.

3. Chương 2

Ban đêm, các khách điếm nơi làng chơi đều lên đèn rực rỡ, mở rộng cửa buôn bán, các ngõ hẻm ban ngày có vẻ tịch liêu gần như trong nháy mắt ngập tràn nhân khí.

Trần nhỏ này mặc dù nằm ở biên cảnh Kỳ Nghệ, nhưng thương nhân hay lui tới, người du ngoạn lại nối liền không dứt, đến ban đêm, dĩ nhiên có nam nhân cần một nơi giải sầu, trong con hẻm xưa cũ, vừa có kỹ viện vừa có nhà dân, thế nhưng nam quán chỉ có một chỗ, những năm gần đây lại thịnh hành nam phong, một tòa Căng Uyên Lâu độc nhất dĩ nhiên phát triển không ngừng.

Hoa đăng lác đác, đại môn vừa mở ra, đã có khách quen đi vào trong, thân làm lão bản Diệu Linh dĩ nhiên mang khuôn mặt tươi cười ra nghênh đón, nếu là khách quen, đối với sở thích của bọn họ, Diệu Linh tất nhiên biết rõ, kêu lên một tiếng ra hiệu, lập tức có mấy tiểu quan xông tới vây quanh, tủm tỉm cười gọi công tử này, công tử nọ, sau đó dẫn những khách nhân này vào đại sảnh hoặc phòng riêng ngồi rồi mọi chuyện “từ từ sẽ đến”.

Cái gọi là làm ăn chính là như thế, tại nơi này nam nhân bỏ tiền ra mua một đêm tình, đạt được một đêm thỏa mãn, mộng xuân người tình ta nguyện một chút cũng không lưu lại, qua đêm này, mọi người ai cũng

không quen biết ai, cũng sẽ không gặp lại.

Chỉ là nhất hồi sanh, nhị hồi thực*, trong đó cũng không thiếu việc sau một thời gian chung sống thì sinh ra ái mộ đối phương, ví dụ, tối nay một người như vậy đã tới!

**Nhất hồi sanh, nhị hồi thực: lần đầu gặp thì xa lạ, nhưng khi gặp lại thì thành quen.*

“Lão bản, ta muốn mua Hiên Thanh trong điểm của ngươi!” Một người trẻ tuổi phóng khoáng, thân hình cao lớn, bước vào trong lầu, la to.

Giọng nói hấn to rõ khiến không ít người chú ý, nhưng bản thân hấn dường như không quan tâm mình trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, vẻ mặt vẫn tươi cười như trước đứng giữa đại sảnh.

Nghe thấy tiếng này, Diệu Linh vội vàng chạy tới, lúc mới nhìn thấy người nọ, cảm giác không tệ nhưng lại rất xa lạ, hấn không nhớ Hiên Thanh có tiếp qua vị khách nhân này, một khi đã như vậy, vì sao hấn lại muốn Hiên Thanh chứ?

Hiên Thanh vốn đang cùng bằng hữu Chanh Âm ở trên lầu thưởng rượu, nghe nói có người nhắc tên hấn, đã đi xuống lầu xem, Chanh Âm ôm theo thái độ tò mò cũng đi theo xem trò vui, hai người vừa đến dưới lầu, Hiên Thanh còn chưa kịp nhìn kỹ, người trẻ tuổi kia đã thoáng một phát xông tới ôm chặt Hiên Thanh.

Hấn một bên ôm một bên nói: “Hiên Thanh, Hiên Thanh, đúng là ngươi rồi, ngươi quả nhiên đẹp như trong tranh, ta biết ngươi rất thông minh, cho nên ngươi nhất định phải đi cùng ta.”

“.....”

Do bất lợi về thân hình, Hiên Thanh bị hấn siết chặt trong lòng, gương mặt dán chặt lấy ngực hấn, ngay cả trả lời cũng không làm được.

Chanh Âm thấy cảnh này không khỏi phì cười ra tiếng, chậm rãi bước đến bên cạnh Diệu Linh hỏi: “Lão bản, Hiên Thanh chọc phải kẻ dở hơi như vậy lúc nào thế?”

Tuy rằng nam tử kia cao lớn, nhưng gương mặt đó nhìn thế nào cũng có chút non nớt, hấn là nhỏ tuổi hơn so với Hiên Thanh, Chanh Âm kết luận hấn không có khả năng vượt qua hai mươi tuổi!

“Ai mà biết!” Diệu Linh nhún nhún vai, sau đó không quên nhắc nhở, “Ta nói vị khách nhân này, ta biết ngài rất kích động, nhưng cũng không nên kích động tới mức ngộp chết Hiên Thanh chứ?”

Nam tử nghe vậy, kỳ quái cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Hiên Thanh bị hấn đè ép trong ngực, hai gò má và tai đều đỏ bừng, hai tay không ngừng chụp loạn cánh tay hấn, bộ dáng dường như rất vất vả.

“Oa a!” Hấn vội vàng buông tay.

Hiên Thanh rốt cuộc có thể thoát khỏi ma trảo, thối lui đến một bên liên tục thở dốc, ngay cả lời mắng người cũng thừa.

Chanh Âm thấy vậy, rốt cuộc nhịn không được, cười lên ha hả, trong đại sảnh, có người nghe thấy tiếng cười cũng rất không nể mặt cùng nhau cười theo, Hiên Thanh bị tiếng cười bao phủ, hổn hển nhìn nam tử lúc này, nam tử cũng cảm thấy xấu hổ, ở một bên xin hấn tha thứ, Diệu Linh cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, vì thế dẫn hai người bọn họ đến nội thất (*gian phòng trong*) nói chuyện, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tương lai của Hiên Thanh, thân làm lão bản, hấn phải chịu trách nhiệm.

Trước khi đi, Diệu Linh giao việc tiếp đón khách nhân cho Chanh Âm, Chanh Âm rất vui vẻ nhận lời, hiện giờ y thật sự rất rảnh rỗi, vì lão bản phòng y lạm tiếp sinh ý, mấy ngày nay đều không cho y cơ hội tiếp khách, khiến y rất buồn bực.

Hiện tại ngược lại phải hoan hô, giao công việc tú bà cho y, đúng là cầu được ước thấy, làm việc này gần mười năm, tự nhiên quen tay hay việc thôi!

Thông thường giờ hội (*từ 21 giờ đến 23 giờ khuya*) là thời điểm khách nhân nhiều nhất, nhưng tới giờ vẫn không thấy lão bản bọn họ đi ra, Chanh Âm nói đến độ lạc cả giọng, nhưng y vẫn không biết mệt mỏi, nhận lấy nước trà người bưng tới uống vài hớp, sau khi để xuống lại tiếp tục chào hỏi khách nhân, mấy tiểu quan quen biết y ở bên thấy vậy đều không biết làm gì — ai, cái tính “cuồng làm việc” lại nổi lên nữa rồi.

“Ô, Lục gia? Ngọn gió nào đem ngài tới đây vậy?” Chanh Âm phớt lờ ánh nhìn của người khác, chỉ chăm chăm nhìn vào con mồi có tiền, thoáng cái đã nhào tới trước.

Vào cửa lần này cũng là khách quen ở đây, lão họ Tiền, là thương nhân kinh doanh từ lâu, tất cả mọi người đều gọi lão là Tiền Lục gia, danh phó kỳ thực*, đích thị có rất nhiều tiền, cho nên mỗi lần thấy lão ta đến, nhóm tiểu quan hám tiền không ai không muốn lấy một ít từ trên người lão.

**Danh phó kỳ thực: danh tiếng hoặc danh nghĩa xứng với thực tế. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn)*

Tiền Lục gia cười ha hả đi về phía Chanh Âm, nói với y: “Chanh Âm, mau tìm cho ta mấy tiểu quan có tư sắc lại đây, hôm nay ta mang đến một đại tài chủ.”

“Được được được, mời các ngài lên lầu.” Vừa nghe hai chữ “tài chủ”, Chanh Âm tức thì cười tươi như hoa, mặc kệ hấn là ai, trước mời vào rồi nói sau.

Tiền Lục gia ưa thích quan nhi biết thức thời, Chanh Âm rất đúng khẩu vị của lão, nếu không phải tuổi tác hơi lớn, lão ta nhất định bao thưởng y mấy tháng, ý nghĩ như vậy cũng không biểu lộ quá nhiều, dù sao hôm nay lão cũng có khách quý, vì thế, Tiền Lục gia xoay người, hô với bên ngoài: “An công tử không cần khách khí, quan nhi nơi này nổi danh nghe lời, nhất định có thể hầu hạ ngài thoải mái!”

Chanh Âm đối với vị đại tài chủ này tràn đầy tò mò, thỉnh thoảng cũng nghiêng mắt nhìn qua một chút, không riêng gì y, tiểu quan trong lâu cho dù có việc gì hay không, cũng không khỏi nhìn về phía cửa mấy lần.

Tiếng nói của Tiền Lục gia vừa dứt, chỉ thấy một nam tử bước chân vững vàng đi vào trong điếm.

“Thật tuần tú!” Chanh Âm nghe có người ở một bên nói.

Y quan sát tỉ mỉ, nam nhân này một thân cẩm bào, mắt như sao băng, khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo, bộ dáng phi thường đẹp, hai đầu lông mày xen lẫn cơ trí và khôn khéo, vừa nhìn đã biết đây không phải người dễ đụng tới, chỉ là.... dường như.... đã gặp nhau ở nơi nào rồi thì phải...

Ừm..... Ở nơi nào chứ?

Nam nhân vừa bước vào lâu, Tiền Lục gia đã ra nghênh đón, nhưng hắn không để mắt đến Tiền Lục gia, ngược lại liếc mắt ngắm nhìn bốn phía, cuối cùng đôi mắt như đêm tối thâm thúy lại tràn ngập hàn khí kia không thể tin tưởng lớn, dường như rơi vào trên người Chanh Âm.

“Thưa Anh!?” Hắn gần như gầm nhẹ ra tiếng.

“A? Hai người quen biết nhau sao?” Tiền Lục gia cảm thấy bất khả tư nghị (*không thể tưởng tượng được*).

An Thiếu Du hiện giờ chính là đương gia An gia, hắn trong mắt mọi người không thể nghi ngờ chỉ có: chuyên nghiệp, giản dị, chú tâm, chưa bao giờ nghe nói hắn trầm mê tửu sắc, hôm nay chẳng qua là vì hai người cần tìm một nơi để bàn bạc mới đến đây, chẳng lẽ hắn cũng có quá khứ mà người khác không biết?

Chanh Âm nghe thấy giọng nói này, bỗng nhiên cả người ngẩn ra, ngây dại nhìn vị “đại tài chủ” nọ, quan sát lại lần nữa, y rốt cuộc cũng phát hiện vấn đề nằm ở chỗ nào.

Khuôn mặt trước mắt so với mười năm trước càng thêm anh tuấn, mất đi tính trẻ con thời niên thiếu, thêm mấy phần mị lực của nam nhân trưởng thành, hơn nữa càng thêm khôn khéo....

Ngoài dự đoán của mọi người, hoặc nên nói là ngoài dự liệu của An Thiếu Du, Chanh Âm không có nhào đến đánh hắn, cũng không có kích động rơi lệ đầy mắt, mà chỉ lộ ra một nụ cười cứng nhắc, giật giật khoe miệng, cười gượng hai tiếng, nói một câu như vậy: “Người, nhân sinh hà xứ bất tương phùng*.”

**Nhân sinh hà xứ bất tương phùng: đây là một vế của hai câu thơ nổi tiếng của TQ: Hữu duyên thiên lý lai tương hội/ Nhân sinh hà xứ bất tương phùng (), nghĩa của câu này là trong đời, thiếu gì nơi có thể gặp nhau. Có thể sẽ còn gặp lại nhau, vậy hãy giữ cho quan hệ được tốt đẹp, thân thiện.*

Giọng điệu kia quả thực khiến kẻ khác cười sặc sụa, cảm giác giống như đang nói đùa, điều này khiến An

Thiếu Du không khỏi nhú mày.

Không đúng, Thừa Anh lẽ ra không nên như vậy, y hẳn là.....

“Hai người quen biết sao?” Tiền Lục gia không được trả lời vì thế hỏi lại.

“Phải!”

“Không phải!”

“.....”

Đáp án của hai người hoàn toàn tương phản khiến tất cả mọi người chú ý, nói “Không phải” chính là Chanh Âm đang cười khúc khích, mà nói “Phải” chính là An Thiếu Du đang nhú chặt lông mày.

Hai người bọn họ..... đúng là khó đoán!

4. Chương 3

Bầu không khí xấu hổ kéo dài không lâu, An Thiếu Du đang muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Chanh Âm lại giành trước hẳn, một bước kéo tay Tiền Lục gia, lùi về phía trước.

Tiền Lục gia bị buộc không có cách nào khác đành phải đi theo, chỉ nghe Chanh Âm vừa đi còn vừa cười nói, giống như An Thiếu Du hoàn toàn không tồn tại.

“Mời Lục gia qua bên này, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ tìm mấy tiểu quan xinh đẹp, bảo đảm khiến các ngài vừa lòng.....”

“Hắn chạy rồi kìa.....”

“Trốn tránh.....”

“Không ngờ chạy thoát được.....”

“Chạy trốn thật ta.....”

Nhóm tiểu quan ở một bên nhìn thấy đều đen mặt – Chanh Âm này giả ngốc là giỏi nhất.

An Thiều Du bị gạt sang một bên vẫn đứng bất động ở nơi đó, thế nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, hắn đang tức giận, hơn nữa hình như là bộ dáng then quá hóa giận, nhưng từ đầu tới cuối Chanh Âm tiếp đãi Tiền Lục gia ở bên kia vẫn hạ quyết tâm không thềm để ý tới hắn, nhất quyết không quan tâm, mấy đầu ngư cũng không kéo nổi.

“Người này không phải đã đắc tội Chanh Âm chứ, có lẽ là nợ y rất nhiều tiền.” Có người nói nhỏ, lúc sau vẫn không quên bổ sung, “Người đến trước thì quan trọng hơn.”

Rốt cuộc, An Thiều Du không thể nhịn được nữa, trước khi bản thân bạo phát mà thông minh lựa chọn phát tiết cơn giận, chỉ thấy hắn bước nhanh về phía trước, một tay tách Chanh Âm đang cùng Tiền Lục gia trò chuyện, sau đó không nói hai lời, khiêng Chanh Âm lên đi ra ngoài cửa.

“Oa a a a!” Chanh Âm gần như trong nháy mắt hét ầm lên, “Muốn giết người hả!”

Chanh Âm bị khiêng trên vai liên tục la hét, thế nhưng lại không hề giây giụa một chút nào, giống như đã sớm hiểu rõ sự chênh lệch giữa hai người, căn bản không muốn chống cự vô ích.

“An, An công tử!”

Mọi người ở đây, bao gồm cả Tiền Lục gia cũng bị hành động của An Thiều Du dọa sợ, hắn muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng lời vừa ra đến miệng lại bị ánh nhìn uy hiếp của đối phương ép trở về.

“Tiền Lục gia, chuyện làm ăn tối nay bỏ qua, ta phải về đây.” Nói xong, hắn còn không thềm quan tâm về mặt kinh ngạc của mọi người chung quanh, tự ý quyết định khiêng Chanh Âm đi ra cửa.

“Này, các người còn đứng ngốc ở đó làm gì, mau cứu ta với!” Chanh Âm không chịu nổi sự ngu ngốc của bọn họ, lập tức lên tiếng nhắc nhở đồng bạn của mình.

Lúc này, mấy người đứng xem mới như từ trong mộng tỉnh lại, vài người vội vàng đi lên ngăn cản đường đi của An Thiều Du, sau đó một người cũng là tiểu quan – Ngâm Hoan tiến lên, muốn giải vây cho Chanh Âm. Trong Căng Uyên Lâu này ngoại trừ lão bản, Chanh Âm và Hiên Thanh ra, thì hắn là người có kinh nghiệm nhất.

“An công tử.” Hắn mỉm cười khách sáo, “Chanh Âm được lão bản ra lệnh cấm, sắp tới không được tiếp khách, cho nên vẫn là thỉnh công tử lần tới mới chọn hắn đi..... Lâu chúng ta sẽ có tiểu quan khác cho ngài.....”

“Bớt nói nhảm, mau cút đi!” An Thiều Du tức giận quát dẹp đường.

Khí thế này áp đảo hầu hết mọi người, nhưng lại không hề dọa được Ngâm Hoan, hắn từ trước đến nay có danh hiệu là “mặt dày”, lạnh lùng cái rắm — học tập ta này!

“Việc này cũng thật khiến chúng ta khó xử quá, không nghĩ tới ngài như vậy mà lại thích Chanh Âm?” Hấn hỏi dò.

Nhưng lời này khiến cho Chanh Âm và An Thiếu Du nghe xong đều rất khó chịu, bọn họ cứ nhiên trằm miệng một lời nói: “Ai nói ta (hấn) thích hấn (ta)!?”

“Ôi chào.....” Ngâm Hoan nhìn hai người than thở, “Nếu không thích, vậy còn chiếm đoạt làm gì? An công tử thật là thú vị.”

An Thiếu Du từ trước đến nay rất ghét giải thích chuyện của mình với người khác, vì vậy hấn nhú mày, không thêm trả lời vấn đề của người này nữa, trái lại hỏi: “Nói đi, phải trả bao nhiêu tiền ta mới có thể mang hấn đi!?”

Thật sáng khoái, làm thế nào mà người mình gặp không phải là hấn ta chứ?

Ngâm Hoan âm thầm nghĩ, nhưng ngoài mặt vẫn như trước mỉm cười trả lời: “Chỉ sợ rằng không được..... An công tử nếu muốn Chanh Âm, vậy còn phải cần lão bản đích thân đồng ý mới được.”

“Phiền phức!” Tuy nói như thế, nhưng hấn vẫn không buông Chanh Âm ra, ngược lại lấy mấy tấm ngân phiếu từ trong ngực nhét vào tay Ngâm Hoan.

Ngâm Hoan theo thói quen nhận lấy, lần lượt đếm từng cái, một trăm lượng một tờ, tổng cộng là năm trăm lượng.

“Nói với lão bản của các người, ta mang người này đi.” An Thiếu Du quăng Chanh Âm đang bị mình khiêng lên ngựa, “Lão bản các người nếu muốn đòi lại hấn, hãy bảo hấn tự mình đến biệt trang của ta, Tiền Lục gia biết nơi đó.” Nói xong, hấn cũng không quay đầu lại tức khắc mang Chanh Âm đi.

Lần này Ngâm Hoan không ngăn cản, mà Chanh Âm cũng ngưng la hét, ngay khi nhận được ngân phiếu năm trăm lượng kia.

Nếu khách làng chơi đã cho bạc, vậy bọn họ không có lý gì để cự tuyệt, huống chi năm trăm lượng nhiều như vậy, không có gì để băn khoăn cả!

Cho nên dọc đường, Chanh Âm cũng đặc biệt im lặng, mặc cho An Thiếu Du khiêng đi, hoặc là bị ném lên lưng ngựa, dù chặt vật cũng không oán giận, y chỉ âm thầm cầu khẩn trong lòng: hy vọng đối phương đừng mang thù quá sâu, bằng không bị hấn tra thượng một đêm, không chết cũng mất nửa cái mạng.

An Thiếu Du cũng không nói nhiều với y, trực tiếp ra roi thúc ngựa trở về biệt trang mới xây của mình tại biên cảnh.

Mặc dù trấn nhỏ biên cảnh này không lớn cũng không náo nhiệt, nhưng qua vài lần điều tra nghe ngóng, An Thiếu Du phát hiện nơi đây là vùng đất tốt để nhướng rượu, vì vậy bắt đầu từ đó, hắn liền lên kế hoạch từ từ mở rộng nghiệp rượu An gia tại nơi này, năm nay vốn là năm đầu tiên hắn thực hiện ý định của mình, thật không nghĩ đến, lại trùng hợp đến như vậy, khiến cho hắn gặp lại cừu nhân (*kẻ thù*) lúc trước ở đây, cũng có thể coi là “chủ nhân”.

“Công tử.” Vừa nghe thấy tiếng ngựa hí, lập tức có người ra mở cửa nghênh đón An Thiếu Du, “Sao ngài lại về sớm như vậy.....”

Quản gia kia còn chưa nói xong, bỗng nhiên cảm thấy một trận áp lực ập tới, đến khi ông đứng vững, lúc này mới phát hiện chủ tử mình ném một người qua đây.

“Dem hắn tắm rửa sạch sẽ, rồi đưa đến phòng ta!” Sau khi An Thiếu Du đơn giản ra lệnh, liền cất bước rời đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn Chanh Âm một cái.

Quản gia không ngu ngốc, hiển nhiên nghe ra được giọng nói của chủ tử không vui, nhưng trong lúc nhất thời ông cũng không hiểu chủ nhân tức giận cái gì, mà Chanh Âm bị ném so với ông lại rõ ràng hơn.

Y đứng vững thân mình, vỗ vỗ lớp bụi trên áo, ngẩng đầu nhìn biển hiệu trên cửa, vẫn là hai chữ “An phủ” màu vàng viết theo thể chữ lệ*, còn có chữ “Ngự” ở góc dưới bên phải kia, thật sự khiến người ta hoài niệm.....

**Thể chữ lệ: là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc. Đặc điểm của lệ thư là có hình chữ nhật, nét ngang hơi dài và nét thẳng hơi ngắn nên chữ có chiều ngang rộng hơn cao.*

Nhưng mà tất cả đều đã qua, hiện tại..... cũng không sao cả!

Mím mím môi, nhún nhún vai, Chanh Âm nói với quản gia kia: “Ta phải tắm rửa, bằng không sẽ không thể hầu hạ An Thiếu Du, mau gọi người múc nước đi.”

“Ừ...c!?” Lời nói cùng cách ăn mặc của y đều khiến quản gia ngạc nhiên không thôi.

Người này một thân mang vị phong trần, còn có dáng vẻ cùng với khuôn mặt nữ tính này, đích thị là quan nhi đi? Nhưng từ trước đến nay công tử đều rất giữ gìn như thế nào lại..... sa đọa như vậy?

Tuy rằng ôm nghi vấn và kinh ngạc, nhưng quản gia vẫn không thể không làm theo lời chủ tử, mang Chanh Âm vào phòng, sau đó phân phó hạ nhân chuẩn bị bồn tắm và y phục.

Chanh Âm vào biệt trang, dọc theo đường đi cũng tò mò nhìn chung quanh, nhìn phòng này viện nọ, y rốt cuộc nhận thua.

Vốn An Thiếu Du so với An Thừa Anh tài giỏi hơn, cho hắn làm đương gia, xem như tìm đúng người, An gia ở trong tay hắn mới có thể có được cảnh tượng như hiện giờ, như vậy đã đủ, tin rằng cha y trên trời có linh thiêng cũng sẽ không trách y.

Klq: Thiếu Du... anh cũng thực bá đạo đi!

Thừa Anh... lần này em chết chắc oy...=v=

5. Chương 4

Những việc sau đó Chanh Âm không thể quen thuộc hơn nữa, tắm rửa thay quần áo, sau đó lên giường hầu hạ, làm nhiều năm như vậy sớm đã thành thói quen, không sai chút nào!

Cho nên đợi hết thấy chuẩn bị xong, tất cả hạ nhân cũng lui ra ngoài, chỉ còn lại một mình Chanh Âm, y cũng không có cái ý niệm chạy trốn trong đầu, mà là đang hai tay nằm trên giường chờ người đến.

Nói không sợ là giả dối, dù sao ân oán lúc trước giữa hai người cũng coi như không ít, Chanh Âm sợ hắn trả thù hành hạ, nhưng y nghĩ lại, bản thân rơi vào cảnh ngộ như bây giờ, còn không phải do An Thiếu Du ban tặng sao? Còn có sự trừng phạt nào kinh khủng hơn so với mười năm trước? Gần như là không có...

Nghĩ như thế, trái lại khiến cho y từ từ bình tĩnh, lẳng lặng nhắm mắt, mùi hương quen thuộc trong phòng làm cho người ta có chút thương tâm.

“Vì cái gì khi còn bé lại muốn đến như vậy?” Chanh Âm không nhịn được thấp giọng tự hỏi, sau đó lại giống như nản lòng mà thở dài một tiếng.

Những năm qua, thật ra y vẫn luôn suy nghĩ, nếu lúc còn trẻ ấy không có sự khinh cuồng và ích kỷ, kiêu ngạo và tự tin, có lẽ sự việc sẽ không đến nỗi kinh khủng như bây giờ, ít nhất y cũng sẽ không phải chịu bảo ứng như vậy, nếu như lúc đó có thể rộng lượng một chút như bây giờ thì tốt rồi.

“Ai...”

Chuyện cũ nghĩ lại mà đau, có hối hận cũng chẳng còn ích gì.

Tiếng thở dài vừa dứt, tiếng bước chân ngoài cửa từng bước đến gần, Chanh Âm không cần nhìn cũng biết là ai tới, y không hề động dậy, như trước nằm ở trên giường nhắm mắt lại, trong bóng đêm cảm nhận được hơi thở nam nhân đến gần.

Nhìn thấy Chanh Âm nằm trên giường, An Thiếu Du cũng không hờn giận, hắn đóng cửa phòng sau đó bản thân cũng lên giường, tựa vào bên người Chanh Âm, cũng không động mạnh, mà là cúi người xuống

khẽ hôn lên má y.

Động tác ôn nhu như vậy trái lại hù dọa Chanh Âm, y không nhìn được mở hai mắt đối lại đôi con ngươi màu đen của An Thiếu Du, trong lòng đầy nghi hoặc.

“... Làm sao vậy? Nghĩ ta là ai đó ư?”

Không thể trách y ngạc nhiên, hai người quen biết nhau hơn mười năm, An Thiếu Du đối xử với Chanh Âm không thể nói cái gì ôn nhu, không thô bạo không lạnh lùng, sắc mặt khô khan thô đã là tốt lắm rồi, hơn nữa vẻ mặt này còn phải có thêm điều kiện tiên quyết, đó là khi có mặt phụ thân Chanh Âm.

Từ nhỏ An Thiếu Du đã diễn cho đám người lớn xem, chỉ cần có trường bối ở đây, hắn nhất định sẽ giữ đúng thể diện, nhưng đợi người vừa đi là lại lộ ra nguyên hình, cho nên có thể tượng tượng, sau khi An Vĩnh Huy cùng thế tử qua đời, An Thiếu Du không còn để cho Chanh Âm thấy được sắc mặt tốt nữa.

“Hừ!” An Thiếu Du hừ lạnh một tiếng, lúc này mới khiến Chanh Âm thoáng an tâm.

Nghĩ lại y đúng là có bản chất cuồng ngược, người ta đối xử như vậy, y lại còn rất yên tâm... Thật sự là muốn ăn đòn!

Thấy hắn quay đầu sang chỗ khác... Chanh Âm bất đắc dĩ cười nói: “An công tử, chúng ta thương lượng một chút được không?” Y muốn thử giảm bớt ân oán trước kia, “Người nhìn ta mặc dù mấy năm này không phải là rất thảm, nhưng cũng là man phé (*bại hoại, suy bại*), người lúc này đừng truy cứu chuyện trước kia nữa có được không? Ta thừa nhận là ta không đúng, ta không nên...”

Lời y muốn nói còn rất nhiều, nhưng An Thiếu Du đã nhanh chóng cắt đứt lời y, bất mãn nhíu mày, thanh âm cũng trầm thấp thêm vài phần: “Người gọi ta là gì?”

“A? À... An công tử... Không đúng sao?” Chanh Âm dùng một ngón tay trở lên trán.

Không sai, y gọi những khách nhân khác cũng là X công tử, chẳng lẽ...

“Ô, ngại quá, phải gọi là ‘An lão gia’ đúng không?” Y sửa lại.

“An, lão, gia?” An Thiếu Du cắn răng hỏi vặn lại.

Chanh Âm càng hoang mang, nhìn bộ dáng hắn không có vẻ gì là cao hứng cho lắm, nhưng “công tử” không đúng, “lão gia” cũng không phải, vậy hắn muốn gọi là gì đây?

“An thiếu gia? An đương gia? Hoặc là...”

“Thiếu Du, trước kia không phải người vẫn gọi ta như vậy sao?” An Thiếu Du nhìn xuống cơn tức, “An Thừa Anh!?”

Nghe thấy hai cái tên đã lâu không gặp, Chanh Âm hơi có vẻ vô tội nhún nhún vai, “Đó là lúc trước, hiện tại không thích hợp nữa.”

Y thật sự cảm thấy như vậy, một tiểu quan và một đương gia, thân phận hai người cách xa vạn dặm, chứ đừng nói chỉ là những thứ khác, huống gì chuyện cũ đã qua, bọn họ không thể trở về quá khứ, mà y cũng không nghĩ tới chuyện trở về.

Nhưng lời này vào tai An Thiếu Du lại có một phen ý tứ hàm xúc khác, hắn đánh giá Chanh Âm hồi lâu, lúc này mới nheo mắt lại phát ra tiếng hừ cười giễu cợt: “An Thừa Anh, người khá lắm, dám ở trước mặt ta diễn trò lạt mềm buộc chặt*...”

**Câu gốc là “dục cầm cố túng”: kể thứ mười sáu trong Tam thập lục kế, nghĩ là muốn bắt thì phải thả. Theo như điển cố thì là thời Tam Quốc, Mịch Hoạch làm phản khiến Thục Hán bất ổn. Để thu phục Mạnh Hoạch, Gia Cát Lượng đã bảy lần bắt, bảy lần thả (thất cầm thất túng, 七擒七纵) Mạnh Hoạch khiến Mạnh Hoạch đội ơn mà không dám làm phản nữa. Tào Tháo muốn dùng Quan Vũ để làm dũng tướng cho mình đã cấp cho Quan Vũ ngựa Xích Thố để Quan Vũ lên đường tìm huynh đệ Lưu Bị và Trương Phi; nhưng Quan Vũ chỉ cưỡi ngựa đi một đoạn bèn quay lại trở về với Tào Tháo để nguyện ra trận chiến đấu trả ơn cho Tào Tháo.*

Làm sao mà người này lại đa nghi như vậy? Hắn sống không thấy mệt mỏi sao?

Chanh Âm đảo cặp mắt trắng dã, dứt khoát nghiêng qua một bên không tranh luận với hắn, là hắn không tin mình, y cũng không có biện pháp.

“Người dám không nhìn ta?” Nghe ra được, An Thiếu Du lời này đã gần như bạo phát rồi.

Chanh Âm nằm ở trên giường thật sự là bội phục hắn, vô luận y làm cái gì, người này cũng đều muốn bắt lỗi?

Nếu ngang cũng sai, thẳng cũng sai, vậy hắn còn hỏi cái rắm gì, muốn thượng thì trực tiếp thượng cho rồi!

“Nhàm chán...”

“...!”

Không biết có phải cố ý muốn chọc giận An Thiếu Du hay không, Chanh Âm một tiếng này trong phòng có thể nghe được rõ ràng, An Thiếu Du dĩ nhiên cũng nghe được, kết quả giống như dự liệu đã không thể văn hồi.

An Thiều Du nguyên bản khí lực cực đại, một tay đã đem cái tay trói gà không chặt của Chanh Âm vung đến bên cạnh giường, không đợi y đứng dậy phản kháng đã lập tức đè lên.

“An Thừa Anh, ở trên phương diện này chọc giận ta, người quả thật là một thiên tài!” Nói xong, nam nhân giống như dã thú phát cuồng nhào tới, vừa xé rách vừa gặm cắn con mồi của mình.

Trong toàn bộ quá trình, Chanh Âm cảm giác được đau đớn, cũng cảm giác được chính mình bộc phát dục vọng, không nhịn được rên rỉ dẫn tới sự khinh bỉ và sỉ nhục của nam nhân. Nghe những từ ngữ quen thuộc này, Chanh Âm chỉ cảm thấy buồn cười, nhìn phía trên, trong đôi mắt tràn đầy dục vọng nhiều hơn một tia ý cười châm chọc.

Dâm loạn thì sao, hạ tiện thì thế nào? Những thứ này không phải đều là vết tích bọn họ thêm vào trên thân thể sao? Nếu ghét bỏ, vậy còn ôm y làm cái gì? Thê thiếp trong nhà không hợp khẩu vị của hắc ư? Đúng là buồn cười!

Y không để ý, cũng chẳng quan tâm, qua nhiều năm như vậy, y đã sớm học được một từ – buông tha.

Y buông tha An Thừa Anh trong quá khứ, buông tha chấp nhất đối với An Thiều Du, buông tha quyền kế thừa An gia và danh vị, buông tha hết thảy thuộc về mình, cũng tại nơi này đồng thời buông tha cho chính mình...

6. Chương 5

Quá trình trên giường vẫn mãi không thay đổi, khởi đầu, luật động, cao trào sau đó kết thúc, mà đối với động tác của người nọ, thậm chí biểu tình giễu cợt không khác mười năm trước bao nhiêu, Chanh Âm cảm thấy không thú vị, nhưng vẫn chuyên nghiệp co rút lại hậu đình, muốn cho khách nhân trong khoảnh khắc đó đạt được thỏa mãn nguyên vẹn.

Mà sự thật chứng minh, y đã thành công, trong nháy mắt vào lúc cuối cùng, y tinh tường nghe thấy được An Thiều Du gầm nhẹ đầy thỏa mãn, ngay sau đó có một dòng nhiệt lưu bắn vào trong cơ thể.

Trải qua một hồi hoan ái, hai người đều mệt mỏi không chịu nổi, mồ hôi nhễ nhại, An Thiều Du buông Chanh Âm ra, trở mình vào bên trong không ngừng thở dốc, Chanh Âm cũng tạm thời không có khí lực nói chuyện, chẳng qua cảm giác nhớt nháp bên trong cơ thể làm y không khỏi nhíu mày.

Chanh Âm từ trước đến nay chán ghét khách nhân để lại thứ đó trong cơ thể mình, xử lý thật sự rất phiền toái, mà hiện giờ An Thiều Du chính là như vậy.

Cho nên y hít sâu vài cái, nhắm mắt lại xem như nghỉ ngơi, khi lần nữa mở mắt ra, hô hấp đã không còn dồn dập như mới vừa rồi, theo thói quen liếc nhìn về phía bên cạnh, An Thiều Du cái người khởi xướng mọi chuyện này quả nhiên đã nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ, không mấy may quan tâm người khác sống hay chết.

Đồ khốn nạn không có lương tâm! – – Chanh Âm trong lòng thầm mắng, lại không có gan nói ra.

Nhìn về hướng cửa sổ bên kia, tính toán thời gian, hiện tại nhất định là qua giờ tỵ (*từ 23 giờ đến 1 giờ sáng*), ngoài phòng từng trận gió lạnh, bóng cây trên cửa sổ chập chờn lay động, tưởng tượng thôi cũng đã đủ lạnh, Chanh Âm nhìn lại mình cả người bộ dáng chật vật, lúc này không thể không cảm thán một tiếng chính mình quá phận có khuynh hướng chịu ngược, khó trách bị An Thiếu Du ức hiếp lâu như vậy.

Đáng tiếc cảm thán, nhưng không có lý do gì để ở lại, cái này cũng có thể nói là mười năm trước, hai người đối với chuyện trên giường đã ngầm đồng ý với nhau, hoặc nói là thỏa thuận cũng được — sau khi làm xong, An Thừa Anh không thể cùng An Thiếu Du ngủ chung một giường.

Trước đây An Thiếu Du đối với An Thừa Anh thật sự là chán ghét đến cực điểm, nói cái gì có y bên người tuyệt đối không ngủ ngon. Lúc đó, An Thừa Anh chính là một tiểu tử ngốc không hơn không kém, cái gọi là vì “người yêu” mà đắm mình trong truy lạc, cam tâm tình nguyện dâng lên thân thể cho hắn phát tiết không tính, mỗi lần xong chuyện còn phải tự giải quyết tất cả rồi ngủ trên sàn nhà. Đương nhiên, An Thiếu Du cũng không phải bắt y ngủ trên mặt đất, chỉ là nói không thể ngủ chung giường, là chính bản thân y không muốn rời đi, thà ngủ trên mặt đất cũng không muốn trở về phòng của mình. Bởi vì khi đó, chỉ cần nhìn thấy mặt An Thiếu Du, An Thừa Anh sẽ cảm thấy thỏa mãn, cảm thấy chính mình là người hạnh phúc nhất trên đời...

Nói thói quen cũng được, nói quy tắc cũng không sai, tóm lại chính là y không thể ở lại. Cho nên Chanh Âm từ từ di chuyển thân mình, hết sức nhẹ nhàng, hết sức chậm rãi dời đến bên giường, xuống giường, mặc thêm một cái áo mỏng, nhẹ nhàng mở cửa, nhất thời một cơn gió lạnh thổi tới khiến toàn thân y nổi da gà, co rúm người lại lùi về sau, y theo phản xạ đóng cửa lại, xoay người đi đến chiếc ghế dài trong phòng.

Không thể ra, tuyệt đối không thể ra ngoài, thời tiết thể này tuyệt đối sẽ chết!

Chanh Âm không muốn chết, cho nên chỉ có thể tui thân chính mình cùng An Thiếu Du ngủ chung một phòng, chẳng qua lần này y sẽ không tiếp tục ngủ trên sàn nữa, ngược lại nằm sấp trên ghế dài, tuy rằng tư thế hơi mất mặt, nhưng lại có thể tránh động đến chỗ đau, dù sao nam nhân cũng không giống như nữ nhân, mặc dù mấy năm nay nơi đó làm nhiều, nhưng vẫn sẽ đau nhức, nhất là gặp phải loại người thô bạo như An Thiếu Du.

Sau khi nằm xuống, Chanh Âm cũng không nghĩ nhiều nữa, mệt mỏi khiến y hơi ủ rũ, chỉ chốc lát sau đã nặng nề ngủ say, song có thể do sự xuất hiện quá đột ngột của An Thiếu Du, một đêm này, y không ngờ lại mơ thấy thời niên ấu đầy tươi đẹp thật lâu trước kia.

Khi đó, Chanh Âm vẫn còn là “An Thừa Anh”, còn có thể dưới ánh mặt trời đối với vẻ mặt lạnh lùng của An Thiếu Du mà lộ ra nụ cười ngây thơ xán lạn...

Sáng sớm hôm sau, An Thiếu Du trần trọc tỉnh lại, đưa tay vuốt ve bên cạnh nhưng lại kinh ngạc phát hiện bên cạnh trống rỗng không có gì.

“.....!”

Nỗi sợ hãi tột cùng khiến hần hoàn toàn tỉnh táo, hần không kịp mang giày vớ đã muốn lao đi tìm người, nhưng ngay tại lúc hần sắp bước chân ra khỏi phòng thì, một thân ảnh màu trắng trên băng ghế khiến hần vội vàng định chỉ cước bộ.

Vì sao y lại ngủ ở chỗ này!? Chẳng lẽ cả một buổi tối đều.....

An Thiếu Du hiển nhiên có chút bất mãn, cũng không suy tư nhiều, trực tiếp dùng sức đánh thức Chanh Âm còn đang ngủ say.

“Đứng lên, ai cho người ngủ ở đây?”

Chanh Âm bị lay tỉnh vẫn còn mơ mơ màng màng, không biết bản thân đang ở đâu, miệng lẩm bẩm nói gì đó, “Lão bản..... Còn muốn ngủ nữa cơ.....”. Đủ thứ.

Mà An Thiếu Du thấy y tỉnh dậy lại gọi tên người khác, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, mày càng nhíu sâu hơn.

An Thừa Anh từ trước đến nay luôn là của hần, vô luận đánh chửi hay chán ghét mà vứt bỏ, người này cũng quyết không phản kháng, vẫn có thể vui vẻ bám lấy nói thích hần, là một miếng cao dán không thể gỡ xuống!

An Thiếu Du vẫn cho rằng như vậy, đương nhiên cảm thấy miếng cao dán này sẽ dán vào mình cả đời, thế nhưng ngày hôm đó mười năm trước, y lại dám bỏ đi!? Không để lại lời giải thích nào, chỉ để lại một phong thư, nói đi là đi, việc này không thể nghi ngờ đã xúc phạm đến quy tắc trò chơi của An Thiếu Du.

Nguyên tắc chỉ có hần vứt bỏ người khác, nào có người khác ghét bỏ hần?

Cho nên hần dù chết cũng phải tìm được y, thậm chí không ngại đáp ứng yêu cầu vô lí của phụ thân, lợi dụng mối quan hệ rộng rãi của An gia, chỉ để tìm được người này, sau đó cho y một trận giáo huấn nhớ đời, rồi vứt bỏ y, chính là như vậy.

Đúng là trời cao không phụ người có lòng, rốt cục để cho hần tìm được người nọ, thế nhưng trải qua mười năm, người này..... dường như đã có chút thay đổi.

An Thiếu Du vươn tay, còn muốn đánh tỉnh Chanh Âm, ai ngờ ngay lúc này bỗng nhiên có tên tiểu tử (*người sai vật*) chạy vào phòng, khiến An Thiếu Du giật mình, lực đạo không kiểm soát được, thoáng cái đẩy ngã Chanh Âm, Chanh Âm đang mơ màng ngủ nên không có ổn định thân mình, cái trán phịch một tiếng đụng vào góc ghế dựa.

“Oa!”

Đau đớn khiến cả người tỉnh táo, Chanh Âm đồng thời kêu to một tiếng, lập tức đưa tay xoa xoa vết thương, viên mắt cũng vì đau đớn đột ngột mà có chút ẩm ướt.

Thấy y như vậy, An Thiệu Du cũng có chút không đành lòng, nhưng ở trước mặt tên tiểu tư, hẳn không thể biểu hiện quan tâm quá mức, chỉ có thể thản nhiên hỏi: “Người không sao chứ?”

Chanh Âm ngẩng đầu nhìn hắn, cắn cắn môi dưới ngạnh nói: “Không.....có gì.”

Mới là lạ, đau quá đi!

Cúi đầu, tiếp tục xoa trán, Chanh Âm âm thầm cầu khẩn đừng có lưu lại vết bầm tím, bị thương là chuyện nhỏ, không làm ăn được mới là chuyện lớn!

Tên tiểu tư nhìn hai người, cảm giác được không khí giữa bọn họ có chút quái dị, nhưng ngại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể lén nhìn, nhưng gã cũng không nhìn được lâu, An Thiệu Du đã đem mục tiêu chuyển qua gã.

“Mới sáng sớm, người đến làm gì?” Khẩu khí hắn có chút không vui, nhưng tên tiểu tư cũng không biết mình chọc giận chỗ nào của chủ tử.

“Bẩm thiếu gia, ngoài cửa có khách.....”

“Người nào?”

“Người nọ nói hắn là lão bản Căng Uyên Lâu.....”

Gã còn chưa nói xong, Chanh Âm nghe thấy lời này lập tức nhảy dựng lên, vui tươi hơn hở cười nói: “Thì ra là lão bản tới tìm ta, thật tốt quá, người, mau dẫn ta đi.” Y chỉ tên tiểu tư.

“Ồ, thế nhưng.....”

Tên tiểu tư bị chỉ đích danh nhìn vẻ mặt tươi cười của Chanh Âm cùng sắc mặt âm trầm của chủ tử, lời vừa nói ra miệng ngay tức khắc không còn tiếng.

Chanh Âm không hề biết, còn một mặt đắm chìm trong vui sướng có thể trở về, ai ngờ An Thiệu Du từ phía sau chế trụ y, sau đó thấp giọng nói: “Đi thay quần áo, cùng ta gặp khách.”

“Được.” Chanh Âm đáp ứng ngay, mà không để ý đến vẻ âm tàn trong mắt An Thiệu Du.

Lão bản? Được! Hắn ngược lại muốn xem, tên kia có thể gỡ ra chiêu trò gì!

7. Chương 6

Diệu Linh hết sức khó xử, dè dặt qua cùng vị khách không mời mà tới chính là người đến mua Hiên Thanh nói chuyện rất lâu, thấy nhân phẩm tính cách hắn cũng không tệ, còn đồng ý đối xử tử tế với Hiên Thanh nên đã đáp ứng thỉnh cầu của hắn, đưa Hiên Thanh rời khỏi Căng Uyên Lâu, nhưng vừa định đoạt xong, bước ra khỏi phòng không ngờ lại có người đến báo — Chanh Âm bị khách nhân cưỡng ép mang đi, còn để lại ngân phiếu năm trăm lượng.

Phụ thân Diệu Linh – Diệu Ngạn là tiền nhiệm lão bản Căng Uyên Lâu, cho nên trước khi tiếp quản Căng Uyên Lâu, hắn đã biết tất cả tiểu quan trọng điểm, Chanh Âm trong đó hơi lớn tuổi, kinh nghiệm cũng tương đối dày dặn, thường lấy kinh nghiệm bản thân “dạy bảo” các tiểu quan khác, vì vậy miễn đi không ít rắc rối.

Nhưng đồng thời cảm tạ y, Diệu Linh cũng nhận ra vấn đề của Chanh Âm.

Tướng mạo Chanh Âm không tính xuất chúng, nhiều nhất chỉ có thể nói mi thanh mục tú, da thịt trắng nõn, trong điểm không thiếu tiểu quan đẹp hơn y, nhưng y luôn có thể tươi cười với bất kỳ người nào, vô luận người khác chọc giận hay sỉ nhục, thậm chí ngược đãi, cũng có thể mỉm cười chịu đựng đến cuối cùng, cho nên dẫn tới rất nhiều yêu cầu quá đáng của khách nhân.

Đối với bọn khách nhân này, Diệu Linh đều giữ thái độ từ chối, không cần tiền của bọn họ, nhưng Chanh Âm ngược lại, ai đến cũng không cự tuyệt, còn khuyên Diệu Linh không nên từ chối khách, tính cách như vậy thật khiến kẻ khác không thể tưởng tượng nổi.

Diệu Linh có hỏi qua nguyên nhân, “Chanh Âm, vì sao ngươi lại cam nguyện hủy hoại chính mình như vậy?”

Chanh Âm vẫn như trước cười ha hả trả lời: “Không sao đâu, không có vấn đề gì.....”

Không vấn đề gì..... Đây chính là đáp án của Chanh Âm, từ đó trở đi, Diệu Linh đã mơ hồ hiểu được, người này thiếu một thứ gì đó, một thứ rất quan trọng.

Cũng bắt đầu từ đó, đối với khách nhân của Chanh Âm, Diệu Linh luôn tiến hành lựa chọn, cũng tận lực không cho y tiếp nhiều khách, hắn cũng không biết vì sao mình muốn làm như vậy, chỉ là bộ dáng Chanh Âm tươi cười nói không sao cả khiến hắn cảm thấy xót xa.

“Thì ra là người An gia.....” Nhìn biểu hiện trên cửa, trong lòng Diệu Linh cũng có vài phần tính toán.

An gia nổi tiếng trong giới làm rượu, Cửu Uẩn Xuân Tửu Chanh Âm thích uống nhất là làm từ nhà này,

Diệu Linh cũng có nghe qua, thế nhưng vì sao người An gia lại chỉ muốn Chanh Âm?

Giới thiệu thân phận xong liền được nghênh tiến vào đại sảnh, Diệu Linh lẳng lặng chờ đợi, không lâu sau hẳn đã thấy được bóng dáng của Chanh Âm.

“Lão bản, một ngày không gặp như cách tam thu, Chanh Âm rất nhớ người!” Chanh Âm giả vờ bày ra một dáng vẻ tủi thân, nhào đầu về phía trước ôm lấy Diệu Linh, còn thiếu đọng hai giọt nước trên khóe mắt để biểu hiện “mong nhớ” của y.

Ở trong điểm hai người thường diễn trò này, mọi người cũng rất vui vẻ xem diễn, nhưng Diệu Linh vừa vào đã cảm thụ được một ánh mắt khác thường, mang theo nguy hiểm và bá đạo, nhìn phía sau Chanh Âm, quả nhiên có người không thích cảnh này.

Diệu Linh thân thủ vô lương Chanh Âm, cười nói “Ta cũng vậy”, sau đó tầm mắt rơi vào trên người nam nhân kia, tinh tế quan sát.

Nam nhân anh khí mười phần, trong đôi mắt lộ ra ngạo khí, ánh mắt nhìn Chanh Âm tựa như hắc báo nhìn trúng con mồi, tràn ngập dự vọng độc chiếm nguy hiểm, đúng là không dễ đối phó!

“Chanh Âm, không giới thiệu một chút sao?” Diệu Linh cười hỏi, “Hắn là ai vậy?”

Chanh Âm nghe vậy, lúc này mới xoay người, đằng hoàng nói: “Lão bản, vị này chính là An đại thiếu gia An Thiếu Du.”

“Ồ, thì ra là vậy, An thiếu gia quang lâm tề điểm, thật là vinh hạnh vinh hạnh.” Diệu Linh giả vờ khách sáo nói, sau đó lấy từ trong ngực ra bốn tấm ngân phiếu, đây chính là đêm qua An Thiếu Du lưu lại.

“An thiếu gia mới đến, tề điểm cũng không thể lừa gạt thiếu gia, bốn trăm lượng này là phần còn dư, hôm nay ta tới đón Chanh Âm về, thuận tiện trả lại tiền cho thiếu gia.” Nói xong, hắn liền giao tiền ra.

An Thiếu Du nhìn thấy ngân phiếu này thập phần khinh thường, nhìn chăm chăm Chanh Âm, độc ác châm chọc: “Người có ý gì? Vì một trăm lượng mà có thể cam nguyện thấp hèn sao?”

“Không dám, không dám, trên thực tế mua ta một đêm chỉ cần năm mươi lượng, chỉ là mang về nhà chơi đùa phải thêm năm mươi lượng nữa mới được, đây là quy củ.” Chanh Âm bình tĩnh ung dung trả lời, tất cả đều là nói thật.

Nghe thấy lời này, sắc mặt An Thiếu Du càng đen hơn, cười lạnh một tiếng nói: “Thừa Anh, thật không ngờ mười năm không gặp, ngươi lại trở thành một nam kỹ dâm loạn không chịu nổi đến như vậy.”

Chanh Âm không trả lời hắn, vẫn như cũ vừa cười vừa nhún vai.

Diệu Linh nghe bọn họ nói qua nói lại, trong lúc nhất thời cũng nắm bắt được rất nhiều tin tức, hai người bọn họ quen biết nhau, hơn nữa còn là chuyện mười năm trước, như vậy mười năm trước đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Chanh Âm lại lưu lạc nơi phong trần?

“Được rồi, tính toán đã rõ ràng, vậy chúng ta đi đây.” Nói lời này không phải Diệu Linh, mà là Chanh Âm.

Y một tay kéo lão bản, một tay vẫy vẫy An Thiếu Du, “Đa tạ An thiếu gia chiếu cố, sau này phải thường xuyên đến thăm bốn điểm, ta sẽ nhớ người.”

Thái độ tựa hồ giống như đối với khách nhân trước kia của mình, Chanh Âm cười cáo biệt với hắn.

Nhưng hai người còn chưa đi ra đại sảnh, chỉ thấy An Thiếu Du nháy mắt ra dấu với quản gia ngoài cửa, quản gia liền gạt đầu, đưa tới mấy đại hán trông coi viện, nhất tề canh giữ ở cửa chặn lại đường đi của bọn họ.

“Cái này... Là có ý gì?” Chanh Âm sắc mặt không đổi quay đầu lại hỏi.

Trên mặt An Thiếu Du hiện ra nụ cười quỷ dị, hắn ngồi xuống ghế, nhấp một ngụm trà nóng nói với Chanh Âm: “An Thừa Anh, mười năm trước người làm chuyện quá phận như vậy với ta, ta còn chưa có tìm người tính toán rõ ràng, người đã muốn đi sao?”

Chanh Âm nghe vậy cả kinh, nhất thời nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắc, “Ừm... Chuyện này... Theo ta thấy... Mười năm trước ta cũng rất thăm... Cho nên... Cái kia... Ta bồi thường còn chưa đủ sao?”

Lại là mười năm trước...?

Diệu Linh rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên lựa chọn im lặng lắng nghe.

“Ta nói chưa đủ!”

Một tiếng này giống như sét đánh vào người Chanh Âm, khiến y cả người ngây ngẩn, nhất thời tìm không ra từ ngữ phản bác.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của y, An Thiếu Du lại cảm thấy tự tin như trước, chậm rãi bước tới bên người Chanh Âm, ghé vào tai y nói nhỏ: “Thân thể của người ta còn chưa chơi chán, người lại dám trốn ta? Có tin ta chỉ chết người không?”

Chanh Âm nghe xong, không hề lộ ra sự sợ hãi hay kinh ngạc, mà là có chút bất đắc dĩ thở dài: “Ai..... Tùy người vậy, ta không sao cả.”

Nếu hấn còn chưa chơi chán, vậy tiếp tục để hấn chơi đi, dù sao cũng không có gì khác biệt.

“Giam hai người bọn họ vào phòng cho ta.” An Thiếu Du nghe thấy lời y nói, chẳng những không cảm thấy thỏa mãn, trong lòng ngược lại còn xuất hiện cảm giác tức giận.

“Khoan đã, ngươi muốn chơi chính là ta, lão bản có liên quan gì?” Chanh Âm có chút bối rối.

Chuyện giữa bọn họ sớm đã dây dưa không rõ, không cần phải liên lụy người vô tội.

Nhưng An Thiếu Du không nghe y nói nữa, bước nhanh rời đi, mà hai người bọn họ cũng chỉ có thể đối mặt với mấy đại hán nghe lời răm rắp kia.

8. Chương 7

Diệu Linh và Chanh Âm bị nhốt vào trong một gian phòng, cửa bên ngoài đã bị khóa lại, còn có người phụ trách trông giữ, theo như Chanh Âm thấy, hai người có chạy đằng trời cũng không thoát. Nhưng Diệu Linh lại không nghĩ như vậy, với bản lĩnh của hấn muốn dẫn Chanh Âm đào tẩu là chuyện dễ dàng, thế nhưng với tình trạng hiện giờ, trước khi biết rõ ràng sự tình, hấn không muốn đi.”Ai... Bỏ đi bỏ đi.” Chanh Âm thở dài ngồi vào bên giường, hai chân vừa nhấc lên, cả người đã nằm trên giường mà ngủ.

Bộ dáng thong dong này càng làm cho Diệu Linh đối với quá khứ của y tò mò không thôi, vì vậy hấn cũng ngồi xuống bên cạnh Chanh Âm, mắt nhìn phía cửa dò hỏi.

“Chanh Âm, ngươi có phải nên giải thích với lão bản một chút hay không?”

“Chuyện An Thiếu Du sao?” Chanh Âm cũng là người hiểu chuyện, “Nói tới cũng là ta không tốt...”

“Ngươi không tốt?” Cái này thế nhưng lại ngoài dự đoán của hấn.

Chanh Âm chớp mắt, nhìn về phía Diệu Linh, bộ dáng như việc không liên quan đến mình mà hỏi: “Lão bản, ta trước đây cũng họ An, tên gọi Thừa Anh, ngươi đã từng nghe nói qua chưa?”

“An Thừa Anh? Chính là tiền nhiệm thiếu chủ An gia?” Diệu Linh không thể tin tưởng lớn hai mắt.

Thực sự không thể trách hấn kinh ngạc như vậy, mặc cho ai nghe xong chuyện này cũng đều sẽ cảm thấy kỳ lạ.

An gia ở trên phương diện làm rượu nổi danh một cõi, vì vậy mỗi lần An gia đổi chủ đều dấy lên không ít lời đồn, trong đó làm cho người khác cảm thấy kì quái nhất chính là đương gia tiền nhiệm An Thừa Anh

bỏ nhà ra đi.

Tục truyền, sau khi phụ thân qua đời An Thừa Anh kế thừa sản nghiệp An gia, thế nhưng chưa được một năm đã nhường lại vị trí đương gia, mà người kế nhiệm chính là An Thiếu Du họ hàng xa tại Phân gia của y, từ đó về sau An Thừa Anh cứ như vậy biến mất, người An gia nói y chỉ tại thiên hạ, du lịch tứ phương, dần dà lộ trình cùng hành tung của y trở thành một điều bí ẩn.

“Người thực sự là An Thừa Anh?” Diêu Linh vẫn chưa thể tin được.

Làm gì có người thiếu chủ đương gia tốt như vậy không làm, lại đến kỹ viện làm quan nhi chứ!?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, nhân vật chính của câu chuyện vẫn là gật đầu đáp lại.

“Người bị người hãm hại có phải không? Có muốn ta giúp một tay hay không?” Đây là khả năng duy nhất mà hắn nghĩ tới.

Nhưng mà Chanh Âm sớm đã không có ý nghĩ đó trong đầu, thờ ơ khoát khoát tay nói: “Không phải đâu, vị trí chủ nhà đúng là ta tặng cho An Thiếu Du, bởi vì lúc đó ta thích cho hắn muốn chết, hận không thể đem toàn bộ thiên hạ tất cả đưa cho hắn, cho nên đó là lý do mà hắn muốn cái gì thì ta liền cho hắn cái đó.”

“Người cứ dễ dàng như vậy tặng An gia cho người ta sao?” Diêu Linh dở khóc dở cười, làm thế nào trên thế gian này vẫn còn tồn tại kẻ ngốc như vậy?

“Ừ.” Chanh Âm nhắm mắt suy nghĩ một chút, “Một mặt là bồi thường, mặt khác là muốn cho hắn yêu mến ta, cho dù chỉ có một chút cũng được.”

Chuyện đã qua lâu lắm rồi, Chanh Âm dường như không còn nhớ rõ cảm giác lúc đó, khi đó y sao có thể thích tên An Thiếu Du kia đến như vậy chứ?

“Từ hồi còn nhỏ ta đã quen biết An Thiếu Du rồi, hắn là tiểu ca ca do cha ta mang đến từ Phân gia, cùng ta đọc sách, chơi đùa, sinh hoạt... Con người hắn không xấu, thỉnh thoảng vẫn có lúc thật ôn nhu, khi còn bé đối xử với ta cũng rất tốt, đó là lý do bất tri bất giác, ta thích hắn, cả ngày dính lấy hắn không tính, còn dám muốn hắn lấy ta làm vợ.”

Ở Kỳ Nghệ, nam tử cùng nam tử thành thân hoàn toàn được phép, trình tự hầu như giống với nam nữ thành thân, thế nhưng bình thường bởi vì lo lắng vấn đề nối dõi tông đường, ngoại trừ hoàng tộc ra, kiểu hôn sự này vẫn hết sức hiếm thấy.

“Người thích hắn, nhưng hắn lại không thích người?” Diêu Linh có thể tưởng tượng ra.

Nói tới chỗ này, Chanh Âm bất đắc dĩ thở dài, “Không chỉ là không thích, hấn hận ta muốn chết.”

Từ khi An gia tách ra, người Phân gia đặc biệt căm hận người Bản gia, mấy lão nhân của Phân gia đều ngôn truyền thân giáo*, liên tục truyền thụ cho các đứa trẻ cừu hận đối với Bản gia, An Thiếu Du từ nhỏ nghe quen tai, dĩ nhiên là chịu ảnh hưởng.

**Ngôn truyền thân giáo: dạy người thế nào, mình làm như vậy.*

“Hồi nhỏ còn chưa cảm giác được, nhưng sau khi lớn lên sự chán ghét của hấn đối với ta càng thêm rõ ràng, nhưng hấn là người thông minh, chưa bao giờ thất lễ trước mặt trưởng bối Bản gia.”

Thế nhưng khi đó An Thừa Anh không hề biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, vẫn như trước làm theo ý mình, nghĩ chỉ cần mình đủ thành tâm đủ nỗ lực, đối phương nhất định sẽ thích mình.

“Ta khi đó cũng là da mặt dày muốn chết, cứ quẩn quít không buông, còn không tiếc làm rất nhiều chuyện tồi tệ.” Y vừa hồi tưởng vừa gật đầu, “Đuổi hết toàn bộ tỳ nữ cùng với mấy tên tiểu tư trẻ tuổi, đã vậy còn giam cầm hấn, cưỡng bạo hấn, không cho phép hấn nhìn người khác, chỉ có ta mới có thể đến gần...”

“Người cưỡng bạo hấn?” Diêu Linh quái thanh kêu lên.

Chanh Âm tiếp tục gật đầu, “Không phải như ngươi tưởng tượng đâu, người nằm dưới là ta, chỉ là ta ép buộc hấn có cảm giác mà thôi, ai... Bây giờ nghĩ lại, cũng khó trách hấn chán ghét ta như vậy.”

Đúng là kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân*!

**Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân: danh ngôn của nhà tư tưởng giáo dục cổ đại Trung Quốc Khổng Tử, trích trong sách Luận Ngữ, nghĩa là điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác.*

“Thực sự là tiện thụ điển hình!” Trong lời nói của Diêu Linh không hề có ý tứ hàm xúc giễu cợt, chỉ là không thể tưởng tượng nổi mà kinh thán (*kinh ngạc thán phục*).

Theo như hấn biết, Chanh Âm chưa từng nhiệt tình đến như vậy, ít nhất đối với người khác, y đều là một bộ dáng không quan trọng.

“Người rồi cũng sẽ thay đổi thôi!” Chanh Âm nhún nhún vai nói.

Mà y chính là một ví dụ tốt nhất.

“Vậy sau đó thì sao? Người như thế nào lại đến kỹ viện?” Diêu Linh tiếp tục hỏi, “Người nhường lại vị trí đương gia khiến hấn hài lòng, kết quả người ta lấy oán trả ơn, bán đứng người ư?”

“Gần đúng... Mới đầu hấn đem ta nhốt trong nhà làm gã sai vặt kiêm làm ầm giường, sau khi chơi chán thì bán đi, có điều trải qua mười năm này, dường như hứng thú của hấn đối với ta lại nổi lên.”

Nhớ lại lời nói ban nãy của An Thiếu Du, Chanh Âm cảm thấy rất có khả năng này.

“Bọn thiếu gia lắm tiền thực sự là rảnh rỗi!” Trong lúc nói chuyện, hai tay Chanh Âm gồi ở sau ót, không e sợ mà bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Diệu Linh nhìn mặt y, trong lòng thế nhưng có chút thông cảm bất bình.

An Thừa Anh giam cầm An Thiếu Du dĩ nhiên có lỗi, nhưng y đã nhường lại vị trí đương gia để bồi thường, còn cam nguyện làm tùy tùng, hầu hạ An Thiếu Du y như gia nhân, tính làm sao cũng thấy đã đền đủ, huống chi người bị thương cũng không phải An Thiếu Du, hấn dựa vào cái gì mà đối xử như thế với một người thật tâm thích hấn? Thực sự là quá đáng!

“Người không cảm thấy không cam lòng sao?” Diệu Linh lên tiếng hỏi.

“Có, có lẽ ta bây giờ vẫn còn chưa nghĩ thông, vì sao hấn không thể yêu thích ta dù chỉ một chút... Có điều quên đi, ta đã chẳng còn muốn suy nghĩ nữa.” Chanh Âm nhắm mắt lại trả lời.

Lời nói của y không hề có một tia tình cảm phập phồng, Diệu Linh cảm giác được, y không phải miễn cưỡng chính mình ngụy trang, mà là y thực sự không thèm để ý.

“Ta có thể hỏi một chút nguyên nhân không?”

“Cái gì?”

“Nguyên nhân khiến cho người vứt bỏ bản thân mình như vậy...” Diệu Linh nghiêm túc hỏi.

Lần này, Chanh Âm không trả lời, thế nhưng y lại mở mắt, thẳng tắp nhìn lên trên, trong đôi mắt là sự trống rỗng vô thần.

“A... Bây giờ nói những thứ này có ý nghĩa sao?”

“Chắc là không có... Thế nhưng ta muốn biết.”

“Là như vậy sao...” Tầm mắt dừng lại ở phía trên, Chanh Âm lộ ra vẻ mỉm cười, “Nguyên nhân ta cũng không rõ ràng lắm, chẳng qua là tại thời điểm khi ta nhìn thấy một màn kia, tự nhiên thành như vậy cho đến tận bây giờ.”

“Một màn kia?”

“Cái buổi tối đấu giá đêm đầu tiên sau khi ta bị bán vào kỹ viện.”

Chanh Âm chậm rãi khép lại hai mắt, từ vẻ an tĩnh trên mặt y, Diệu Linh không nhìn ra được bất kỳ thông tin gì.

“Ta cảm giác được hắc chặc chắn sẽ đến mua ta, sau đó nói cho ta biết, hắc chẳng qua chỉ là muốn dọa ta một chút thôi, không hề có ý định muốn bán ta... Thế nhưng ta dường như đã đánh giá quá cao chính mình...”

“Hắc không đến ư?”

“... Tối hôm đó hắc thành thân.”

9. Chương 8

Ký ức trước kia hầu như đã quên hết, chỉ có đêm hôm đó đặc biệt rõ ràng.

Sở dĩ An Thừa Anh nhường lại vị trí đương gia, thả An Thiếu Du ra, là vì đã nghĩ thông suốt, yêu một người không phải là chiếm đoạt, sở hữu, mà là khiến cho người đó hạnh phúc, cho nên y dùng hết khả năng để bù đắp những chuyện hoang đường mà mình đã gây ra trong quá khứ, mặc cho An Thiếu Du và bọn gia nhân khi dễ, cũng không hề có một câu oán hận nào.

Nhưng tất cả những gì y làm cũng không đổi lại được sự tha thứ của An Thiếu Du, bất luận y nỗ lực thế nào, An Thiếu Du vẫn luôn luôn đối xử lạnh lùng, thậm chí sau đó còn không ngại đem kỹ nữ nam xướng thanh lâu vào phòng ngủ, diễn xuân cung sống ngay trước mặt An Thừa Anh, dùng việc này để giày vò y.

Khi đó An Thừa Anh mỗi ngày đều khóc, trốn trong căn phòng nhỏ nhỏ của mình mà khóc, nước mắt làm thế nào cũng không ngăn được, nhưng y vẫn như cũ không vứt bỏ đoạn tình cảm này, thẳng đến sau này, nguyên lai bọn hạ nhân An gia cũng không nỡ nhìn, mới khuyên y rời khỏi An gia một thời gian, ra ngoài giải sầu chút rồi trở về, y đành chấp nhận, vì vậy lưu lại một phong thư rồi rời khỏi An gia – địa phương khiến kẻ khác thương tâm.

Nhưng y rời đi An gia chưa được nửa ngày, đã gặp tập kích bất ngờ trên đường, bị người đánh ngất xỉu, khi y tỉnh lại lần nữa, thì nhìn thấy một căn phòng xa lạ, cùng với mùi son phấn nồng nặc.

Đó là kỹ viện trong thành, theo như lời tú bà nói là do An Thiếu Du bán y vào đây, An Thừa Anh chết cũng không tin, mãi cho đến khi tú bà kia lấy ra khế ước bán thân có in con dấu của An Thiếu Du, cộng thêm đầy tờ thiếp thân của An Thiếu Du đứng trước mặt y nói tất cả.

“Ta không tin, Thiếu Du sẽ không bán ta đâu! Hắn sẽ không làm vậy đâu!” An Thừa Anh bị mấy tên đại hán chế trụ hai tay, nhìn tú bà hô to, lệ đọng lại nơi khóe mắt, cứng rắn không rơi xuống.

Thế nhưng tú bà lại thông thả vênh vác cầm tờ khế ước bán thân bày ra trước mặt y, giọng điệu vô cùng khinh miệt: “Xem một chút đi, tiểu tử ngốc, thiếu đương gia An gia thực sự là đã đích thân đồng ý việc buôn bán này, phía trên còn có con dấu hãn tự tay đóng xuống đây này!”

An Thừa Anh đoạt lấy khế ước bán thân, phía trên ghi rõ ràng, An Thiếu Du đem An Thừa Anh bán vào Xuân Nhu viện với giá ba trăm lượng, đặc biệt làm chứng, còn có thêm con dấu của An Thiếu Du. Nhìn thấy khế ước bán thân, hai tay Thừa Anh run rẩy, tâm nguội lạnh đi phân nửa.

Sau đó một giọng nói quen thuộc lại truyền tới, khiến Chanh Âm tựa như ngã vào trong hầm băng.

“Ai... Người đối xử với thiếu gia nhà ta như vậy, người thật sự cho rằng có thể nhận được sự tha thứ của ngài ấy sao?” Giọng nói này là của thị tòng theo bên cạnh An Thiếu Du, An Thừa Anh nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn thấy được nụ cười giễu cợt trên mặt người nọ.

“Hắn hận ta... Cũng sẽ không bán ta đâu...” An Thừa Anh vẫn còn đang kiên trì.

Lời này nói ra, giọng điệu run rẩy, mặc cho ai nghe xong cũng đều cảm thấy thiếu sức thuyết phục.

Gã thị tòng kia hừ lạnh một tiếng, từ tận đáy lòng khinh thường An Thừa Anh, “Thiếu gia nhà ta từ trước đến nay ghi hận, ngài không giết người là đã khoan dung lắm rồi, huống chi thiếu gia nói, người không phải tên dê tiện chỉ thích bị người khác cười hay sao? Tốt lắm... Công việc này rất thích hợp với người!”

“Không phải, ta không phải!” Thừa Anh muốn kéo tay hãn giải thích, thế nhưng lại bị đám đại hán lực lưỡng kia ngăn lại.

Dưới tình thế cấp bách, y rút cuộc cũng không còn doái hoài mặt mũi, nước mắt đã chảy rơi xuống, nhìn tên thị tòng kia giống như thấy được nhánh cỏ cứu mạng, hy vọng hãn có thể giúp đỡ mình thoát khỏi cái chỗ này.

“Xin người hãy thuyết phục Thiếu Du, trước kia đều là do ta sai... Ta đã biết rồi...” Y khóc đến lệ hoa đái vũ, thế nhưng những người chung quanh đều làm như không thấy, cảnh này bọn họ đã nhìn rất nhiều rồi, cũng không có bất kỳ người nào đồng cảm thương hại y.

“Xin hãn đừng có bán ta... Ta thích hãn, ta chỉ là thích hãn thôi mà...”

Khóc lóc cầu xin khiến lòng người đau đớn chỉ đối lấy được sự lạnh nhạt của tên thị tòng, “Hừ, có rất nhiều người thích thiếu gia nhà ta, nếu như đối với ai ngài ấy cũng do dự, vậy làm sao mà sống được chứ?”

Nói xong gã liếc nhìn An Thừa Anh, cười đến mức làm cho người ta phát lạnh: “Thiếu gia nói, với tướng mạo và tính cách này của người, tin chắc sẽ không ít người yêu thích đâu, tương lai có nhiều người như vậy đang chờ thương người, tiện thể khiến người chặt đứt ý nghĩ đi tìm ngài ấy trong đầu luôn, người tự giải quyết cho tốt đi!” Nói xong, gã ta cũng rời khỏi chỗ này.

Sau đó An Thừa Anh vừa khóc vừa nháo, thế nhưng với sự trông giữ nghiêm mật này, hết thấy đều không có chút ý nghĩa nào.

Bắt đầu từ đó, y từ thiếu chủ An gia trở thành một tên tiểu quan, vì để thu hút sinh ý, tú bà đổi tên y thành “Chanh Âm”, đồng thời xưng danh thanh quan, quyết định mười tháng sau sẽ bán đấu giá “Đêm đầu tiên” của y.

An Thừa Anh vẫn chưa chết tâm, một mực không chịu thừa nhận kết cục đã định sẵn này, vẫn còn ôm trong lòng một tia hy vọng. Nghe mấy tiểu quan khác trong kỹ viện nói, lúc thanh quan bán đấu giá động tĩnh nơi đây sẽ rất lớn, gần như khắp thành đều biết, y tin tưởng đêm hôm đó An Thiếu Du nhất định sẽ đến, chỉ ít sẽ không để y rơi vào tay nam nhân khác.

Y tin chắc mặc dù An Thiếu Du tuyệt tình với mình, nhưng thực sự không phải là một người bạc tình bạc nghĩa, từ nhỏ hai người đã lớn lên cùng nhau, khi còn bé mình còn ca hát, bắt đề cho hắn, một chút ân tình nọ hắn là hắn vẫn còn ghi nhớ, bản khoán, hắn sẽ không quá đáng như vậy đâu...

Lòng tin như vậy, khiến y chống đỡ được đến đêm định mệnh kia.

Đêm hôm đó, trong thanh lâu chật ních khách quý, một mình y mặc trang phục sa mông đứng ở trên đài, cảm thụ ánh mắt trắng trợn của đám người kia, nhìn khách nhân dưới đài, nghe tiếng ra giá không ngừng vang lên, ánh mắt y từ hy vọng lúc đầu dần dần chuyển thành thất vọng, thẳng đến một tiếng định giá cuối cùng đã hoàn toàn hóa thành tuyệt vọng.

An Thiếu Du không tới, không hề nhớ thương một chút ân tình kia, triệt để đẩy y vào chốn địa ngục này.

Người cuối cùng mua được y là một viên ngoại họ Vương, chính Chanh Âm lúc đó còn chưa kịp nói hay làm cái gì, chỉ biết gã hình như rất vừa ý mình, vì vậy đêm đó, y đã tự mình đưa ra một thỉnh cầu cuối cùng với tư cách là An Thừa Anh.

“Mang ta đi nhìn An gia một chút, nhìn một chút mà thôi... Sau đó bắt ta làm gì cũng được.”

Vương viên ngoại nghe xong lập tức đồng ý, bởi vì gã có ham mê ngược đãi nghiêm trọng, một câu “làm cái gì cũng được” của Chanh Âm thực hợp ý gã.

Vì vậy gã ta thuê hai cỗ kiệu đi đến An phủ, Chanh Âm ngồi trong kiệu không khỏi lo lắng: không phải là bởi vì tối nay Thiếu Du có việc chứ? Hay là hắn bị bệnh? Cho nên mới không thể tới...

Thế nhưng, khi kiệu vừa chạm đất, y từ trong kiệu đi ra, nghe được tiếng chiêng trống, pháo nổ rầm rộ*, còn có biển người đông nghịt hòa với sắc màu đỏ tươi, y biết, y sai rồi, sai hoàn toàn.

**Nguyên văn “la cổ trện trện, tiên pháo thanh thanh”.*

Vương viên ngoại đứng bên cạnh Chanh Âm, một mạch cười nói: “Hôm nay là ngày đại hỉ của thiếu chủ An gia An Thiếu Du, người cũng muốn đến xem náo nhiệt hả? Nghe nói người hấn cười là tiểu nữ nhi Lâm gia cũng trong giới làm rượu, là một đại mỹ nhân đấy...”

Những lời sau đó, Chanh Âm đã không còn nghe rõ, y chỉ biết xuyên qua khe hở giữa đám người nhìn thấy An Thiếu Du một thân hồng trang, dắt tay tân nương xinh đẹp từng bước đi vào trong phủ.

Một khắc này tai không ngừng ù lên, lệ ướt nhoe đôi mắt, đau lòng đến độ y gần như cho rằng mình sẽ cứ như vậy chết đi.

Thế nhưng y không chết, còn tiếp tục sống, lấy thân phận “Chanh Âm” hoàn toàn mới sống tại kỹ viện.

Từ đó trở đi, y thay đổi, trở nên thích cười, cũng không khóc, “Không sao cả, cứ tự nhiên” thành câu cửa miệng của y, trở thành loại hình khách nhân yêu thích thưởng thức nhất, như vậy ngày này qua ngày kia, năm này qua năm nọ, y dường như từ từ quên đi việc đã từng rất yêu An Thiếu Du...

“ ... ”

“Đó là toàn bộ câu chuyện.” Chanh Âm nở nụ cười nói, “Ta rất không biết tự lượng sức mình đúng không? Câu ‘Tự làm tự chịu’ thích hợp nhất với ta rồi.”

“... Vậy người còn thích hấn không? Thời điểm lúc gặp lại hấn.” Giọng điệu Diệu Linh rầu rĩ, không biết là cảm giác gì.

“Thích? Ta lúc đầu còn không nhận ra hấn nữa...” Chanh Âm lầm thầm tự giễu, “Chỉ là... đối với hấn, hình như vẫn còn một chút cảm giác.”

Cảm giác đau nhói!

Thời điểm nhận ra hấn, nghe hấn kêu tên của mình, lần thứ hai lắng nhục mình, lòng đã mất cảm giác cư nhiên lại có thể cảm thấy một tia đau đớn, cả bản thân Chanh Âm cũng không thể tưởng tượng nổi.

“Có điều ta đã từng nỗ lực quá nhiều, cho nên hôm nay cũng sẽ không yêu cầu xa vời tình cảm của hấn, chỉ hy vọng... hấn có thể bỏ qua cho ta thôi!”

Nếu tình yêu của y cũng có lúc kết thúc, vậy có thể tin rằng không bao lâu nữa, thù hận của An Thiếu Du cũng có thể hóa giải, dấu sao đã trôi qua mười năm rồi...

10. Chương 9

Hai người bị giam trong phòng tận đến lúc chạng vạng tối, mới thấy lại bóng dáng An Thiếu Du, hắn tự mình bưng bữa tối tới, nhưng chỉ có phần cho một người, Chanh Âm thấy thế không lên tiếng, nhưng Diêu Linh thì có chút bất mãn mà nhú mào.

Mắt thấy hắn đưa cơm nước đến trước mặt Diêu Linh, sau đó xoay người ra lệnh với Chanh Âm: “Đợi chút nữa theo ta ra ngoài.”

Thái độ gì chứ? Chanh Âm cũng không phải hạ nhân nhà hắn!

Diêu Linh trừng mắt liếc hắn một cái, vừa muốn mở miệng nói gì đó, lại bị lời của An Thiếu Du cắt ngang.

“Cầm lấy bốn trăm lượng này đi.” Hắn đem bốn tấm ngân phiếu ném đến trước mặt Diêu Linh.

Đây chính là thứ buổi sáng hôm nay Diêu Linh trả lại cho hắn.

“An thiếu gia, ta nói rồi...”

“Đây không phải tiền mua y một đêm.” Vừa nói chuyện, hắn vừa liếc nhìn Chanh Âm, “Đây là tiền chuộc thân cho y.”

Hai người nghe vậy hoàn toàn lộ ra hai loại phản ứng bất đồng, Chanh Âm ngạc nhiên chớp mắt trong chốc lát, nhưng chớp mắt xong cũng không nói thêm gì, Diêu Linh thì nhìn ngân phiếu một chút, rõ ràng hít sâu một cái nhưng lại quả quyết cự tuyệt yêu cầu của hắn.

“Chanh Âm ta không bán!”

An Thiếu Du nhướn mày, ánh mắt nhìn Diêu Linh băng lãnh vô tình, “Thế nào? Chê tiền ít quá ư? Vậy người ra giá đi, bao nhiêu tiền mới đồng ý để y lại.”

Diêu Linh lắc đầu, “Ta sẽ không bán y cho ngài, ngài sẽ không đối xử tử tế với y.”

Nghe lời này, giữa lông mày An Thiếu Du ánh lên một tia giận dữ, “Hừ... Buồn cười, ta không cho rằng sẽ có người mua một nam kỹ về để ‘đối xử tử tế’.”

“Ta đều là bán đi như vậy đấy!” Về điểm này, Diệu Linh thực sự kiêu ngạo về bản thân.

Phàm là tiểu quan nhi từng ở trên tay hẳn được người chuộc ra, không có một người nào là không phải được “đối xử tử tế” như vậy! Trước đó, hẳn sẽ tỉ mỉ điều tra lai lịch và bối cảnh của những khách nhân kia, sau khi xác định sẽ không bạc đãi bọn họ, Diệu Linh mới có thể đồng ý ký văn tự chuộc thân.

Nhưng hôm nay sự thực bày ra trước mắt, nam nhân trước mặt đối đãi với Chanh Âm không có nửa điểm thương hại không nói, đã vậy còn mang thêm một chút oán hận, bán Chanh Âm cho hẳn, chẳng phải là đẩy y vào hố lửa sao!?

Cho nên cuộc mua bán này tuyệt đối không thể thực hiện!

“Người không bán?”

“Tuyệt đối không bán!”

“... Được lắm!” An Thiếu Du không những không giận mà còn cười, đối với Chanh Âm mà nói, nụ cười này so với tức giận còn kinh khủng hơn.

An Thiếu Du đi lên trước vài bước, một bên chậm rãi cầm lấy những ngân phiếu kia, một bên nói: “Ta cảm thấy trong tiểu trấn này chỉ có một gian quan lâu thật sự là quá ít, mà lại còn mở cửa hơn mấy chục năm, hình như cũng nên đến lúc đó rồi...”

“...!” Lời này nói đến đây, lấy Chanh Âm hiểu rõ An Thiếu Du, y dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được chuyện mà hẳn muốn làm.

Khiến Căng Uyên Lâu phải đóng cửa... Nhưng như vậy sao được!?

Chanh Âm ở qua mấy kỹ viện, cảm tình y đối với Căng Uyên Lâu là sâu nhất, lão bản trước đây cũng tốt, tiểu lão bản bây giờ cũng tốt, bọn hắn đều là người tốt, không thúc ép, không mắng chửi, đối đãi với tiểu quan trong lâu như bằng hữu, mặc dù không biết lai lịch bọn họ ra sao, nhưng cuộc sống mọi người ở Căng Uyên Lâu cũng coi như trôi qua thoải mái.

Nếu thật sự bởi vì mình mà khiến Căng Uyên Lâu bị đóng cửa, vậy...

Không dám nghĩ tiếp nữa, Chanh Âm lập tức ngăn cản động tác của An Thiếu Du, đoạt lại ngân phiếu trong tay hắn, cứng rắn nhét vào tay Diệu Linh, “Ta bán, lão bản, ta nguyện ý bán cho hẳn.”

“Người điên rồi sao!?” Diệu Linh không sợ An Thiếu Du, nhưng gặp phải tình huống như vậy lại không thể nói rõ, trong lòng thật sự buồn bực.

Chanh Âm lắc đầu từ chối ý tốt của hắn, vẫn như trước dùng vẻ mặt tươi cười như thường ngày nói: “Không sao đâu, dù sao cũng không phải lần đầu bán đi.”

Y không cảm thấy mình sẽ sống lâu ở đây, An Thiếu Du không có khả năng “hứng thú” với y cả đời, hiện giờ cứ để hắn chơi đùa từ từ, chờ hắn chơi chán rồi, y vẫn sẽ như cũ đến “Ẩn Hạng” dưỡng lão, đó mới là nơi chân chính thuộc về y.

Lời này khiến Diệu Linh bĩu môi còn An Thiếu Du thì nhú mày, Diệu Linh không lay chuyển được sự kiên trì của Chanh Âm, hai người nói qua nói lại rất nhiều, nhưng An Thiếu Du cũng không để ý nghe, hắn chỉ nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Chanh Âm, từng cái nhăn mày đến một nụ cười, vết nhăn giữa lông mày càng ngày càng sâu.

Y thay đổi, hoàn toàn khác so với mười năm trước, đêm qua hắn đã mơ hồ phát hiện, thế nhưng hôm nay lại càng thêm rõ ràng.

Nhìn Diệu Linh cuối cùng cũng suy sụp hạ vai, Chanh Âm thoải mái nở nụ cười, đáp án của bọn họ đã rõ ràng.

Theo lý mà nói, An Thiếu Du mua được Chanh Âm hẳn nên vui vẻ mới phải, nhưng chỉ có hắn mới biết, trong lòng mình trống rỗng, rõ ràng hoàn toàn không có một chút vui sướng nào, thậm chí còn có một tia xót xa...

Diệu Linh khuyên không nổi Chanh Âm chỉ có thể bỏ cuộc, nhưng còn một cơ hội cuối cùng, hắn đi tới trước mặt An Thiếu Du, nghiêm túc cảnh cáo: “An Thiếu Du, ta không cần biết ngài và Chanh Âm trước đây có bao nhiêu ân oán, nhưng vật đổi sao dời, ngài coi như thương xót Chanh Âm làm tiểu quan mười năm một chút đi... Tha cho y một lần!”

Hắn đây là ý gì? Muốn mình buông tha cho y? Vậy tại sao trước đây y lại không buông tha cho mình chứ! Hết thấy mọi thứ đều là y tự chuốc lấy!

“Chuyện của chúng ta, không cần người ngoài như ngươi nhiều lời, sau khi dùng xong bữa tối, tự ta sẽ phái người đưa ngươi trở về, tự giải quyết cho tốt đi.”

Giọng An Thiếu Du vẫn lạnh lùng như cũ, quay đầu về phía Chanh Âm dùng ngữ khí ra lệnh nói: “Đi theo ta!”

“Ồ.” Chanh Âm ngoan ngoãn gật đầu đi theo.

Y cũng hiểu, An Thiếu Du đây là đang đuổi người, vì vậy y hướng Diệu Linh hành một cái lễ nói: “Lão bản, đa tạ sự bảo vệ của ngài, không cần lo lắng cho ta, yên tâm trở về đi!”

Lời này đổi lấy vẻ mặt lo lắng không thôi của Diệu Linh, nhưng Chanh Âm không thể nán lại thêm nữa,

hai người lúc này vội vã tách ra.

Ra khỏi phòng Chanh Âm theo sau bước chân An Thiếu Du, cũng không biết hắn muốn đi đâu, dọc theo đường đi Chanh Âm rất im lặng, vẫn duy trì khoảng cách chừng năm bước với An Thiếu Du, thỉnh thoảng liếc nhìn cảnh sắc xung quanh một chút, hoặc là chơi đùa ngón tay của mình là mức độ “không tập trung” lớn nhất của y.

Có lẽ là đi tới mức thực sự nhàm chán, lần này An Thiếu Du lại có thể mở miệng trước, “Sao không hỏi muốn đi đâu? Trước đây không phải người nói rất nhiều sao?”

Nhớ rõ trước đây, cho dù trở thành gã sai vặt, An Thừa Anh vẫn thích soi nể theo sát phía sau mình, cười đến vẻ mặt xán lạn, giống như bản thân mới là chủ tử vậy, hơn nữa mỗi khi ra ngoài, y cũng nhiều chuyện hỏi muốn đi đâu, là địa phương nào, vân vân các loại, nói nhảm nhiều muốn chết, mà mười năm thoáng qua một cái, theo sau lưng vẫn là người kia, thế nhưng sự im lặng khác thường này khiến kẻ khác không được tự nhiên mà nóng nảy.

Bị hắn hỏi, lúc này Chanh Âm mới mở miệng trả lời: “Chủ nhân không hỏi thì không thể nói, đây là quy củ.”

Đây là quy củ y học được trong ba năm, quy tắc cơ bản nhất của nam kỹ.

An Thiếu Du nghe xong giật mình, lập tức dừng bước xoay người lại, đột nhiên không kịp chuẩn bị như vậy, nếu là An Thừa Anh ngày trước nhất định không nói hai lời vừa vắn đùng vào hắn, nhưng với Chanh Âm trải qua điều giáo huấn tại, chủ nhân không đi, y cũng sẽ đành chỉ cước bộ, không chậm nửa phần.

Thấy khoảng cách giữa hai người, An Thiếu Du không vui nhíu mày, “Đến đây, dựa sát vào!” Hắn ra lệnh.

Chanh Âm nhận được chỉ thị, lập tức đi lên trước vài bước, tới chỗ An Thiếu Du chỉ định thì dừng lại, biểu tình không mấy may thay đổi, giống như hết thấy đều là hiển nhiên.

“Người đây là cố ý!?” Giọng điệu An Thiếu Du có chút tức giận.

Theo hắn thấy, đây hoàn toàn là trò hề Chanh Âm tự biên tự diễn để khiến cho hắn chú ý.

Không biết hắn có ý gì, Chanh Âm không hiểu hỏi: “Cố ý cái gì?”

Y hẳn là không có làm trái cái gì mới đúng, nhưng vì sao đối phương nhìn qua lại tức giận như vậy? Kỳ quái...

11. Chương 10

Trên mặt An Thiếu Du vốn dĩ tràn ngập tức giận bỗng nhiên hiện ra vẻ tươi cười, hắn vươn tay chậm rãi vỗ nhẹ má Chanh Âm, mang theo chút cười nhạo nói: “Tốt, người cứ tiếp tục diễn đi, để ta xem người có thể giả ngu tới khi nào!”

Không thể hiểu nổi!

Câu này là thích hợp nhất với An Thiếu Du bây giờ rồi, tự đáy lòng Chanh Âm cảm thấy như vậy.

Y không trả lời, lần này An Thiếu Du cũng không miễn cưỡng, xoay người tiếp tục bước đi, chỉ là hơi khác biệt so với lúc này, hắn dặt tay Chanh Âm, giống như bộ dạng An Thừa Anh thích nắm tay trước kia vậy.

“Thời gian về sau ở cùng ta cũng phải như vậy.” An Thiếu Du nói ra mệnh lệnh đầu tiên, “Còn có phải gọi ta là ‘Thiếu Du’, hiểu chưa?”

Thiếu Du? Như vậy sao?

Chanh Âm nhìn mình bị nam nhân mạnh mẽ nắm lấy tay phải, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, hình như không giống bộ dạng đang nói đùa, vì vậy không còn chỗ nào để từ chối, đành gật đầu trả lời “Hiểu”.

Sau đó, An Thiếu Du dẫn Chanh Âm về phòng của mình, ở qua một đêm, Chanh Âm cũng có chút ấn tượng.

Chỉ là hiện giờ, trên cái bàn trong phòng có thêm một ít rượu và thức ăn cùng với hai bộ bát đĩa, trái lại rất thu hút sự chú ý của người khác, nhất là đối với Chanh Âm, từ sáng tới giờ y vẫn chưa ăn gì, đêm qua lại tiêu hao nhiều như vậy cũng chưa được bù lại, thực sự là khổ sở!

An Thiếu Du thấy ánh mắt Chanh Âm gắt gao nhìn thẳng bàn rượu và thức ăn kia, bộ dáng nước bọt đều muốn rơi xuống không khỏi cười khẽ.

Đúng, như vậy mới là An Thừa Anh chứ, đại thiếu gia An gia trước kia.

“Nhìn cái gì vậy, nhanh lên một chút đi.” Bất tri bất giác, An Thiếu Du cũng lộ ra thái độ đối xử với An Thừa Anh mười năm trước, thúc giục nói.

“A? À!” Lúc này Chanh Âm mới lấy lại tinh thần, từ từ đến gần bàn rượu và thức ăn kia.

Ngay lúc An Thiếu Du cho rằng y sẽ nhanh chóng ngồi xuống, cầm chén đĩa lên bắt đầu không để ý hình tượng mà ăn ngay mỹ thực trước mắt thì, đối phương chợt dừng lại, Chanh Âm không hề ngồi xuống, cũng không động đĩa, chỉ là nghe theo chỉ thị vừa nãy đi đến bên cạnh, đứng phía sau một cái ghế, mắt vẫn như

trước nhìn chằm chằm rượu và thức ăn không tha.

Đây cũng là một phần trong vở kịch của y sao? Hay là...

Lần này An Thiếu Du không hỏi, cũng không nổi giận, mà lẳng lặng đi tới vị trí trước mặt Chanh Âm ngồi xuống, sau đó lên tiếng hỏi: “Muốn ăn không?”

Trong phòng chỉ có hai người, mặc dù không cảm nhận được ánh mắt của hắn, Chanh Âm vẫn biết hắn là đang nói chuyện với mình, cho nên cũng thành thật trả lời: “Muốn.”

“Vậy nếu ta nói đây không phải dành cho ngươi...”

“Ừ, ta biết.”

Lời nói của y có chút kỳ quái, khiến An Thiếu Du không thể không xoay người nhìn lại, hỏi: “Ngươi biết? Biết cái gì?”

Chanh Âm chỉ chỉ bàn rượu và thức ăn, “Đây là chủ... Thiếu Du dùng để khoản đãi khách, dĩ nhiên không phải dành cho ta, ta biết mà.”

Thời điểm y làm sai vật trước đây, hắn rất thích dùng chiêu này để bắt nạt y, Chanh Âm thật sự là khắc sâu ấn tượng.

Trên bàn đều là rượu và đồ ăn ngon mà An Thừa Anh thích nhất, thế nhưng An Thừa Anh không được phép ăn đồ dành cho khách, bởi vì y chỉ là tên sai vặt của An Thiếu Du, chỉ có thể đứng bên cạnh An Thiếu Du tùy thời nghe theo lệnh, nhìn hắn cùng với những khách nhân được mời tới uống rượu dùng bữa — “nhìn một lần cho thỏa”.

Mặc dù hiện tại không còn là tiểu tử, mà là nam sủng bị bao dưỡng, lại không nghĩ tới còn có thể đụng phải chuyện xui xẻo này, rõ là kiếp trước mắc nợ hắn mà.

An Thiếu Du nghe vậy dừng một chút, sau một lúc lâu mới nói: “... Ngươi cảm thấy là dạng khách nhân gì mà có thể khiến ta mời vào tận trong phòng ngủ?”

“Đúng ha!” Vừa nghe hắn nói như vậy, Chanh Âm cũng cảm thấy có lý, thế nhưng không được lâu lắm, y đã kịp phản ứng, nhất thời sắc mặt trở nên rất khó coi.

“Ừm... Thiếu Du, có lẽ ta hơi nhiều chuyện.” Y nói năng ấp a ấp úng, khiến An Thiếu Du rất hiếu kỳ.

“Muốn nói gì cứ nói thẳng, đừng ngại.”

“Việc ấy... không tốt lắm đâu!”

“Cái gì không tốt lắm?” An Thiếu Du nhú mày nhìn y, tựa hồ hơi có dự cảm xấu.

Hai tay Chanh Âm đặt ở trước người quần vào nhau, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa, “Tuy rằng ta không sao cả, thế nhưng lỡ bị phu nhân trông thấy... Sợ là sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa phu thê các người... Không tốt lắm đâu.”

Mời khách vào phòng ngủ quả thật mới nghe lần đầu, nhưng nếu là thê tử thì nói được, Chanh Âm cho là như vậy.

“Phu thê?” An Thiếu Du lập tức thân thủ dùng sức bắt lấy cổ tay y, trừng mắt nhìn chằm chằm phảng phất như muốn cầu xé y ra, “Người biết ta thành thân... Nói cách khác ngày đó người cũng ở trong đám người?”

“Đúng vậy.” Chanh Âm không hề cảm thấy chuyện này cần giấu giếm, “Nghe người khác nói phu nhân rất đẹp, thực sự chúc mừng...”

Y còn chưa nói xong, bỗng nhiên chỉ cảm thấy một trận cảm giác mát lạnh trên mặt, nước trà bắn tung tóe lên toàn bộ mặt mũi, chặn ngang lời y, cũng khiến y không mở mắt ra được.

Không biết vì sao An Thiếu Du đột nhiên dùng nước tạt mình, nhưng Chanh Âm cũng biết mình hình như đã phạm phải cấm kỵ của hắn, y cũng không giải thích cái gì, chỉ dùng tay áo xoa xoa mặt, sau đó bình tĩnh nói: “Xin lỗi, ta lỡ lời.”

Giữa hai người vẫn duy trì trầm mặc khác thường, An Thiếu Du lần nữa quay trở lại đối diện với bàn rượu và thức ăn, động mấy chiếc đĩa xong lại ngừng lại.

“Ngồi xuống ăn cơm đi, phu nhân sẽ không tới.”

Giọng nói trầm thấp truyền đến, trong lúc nhất thời Chanh Âm không thể tiêu hóa hàm nghĩa trong lời nói của hắn.

Hắn kêu y ngồi xuống ăn cơm? Còn có phu nhân sẽ không tới? Hắn làm sao biết chứ? Vừa rồi cũng không có người đến thông báo...

“Nhanh ngồi xuống!” Mở miệng lần nữa, giọng nói An Thiếu Du mang theo một chút không kiên nhẫn.

Chanh Âm rất sợ lại chọc tới hắn không dám không nghe theo, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm với hắn.

Không có nói chuyện, không có trao đổi, bữa cơm này kết thúc trong tiếng bát đĩa, sau đó, An Thiều Du kê một gã sai vặt tới dọn dẹp sạch sẽ, rồi lại sai người đổ nước nóng vào thùng tắm, đợi tất cả mọi người lui ra, hắn mới lạnh lùng hạ lệnh với Chanh Âm: “Vào trong tắm.”

Bọn họ như vậy hiển nhiên là không phân biệt chủ tớ, nhưng Chanh Âm không có ngốc đến nỗi nói ra chọc giận kim chủ, vì vậy tuân theo chỉ thị cởi sạch ra đi tắm...

Trong lúc đó khiến kẻ khác kỳ quái chính là hành vi của An Thiều Du, hắn không hề rời đi, Chanh Âm cho là hắn có sở thích đặc biệt thích nhìn thân thể người khác, thế nhưng cảm giác được ánh mắt hắn đảo qua mỗi một tác trên người mình, không chứa một chút dâm dục nào cũng làm người ta cảm thấy kỳ quái rồi, hơn nữa không những như vậy, thậm chí Chanh Âm còn có thể phát hiện phần nộ mơn hờ.

Rất cục, trước khi Chanh Âm không nhìn được nữa, An Thiều Du đi tới bên thùng tắm mở miệng, “Vết thương trên người... từ đâu có?”

Đêm qua tối mờ, hắn lại có chút đánh mất lý trí, căn bản không phát hiện da thịt trên người Chanh Âm có lưu lại sẹo, hôm nay nhìn thấy, dĩ nhiên là kinh ngạc không thôi.

Mười năm trước bọn họ không phải không có quan hệ xác thịt, ký ức về thân thể An Thừa Anh khi đó hắn vẫn còn nhớ, tuy rằng mới đầu là y ép buộc An Thiều Du, nhưng không thể phủ nhận An Thiều Du rất thích thân thể y, cho nên sau khi đã trở thành tên sai vặt của hắn, An Thiều Du cũng không chỉ một lần muốn y, thân thể An Thừa Anh rất đẹp hơn nữa lại thật sạch sẽ, thế nhưng hiện tại...

“Những thứ này à?” Chanh Âm chỉ vào một vết sẹo rõ ràng nhất trên bụng, nói, “Những khách nhân để lại, xuống tay nặng chút đã lưu lại sẹo rồi, có điều ta nhận được rất nhiều tiền thuốc men, không có chịu thiệt.” Nói xong, y còn nhếch miệng cười cười.

Nhưng An Thiều Du làm thế nào cũng không cười nổi, loại cảm giác này giống như thứ vốn dĩ thuộc về riêng mình nhưng lại mang ký hiệu của kẻ khác, khiến người ta buồn nôn.

Dường như nhìn thấu tâm tư hắn, Chanh Âm trong nước tốt bụng nhắc nhở: “Nếu như muốn thanh quan sạch sẽ, Căng Uyên Lâu không có đâu, phải lên trần trên cách đây không xa mới có thể tìm được.”

“Lắm miệng!” Liếc mắt một cái, An Thiều Du vậy mà xắn tay áo lên, ngồi xổm người xuống, sau đó dùng hai tay múc nước trong thùng tắm hắt lên tóc Chanh Âm.

“Làm cái gì vậy?” Chanh Âm không thích gọi đầu, vì ngại phiền toái, cho nên từ nhỏ vẫn cứ như vậy.

Không để ý tới y, An Thiều Du tiếp tục động tác của mình, làm ướt tóc, sau đó bôi xà bông lên, động tác thuần thục có thứ tự.

Đã rất lâu rồi không có trải qua như vậy, lâu đến nỗi Chanh Âm gần như quên mất, thì ra cuộc sống trước

đây còn có một cảnh như thế ...

“Thiếu Du ca ca, nghịch nước nghịch nước nào, chúng ta cùng nhau nghịch nước nha!” Đứa nhỏ An Thừa Anh không an phận ở trong thùng tắm bồn nước tung tóe.

An Thiếu Du tắm cùng nó trầm ổn hơn, đen mặt kéo tên quỷ nhỏ tinh nghịch vào giữa tay mình, sau đó xối nước lên đầu nó.

“An Thừa Anh, im lặng một chút cho ta, ngoan ngoãn gội đầu đi.” Nói xong, An Thiếu Du cầm lấy xà bông bôi lên đầu Thừa Anh.

Có lẽ vì rất thoải mái, Thừa Anh ngồi trong lòng An Thiếu Du khanh khách cười không ngừng.

Thì ra, chết tâm cũng không có nghĩa là quên sạch...

Những mảnh hạnh phúc nhỏ vụn vẫn như cũ chôn sâu ở tận đáy lòng, còn tưởng rằng chúng nó đã bị nghiền thành bụi phấn bay đi mất rồi!

Thực sự là... quá đáng tiếc...

Khóe miệng Chanh Âm lộ ra một vẻ cười khổ.

12. Chương 11

Lúc Diệu Linh trở lại Căng Uyên Lâu, đã là ban đêm, hần đi tới cửa tiệm mới kinh ngạc phát hiện, trên cửa treo tấm bảng gỗ “tạm ngừng kinh doanh”, mà trong điểm đèn đuốc sáng trưng, lâu lâu còn truyền ra tiếng người, đây là có chuyện gì?

Tò mò mở cửa, một trận tiếng “két” thu hút ánh mắt mọi người trong điểm, Diệu Linh vào cửa chỉ thấy mọi người đều tập trung trong đại sảnh, mà người đang bị bọn họ vây quanh là...

“Lão bản!?” Ngâm Hoan nhìn thấy người tới không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lập tức nghênh đón, nói, “Sao lại đi lâu như vậy? Thực sự là hù chết chúng ta.” Hần sắp bị hù muốn hù luôn rồi!

“Hù dọa cái gì?” Diệu Linh giống như người không có việc gì tới gần bọn họ, “Chẳng lẽ họ An còn có thể ăn thịt ta hay sao?”

Không có người trả lời, Diệu Linh thấy bọn họ đều ám chỉ nhìn vào trong đại sảnh, hần cũng nhìn qua bên đó, vừa trông thấy, quả nhiên đại sự không ổn...

“Thì, ra... người còn chưa bị ăn sạch à!” Mỗi một chữ này, đều tản ra khí tức âm u chỉ thuộc về riêng một người, đệ đệ Diệu Đình tuổi gần mười hai.

Ôi, trời ạ, hắn sao có thể quên, đệ đệ vẫn còn ở đây cơ chứ!

Lần này Diệu Linh có thể nói là “một lần sảy chân để hận nghìn đời*”, đừng thấy đệ đệ này tuổi còn nhỏ, mỗi lần nổi giận với hắn so với hai vị phụ thân kia còn muốn đáng sợ hơn, trước đây từng bị hù qua một lần, mà hôm nay mình lại tự nhiên “về muộn”, hắn nhất định là từ lo lắng biến thành phần nộ, hiện tại phỏng chừng đã tới cực hạn chịu đựng.

*Nguyên văn “nhất thất tức thành thiên cổ hận”.

“Tiểu, Tiểu Đình à, người bình tĩnh, bình tĩnh một chút.” Hai tay Diệu Linh giơ lên đặt bên tai, một bộ dáng xin đầu hàng, “Không nên tức giận, ca ca không phải cố ý không trở về, thật sự là bởi vì bị họ An giữ lại, cho nên...”

Nhưng lời hắn nói chẳng khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, chẳng những không xoa dịu được cơn tức giận của Diệu Đình, trái lại còn khiến nó bùng phát hơn.

“Họ An dám giữ người? Có phải hắn ngại sống lâu quá rồi đúng không?”

Ngoại trừ Diệu Linh ra, các vị tiểu quan đều không hiểu ý nghĩa sâu xa trong lời nói của hắn, chỉ là có một chút rõ ràng — chọc ai cũng đừng chọc vị đệ đệ mỹ nhân này của lão bản, bộ dạng như vậy thật sự là... kinh khủng!

“Tĩnh táo một chút, người ta không phải muốn bắt giữ ta đâu, mà là muốn bắt giữ Chanh Âm.”

Một câu nói khiến mọi người bừng tỉnh, lúc này mới có người chú ý tới...

“Đúng rồi, lão bản, Chanh Âm đâu?” Có người hỏi, “Chắc không phải bị cái tên họ An kia bao rồi chứ?”

“Không phải ‘bao’, là ‘chọc’!” Diệu Linh sửa lại cho đúng.

“Ồ, chọc...”

“Hả???” Bao gồm cả Diệu Đình, dường như mọi người đều trầm miệng một lời hô lên.

“Không phải chứ, chuyện này quá bất hợp lý rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, có phải họ An kia lắm rồi hay không?”

Không phải mọi người cố ý hạ thấp Chanh Âm, mà là thân ở kỹ viện, loại địa phương này muốn tìm một người giàu có vừa yêu thích vừa sẵn lòng chuộc thân cho mình thật sự rất khó!

Tính tình và tướng mạo Chanh Âm mọi người đều rõ như ban ngày, không phải đẹp đặc biệt mê người, tuy rằng cũng có khách nhân thích y, nhưng bình thường nói đến, nhiệt tình này không duy trì được bao lâu, cho nên đại đa số khách nhân đều lựa chọn “bao nuôi”, sau đó qua ít hôm lại đưa y trở về, song phương không phải chịu thiệt thòi gì cả, mà hôm nay lại có người nguyện ý chuộc y, còn là vị kim chủ quen biết chưa được một ngày, nhất thời nghi vấn cũng quá lớn.

“Bọn họ quả nhiên là đã quen biết trước đây.”

“Có điều hình như Chanh Âm rất sợ đại thiếu gia An gia kia, sẽ không sao đó chứ...”

Không trả lời vấn đề của bọn họ, Diệu Linh nói ra trọng tâm câu chuyện để cho bọn họ đi làm việc cần làm, còn mình thì kéo đệ đệ trở về phòng, về chuyện của Chanh Âm, hẳn không thể buông xuống đơn giản như vậy được.

“Tiểu Đình, dù sao ngươi cũng nhàn rồi, không bằng tới chỗ nhị bá bên kia giúp ta điều tra chút chuyện của An gia đi.” Diệu Linh nói thẳng.

Diệu Đình lúc này đang phân tích tình hình, nhất thời tức giận cũng tiêu tan một nửa, nhưng vẫn còn có chút không tình nguyện, “Ta rảnh rồi hay sao mà lại đi tra chuyện phiền toái này chứ?”

“Ngoan, nghe lời.” Diệu Linh sờ sờ đầu em trai, “Làm xong việc trở về, ca ca cho ngươi kẹo ăn.”

“Bớt gạt ta đi.” Diệu Đình không để hấn lừa, “Muốn tra cũng được, nhưng phải đáp ứng điều kiện trước... Sau khi tra xong, trong vòng một tháng không được phép đề cập đến việc muốn ta làm đầu bài.”

Hắn không dám ôm hi vọng quá lớn đối với người ca ca này, dùng cái này để đổi lấy trước một tháng thanh tĩnh đã đủ rồi.

Diệu Linh cũng sáng khoái đáp ứng, “Thành giao!”

...

Chanh Âm lần thứ hai bắt đầu cuộc sống bên cạnh An Thiếu Du, nhưng vì nhờ vào thân phận rất đặc thù lần này, cho nên cũng được hưởng thụ một chút đãi ngộ, ví dụ như y không cần làm thiếp tư cả ngày hầu hạ An Thiếu Du như trước đây nữa, chỉ cần ban đêm tùy kêu tùy đến, ở trên giường hầu hạ hắn thư thái là được rồi.

Ban ngày An Thiếu Du bề bộn nhiều việc, cho nên sáng sớm hầu như không có ai quan tâm Chanh Âm như thế nào, mỗi ngày ăn uống no đủ rồi chờ trời tối, cuộc sống này cùng với Cầm Uyên Lâu vô cùng giống nhau, Chanh Âm rất hài lòng, hơn nữa ở chỗ này còn có một chuyện rất tốt mà Cầm Uyên Lâu so thế nào cũng kém — mỗi ngày y đều được uống Cửu Uẩn Xuân Tửu cao cấp nhất, là do An Thiếu Du phân phó chuẩn bị, có lẽ là để khen thưởng y “phục vụ chu đáo”!

Nói tóm lại, hiện tại y sống rất tốt, thậm chí thời gian dần qua, còn sinh ra một chút cảm giác không nỡ đối với nơi này — đối với Cửu Uẩn Xuân Tửu y thích nhất.

Ngày hôm đó sau giờ ngộ, ánh nắng rất tốt, Chanh Âm liền chuyển ghế dài trong phòng mình vào trong viện, y lười biếng nằm trên ghế phơi nắng, ánh sáng mặt trời nhu hòa chiếu vào thân thể khiến kẻ khác cả người thư sướng, bốn phía nhận nhậ mùi thiên nhiên thơm ngát càng thêm thoải mái.

Chanh Âm nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảng thời gian thanh thản này, một tay nhẹ đánh nhịp, kìm lòng không đành hát lên lời thoại*: “Y nhân hóa điệp vũ phân phi, hồng nhan bạch phát hoá bất hồi**...”

**Lời nói của nhân vật trong kịch.*

***”Y nhân hóa bướm bay theo gió, hồng nhan tóc bạc không đổi lại...”: trích trong một bài kinh kịch do Phương Văn Sơn viết lời. Các bài hát của Châu Kiệt Luân thường do ông viết lời, hai người là đôi bạn thân, người ta thường nói “Châu Kiệt Luân phổ nhạc, Phương Văn Sơn viết lời là vô cùng mỹ mãn”. Một số bài hát tiêu biểu: Đài Hoa Cúc, Khách Điểm Hồng Trần,...*

Mặc dù không chuyên nghiệp như đào kép, nhưng giọng hát của y khiến người ta phải khen ngợi, phối hợp với làn điệu này lại có thể hát ra lời nhạc thiên chuyển nhu tình* như vậy.

**Thiên chuyển nhu tình: hàng ngàn sự dịu dàng.*

Nhắc tới cũng đúng lúc, ngày hôm đó An Thiếu Du cũng đang vội vàng tranh thủ thời gian đi tới viện tử của Chanh Âm, nghe hạ nhân nói y ở bên ngoài phơi nắng, vì vậy đi đến, không nghĩ tới hắn còn chưa đến gần, giọng hát du dương uyển chuyển nọ đã truyền đến trước, khiến hắn cả kinh.

Bị nhịp điệu tuyệt vời này hấp dẫn, An Thiếu Du bất tri bất giác chậm rãi di động cước bộ tới gần, mà Chanh Âm y chỉ chuyên chú hưởng thụ, một mực hát, cũng không có ý thức được có người tới gần.

“Điểm mặc nhất bát, dĩ thị cảnh trí vạn quyền... Mặc trúc oanh nhiều, tuyển nhiệm thiên thượng nhân gian...”

**Điểm một chút mực, đã vẽ nên vạn quyền phong cảnh... Trúc mực quanh quẩn, nhuộm đậm bầu trời nhân gian. (câu tiếp theo trong bài ca kịch hồi này)*

Chanh Âm hát đến xuất thần, An Thiếu Du cũng nghe đến độ mê mẩn, mười năm trước hắn chưa từng

được nghe tiếng hát của Chanh Âm, thậm chí hẳn căn bản không biết y có một giọng ca tốt như vậy, kỳ thực không chỉ có hẳn, cả bản thân Chanh Âm cũng không biết, chuyện ca hát này là từ sau khi bị bán vào kỹ viện, tú bà vì thu hút sinh ý mà buộc y học, nếu như học không tốt hậu quả có thể tưởng tượng được, cho nên đây là vì sinh tồn, “tài hoa” bị bắt đắc dĩ.

Hoàn tất khúc ca, tay Chanh Âm đánh nhịp cũng dừng lại, không còn động tác gì nữa, y cứ lẳng lặng nằm ngang như vậy, tựa hồ muốn dung nhập chính mình vào trong thiên nhiên thanh tĩnh này.

Không còn nghe tiếng gì nữa, An Thiếu Du hít một hơi thật sâu, hai tay “bộp bộp” vỗ hai tiếng.

Tiếng vỗ tay?

Chanh Âm bị kinh động có chút kỳ quái mở mắt ra, đứng dậy, quay đầu lại...

“Thiếu Du?” Ngày hôm nay đúng là sớm thật.

Đi tới bên người Chanh Âm, An Thiếu Du bình ổn lên tiếng, nói: “Mới vừa rồi, rất êm tai.”

“Cảm tạ.” Chanh Âm vui vẻ tiếp nhận lời ca ngợi của hẳn.

Ban ngày tình huống hai người một mình ở riêng với nhau rất ít, hơn nữa bình thường đối thoại sẽ không vượt trên năm câu, hôm nay cũng giống như vậy.

Chanh Âm trải qua mười năm, hôm nay mới phát hiện, khi ấy mình và An Thiếu Du kỳ thực cũng không chung nhau lời nói, trước đây là do bản thân y đơn phương tình nguyện quẩn quít lấy An Thiếu Du trò chuyện, mà những câu chuyện đó An Thiếu Du căn bản không có hứng thú.

An Thừa Anh thích đồ chơi kỳ lạ này nọ, An Thiếu Du thì thích thi từ ca phú, tuy chính chính kinh kinh* nhưng lại bảo thủ muốn chết, hai người lúc còn nhỏ dường như đều bộc lộ sở thích tương lai của mình, khi đó vì sao lại không phát hiện ra bọn họ bất hòa đến như vậy?

**Chính chính kinh kinh: là thành ngữ, nghĩa là nghiêm túc chăm chú, quang minh chính đại.*

Chanh Âm thâm chế giễu sự ngây thơ và ngớ ngẩn của mình, bất giác cười ra tiếng.

Thấy nụ cười của hẳn, An Thiếu Du hỏi: “Đang cười gì vậy?”

“Cười chính mình.”

“Người rất buồn cười ư?”

“Ta không buồn cười sao?”

Quần quít không buông* đổi lấy một thân ô uế, thân thể tàn tạ không chịu nổi trở thành vết nhơ suốt đời khó mà phai mờ, tự làm tự chịu đến mức này, Chanh Âm y chắc là người đầu tiên, như vậy... không buồn cười ư!?

**Nguyên văn “tử triền lan đả”.*

Cảm thấy nụ cười của y khó coi, An Thiếu Du nhíu mày, vươn tay ra hiệu y qua đây.

Chanh Âm hiểu ý hẩn, đứng lên đưa tay mình qua.

An Thiếu Du lôi kéo y đi ra phía ngoài, lúc đầu rất im lặng không nói gì, nhưng được nửa đường, ngay lúc Chanh Âm có chút không yên lòng lại nghe An Thiếu Du nói: “Người, không có gì buồn cười cả...”

Hẩn tính làm gì vậy? An ủi? Không phải đâu... Không giống tác phong của hẩn một chút nào cả, chẳng lẽ nói nam tử đã thành hôn đều sẽ thay đổi sao?

Chanh Âm bĩu môi, sợ là cả đời y cũng không thể hiểu được.

13. Chương 12

Hành động sau đó của An Thiếu Du rất kỳ lạ, hẩn dẫn Chanh Âm tới thư phòng, tiếp đó bỏ mặc y, bản thân thì ngồi vào bên cạnh thư án nhìn sổ sách, bận rộn làm việc.

Chanh Âm không nhận được bất kỳ mệnh lệnh nào cũng không dám tự tiện đi lại, dường như nhận ra sự bất an của y, An Thiếu Du mới nói một câu “Người cứ tự nhiên, nhưng mà chỉ có thể ở trong phòng này.” Sau đó cũng không để ý tới y nữa.

Có lời này bảo đảm, nhất thời Chanh Âm buông lỏng rất nhiều, y đi đi nhìn nhìn trong phòng, cũng không che giấu hiếu kỳ của mình.

Nhưng từ nhỏ Chanh Âm đã không thích đọc sách, khi còn bé hai người đi học chung thì, thời gian y ngắm An Thiếu Du còn nhiều hơn thời gian y xem sách nghe sư phó giảng bài, mà trong thư phòng này nhiều nhất chính là sách, hiển nhiên không được Chanh Âm thích, cho nên y đi chưa được bao lâu đã mất hết hứng thú đối với một hàng toàn kệ sách kia, ngáp một cái quay đầu lại, ánh mắt chuyển động, bỗng nhiên cái giá bút thanh ngọc* trên bàn An Thiếu Du hấp dẫn sự chú ý của y.

**Đồ để bút bằng ngọc màu xanh.*

Đây có lẽ là thứ duy nhất của đại thiếu gia mà Chanh Âm yêu thích để mắt tới, y không có hứng thú với viết văn, nhưng đối với giấy và bút mực, mấy thứ đồ lặt vặt của thư phòng lại rất vừa ý, nhất là loại được chế tác, điêu khắc tinh xảo như vậy, rất được lòng y.

Cái giá bút thanh ngọc này tuy nhỏ, nhưng vừa nhìn đã biết xuất thân từ tay danh gia, màu sắc xinh đẹp lạ thường, còn có một khối thanh ngọc nhỏ như vậy bên trên rõ ràng còn khắc hai con tiểu mặc hầu đang chơi đùa, rất linh hoạt, sinh động như thật, thực sự là một kiệt tác!

Sức hấp dẫn đồ chơi này so với cái gì cũng mạnh hơn, rất nhanh, Chanh Âm đã rơi vào trong đó không thể thoát ra được, trong lúc bất tri bất giác, y đã mang ghế đến ngồi trước thư án, hai tay chống cằm cứ như vậy ghé vào trên bàn một mạch nhìn chăm chăm cái giá bút này, nhìn nhập thần đến nỗi quên luôn An Thiếu Du ngồi đối diện thư án.

Lúc đầu cũng không để ý đến động tĩnh của Chanh Âm, cho đến khi nghe được âm thanh chuyển dời ghế, An Thiếu Du mới liếc nhìn Chanh Âm một cái, mà hình ảnh nhìn thấy được lại khiến kẻ khác dở khóc dở cười — một người đã sắp hai mươi lăm tuổi lại có thể mang theo nụ cười ngây ngô chỉ thiếu niên mới có ngẩn người trước giá bút của hắn, phần khởi còn đưa ngón trỏ ra chạm vào vết điêu khắc trên đó, rồi lại càng cười vui vẻ hơn.

Thì ra về điểm này, y vẫn không thay đổi...

Trong lúc vô tình, An Thiếu Du cũng buông xuống “việc làm ăn” ngày thường coi trọng nhất, tầm mắt chăm chú dán trên người Chanh Âm.

Quen biết nhau đã gần hai mươi năm, từ lần đầu gặp gỡ, An Thiếu Du đã biết mình và An Thừa Anh vốn có tích cách trái ngược nhau.

An Thừa Anh là một dương tôn xử ưu*, thiên chi kiêu tử** hưởng đủ sự sủng ái của cha mẹ, việc này đã định trước y sau này sẽ ham ăn biếng làm, bản tính tùy hứng cố chấp, An Thiếu Du thì từ nhỏ đã chịu sự giáo dục của trưởng bối Phân gia, hẳn hiểu được dựa vào người không bằng dựa vào mình, tin tưởng mọi thứ nên dựa vào sự cố gắng và chăm chỉ của bản thân để đổi lấy, vì vậy hẳn nỗ lực đọc sách, hăng hái cần cù, mà An Thừa Anh trùng hợp là loại người hắn ghét nhất.

**Dương tôn xử ưu: sống trong nhung lụa, được nuông chiều từ bé.*

**Thiên chi kiêu tử: đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời.*

Cho nên khi còn nhỏ, hắn luôn luôn tránh né y, mọi nơi đều không cho y thấy được sắc mặt tốt, nhưng không biết tại sao, An Thừa Anh hết lần này tới lần khác cứ thích kẻ cận hắn, còn thường xuyên lợi dụng ưu thế thiếu gia của mình khóa hắn ở bên cạnh, điều này càng khiến An Thiếu Du chán ghét thêm.

“Nghịch duyên” là minh họa đúng nhất về mối quan hệ giữa hai người, một thiếu gia Bản gia, một thiếu niên Phân gia, vốn là thế bất lưỡng lập*. Nhưng thiếu gia lại thích thiếu niên, thậm chí sau này lớn lên, sau khi cha mẹ mất, y không hề để ý đến luân thường đạo lý giam cầm thiếu niên trong phòng, mỗi ngày ép buộc cùng với giao hoan, không cho phép thiếu niên gặp bất luận kẻ nào, y muốn độc chiếm thiếu niên — cả đời.

**Thế bất lưỡng lập: hai bên đối nghịch không thể cùng lúc tồn tại.*

Cả đời...

“Ta sẽ không buông tay... Thiếu Du, ngươi cũng không rời khỏi... Chúng ta cứ như vậy sống hết đời, có được hay không?”

Đây là lời mà An Thừa Anh đã nói lúc đó..., An Thiếu Du nhớ mang máng.

Y và mình thân thể xích lô* nằm ở trên giường, đơn phương tình nguyện cười ôm lấy bờ vai của mình, cái loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy chán ghét.

**Xích lô: trần truồng.*

Hắn mới không cần cùng cái tên điên này sống chung với nhau, cái gì mà cả đời chứ... Si tâm vọng tưởng!

...

Về sau, không biết qua bao lâu, một ngày nào đó, An Thừa Anh lại tới nữa, lần này không giống với lúc trước, y không vượt qua khuôn phép, mà là mang đến chìa khóa thả tự do cho hắn.

“Ngươi tự do rồi.” An Thừa Anh cười rất ôn nhu, “Thế nhưng ngươi không thể đi, bởi vì ta đã đem toàn bộ Bản gia chuyển sang tên ngươi, từ giờ trở đi ngươi chính là đương gia An gia.”

An Thiếu Du không biết lần này y lại muốn làm cái gì nên vẫn giữ thái độ bán tín bán nghi, mãi cho đến lúc mọi thứ của Bản gia thực sự rơi vào tay hắn, hắn mới chân chính hiểu rõ — An Thừa Anh muốn hắn thích, không, là muốn hắn “yêu”, còn có lời thề “vĩnh viễn cùng nhau” kia.

Dù sao An Thừa Anh cũng vẫn là tiền nhiệm đương gia, còn là thanh mai trúc mã với An Thiếu Du, y nắm lợi thế như vậy trong tay, khiến An Thiếu Du vĩnh viễn không thể quang minh chính đại đuổi y rời khỏi An gia. Miệng người đáng sợ, y tin tưởng An Thiếu Du sẽ không bất chấp thanh danh của mình mà đuổi y đi, và y đã đúng!

Không thể trực xuất y khiến An Thiếu Du cảm thấy khó chịu, những ngày An Thừa Anh giam cầm hắn kia là nỗi nhục suốt đời, cho nên hắn muốn trả thù, lợi dụng tình yêu An Thừa Anh đối với hắn thực hiện

sự trả thù tàn khốc nhất.

Hắn để An Thừa Anh làm tiểu tư thiếp thân của mình, để y nhìn mình tìm hoan mua vui, nhìn mình cùng người khác liếc mắt đưa tình, để y trông thấy người mình yêu thương quang minh chính đại phản bội, về sau thấy được An Thừa Anh lộ ra thần tình mất mát bi thương, nghe y buổi tối khóc thầm ở trong phòng, sự trả thù thành công này khiến hắn cảm thấy thỏa mãn an ủi vô cùng.

Nhưng cuộc sống như vậy không kéo dài được bao lâu, một hôm hắn chẳng qua chỉ mới ra ngoài một chuyến, sau khi trở về đã có người nói cho hắn biết An Thừa Anh để lại một lá thư, một khắc nghe được tin cơn tức giận bất chợt nổi lên, vốn tưởng rằng y rời khỏi là chuyện khiến kẻ khác vui mừng, thế mà...

“... Thích thì tặng cho người đó!” Thu hồi tâm tư, An Thiếu Du bỗng nhiên nói.

“A? Thật sao?” Chanh Âm mừng rỡ, nhưng vừa định nói cảm tạ thì, lại đột nhiên ngưng cười.

Nhìn giá bút, y sờ sờ đầu le lưỡi cười nói: “... Hay là thôi đi, ta có nó cũng vô dụng.”

“Thì ra người cũng biết từ chối à?” An Thiếu Du ôn hoà nói một câu.

Lời này khiến biểu tình Chanh Âm cứng đờ, thẳng góc cũng có thể nghe ra được ý giấu cợt trong lời nói, hẳn đây là đang nói An Thừa Anh trước kia ai muốn cũng không từ chối —— khiếm ngược*!

**Thiếu hành hạ, muốn bị ngược.*

Chẳng qua đó cũng là sự thật.

“Ta trưởng thành rồi nha!” Chanh Âm rất nhanh thu lại vẻ xấu hổ, cấp tốc trả lời.

Thật sâu nhìn y một cái, An Thiếu Du cũng không nói gì nữa, quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, đã là chạng vạng tối, vì vậy hắn thu hồi những thứ mình đang xem trước đó, lần thứ hai kéo tay Chanh Âm đi ra ngoài.

“Thiếu Du, chúng ta không ăn cơm rồi đi ngủ sao?” Cảm giác được bọn họ đang đi về hướng cửa chính, Chanh Âm hảo tâm nhắc nhở.

“Ừ, chúng ta đi ra ngoài.”

“A?”

Tin tức này có hơi... Chờ một chút...

Hồi tưởng lại những hành động kỳ quái ngày hôm nay của An Thiếu Du, lẽ nào ngay từ đầu hẳn đã có ý định dẫn y ra ngoài rồi?

Chanh Âm không hỏi lại, chỉ tò mò nhìn bên mặt An Thiếu Du... Có điều cuối cùng vẫn bỏ cuộc việc tìm kiếm đáp án trên mặt hẳn.

Biểu cảm người này vạn năm đều không thay đổi, nhìn chẳng có sức sống gì cả!

14. Chương 13

Hai người cùng đi trên con đường mà trước kia Chanh Âm rất quen thuộc, y sống ở Cánh Uyên Lâu hơn bốn năm, mỗi lần miễn là có thời gian rảnh rỗi, y sẽ lôi kéo mấy người bạn thân trong lâu cùng ra ngoài dạo chơi vui đùa, trấn nhỏ biên cảnh này cái gì cũng thiếu, chỉ có lễ mừng hội chùa là không thiếu, cùng mọi người xem bì ảnh kịch*, gặm kẹo hồ lô, ăn quà vặt đặc sắc khắp nơi là khoảng thời gian sung sướng nhất trong cuộc đời y.

**Loại hình rối được Trương Nghệ Mưu đưa vào trong đời sống là rối bóng, còn được gọi là bì ảnh kịch (các diễn viên điều khiển những con rối làm bằng da, trước những bóng đèn sáng và in hình lớn trên màn, khán giả xem là xem hình ảnh trên tấm màn đó, nên được gọi là rối bóng).*

Chẳng qua điều này chỉ giới hạn ở bên cạnh bạn bè mà thôi, cùng người mua ở chung sao... Đơn giản chỉ là chịu giày vò.

Tối nay là lễ hội thu hoạch mùa thu, hai bên đường phố treo đèn hoa đăng, các gian hàng cũng san sát nối tiếp nhau mà phân bố hai bên trái phải, đình bên hồ ngoài xa lâu lâu lại phóng pháo hoa, những người thích náo nhiệt nhân cơ hội này dẫn theo gia đình ra ngoài hưởng thụ niềm vui đêm nay.

Cảnh tượng như vậy, Chanh Âm hẳn là phải thích vô cùng mới đúng, thế nhưng tối nay y lại đi theo chủ nhân An Thiếu Du của mình, hết thấy đều trở nên không còn chút ý nghĩa nào. Ví dụ như, y kỳ thực rất muốn ăn bánh bao bên đường kia, thế nhưng trên người y không có tiền, cũng không thể mở miệng nói ra yêu cầu gì với chủ nhân, chỉ có thể chậm rãi lắc lư đi qua.

Thực sự là quá đáng ghét!

Chanh Âm ngoài miệng không thể nói, trên mặt cũng không thể biểu hiện ra, chỉ có thể lén nhìn bánh bao kia vài lần, sau đó liếm miệng, bĩu môi kèm lại cơn thèm.

Không biết có phải bỗng nhiên ý thức được cái gì hay không, An Thiếu Du một mực đi thẳng về phía trước thỉnh thoảng xoay người một cái, ánh mắt trông mơ giải khát* kia của Chanh Âm vừa vịn rơi vào tầm mắt hẳn, mà Chanh Âm cũng phát giác ra ánh nhìn đó, lập tức thu hồi nhãn thần suông sã, nhìn An Thiếu Du vẫn là con người đen láy không có chút rung động nào.

**Nguyên văn “vọng mai chỉ khát”: ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi, do tích: quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn.*

An Thiều Du nhìn y, lại nhìn quầy bán hàng rong kia một chút, lên tiếng hỏi: “Muốn ăn sao?”

“... Xin lỗi.” Chanh Âm tự biết vượt qua phép tắc, nên nói chuyện cũng nhỏ đi không ít.

Nhìn bộ dáng này của y, ngược lại rất giống con chó nhỏ biết mình làm chuyện sai, hoàn toàn bất đồng với tiểu thiếu gia An gia kiêu căng tự đại mà An Thiều Du quen biết trước đây, so với mười năm trước, hình như bộ dáng hiện tại khiến người ta yêu thích hơn.

An Thiều Du nhú mào, buông tay Chanh Âm ra, chính mình quay trở lại, móc tiền ra mua năm cái bánh bao rồi lại quay về.

“Cầm đi.” Hắn lấy một cái bên trong ra trước, tiếp đó đưa phần còn lại kể cả túi giấy tất cả cho Chanh Âm.

Chanh Âm tiếp nhận túi, đem miệng túi buộc chặt, sau đó ôm vào trong ngực tiếp tục đi cùng An Thiều Du, thấy y động tác gọn gàng, tươi cười như trước, lòng An Thiều Du giống như bị châm đâm chọc.

Có lẽ y không phải đang diễn trò, có lẽ y không phải muốn chọc giận hắn, có lẽ...

“Ăn.” An Thiều Du đứng trước mặt Chanh Âm, bẻ cái bánh trong tay nhét vào miệng y.

Lúc này Chanh Âm mới vâng lệnh, mở miệng nuốt vào, mặc dù chỉ là vỏ bánh bao, thế nhưng cũng hơi mang theo hương vị thịt, Chanh Âm cười híp mắt vui vẻ ăn.

“Ăn ngon không?”

“Ừm.” Chanh Âm liềm miệng gật đầu.

“Vậy cái này cho ngươi, đưa túi cho ta.” An Thiều Du nói xong liền lấy túi giấy trong tay Chanh Âm, đưa bánh trong tay mình cho y.

Trong nháy mắt cầm lấy bánh bao, lòng Chanh Âm có một chút cảm giác kỳ lạ, nhưng y nói không được, cảm giác kia dường như rất xa lạ, rồi lại rất quen thuộc, có lẽ rất lâu trước đây y đã từng có cảm giác như vậy.

Quên đi, mặc kệ nó, tùy ý hắn vậy!

Chanh Âm không tiếp tục suy nghĩ sâu xa nữa, bắt đầu chuyên tâm gặm cái bánh bao đã mong mỏi rất lâu kia, bộ dáng hạnh phúc cùng với nét mặt thỏa mãn nọ khiến An Thiếu Du cảm thấy trong lòng ảm áp, bất tri bất giác, khóe miệng của hắn gợi lên vẻ mỉm cười.

Hai người tiếp tục tiến lên, nhưng không còn là một trước một sau, mà là sóng vai đi ngang nhau.

An Thiếu Du cũng lấy ra một cái bánh bao nếm thử, hắn cảm thấy bánh này cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng thấy Chanh Âm thích như vậy, hắn cũng không nói gì nhiều.

Chanh Âm mới vừa gặm xong một cái, An Thiếu Du lại lập tức đưa tới một cái, y cảm thấy kỳ quái, nhưng đối phương lại không đỏ mặt chút nào mà trả lời nói ăn không vô, y tin là thật cứ tiếp tục gặm, thẳng đến năm cái bánh bao toàn bộ được giải quyết hết, Chanh Âm ăn ba cái, An Thiếu Du ăn hai cái.

Sau đó, hành vi của An Thiếu Du càng kỳ cục, Chanh Âm rốt cuộc cũng được kiến thức “sự biến đổi” của mười năm này.

“Muốn kẹo hồ lô không?”

“... Ừ.”

“Cho ta hai chuối.”

...

“Có muốn uống cháo Bát Bảo hay không?”

“... Ừm.”

“Ông chủ, làm phiền, hai chén.”

...

“Đậu phụ thối, ta nhớ trước đây người rất thích, hiện tại thì sao?”

“... Ừm.”

“Tám miếng đậu phụ.”

Cái này coi là gì? Hóa ra hần gần đây nhu tình không có chỗ phát tiết, nên tất cả đều dâng hiến cho tên nam sủng là y đây ư? Quái lạ, quái lạ, nếu ôn nhu dồi dào quá, vậy tại sao không trở về dâng tặng cho vợ con của hần a?

Chanh Âm đâm một miếng đậu phụ bỏ vào trong miệng, tò mò đánh giá An Thiếu Du lại đang chạy qua một bên không biết đi mua cái gì.

Một lát sau, An Thiếu Du trở về, quả nhiên trong tay có thêm một bao đồ vật — hạt dẻ rang đường.

Đây quả thật cũng là một trong những thức ăn Chanh Âm yêu thích, chẳng qua mười năm trước nó đã trở nên xa cách, bởi vì “Thiếu Du ca ca” nguyện ý giúp y bóc vỏ đã không còn nữa.

Sao chứ? Hần muốn những thứ này làm gì? Thật quá buồn chán!

Vỗ vồ đầu mình, Chanh Âm nỗ lực muốn ném những suy nghĩ không giải thích được này ra khỏi đầu, An Thiếu Du thấy hành động của y hơi sững sốt, cũng không biết y muốn làm gì, đang định đi tới hỏi, bỗng nhiên bị một tiếng nói chen vào giữa hai người.

“Ô, ta nói người này thế nào nhìn quen mắt tới như vậy, thì ra là Chanh Âm!”

Hai người theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một thanh y nam tử trong tay cầm chiết phiến* cười đến mức lộ mãng, mà người đi bên cạnh hần An Thiếu Du cũng biết, là Tiền Lục gia.

**Chiết phiến: quạt giấy.*

“Ngươi biết hần ư?” An Thiếu Du hỏi Chanh Âm.

Lời này rơi vào tai nam nhân, hần bất giác buồn cười, vì vậy trước khi Chanh Âm đáp lại đã mở miệng nói: “Há chỉ là biết, chúng ta còn từng cùng nhau trải qua một thời gian vui sướng đấy chứ, có đúng hay không? Chanh Âm.”

“Kim công tử, đã lâu không gặp.” Chanh Âm cũng là lộ ra vẻ mặt tươi cười với khách.

Họ Kim này cũng là một công tử bột của gia đình giàu có, đại khái hai năm trước, hần coi trọng Chanh Âm vì vậy mang về bao dưỡng hết hai tháng, hoàn trả đầy đủ! Tuy còn trẻ, nhưng trong nhà có tiền, trước đây Chanh Âm cũng kiếm được không ít lợi ích từ trên người hần.

Thấy Chanh Âm vẫn giống như thường ngày, tà tâm của tên Kim công tử này lại nổi lên, hần vươn chiết phiến đùa giỡn nâng cằm Chanh Âm lên, giọng điệu ngả ngớn nói: “Chanh Âm à, ta thấy ngươi vẫn còn vài phần tư sắc, thế nào? Đêm nay...”

“Kim công tử, ngài thật thích nói giỡn, hôm nay ta đã có chủ thân, sợ rằng...”

Y còn chưa nói hết, đã bị An Thiếu Du một phen lôi trở về.

15. Chương 14

Từ lúc đề tài câu chuyện vừa mới bắt đầu, mặt An Thiếu Du đã đen hết phân nửa, theo từng bước bọn họ nói chuyện, bức dọc tức giận trong lòng hắn cũng từ từ bốc lên.

Tên nam nhân này là thứ gì vậy!/? Tại sao lại dùng giọng điệu thân thiết như vậy nói chuyện với đồ của hắn!/?

Kim công tử trông thấy An Thiếu Du cũng trăm phần khó chịu, người này cao hơn hắn anh tuấn hơn hắn, trong mắt còn mang theo vẻ khinh miệt, còn ở ngay trước mặt tiểu quan làm cho hắn khó xử, về sau bảo hắn làm sao lặn lội chứ!/?

“Người là thứ gì vậy?” Kim công tử không coi ai ra gì hỏi ngược lại.

An Thiếu Du không cùng hắn nói nhiều, chỉ đem Chanh Âm chắn ở phía sau, nói với y: “Sau này có gặp phải chó điên như vậy, không cần để ý tới cũng được.”

“Cái gì!/?” Kim công tử vừa nghe lời này, có ngốc cũng biết là đang mắng hắn, lập tức bất mãn phản bác lại, “Người mới là đồ chó đ*, mắng ai là chó điên hả?”

An Thiếu Du nghe vậy lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, “Chính là người.” Nói xong, hắn lần thứ hai kéo tay Chanh Âm, muốn cách xa tên điên kia một chút.

“Người mới là...”

Tiền Lục gia thấy tình huống không ổn, cũng thông minh ngăn lại Kim công tử phía trước để tránh hắn “họa từ miệng mà ra”, dù sao An Thiếu Du cũng không phải là hạng người thiện nam tín nữ gì!

“Được rồi, được rồi, Kim công tử, hôm nay là ngày lễ hội, chúng ta cũng đừng truy cứu chuyện như vậy có được hay không? Đại nhân đại lượng mà!”

“Hừ!” Nghe lọt được câu “Đại nhân đại lượng” kia, Kim công tử mới từ bỏ việc phản kích.

Nhưng nhìn bóng lưng An Thiếu Du và Chanh Âm, hắn vẫn thấy trong lòng không thoải mái, vì vậy hắn đứng tại chỗ, bắt chợt cười to vài tiếng, dùng thanh âm mà người chung quanh đều có thể nghe được hô

lên với An Thiếu Du.

“Vị nhân huynh kia, ta nói người cũng không cần che giấu làm gì, ở trong cái trấn này, người nào mà không biết Chanh Âm của Căng Uyên Lâu là một tên dê tiện thích bồi giường chứ, nam nhân ngủ với y có thể trải dài tận mấy cái ngõ hẻm, cũng khó trách được... Y ở trên giường kêu đến phóng túng nóng bỏng như vậy, tư thế gì cũng đều...”

Sai, nam nhân ngủ với y mấy năm nay có thể trải dài hơn vài chục cái ngõ hẻm mới đúng!

Chanh Âm đang ở nơi đó âm thầm thay hần sửa đúng câu có vấn đề, không nghĩ tới bên cạnh đột nhiên có một cơn gió mạnh xẹt qua, khi y kịp phản ứng thì, bên người đã không còn bóng dáng An Thiếu Du.

“Hử? Thiếu... Oa a!”

Chanh Âm theo bản năng quay đầu lại tìm kiếm, nhưng khi y trông thấy phía sau cách đó không xa, hai người trước mặt Tiền Lục gia đã đánh nhau thành một đồng thì, y ngây ngẩn cả người, không, phải là sợ hết hồn.

Người khác nói Chanh Âm, cũng không phải nói An Thiếu Du hần, hần quay lại đánh nhau với người ta làm cái gì chứ!?

Cho dù nghĩ như vậy, nhưng Chanh Âm vẫn chạy tới khuyên can, tuy rằng y không cảm thấy sẽ có hiệu quả gì.

“Này, đừng đánh nữa.”

Tuy nói là hai người đánh, nhưng trên thực tế chỉ có một mình Kim công tử bị đòn, An Thiếu Du mạnh mẽ đè hần xuống đất đánh cho đến chết, hần đưa hai tay ngăn cản cũng không được, đánh cũng không được, chỉ có thể rên rỉ kêu lên đau đớn.

An Thiếu Du chỉ học qua công phu cơ bản để phòng thân, hôm nay đối mặt với tên trẻ trâu này dĩ nhiên là chiếm thượng phong, tuy nói động thủ với một người không tập võ là không công bằng, nhưng tên này thực sự muốn ăn đòn, không biết giữ mồm giữ miệng, đáng chết!

An Thừa Anh là đồ vật của hần, muốn chửi mắng muốn sỉ nhục cũng là chuyện của hần, tên khốn nạn này dựa vào cái gì mà nói mấy lời thô tục đó!?

“Được, được rồi! An công tử... Đánh nữa sẽ xảy ra án mạng đó!” Tiền Lục gia liều mạng khuyên can.

Lão cũng có một chút không dám tin, An đại thiếu gia luôn luôn ôn hòa lại có thể ở trước mặt mọi người vì một tên nam kỹ mà ra tay đánh đập, thậm chí, thậm chí không thèm để ý ánh mắt người vây xem xung

quanh nhiều như vậy.

Nhìn Kim công tử bị đánh rụng cả răng, hai má sưng lên, khóe miệng chảy máu, mũi cũng muốn lệch đi, cứ như vậy đánh nữa thật sự sẽ chết người.

Chanh Âm từ lúc chạy tới đến giờ, ngoài miệng một mực kêu đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, nhưng trên thực tế một chút động tác can ngăn cũng không có, y một tay cầm đậu phụ, trong khuỷu tay vẫn còn ôm hạt dẻ rang đường, vừa ăn vừa kêu, thẳng đến lúc đậu phụ kia không còn nữa, người cũng bị đánh đến nỗi nhìn không ra hình dạng thật sự, y mới chậm rãi tiến lên vỗ vỗ vai An Thiếu Du.

“Thiếu Du, đừng đánh nữa, người mà chết thì xui xẻo cũng là chúng... ta*.” Từ phía sau thêm vào hết sức gượng gạo, chẳng qua nói cho dễ nghe mà thôi, suy cho cùng, nếu người này thật sự chết rồi, y dám cam đoan, người bị quan phủ bắt giữ tuyệt đối là Chanh Âm, mà không phải An Thiếu Du.

**Nguyên văn “...”. Bên TQ để chỉ một nhóm người thì thêm từ “môn” đằng sau, ví dụ: tha môn (bọn họ), ngã môn (chúng ta), nhĩ môn (các người),... Nên trong câu này, Chanh Âm lẽ ra định nói là “ta” thôi, nhưng phải gượng gạo thêm từ “môn” vào nữa.*

Cũng không biết có phải lời nói của y có tác dụng hay không, An Thiếu Du mới vừa rồi vẫn còn “gắng sức chiến đấu” trong nháy mắt ngừng lại nắm đấm đang muốn vung xuống, tay kia cũng thả vạt áo Kim công tử ra, lúc này, mặt của Kim công tử đã bị đánh cho không còn giống người nữa mà y hệt như cái đầu heo, Chanh Âm nhìn thấy xem chút nữa phụt cười.

Không thể cười, không thể cười, không thể cười... Thế nhưng...

“Phụt... Ha ha ha ha!” Buồn cười quá đi!

Chanh Âm thực sự nhịn không được, bùm miệng cười.

Nghे thấy tiếng cười càn quấy này, Tiền Lục gia đang nâng Kim công tử dậy, không khỏi trừng mắt liếc qua.

Coi như lão nhìn lắm, vốn tưởng Chanh Âm này nhu thuận hiểu chuyện, thế nhưng hiện tại xem ra, cũng là một tên chuyên gây chuyện thị phi, ngày lễ hội này, có thể chọc cho hai nam nhân đánh nhau vì y, thật đúng là không đơn giản.

“Chúng ta đi trước một bước... Chuyện ngày hôm nay, sau này mới nói.” Nói xong, Tiền Lục gia vội vàng hấp tấp mang theo Kim công tử rời khỏi — đi tìm đại phu trước đã.

Thấy bọn họ đi xa, Tiền Lục gia vì đỡ theo một người nên không thể đi nhanh, bộ dáng cầ nhấc chặt vật thiếu chút nữa lộn nhào, Chanh Âm càng cười vui vẻ hơn, “Ha ha ha... Thực sự là... buồn cười!”

An Thiều Du một lần nữa đứng lên, cũng không để ý lời ra tiếng vào chung quanh, một tay kéo Chanh Âm sắp sửa cười bỏ qua, nói: “Đi.”

“A? Ồ...” Bình phục tâm tình một chút, Chanh Âm vuốt vuốt ngực mình.

Sau đó y chú ý thấy trên tay An Thiều Du dường như bởi vì trận đánh ban nãy mà để lại một vết máu nhỏ, mặc dù không biết là của ai, nhưng Chanh Âm vẫn tốt bụng cầm tay hắn lên, rồi móc khăn tay của mình ra chà lau.

“Có đau không?”

Y cũng từng đánh nhau, đánh nhau với người khác là một “việc cực khổ”, làm đau người cũng đồng thời làm đau tay mình.

“Không.” An Thiều Du nhìn động tác tỉ mỉ của y, nhất thời không muốn khoảnh khắc này kết thúc.

Nhìn khăn tay của y mượn trợn hai tay mình, An Thiều Du hỏi: “Trước đây ngươi không phải không thích mang theo mấy thứ đồ của con gái này sao?” Hắn chỉ khăn tay.

Nói đến đây, động tác của Chanh Âm bỗng ngừng lại, tiếp đó thu hồi cái khăn tay nhuộm máu kia lại.

Y ngẩng đầu cười híp mắt trả lời: “Sau khi vào kỹ viện thì thành thói quen, bởi vì sợ tùy thời cần dùng đến.”

Ngộ nhờ khách nhân hung hăng muốn thương, mặc kệ là chỗ nào, bọn họ cũng phải học cách mở rộng thân thể chính mình dâng hiến cho khách, chuẩn bị khăn tay sẵn sàng, đến lúc đó dùng để giải quyết tốt hậu quả.

“Khi nào vào? Vì sao lại vào?”

“Cái gì?” Chanh Âm sững sốt.

Hình như... có chút... không đúng...

16. Chương 15

“Cái gì mà cái gì?” An Thiều Du cho là y không nghe rõ, vì vậy kiên nhẫn lặp lại, “Ngươi vào kỹ viện khi nào? Tại sao lại vào đó? Nếu thiếu tiền vậy tại sao không quay về? Chẳng lẽ ngươi bị người ta lừa?”

Người này đang giả vờ sao? Đường như không giống, thế nhưng...

“Không phải người bán ta vào sao?” Vừa ăn cướp vừa la làng ư?

“Người nói cái gì?” An Thiều Du nhất thời ý thức được không đúng liền dừng bước, bất mãn nhìn Chanh Âm, “Ta bán người vào?”

“Không phải người thì là ai?” Trong tay y có chứng cứ, không sợ hấn giở mặt.

“Này...”

“Chanh Âm, các người cũng đến đây đi dạo à? Đúng là trùng hợp thật!”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, hai người đồng thời cả kinh, cùng lúc xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy Diệu Linh vẻ mặt tươi cười đang chào hỏi bọn họ.

Thật đúng là rất khéo!

Cũng không biết hôm nay là không mở cửa hay là có chuyện gì, các vị tiểu quan của Căng Uyên Lâu vừa ăn vừa chơi, lão bản và đệ đệ hấn dẫn đầu phía trước, phía sau phân ra vài đôi, thật là khiến người ta... ước ao!

Chanh Âm chép chép miệng nói: “Lão bản, người không mở cửa làm ăn, muốn đóng cửa thì nói thẳng luôn đi!”

Người lão bản này cũng không biết thường ngày tích lũy tiền ở đâu, Căng Uyên Lâu trong vòng một năm khoảng chừng có nửa năm là ngày nghỉ, vô luận lớn hay nhỏ, chỉ cần có lễ mừng, lão bản nhất định không nói hai lời liền đóng cửa nghỉ, mọi người cùng nhau ra ngoài, toàn bộ chi phí ăn nhậu chơi bởi đều do lão bản thanh toán, ngày trôi qua so với trẻ con còn muốn tiêu dao hơn.

Diệu Linh nghe vậy le lưỡi trả lời: “Chanh Âm đừng làm mất hứng như vậy chứ! Cơ hội khó có được... Được rồi, ta vốn đang dự định tiện đường qua trả lại đồ cho người, hôm nay gặp cũng vừa đúng lúc... Đây.” Nói xong, hấn móc từ trong lòng ra một tờ giấy, đó là khế ước bán thân theo chân Chanh Âm đã gần mười năm.

Chanh Âm nhận lấy, trải qua thời gian mười năm, giấy mỏng cũng hơi ố vàng, nhưng chữ mực phía trên vẫn rõ ràng như cũ, con dấu màu đỏ trên lạc khoản* cùng với dấu ngón tay bị cưỡng ép đè lên vẫn đỏ đến chói mắt.

**Lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.*

Trong khoảnh khắc nhận lấy khế ước bán thân, khoe miệng Chanh Âm xẹt qua một vẻ cười khở, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, lần thứ hai ngẩng đầu y vẫn là Chanh Âm cái người thích tươi cười kia.

Nhìn y một cái, Diệu Linh cũng không hỏi gì nhiều, vỗ vai y tỏ vẻ khích lệ nói: “Có việc gì cứ đến tìm ta, còn có... cẩn thận một chút.” Hắn rất có thâm ý trừng mắt liếc nhìn An Thiếu Du phía sau y, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, mang theo đệ đệ cùng với cả đám người nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của bọn họ.

Bọn họ đi rồi, Chanh Âm mới thở dài, tiếp đó xoay người nhét khế ước bán thân vào tay An Thiếu Du, “Đây, phía trên giấy trắng mực đen viết người bán ta vào, còn giấu giếm cái gì nữa?”

Nghi hoặc tiếp nhận khế ước bán thân kia, nhìn thấy phía trên xác thực là con dấu của mình, An Thiếu Du không khỏi nhíu mày.

Hắn căn bản không nhớ bản thân đã từng thấy qua khế ước bán thân này, không hề có ấn tượng, hơn nữa tuy rằng oán hận, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc bán Chanh Âm vào kỹ viện, chuyện này thật sự quá thiếu đạo đức.

Thấy lông mày hắn càng nhíu càng sâu, Chanh Âm cũng dự cảm được bên trong hình như có chút vấn đề, chẳng qua vậy thì thế nào?

Y thân thủ vỗ nhẹ cánh tay An Thiếu Du, sau đó thoải mái cười nói: “Đừng xem nữa, nhìn nữa cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi, người nhận lấy đi, giữ lại có khi sau này cần dùng đến.” —— thời điểm lại bán y cho người khác.

An Thiếu Du nghe vậy có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Chanh Âm hỏi: “Người không kinh hãi sao?”

“Kinh hãi cái gì?”

“Ta nói ta không có bán người, người trước đây bán người vào...” Đến tốt cùng là ai?

“Ồ? Cái này à!” Chanh Âm thờ ơ lắc đầu, “Cũng đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, là ai thì có quan hệ gì đâu chứ?”

Bán cũng bán rồi, truy ra đầu sỏ gây nên thì có thể làm gì được nữa? Hắn có thể khiến thời gian đảo ngược, trở về thời gian mười năm trước ư? Hắn không thể, mà Chanh Âm cũng không muốn trở về.

Nghe y nói năng hoang đường, An Thiếu Du tức giận, giọng nói cũng không khỏi đề cao vài phần: “An Thừa Anh, người khó chịu đủ chưa hả? Cũng đã nói ta không có bán người rồi, người còn muốn thế nào nữa?”

“Cái gì thế nào? Ta căn bản không có muốn thế nào.” Chanh Âm nói xong lời này chỉ cảm thấy giống như

bị lú lờ.

Sau khi phi phi ói ra hai tiếng, y mới lần thứ hai nhìn lại An Thiếu Du, ngữ trọng tâm trường* nói với hắn: “Thiếu Du, đã mười năm rồi, ta thừa nhận trước đây ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, cho nên xin người hãy quên đoạn quá khứ kia đi... Chúng ta đã là người không cùng một thế giới rồi, người sống cuộc sống của người, ta sống cuộc sống của ta, như vậy có được không?”

**Ngữ trọng tâm trường: lời nói thành khẩn.*

An Thiếu Du nghe vậy lại càng vô cùng kinh ngạc, hắn không hề nghĩ rằng An Thừa Anh biết dùng giọng điệu và thái độ như vậy để phân tích sự tình giữa hai người với hắn, theo hắn thấy, giữa bọn họ là cắt không đứt, mãi vương vấn, hắn từng chuẩn bị tinh thần để cho đoạn nghiệt duyên này đi theo mình đây đưa cả đời, nhưng hôm nay, người kia lại nói đó đã là “quá khứ” rồi...

Hắn có chút hoảng sợ, y muốn hắn quên đoạn quá khứ kia? Vậy bọn họ hiện tại tính là gì? Hắn tìm y suốt mười năm lại tính là gì!?

“Ý của người là, người tình nguyện làm một nam kỹ bị người chà đạp, cũng không muốn theo ta ư?”

Đi theo người thì không phải là nam kỹ sao?

Mặc dù rất muốn nói như vậy, nhưng Chanh Âm nhìn sắc mặt của hắn, cuối cùng vẫn nuốt trở vào.

“Cũng không phải nói như vậy, kỳ thực...”

“Được rồi, không cho phép người nói nữa! Đi về!” An Thiếu Du không muốn nghe y nói tiếp nữa, hắn trực tiếp gạt bỏ lời khuyên bảo của Chanh Âm.

“Ồ!”

Không nói thì không nói, dù sao sau này hắn cũng sẽ hiểu —— cảnh còn người mất, cũng đã mười năm rồi, còn có cái gì chắc chắn sẽ không thay đổi đây!?

17. Chương 16

Một đêm này, An Thiếu Du gọi Chanh Âm vào trong phòng mình, Chanh Âm chiếu theo quy củ ở dưới giường cởi hết sạch quần áo, sau đó nhu mì bò lên giường bắt đầu tiến hành công tác chuẩn bị của mình —— câu dẫn, nhưng khiến kẻ khác cảm thấy kì quái chính là An Thiếu Du vậy mà lại bất vi sở động*, chỉ nhắc chần lên bọc Chanh Âm lại, đơn thuần kéo vào trong lòng đi ngủ, cũng không có chạm vào y.

**Bất vi sở động: không có động tĩnh.*

“Ngủ đi... Ngày hôm nay đã mệt mỏi lắm rồi.” Nói xong, hắn còn vỗ vỗ đệm chăn, ý bảo Chanh Âm ngủ yên.

Thực sự là kỳ lạ, kỳ lạ quá rồi!

Nếu hắn đã không muốn, Chanh Âm cũng không miễn cưỡng, ngoan ngoãn nghe lời không nói một câu chui vào trong chăn, An Thiếu Du ngủ bên cạnh y cũng một dạng trầm mặc, hắn không nhìn Chanh Âm mà nhìn chăm chăm cái bàn cách đó không xa, hai mắt vô thần không biết đang suy tư cái gì, nhưng tay hắn vẫn không ngừng lại động tác, vẫn vỗ nhẹ lên đệm chăn, giống như đang trấn an một đứa trẻ, nhẹ nhàng dỗ dành Chanh Âm.

Bị sự ôn nhu đột ngột này làm cho lúng túng, Chanh Âm trái lại không ngủ được. Y chớp chớp mắt nhìn phía trên, dáng điệu thuần khiết một chút cũng không giống người đi ra từ kỹ viện, hoặc có lẽ nên nói đây mới là An Thừa Anh của trước kia.

Biết y vẫn chưa ngủ, An Thiếu Du chỉ dỗ dành chốc lát sau đó bỗng nhiên dừng tay lại nói: “Thừa Anh, thê tử của ta vào tháng thứ ba sau khi thành thân đã mất rồi.”

Tiểu thư Lâm gia tuy rằng tướng mạo xinh đẹp nhưng từ nhỏ lại ốm yếu nhiều bệnh, sau khi gả cho An Thiếu Du làm vợ, chẳng những không nhận được sự quan tâm che chở của chồng, trái lại bị lạnh nhạt, thậm chí hai người còn không ở chung một phòng, cứ tiếp diễn như vậy, nàng tất nhiên là tích tụ thành bệnh, chỉ ngắn ngủi mấy tháng đã hương tiêu ngọc vẫn* mà qua đời.

**Hương tiêu ngọc vẫn: hương tan ngọc nát, chỉ người con gái đẹp nhưng yếu mệnh.*

Chanh Âm ngủ ở một bên không có cảm giác gì, một lát sau mới chậm rãi ừ một tiếng.

“Ta không có cùng nàng động phòng, cũng không có cùng nàng gần gũi.”

Bản thân An Thiếu Du cũng không hiểu được tại sao phải giải thích những thứ này với y, chỉ là hắn nghĩ nếu là An Thừa Anh của lúc trước, nghe được những chuyện này hắn sẽ rất vui vẻ, rất thỏa mãn, có lẽ hắn muốn tìm về An Thừa Anh của ngày trước, bởi vì người đó mới là người hắn hao tốn mười năm cũng phải tìm được...

Nhưng không như mong muốn, Chanh Âm sau khi nghe xong vẫn như cũ chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, tiếp đó hỏi ngược lại: “Vậy tại sao lại không tái hôn?”

“Ta...” An Thiếu Du nhất thời bị á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, vì sao không tái hôn? Thân làm nam nhân, nối dõi tông đường mới là mục đích mà bọn họ kết

hôn, nhưng vì cái gì hấn lại tình nguyện vứt bỏ mục đích này, chỉ muốn đuổi theo một người có thể nói là hấn hận thấu xương chứ?

Nhìn thoáng qua sự luống cuống trong nháy mắt của hấn, Chanh Âm tựa như nói giỡn: “Sẽ không phải là sau khi ta rời đi... người mới phát hiện bản thân đã thích ta đó chứ?”

“Ai sẽ...!?” An Thiếu Du gần như là theo bản năng phản bác lại.

Nhưng lời mới vừa ra khỏi miệng, hấn đã đột nhiên đình chỉ, kinh ngạc nhìn Chanh Âm bên cạnh.

Hai người ở chung gần mười năm, ý kiến từ trước đến giờ luôn bất đồng, cho nên vô luận An Thừa Anh có kết luận gì, câu đầu tiên An Thiếu Du trả lời y nhất định sẽ là câu phủ định, hôm nay cũng giống như vậy.

Chanh Âm nghe xong càng cười vui vẻ hơn, y nghiêng người sang nhìn vẻ mặt ngu ngơ của An Thiếu Du, ngữ khí lại hết sức thích hợp: “Không cần để ý, ta nói đùa thôi.”

Y đương nhiên biết điều đó không có khả năng, đại thiếu gia An gia mười năm trước hấn còn coi thường, lại càng không phải nói đến hiện tại chỉ là một Chanh Âm thân phận thấp kém bậc này, nếu như coi trọng vậy đúng là thần kinh của hấn có vấn đề.

“Còn hận ta sao? Chuyện mười năm trước?” Chanh Âm thẳng thắn hỏi.

“... Không biết.”

Đã qua lâu như vậy, An Thiếu Du cũng không rõ bản thân đối với chuyện mười năm trước đến tột cùng là ôm tâm tư gì.

“A, ta sẽ cùng người tính toán rõ ràng món nợ mười năm trước này.” Vào trước khi y rời đi.

Không biết tại sao, Chanh Âm luôn có loại cảm giác này, qua không bao lâu nữa, y sẽ lại rời khỏi nơi đây — ở trên phương diện này, cảm giác của y luôn rất chính xác.

...

Thật sự rất chính xác!

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người còn chưa tỉnh ngủ, đã bị tiếng đập cửa vội vã của gã sai vặt đánh thức.

“Xảy ra chuyện gì?” Chớ nói đến Chanh Âm thích ngủ, ngay cả An Thiếu Du đứng dậy mở cửa cũng là ngữ

khí tương đối kém.

Tối qua hai người nói chuyện đến tận nửa đêm, mặc dù không có kết quả nhưng cũng rất hao tâm tổn lực, lại bị người đánh thức sớm như vậy, ngoài mặt không vui cũng có thể hiểu được.

“Thiếu, thiếu gia... Lão gia cùng với các vị bên Phân gia... đến, đến quý phủ rồi ạ.” Gã sai vật nơm nớp lo sợ trả lời.

Mà sau khi nghe gã nói, An Thiếu Du triệt để thanh tỉnh, hẩn hơi nhú mày, trong lòng xẹt qua một tia không vui, “Bọn họ tới làm cái gì?”

“Đây... hình như có liên quan đến việc hôn sự của thiếu gia...”

Việc hôn sự...

An Thiếu Du hơi bất an liếc nhìn Chanh Âm sau lưng, sau đó nói với gã sai vật kia: “Ta biết rồi, chờ ta rửa mặt chải đầu xong sẽ đi gặp họ... Người lui xuống trước đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

Gã sai vật hậm hực đi ra, An Thiếu Du khép cửa phòng từ từ quay trở lại bên người Chanh Âm, nhìn y bộ dáng vẫn chưa tỉnh ngủ, hẩn là phải cảm thấy buồn cười, thế nhưng nụ cười còn chưa xuất hiện, chân mày kia trái lại đã nhăn sâu hơn.

Từ lúc An Thừa Anh đem toàn bộ Bản gia chuyển qua tên An Thiếu Du, có nghĩa là Bản gia đã bị Phân gia chiếm lấy rồi.

Phân gia không giống với Bản gia là nhất mạch đơn truyền, mà vừa vặn ngược lại nhân số nhiều đến đáng sợ.

Bản thân vị ca ca trước đây đoạt quyền thất bại có hai người vợ và ba đứa con, về sau y lại nhận nuôi thêm vài đứa cô nhi, theo thời gian trôi qua, con cháu lại khai chi tán diệp*, thế cho nên nhân số Phân gia từng năm tăng lên, trong đó có người không ưa thích tình cảnh này, thì dứt khoát mang theo người nhà dời ra ngoài, cho nên đến nay Phân gia rốt cuộc có bao nhiêu người đã khó mà xác định.

**Khai chi tán diệp = Tương tự như “Đâm chôi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường.*

Điều này còn dẫn đến một chuyện đó là, ở Phân gia, mặc dù mọi người đều họ An, nhưng trên thực tế huynh đệ có quan hệ máu mủ thật sự là rất ít, giống như An Thiếu Du và An Thừa Anh cũng không thể xưng là đường huynh đệ, bọn họ chỉ xem như là họ hàng xa.

An gia chia làm Bản gia cùng Phân gia, đây chính là vết xe đổ về sự chia rẽ của một đại gia tộc.

Mà Phân gia nhân số đông đảo, sau khi chiếm giữ Bản gia cũng không khởi nổi lên nội chiến, bởi vì An Thừa Anh chỉ định An Thiếu Du, cho nên đã giảm được không ít phiền phức, nhưng vẫn có người không phục, âm thầm dòm ngó vị trí đương gia An gia này.

Phụ thân An Thiếu Du là một người cường thế, từ trước đến nay nói một không hai, con trai trở thành đương gia An gia là niềm kiêu ngạo của ông, ông không cho phép có người bôi nhọ sự kiêu ngạo này, dùng hết mọi thủ đoạn để con trai có thể ngồi vững vàng trên vị trí đương gia, thậm chí ông còn vì thế mà tập hợp mấy vị thúc bá Phân gia lại, không tiếc ở trong bóng tối cùng đối phương đạt thành một hiệp nghị nào đó, tề lực bảo toàn con trai.

Phần tấm lòng này An Thiếu Du hiểu được, nhưng hắn không thể chịu nổi thái độ và hành vi hùng hổ dọa người của mấy vị trưởng bối, bọn họ luôn luôn âm thầm nhắc nhở, mà không phải hiệp bức quyết định và kế hoạch của hắn, cảm giác này khiến An Thiếu Du thấy mình giống như một con rối bị người ta thao túng, mà hắn bình sinh hận nhất chính là cái này!

Hiện tại không cần phải nói, mấy người bọn họ nhất định là lại đến...

18. Chương 17

An Thiếu Du để Chanh Âm lại trong phòng, sau đó một thân một mình đi tới tiền sảnh (*phòng trước*) gặp phụ thân cùng với mấy vị trưởng bối đáng ghét này.

Mở cửa, cảnh đập vào mắt giống như trong ấn tượng, phụ thân ngồi ở thượng vị vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, bên cạnh là các thúc bá với bộ mặt tươi cười giả tạo, khiến người khác khó chịu cực điểm!

“Cha, bá phụ, thúc phụ...” Theo lễ tiết, An Thiếu Du vẫn phải lên tiếng chào hỏi mọi người.

Nhìn thấy con trai tới, thân là cha An Kế Vũ để chén nước trong tay xuống, trên mặt hiện lên một vẻ tự hào.

“Thiếu Du, ngươi tới rồi!”

Ông tiến lên phía trước, đi tới bên người con trai, vỗ vai hắn một cái, vẻ kiêu hãnh không cách nào che giấu được, “Mấy ngày nay sống có tốt không?”

“Vẫn tốt.” An Thiếu Du nhàn nhạt trả lời.

Biết tính cách con trai, An Kế Vũ cũng không khách sáo nữa, hỏi ngay vào vấn đề chính của chuyến đi lần

này: “Thiếu Du, người cũng không còn nhỏ nữa, dự định bao giờ mới tái hôn đây? Mẹ người muốn cháu trai muốn đến điền luôn rồi.”

An Thiếu Du nghe vậy, âm thầm liếc nhìn ánh mắt mấy vị thúc bá, không khỏi nở một nụ cười châm chọc nói: “Ta vẫn chưa vội...”

“Ai, trai lớn lấy vợ, Thiếu Du à, người cũng không còn nhỏ nữa rồi.” Một trong mấy người thúc bá nở cười trên chọc, sau đó liền dâng lên một trận tán thành.

“Đúng đúng đúng, Thiếu Du, nhà này sao có thể thiếu một vị nữ chủ nhân được chứ?”

“Các thúc bá cũng là vì lo lắng cho người thôi!”

“Người xem Đông gia hoàng thành kia kìa...”

Nghe bọn họ người một lời ta một câu, An Thiếu Du nhất thời cảm thấy phiền muộn không thôi, chuyện Thừa Anh vẫn còn chưa giải quyết, bên này lại...

“Tạm thời ta không muốn thành thân.” Lạnh lùng cắt đứt lời bọn họ, An Thiếu Du tận lực không để ý đến sự lúng túng của mấy vị trưởng bối, tiếp tục nói, “Nhưng trái lại có một chuyện khác, không biết cha và các vị thúc bá có từng biết...”

“Chuyện gì?” An Kế Vũ nghe giọng điệu hơi mang ý dò xét của con trai, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Nhìn phụ thân một cái, An Thiếu Du lời ít ý nhiều nói: “Cha có còn nhớ An Thừa Anh mười năm trước?”

“Ba~!”

Lời vừa nói ra, nhất thời xung quanh lặng ngắt như tờ, trong nháy mắt còn có người đánh rơi ly nước trong tay xuống đất.

Thấy bọn họ như vậy, An Thiếu Du lại càng xác định suy đoán của mình, tiếp tục chậm rãi nói: “Tất cả mọi người đều nói là y để lại thư bỏ đi, cha cũng nói như vậy... Cho nên ta mới tin.”

“Đây, đây là...”

Không nghe ông tiếp tục, An Thiếu Du vẫn tự nhiên nói: “Ta tin các người, còn vì thuyết phục cha, lợi dụng giao thiệp của An gia thay ta tìm y, mà không tiếc đáp ứng người cưới tiểu thư Lâm gia kia... Nhưng chuyện cho tới bây giờ, ta mới phát hiện, thì ra đây chỉ là một trò cười.”

Ngữ khí của hắn rất bình thản, nhưng sự lạnh lùng bao hàm trong đó lại khiến kẻ khác không rét mà run.

Không ai lên tiếng trả lời, không có người trả lời, nhất thời tràng diện trở thành tình thế bế tắc.

“Cha, tại sao phải gạt ta?” An Thiếu Du hỏi.

Lấy sự hiểu rõ của An Kế Vũ đối với con trai, hắn hỏi như vậy thì nhất định là đã nắm giữ được chứng cứ xác thực gì rồi, thế nhưng...

“Không lừa ngươi, đến bao giờ ngươi mới thành thân!” Thái độ cường thế trỗi dậy, An Kế Vũ không thể nào khuất phục trước con trai.

“Vì để khiến ta thành thân, cho nên người mới bày ra cái bẫy này?”

“Không sai!” An Kế Vũ lẽ thẳng khí hùng trả lời, “Chẳng lẽ lại thật sự để cho ngươi vì ân tình nhường lại chủ vị An gia, mà quyến dũ^{*} tiện nhân kia cả đời sao?”

**Quyến dũ: quan tâm chăm sóc.*

Cho dù lời này từ miệng cha ruột nói ra, An Thiếu Du vẫn cảm thấy không vui, lập tức phản bác nói: “An Thừa Anh được nuông chiều đã quen, ỳ không ti tiện.”

“Ha... đã thành nam kỹ, còn có thể không ti tiện sao!?”

“...!”

Quả nhiên...

“Đây cũng là do các người làm đi!”

“Đúng như vậy thì sao!?” An Kế Vũ ỷ vào thân phận phụ thân của mình, không lộ vẻ sợ hãi.

Lạnh lùng trừng mắt nhìn phụ thân một cái, sau đó lại nhìn bốn phía chung quanh, mấy thúc bá mới vừa rồi vẫn còn hùng hực khí thế trong nháy mắt đã không còn tiếng động, nguyên một đám cúi đầu không nói gì.

An Thiếu Du trào phúng cười, cũng không rảnh để ý, xoay người muốn đi ra cửa.

Mất thấy con trai ngang ngạnh như vậy, An Kế Vũ có chút tức giận, lập tức vỗ bàn nói: “Thiếu Du, người vì một tiện nhân ngay cả phụ mẫu cũng không để ý có đúng hay không!?”

An Thiếu Du dừng một chút, nhưng cũng không trả lời, lườm mọi người phía sau một cái rồi dứt khoát bước ra khỏi phòng.

“An Thiếu Du!”

Tiếng rống giận của phụ thân An Thiếu Du không phải không nghe, nhưng cái này đã không còn khả năng ràng buộc lời nói và việc làm của hắn nữa rồi, hắn kính trọng phụ mẫu, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ có thể chi phối cuộc sống của hắn.

“Người cho là trải qua nhiều năm như vậy, tên nam kỹ kia còn có thể ở lại bên cạnh người sao?”

“Đừng mơ mộng nữa!”

“Y đã không còn là thiếu gia Bản gia được nuông chiều kia nữa rồi, mà là tiểu quan đi ra từ kỹ viện, người nghĩ là các người còn có thể khôi phục lại bộ dáng như trước kia sao...”

Theo từng bước An Thiếu Du đi xa, thanh âm An Kế Vũ cũng dần dần nhẹ nhàng cho đến lúc mất hẳn.

Trên đường một mình trở về phòng, không ít hạ nhân hành lễ với hắn, mở miệng gọi một tiếng thiếu gia, nhưng lại khiến An Thiếu Du cảm thấy tâm tư khác của bọn họ.

Bọn họ ngoài mặt kính trọng chỉ vì để bảo trụ công việc của mình, khi cần thiết thì, vô luận là ai cũng có thể dễ dàng lựa chọn phản bội, giống như mười năm trước vậy, cả nhà đều nói dối hắn, đem một An Thừa Anh duy nhất không lừa dối hắn đuổi khỏi bên cạnh hắn...

19. Chương 18

Tí tách, tí tách...

Chanh Âm một mực ở lại trong phòng không có việc gì làm, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền tới tiếng động kỳ lạ, y hiểu kỳ mở cửa sổ ra, lúc này mới phát hiện bên ngoài mưa đã bắt đầu rơi xuống rả rích.

“Trời mưa a...”

Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ bị mưa bụi bao phủ, trong lòng Chanh Âm chợt nổi lên một nỗi sầu não vô hình.

Vào những ngày mưa, trong không khí luôn truyền đến cảm giác ẩm ướt cùng với hương vị tươi mát, dẫn theo trong đó là hơi thở đau thương, khiến người ta khổ sở...

Chanh Âm ngậy ngẩn dựa vào bên cửa sổ, vươn một tay ra đỡ, mấy giọt nước mưa dọc theo mái hiên nhỏ xuống trong tay y, tạo thành một vũng nước nhỏ nhàn nhạt, lòng bàn tay tụ nước hơi có chút cảm giác mát lạnh, nhưng Chanh Âm không ngại, nhìn nước mưa óng ánh trong suốt kia, y nhẹ nhàng nở nụ cười.

An Thiếu Du trở về phòng, vừa lúc nhìn thấy một màn như thế. Không lên tiếng quấy rầy, hẩn chậm rãi tới gần bên người Chanh Âm, mãi đến lúc đứng ở sau lưng y mới dừng bước.

“Người như vậy... không lạnh sao?”

“Không lạnh.” Chanh Âm nhàn nhạt trả lời.

Nhìn Chanh Âm hiện tại, An Thiếu Du cảm thấy hồ thẹn, tuy nói mười năm trước y xác thực là người có lỗi trước, thế nhưng sự trừng phạt mười năm này lại vượt qua sức tưởng tượng của hẩn, trước mắt thấy những dấu vết trên người y cũng có thể hiểu những thống khổ mà y đã phải chịu trong mấy năm nay, huống chi...

“Chanh Âm, mười năm trước... là cha ta bọn họ đã bán người.” Nhìn bóng lưng Chanh Âm, An Thiếu Du nói ra.

Chanh Âm nghe vậy khẽ giật mình, nhưng không lên tiếng đáp lại.

“Đây quả thực là chúng ta có lỗi với người... Cho nên...” An Thiếu Du có chút ý nghĩ muốn bồi thường, nhưng cụ thể lại không biết nên làm những gì.

“...”

“Sau này người hãy ở lại nơi này đi, tiếp tục làm thiếu gia An gia, làm chuyện trước đây người muốn làm, ta sẽ phái người săn sóc người, chuyện giữa chúng ta... cũng coi như thanh toán xong rồi.” Đây là việc duy nhất có thể làm mà hiện tại hẩn nghĩ ra.

Chanh Âm lẳng lặng nghe hẩn nói, tận đến lúc đối phương không còn lời nào để nói nữa, y mới chậm rãi mở miệng.

“Thiếu Du, người vẫn còn nhớ chuyện trước đây ta muốn làm nhất là chuyện gì sao?” Giữa lời nói của y mang theo chút hoang mang.

An Thiếu Du hơi hé miệng, đang muốn trả lời, thế nhưng đáp án tới bên môi, hẩn bỗng nhiên muốn nói lại thôi.

Hắn có nên nói không? Nếu như nói rồi, vậy điều đó có nghĩa là sẽ khiến việc này trở thành sự thật ư? Không, không được!

Không có được câu trả lời, Chanh Âm dường như đã sớm dự liệu được, y không tiếp tục hỏi nữa, mà nhìn cảnh mưa ngoài cửa sổ phát ra một tiếng thở dài.

“Rất lâu rồi không có nghĩ tới, ta đã không còn nhớ rõ nữa...” Trong lúc nói, đôi mắt Chanh Âm nhiễm một tia cô đơn.

“Chanh Âm...”

Không biết tại sao, nhìn thấy dáng vẻ tịch liêu kia của y, thân thể An Thiếu Du lại hành động trước lý trí đi lên phía trước, đưa hai tay từ phía sau ôm lấy Chanh Âm.

Một người, quá cô độc...

Chanh Âm giật mình, nhưng rất nhanh đã đắm chìm vào trong cái ôm ấm áp này.

Y đã rất lâu không có nếm qua tư vị được người quý trọng như vậy rồi, hắn nhận nhầm người cũng được, thương hại y cũng được, giờ khắc này để y trầm luân một chút đi, y không tham lam, không cần cả đời, chỉ cần một khắc là được rồi...

“...!”

Một khắc chớp mắt đã qua, An Thiếu Du rất nhanh liền phát hiện ra sự thất thố của mình, lập tức buông tay, còn vì hành động mới vừa rồi của mình mà kinh ngạc lui về phía sau vài bước.

Cảm nhận ấm áp lui đi, Chanh Âm khẽ cười khổ, hít sâu một cái xoay người sang chỗ khác, đối mặt với An Thiếu Du vẫn là Chanh Âm tươi cười dịu dàng.

“Thiếu Du, sau này có muốn ôm thì phải nhận rõ người rồi mới làm tiếp, nếu như là người khác, nhất định sẽ dẫn tới hiểu lầm đó!”

Nhìn nụ cười không sao của y, trái tim An Thiếu Du chợt nhói, một nỗi chua xót khôn xiết từ dưới đáy lòng lan tràn ra.

Hắn là vì y mà đau ư?

“Người... thực sự không nhớ rõ chuyện trước đây muốn làm sao?”

“Không nhớ rõ...”

“Vậy cũng không sao, người có thể ở lại đây đến khi nhớ lại mới thôi... Ta còn có việc, đi trước.” Nói xong, An Thiếu Du giống như chạy trốn mà rời khỏi gian phòng.

Trông thấy bộ dáng chật vật khó có được của hắn, Chanh Âm chỉ cảm thấy buồn cười, nhìn bóng lưng hắn rời đi, bất tri bất giác cười thành tiếng.

“Thì ra hắn sợ mình đến như vậy a!”

Làm thế nào mười năm trước lại không phát hiện ra chứ?

Dần dần, tiểu ý chậm rãi biến mất trên mặt Chanh Âm, thay vào đó là mỉm cười mang theo chút tiếc nuối.

Mấy ngày này cùng với An Thiếu Du sống ở đây, Chanh Âm kinh ngạc phát giác quá khứ vốn tưởng rằng đã bị quên lãng thì ra đều được niêm phong chôn kín ở dưới đáy lòng của y, theo thời gian trôi qua, những ký ức ấy cũng bị đào lên từng chút một.

Y sợ hãi, y hoảng hốt... Y không muốn lại biến trở về là “An Thừa Anh” trước kia, không muốn lại vì người nọ mà dành nửa đời sau của mình, dù sao cuộc sống của y có thể cũng không còn dài nữa...

“Ta là nhớ không rõ, chứ không phải quên... Thiếu Du.”

Chuyện An Thừa Anh muốn làm nhất đến tột cùng là trở thành thê tử An Thiếu Du? Hay là... muốn An Thiếu Du có được hạnh phúc đây?

“... Quên đi, không cần nghĩ nhiều nữa.” Chanh Âm hít sâu một cái, nhẹ vuốt ve ngực mình, cười khẽ tự an ủi bản thân, “Thế nào qua ít ngày nữa hắn cũng sẽ từ từ quên mình thôi, không có gì đâu!”

Y hiểu An Thiếu Du, hôm nay bởi vì sự hồ thẹn hắn sẽ nhớ kỹ y, nhưng mùa thu sắp tới chính là thời kỳ quan trọng nhất trong nghề làm rượu, công việc bề bộn nhất định sẽ lấp đầy cuộc sống của An Thiếu Du, hắn sẽ bận tâm làm ăn mà quên đi y, nhất định là như vậy...

20. Chương 19

Đúng như dự đoán, những ngày kế tiếp An Thiếu Du phải nghênh đón thời kỳ bận rộn nhất trong năm, việc lớn việc nhỏ liên tiếp không ngừng, sinh ý và công việc bận bịu khiến hắn không có thời gian rảnh, chớ đừng nói chi là nghĩ tới Chanh Âm.

Một mình Chanh Âm ở sương phòng xa nhất phía Bắc, An Thiếu Du theo như ước định để một gã sai vặt đến hầu hạ sinh hoạt cho y, cũng không tìm y thị tẩm nữa, thời gian hai người gặp nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Gã sai vặt kia không rõ tâm tư thiếu gia nhà mình, cũng không hiểu quá khứ hai người bọn họ, gã chẳng qua chỉ đơn thuần không giải thích được vì sao một người thân thể trong sạch như mình lại phải đi hầu hạ một nam kỹ thấp hèn như vậy? Gã không cam lòng, cũng không muốn, vì vậy thời điểm thấy thiếu gia không còn để ý người nam kỹ này nữa, gã liền bắt đầu bỏ mặc cương vị của mình, cả ngày không thấy bóng dáng, mà Chanh Âm cũng không ngoài ý muốn, đúng lúc, hiện tại y cũng không thích ứng được cảm giác bị người khác hầu hạ, gã sai vặt lơ là mình rất hợp ý y, cho nên cũng không nói thêm gì cả.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, trong lúc đó những trưởng bối kia của An Thiếu Du cũng chú ý tới sự tồn tại của Chanh Âm, bọn họ có tới thăm y vài lần, nhưng sự khinh miệt và xem thường tràn ngập trong mắt kia nhìn một cái cũng đủ thấy, Chanh Âm không nói nhiều với bọn họ, chẳng qua chỉ là một mực nghe mấy lời vũ nhục và phỉ nhổ kia thôi.

Nghe họ nói, dường như là lo lắng y hiện tại đã câu dẫn được An Thiếu Du, vì vậy mà chặt đứt hương khói An gia, nghe những lời này Chanh Âm thầm buồn cười, bây giờ có ai mà không biết An gia chính là không bao giờ thiếu cái gọi là “người thừa kế” chứ, điều mà những lão gia hỏa này sợ hãi là An Thiếu Du tặng vị trí đương gia lại cho những người Phân gia khác, bọn họ làm như vậy có khác gì cách làm của Bản gia trước đây đâu!?

“Nói chung, người không cần nghĩ tới việc trở lại cuộc sống trước kia nữa, nói cho người biết qua ít ngày nữa Thiếu Du sẽ thành thân!” Lưu lại những lời này, An Kế Vũ hung hăng đóng sầm cửa rời khỏi phòng của y.

Chanh Âm thấy ông rời đi, lúc này mới thu lại biểu tình cứng nhắc, rũ mắt thở dài một tiếng, sau đó tiến lên đóng cửa phòng giam lại rồi quay về rót một chén nước uống cho đỡ sợ.

An Kế Vũ ba ngày quây một trận nhỏ, năm ngày quây một trận lớn mà thăm hỏi y đã quen lắm rồi, nhưng mỗi lần ông đều nói những lời này, cũng không thấy chán sao?

Y biết ông nghĩ gì, người phụ thân này nhất định là vì suy nghĩ cho tiền đồ của con trai mình, tìm mọi cách để loại bỏ cái chướng ngại trên đường là y đây, nếu không phải bởi vì sợ con trai nghỉ ngơi, nói không chừng ông đã tính toán bán y lần thứ hai rồi.

“Đúng là vất vả mà!” Chanh Âm lắc lắc đầu nói.

Y cũng không có phiền não như vậy, sẽ không ai để ý y thế nào, cũng không có người đòi hỏi y lấy nữ nhân lưu lại huyết mạch, một người tự do tự tại tốt biết bao nhiêu!

Một người... tự do tự tại...

Một đêm này, An Thiếu Du ngoài dự đoán mọi người đi tới nơi ở của Chanh Âm, cảm giác được sương

phòng phía Bắc tĩnh lặng quanh quẽ, hẳn có chút bất mãn nhúu mày.

“Chanh Âm, người ta phải tới đâu?”

Hắn mở cửa phòng, chỉ thấy Chanh Âm ngồi một mình trước bàn dùng bữa, lập tức không vui hỏi.

“Hắn mệt mỏi, nên ta kêu hắn đi nghỉ ngơi trước rồi.” Những lời này là cái cớ Chanh Âm đã sớm suy nghĩ xong.

Nghe xong câu trả lời, sắc mặt An Thiếu Du lúc này mới chuyển tốt, đi tới bên người Chanh Âm ngồi xuống, Chanh Âm thấy hành động của hắn, cho là hắn muốn tới dùng cơm, đang muốn đi tìm một bộ bát đĩa đến, ai ngờ lại bị An Thiếu Du ngăn trở.

“Không cần vội, ta đã cùng cha dùng qua bữa tối rồi, tối nay tối là muốn nói chút chuyện với người.”

“Ừ.” Chanh Âm cũng không gấp gáp nữa, lẳng lặng ngồi xuống nghe, “Chuyện gì?”

An Thiếu Du nhìn nhìn sắc mặt Chanh Âm, nhếch miệng, hé môi muốn nói lại thôi.

Chanh Âm cũng cảm nhận được khác thường, không khỏi hiếu kỳ, vì vậy mở miệng trước hỏi: “Làm sao vậy?”

Người này trước đây rõ ràng là rất biết nói chuyện, đen hẳn cũng có thể nói thành trắng, hiện tại đến tột cùng là đang muốn chơi trò gì?

Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, An Thiếu Du vẫn cảm thấy cần phải tự mình nói cho y biết việc này, để tránh khỏi sau này phát sinh thêm rắc rối.

“Ta chắc là không bao lâu nữa phải thành thân rồi!”

“... Ồ.”

Có chút ngoài ý muốn, có chút kỳ quái, có chút hoài nghi, lại có chút hoài niệm...

“Đối phương là con gái một của lão bản Thuận Thiên từ lâu Liễu Nhược Nhan, tuy rằng quen biết chưa lâu, thế nhưng nàng...”

“Vì sao phải nói cho ta biết?”

Chanh Âm liễu mạng nói với chính mình, y không phải bởi vì đồ kị mới đánh gãy lời hấn, y chỉ là tò mò, chỉ là tò mò —— tại sao phải nói cho y biết?

“Ta cảm thấy... Nếu như thành thân, người phải biết...”

“A...”

Vì sao y phải biết? Bọn họ lại không có quan hệ đặc biệt gì... Kỳ quái...

Có điều vấn đề này Chanh Âm không có hỏi ra miệng, y lẳng lặng lắng nghe An Thiếu Du kể lể.

Liễu Nhược Nhan là một trong những đối tượng hẹn hò đông đảo của An Thiếu Du, chẳng qua vì sự quấy rầy của phụ thân, trong lúc cấp bách An Thiếu Du mới miễn cưỡng bớt chút thời gian rảnh rỗi đi gặp vị tiểu thư kia một lần, cái gọi là minh minh chi trung tự hữu thiên ý*, có lẽ duyên phận của hai người đã tới rồi! Lần đầu gặp gỡ, ấn tượng hai người đối với nhau đều không tệ, về sau bởi vì An gia cùng với tửu nghiệp của Thuận Thiên tửu lâu nảy sinh quan hệ, hai người thường xuyên gặp mặt, An Thiếu Du dần dần quen thuộc tính cách vị tiểu thư này.

**Minh minh chi trung tự hữu thiên ý: tất cả mọi việc xảy ra đều có an bài, do trời định.*

Không giống với tiểu gia bích ngọc* trong tưởng tượng của hấn, cũng không phải tiểu thư khuê các giả dối hay ra vẻ, Liễu Nhược Nhan này được cha mẹ cưng chiều còn hơn thiên kim tiểu thư, có chút không nề có chút ngang ngược, đơn thuần hồn nhiên không hề che giấu lại khiến An Thiếu Du cảm thấy quen thuộc, nhìn một lần không quên.

**Tiểu gia bích ngọc: con gái rượu, con gái cưng.*

Chanh Âm nghe hấn nói, ngược lại không cảm thấy nữ tử kia tốt bao nhiêu, nhưng trông thấy nhu tình lộ liễu trong mắt An Thiếu Du, y lời đến bên miệng vẫn cứng rắn nuốt xuống.

Quên đi, người yêu trong mắt hóa Tây Thi, bất kể nàng tốt hay không tốt, An Thiếu Du chắc chắn vẫn thích.

21. Chương 20

Như lẽ thường, nói về nữ tử mình yêu mến với Chanh Âm, thoát đầu, trong lòng An Thiếu Du vẫn còn có chút bất an, nhưng khi hấn nói xong, thấy Chanh Âm không tức giận, ngược lại còn cười nói một tiếng chúc mừng với hấn, nỗi lo lắng kia mới xem như an ổn hạ xuống.

Chẳng qua an tâm thì an tâm, nhưng theo sau đó một cổ cảm giác mệt mỏi trống rỗng dâng lên lại làm hấn có chút khó xử...

Nhẹ lấy tay đè lại ngực, An Thiếu Du nhú mào đứng lên — hẳn đây là thế nào vậy?

Không phát hiện dị trạng của hẳn, Chanh Âm tiếp tục mỉm cười hỏi: “Dự định khi nào đón dâu?”

“Còn chưa quyết định... Nhưng chắc là không lâu nữa đâu... Chắc là vậy...”

“Vậy sao, vậy thì tốt rồi... Mỗi năm lại được ôm một đứa con mập mạp, song hỷ lâm môn.” Giữa câu chữ ẩn hàm một chút ước ao, Chanh Âm si ngốc cười, “Người quyết định sẽ thành thân ở đâu chưa?”

Vấn đề này An Thiếu Du chưa từng nghĩ tới, hôm nay nói đến, quả thật là một vấn đề lớn.

Nếu Chanh Âm là bị phụ thân mình bán đi, như vậy trong An phủ tại Cừ Dương thành ở Bình Châu này nhất định có không ít người biết được thân phận của Chanh Âm hoặc từng gặp gỡ y, có điều dựa theo suy nghĩ của bọn họ, khẳng định phản ứng sẽ không phải là đồng tình mà là cười nhạo, nếu cử hành hôn lễ ở đây vậy có nghĩa là bất công đối với Chanh Âm, nếu ở trong trấn nhỏ biên cảnh này...

Chờ đã, tại sao hẳn lại nghĩ mấy cái này? Thành thân là An Thiếu Du hẳn, cưới là Liễu Nhược Nhan kia, cùng với An Thừa Anh căn bản không có can hệ, lấy thân phận của y thậm chí có thể không cần tham gia cuộc hôn lễ này, vậy tại sao hẳn phải thay y lo lắng nhiều như vậy? Có phải vì cảm thấy mình trước đây mắc nợ y quá nhiều, cảm thấy áy náy đúng không!?

Đúng, nhất định là như vậy!

Tự mình cho ra kết luận, An Thiếu Du hồi đáp: “Sẽ cử hành ở Bản gia.”

“Ừ.” Không có gì ngoài ý muốn, Chanh Âm gật đầu, “Vậy sau khi người thành thân ta có thể dọn ra ngoài ở không?”

“Cái gì?” An Thiếu Du nghe vậy, ngạc nhiên không thôi.

Mà Chanh Âm thì lại cho là hẳn nghe không rõ, vì vậy hảo tâm lặp lại một lần nữa: “Chờ người thành thân xong ta có thể dọn ra ngoài ở không?”

“Người dựa vào cái gì!?”

Không biết tại sao, An Thiếu Du vừa nghe y muốn đi, trong lòng liền không khác chế được mà nổi cơn giận dữ, từ ngữ nói ra còn chưa qua bất luận suy xét gì, cứ thế phun ra.

“Người cho là người rời khỏi bên cạnh ta, còn có thể dựa vào cái gì để mà sống? Dựa vào thân thể của người quay về như trước đây sao? Đừng có làm chuyện mất mặt xấu hổ như vậy nữa!”

“Ừm... Cái đó... không phải như người nghĩ đâu...”

Khó có được Chanh Âm kiên nhẫn như vậy, không cùng hấn tranh cãi này nọ, dù sao cũng đã nghe quen lời nói độc địa của hấn rồi, y cũng không hy vọng xa vời mình có địa vị cao trọng gì trong lòng An Thiếu Du.

“Ta có một chỗ cho bản thân ở, sau này không cần bán thân nữa...”

“Không bán thân nữa!?” An Thiếu Du hiển nhiên không tin, “Người nghĩ rằng khế ước bán thân trong tay ta là giả sao!?”

Nếu có thể, hấn cũng không muốn dùng khế ước bán thân để uy hiếp Chanh Âm, thế nhưng một khi nghĩ đến chuyện y muốn rời khỏi mình, chui vào vòng tay ôm ấp của nam nhân khác, hấn lại khó đề nén được cơn tức giận này!

Nghe hấn nói xong Chanh Âm rút cuộc đã minh bạch, lời y nói ở trong tai An Thiếu Du hoàn toàn không có sức tin tưởng gì cả, cái này cũng coi như là báo ứng a?

“Ai... Quên đi, coi như ta chưa nói.” Nói nữa cũng vô ích.

Thẳng đến lúc Chanh Âm bỏ qua ý định của mình, sắc mặt An Thiếu Du mới có chút hòa hoãn, thanh âm cũng từ từ khôi phục lại vẻ thanh lãnh trước kia.

“Nói chung người không được nghĩ đến chuyện rời đi nữa, An gia không có bất bất như người nghĩ...”

Lời nói xạo này thật sự là quá lớn rồi!

Có điều Chanh Âm cũng không nhiều lời, dù sao y cũng đã có tính toán riêng cho mai sau rồi.

...

Sau đó An Thiếu Du bắt đầu công bố việc này, hành động cũng càng thêm rõ ràng.

Liễu Nhược Nhan kia vốn là theo phụ thân xuất môn nói chuyện làm ăn tiện thể cùng An Thiếu Du gặp mặt thân cận, hai gia đình thấy hai đứa nhỏ nói chuyện hợp ý cũng nhạc kiến kỳ thành*. Để thúc đẩy tình cảm giữa hai người bọn họ, phụ thân Liễu Nhược Nhan Liễu lão bản cũng thường xuyên để con gái ra ngoài cùng An Thiếu Du.

**Nhạc kiến kỳ thành: mong muốn thấy ai đó tiếp tục phát triển hoặc đạt được thành công.*

Đương gia An gia An Thiếu Du chăm chỉ thông minh là điều mọi người đều biết, hơn nữa lại có bề ngoài tốt như vậy, Liễu Nhược Nhan đối với hắn tất nhiên là nhất kiến khuynh tâm*, vừa nghe nói hắn cũng thích mình thì kinh hỉ vô cùng**, mỗi ngày đều ăn mặc thật xinh đẹp tùy thời đợi An Thiếu Du đến.

**Nhất kiến khuynh tâm: vừa gặp đã yêu.*

***Nguyên văn “hỉ bất thắng thu”.*

Thế nhưng An Thiếu Du mang theo Liễu Nhược Nhan ra ngoài du ngoạn được vài lần thì cảm thấy có chút khác thường, không phải Liễu Nhược Nhan có vấn đề, mà là chính bản thân hắn.

Cứ cảm giác thiếu một chút gì đó... Một thứ trong cuộc sống... Tỷ như một loại cảm giác tự do tự tại.

Mà nói tới tự do tự tại, hắn thích nhất là cảm giác bên người Chanh Âm, vô luận trước đây hay hiện tại, chỉ có ở trước mặt y, An Thiếu Du mới có thể thoả thích được làm chính mình mà không bị bất kỳ ai chê trách.

Thế là có một ngày, hắn rút cuộc lần đầu tiên mang theo Chanh Âm cùng đi đến chỗ hẹn với Liễu tiểu thư.

Liễu Nhược Nhan đối với vị khách nhân đột ngột này cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, nhưng An Thiếu Du giới thiệu nói đây là bà con xa của hắn, trong nhà không còn người thân nào cho nên đến đây nương nhờ, lần này là muốn dẫn y ra ngoài làm quen thành trấn.

Liễu tiểu thư tin cái cớ này, cũng không phản đối nữa, tiếp tục cùng An Thiếu Du dạo chơi chung quanh.

22. Chương 21

An Thiếu Du rất thỏa mãn, bên người có mỹ nữ cùng đi, bọn họ một đôi trai tài gái sắc ở trên đường cười đùa trêu chọc sung sướng vô cùng, chỉ khổ cho Chanh Âm. Chanh Âm bị An Thiếu Du đơn giản giam giữ ở An gia đã quá mức buồn nôn rồi, hôm nay lại còn phải không rõ nguyên do làm nền cho bọn họ, thực sự là buồn bực không nói nên lời.

Y thực sự không hiểu An Thiếu Du đang nghĩ cái gì, vui vẻ dạo phố cùng con gái nhà người ta còn phải túm y đi chung làm cái gì? Có phải rảnh quá rồi hay không? Hay là cố ý muốn kích thích một người cô đơn như y, cho y thấy mình không có ai yêu? Chanh Âm khó chịu trong lòng, nhưng lại tức giận mà không dám nói, còn thức thời chậm rãi đi theo phía sau đôi “vợ chồng chưa cưới” kia, cố ý kéo dài một khoảng cách với bọn họ, không muốn đi chung quấy rầy.

Ngày hôm đó có rất nhiều người đi trên đường, thay vì nói đi dạo, không bằng nói là chen chúc, sơ ý một chút là bị lạc lại phía sau, hơn nữa An Thiếu Du chỉ quan tâm cử động của cô nương kia cho nên không để ý đến Chanh Âm, Chanh Âm chỉ có thể tự lực cánh sinh nhìn chằm chằm “hai vị chủ nhân”, nếu không

tuyệt đối sẽ chết cực kỳ bi thảm.

Liều Nhược Nhan kia thật đúng là một tiểu thư phiên toái, lúc thì lượn qua cửa hàng đá quý, lúc thì nhào tới cửa hàng châu bảo, một hồi lại thấy đang xem túi thơm ở sạp nhỏ bên đường, Chanh Âm đi đến nỗi mệt muốn chết, nhưng hai người kia lại giống như cực kỳ thích thú, dọc theo đường đi còn cười cười nói nói, nhìn qua sung sướng vô cùng.

“Mẹ ôi... Con người thật đúng là giỏi thay đổi.” Lau giọt mồ hôi trên trán, Chanh Âm không khỏi nghĩ thầm.

Mười năm trước, y quần lấy An Thiếu Du ra ngoài du ngoạn chưa chắc hẳn đã hăng hái như vậy, chứ đừng nói chỉ là đi dạo phố, chỉ mới đi được vài bước, hẳn đã bày ra cái mặt thối dọa người, khi đó y cho là hẳn không thích mấy chuyện này, mà hiện tại xem ra, quả nhiên là hẳn không thích y.

“Thiếu Du ca ca, mau đến xem cái này!” Giọng nói Liều Nhược Nhan truyền đến, Chanh Âm thở phì phò nhìn về phía trước.

Chỉ thấy An Thiếu Du mỉm cười nhìn Liều Nhược Nhan, mà tiểu cô nương kia đang ngậy thơ cầm lấy một cái trống bỏi trên sạp nhỏ lắc qua lắc lại, Chanh Âm nghe được tiếng vang “tùng tùng tùng” hết sức chói tai.

“Đúng là... nữ nhân phiền phức!” Chanh Âm thở dốc vài tiếng, thân thể từ từ xuất hiện cảm giác vô lực.

Y không còn là đại thiếu gia An gia lúc trước, những dằn vặt xác thịt mấy năm nay đã mang đến những hậu quả nghiêm trọng cho cơ thể y, bởi vì đặc thù công việc, thân thể của nhóm tiểu quan hoặc nhiều hoặc ít đều có chút bệnh biến, mà Chanh Âm lại đặc biệt “gắng sức”, thể xác y đã sớm gần như bên bờ sụp đổ, lão bản có tìm đại phu đến xem cho y, dựa theo lời đại phu kia nói..., hiện tại y chỉ thích hợp dưỡng ở trong phòng, được người ta nuôi, thỉnh thoảng có thể đi tản bộ một chút, nhưng muốn đi du lịch, lặn lội đường xa, hoạt động mệt nhọc gì đó, không thể nghĩ ngờ chính là tự tìm cái chết.

Chanh Âm không nói chuyện này cho An Thiếu Du biết, bởi vì cho dù có nói, người nọ chắc chắn cũng sẽ cho rằng y viện cớ không muốn ra ngoài, nói cũng vô ích, không cần phải làm chuyện không có ý nghĩa.

Thế nhưng nếu lại tiếp tục chen chúc, y có lẽ sẽ thật sự bị khiêng trở về mất...

Không hy vọng sự tình biến thành như vậy, Chanh Âm hít sâu một cái, hô lên với An Thiếu Du cách đó không xa: “Thiếu Du, ta, ta nghĩ... Oa a!” Khi y mới nói được một nửa thì, đám người trước mặt bỗng nhiên lao về phía trước, Chanh Âm không kịp tránh bị đụng ngã xuống đất.

“Chờ...”

“Này này, nhanh đi xem, phía trước có người đang ném tú cầu kia!”

“Đi mau, đi mau!”

Nghe người khác nói như vậy, đương nhiên là một đám người vội vàng đi xem náo nhiệt, cũng không quan tâm giẫm đạp nhau hay chen chúc đau đớn, Liễu Nhược Nhan cũng tràn đầy hiếu kỳ đối với việc ném tú cầu này, lôi kéo An Thiếu Du chạy về hướng đó, An Thiếu Du không cách nào cự tuyệt, theo bản năng nhìn về phía sau một cái, nhưng bởi vì thực sự quá nhiều người, cho nên hắn căn bản không tìm thấy tầm hơi Chanh Âm, nhớ lại trước kia Chanh Âm cũng rất thích xem náo nhiệt, cho nên hắn kết luận lát nữa Chanh Âm sẽ đi theo, cũng không lo lắng nữa, liền đi cùng Liễu Nhược Nhan.

Khi đám người dần dần đi xa, Chanh Âm bất hạnh bị người ta giẫm đạp mới chậm rãi đứng dậy ho khan vài tiếng, áo choàng trắng tinh bị in mấy vết chân màu đen, gương mặt và hai tay cũng dính đầy bụi bặm, tóc tai lộn xộn, bộ dáng có chút chật vật.

Không có sức đứng lên, Chanh Âm chỉ có thể ngồi dưới đất cười khổ, trước sửa sang lại tóc của mình, sau đó mới tới y phục...

Thật là khổ sở, rất muốn nôn.

Chanh Âm một bên chỉnh lý dung nhan một bên nhíu mày, mới vừa rồi chẳng qua chỉ cảm thấy vô lực, nhưng trải qua trận đề ép ban nãy, hình như lực phủ ngũ tạng cũng bị đảo lộn khó chịu không chịu nổi, ngay cả đầu cũng...

“Chóng mặt quá...”

Ôm đầu đứng dậy, trong lúc nhất thời Chanh Âm không thể phân biệt được phương hướng, cũng không nhớ rõ đám người vừa nãy đã đi đâu, bất đắc dĩ y không thể làm gì khác hơn là ở lại gần đây chờ An Thiếu Du tới tìm, để không cản trở người khác qua lại, Chanh Âm đi tới một gốc cây ven đường ngồi xuống, nhìn người đi tới đi lui trên đường, dựa vào thân cây vững chắc phía sau khiến y từ từ buồn ngủ.

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, mệt mỏi rồi, y muốn nghỉ ngơi một chút...

Lại nói tới An Thiếu Du đi theo Liễu tiểu thư, hai người vừa đến phía dưới cấm tú lầu các nọ, nơi đó đã tập hợp không ít người vây xem, nghe nói là con gái của một vị phú thương ở hoàng thành, cũng sắp hai mươi ba rồi, còn chưa gả ra ngoài, cho nên mới đến chỗ này, ở đây ném tú cầu chọn rể, tất cả mọi người đều là hiếu kỳ, cũng muốn đến xem rốt cuộc dung mạo tính tình vị tiểu thư này như thế nào, vì sao bây giờ còn chưa lấy được chồng.

Ban đầu chỉ là đến xem náo nhiệt, nhưng An Thiếu Du lại nhanh mắt ở trong đám người thấy được người không muốn gặp — lão bản Căng Uyên Lâu Diệu Linh!

Vừa trông thấy, hắn theo phản xạ muốn xoay người kéo Chanh Âm rời khỏi, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không muốn làm, nhưng lúc này lại xuất hiện vấn đề, bên cạnh hắn nào còn bóng dáng của Chanh Âm, bên trái là Liễu Nhược Nhan đang xem náo nhiệt, bên phải là người lạ không quen biết, An Thiếu

Du thấy thế nhất thời trong lòng cảm thấy bất an, cuống quýt nhìn quanh bốn phía nhưng vẫn không thấy thân ảnh quen thuộc kia.

“Liễu tiểu thư, có nhìn thấy Chanh Âm không?” An Thiếu Du chỉ có thể hỏi Liễu Nhược Nhan.

“Y không phải ở phía sau sao?” Liễu Nhược Nhan không thích hấn quan tâm người khác trước mặt mình, vì vậy nói dối.

Không vừa lòng câu trả lời của nàng, An Thiếu Du càng lúc càng bất an, hấn nói với Liễu Nhược Nhan, muốn nàng và mình cùng rời khỏi đây đi tìm Chanh Âm, nhưng Liễu tiểu thư đang chơi cao hứng, làm thế nào cũng không chịu trở về, chịu không nổi tính tình nhẽo của nàng, An Thiếu Du dưới cơn nóng giận bỏ nàng mà đi, xoay người đi tìm Chanh Âm.

Hấn dựa theo đường cũ quay lại, hy vọng trên đường có thể tìm được Chanh Âm, nhưng thời tiết không tốt, được nửa đường đã bắt đầu mưa như trút nước, An Thiếu Du không mang theo ô chỉ đành phải bước nhanh hơn tìm kiếm. Nhưng chạy hơn phân nửa con phố, vẫn không tìm được bóng dáng Chanh Âm.

“Chanh Âm, Chanh Âm, người đang ở đâu vậy!?”

23. Chương 22

Chanh Âm lần thứ hai mất tích!

Trước kia là khi An Thiếu Du rời phủ ra ngoài, nhưng hôm nay lại ở ngay dưới mắt hấn, biến mất không còn chút tung tích!

An Thiếu Du sốt ruột, lúc này bỏ quên luôn vị hôn thê của mình, một đường quay về phủ nhưng vẫn không tìm được tung tích Chanh Âm.

Vốn muốn phái mọi người trong phủ đi tìm, lại bị phụ thân An Kế Vũ ngăn trở.

“Thiếu Du, làm như vậy quá không sáng suốt rồi, có thể người nam nhân kia... Ta là nói Chanh Âm kia chơi mệt rồi, chờ một chút sẽ trở lại thôi.”

Phụ thân nói như vậy cũng không phải không có đạo lý, vì vậy An Thiếu Du không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống lo lắng trong lòng, đợi đến chạng vạng ngày hôm đó, vẫn như trước không thấy Chanh Âm trở về...

Toàn bộ kiên nhẫn đều dùng hết, An Thiếu Du rốt cuộc không kìm nén được nữa, bất chấp mọi người phản đối, mang theo một đám hạ nhân chia ra tìm kiếm tung tích Chanh Âm ở trong thành trấn suốt đêm, thế

nhưng đêm tối buông xuống, vẫn như cũ không tìm được một chút manh mối nào...

Sáng sớm hôm sau, thời điểm vân khai nhật xuất*, An Thiếu Du mới lờn thân thể mệt mỏi không chịu nổi trở về phủ đệ, đám hạ nhân cũng uể oải đến đi không nổi, thậm chí có mấy người vừa vào cửa đã ngã xuống, một đám người tìm kiếm cả đêm khó trách được đều gục ngã.

**Vân khai nhật xuất: mây đen tiêu tán, lại thấy ánh mặt trời.*

Trong những người này chỉ có mỗi An Thiếu Du dù mặt mày ủ rũ cũng không muốn dừng lại, hắn chỉ là thấy trời đã sáng, cảm giác cần phải trở về giải thích cho các trưởng bối, dự định sau đó lại ra ngoài tiếp tục tìm kiếm.

“Người đâu!” Hắn vừa nói vừa bước nhanh vào nhà, “Đợi tí nữa nói cho lão gia biết, ta...”

Cửa đại sảnh “két” một tiếng mở rộng, An Thiếu Du nhìn thấy bóng lưng cao lớn của phụ thân, ông chậm rãi xoay người đối diện với con trai, thanh âm An Thiếu Du cũng bởi vậy mà im bặt.

“Người còn biết đến người cha này à!?” An Kế Vũ châm chọc nói.

An Thiếu Du cúi đầu, không cam chịu kêu một tiếng: “Cha.”

“Hừ!” An Kế Vũ hừ lạnh đi đến trước mặt nhi tử, nhìn bộ dạng của hắn, còn đâu vẻ tiêu sái đáng nói của trước đây nữa?

Lại nghĩ tới hắn biến thành như vậy, toàn bộ đều do tên nam kỹ kia ban tặng, nhất thời tức giận không kềm được!

“Người nhìn lại người đi, đều là cái bộ dáng gì đây!?” Ông chỉ vào người An Thiếu Du nói, “Người điên rồi có đúng hay không?”

“Cha, ta không có!” An Thiếu Du phản bác, “Chanh Âm mất tích, ta muốn tìm hắn mà thôi.”

“Chanh Âm, Chanh Âm... Lại là An Thừa Anh, cái tên tiểu hồn trưởng kia có cái gì tốt!?” An Kế Vũ lớn tiếng quát, “Người cũng đừng quên, tiểu tử kia là thiếu gia Bản gia, trước đây hại người khổ biết bao nhiêu...”

“Ta không có...” An Thiếu Du không nhận được quay đầu sang chỗ khác.

“Cha, trước đây tuy rằng y quá phạm, nhưng chí ít cũng không có tổn hại ta... Huống chi y còn nhường lại địa vị cho ta, nuôi y về tình về...”

“Về cái gì mà về!? Người thông minh như vậy, lẽ nào không nhìn ra tiểu tử ngu ngốc kia ôm ý xấu* đối với người sao?”

**Nguyên văn “tâm hoài bất quý”: trong lòng có ý đồ xấu.*

“...!”

“Đừng tưởng rằng ta già rồi thì thành kẻ đui mù!” An Kế Vũ nhắc tới Chanh Âm thì nghiêng răng nghiêng lợi, “Tiểu hỗn đản kia căn bản chính là muốn người bồi ở bên cạnh y, muốn ta tuyệt hậu! Ta sao có thể cho y đắc thắng được!?”

Thì ra, cha vẫn luôn biết...

“Khi đó... y vẫn còn nhỏ, căn bản không hiểu...”

An Thiếu Du còn muốn che giấu thay Chanh Âm, lại không đuổi kịp được lời lẽ sắc bén của phụ thân.

“Y không hiểu?” Ông giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, “Thiếu Du! Người tỉnh táo một chút đi!”

“An Thừa Anh rõ ràng là lợi dụng tính tình niệm ân* của người, muốn dùng cái này ràng buộc người cả đời!”

**Niệm ân: nhớ ơn.*

“Này...”

Biết, hẳn biết chứ... mục đích An Thừa Anh nhường lại vị trí đương gia, còn có suy nghĩ của y, hết thấy hẳn đều biết, thế nhưng dù biết rất rõ, hẳn lại chưa từng nghĩ đến việc muốn y rời khỏi, chỉ là nghĩ kéo dài khoảng cách với y ở trong nhà này, cũng không hy vọng y biến mất ở trước mắt mình...

An Kế Vũ không biết suy nghĩ của con trai, tiếp tục thuyết phục: “Thiếu Du, tỉnh lại đi! Cái người Bản gia xảo quyệt này căn bản không đáng để người lãng phí tâm sức đâu!”

Nghe vậy, An Thiếu Du cắn cắn môi, hai tay nắm chặt thành quyền, trong lúc nhất thời cũng không biết trong lòng là tư vị gì.

Đối diện với nhi tử trầm mặc, An Kế Vũ bất mãn lên tiếng nói: “Chẳng lẽ... người bị tiểu hỗn đản kia mê hoặc tâm trí rồi?”

“Không, ta không có!” An Thiếu Du lời này đáp rất nhanh.

An Thừa Anh làm sao có thể mê hoặc được hắn? Hắn chỉ là đồng tình với tên thiếu gia bị ép bán thân này mà thôi, chỉ là thương xót y đã mất đi hết thảy, vì để bù đắp mọi thứ mà phụ thân đã làm, cho nên mới...

“Ta... và y... không thể nào.”

“Biết không thể nào là được rồi.” An Kế Vũ thoáng yên lòng, “Sống chết của y cũng không cần lo lắng, có thể trải qua mười năm ở kỹ viện, y cũng không phải là một món hàng bình thường gì, yên tâm đi!”

Phụ thân nói vậy chính là để ngăn trở hắn ra ngoài tìm người lần nữa, An Thiếu Du không cam lòng nhưng lại không thể nói thẳng, nếu không chẳng khác nào tự vả miệng mình, bắt đắc dĩ hắn chỉ có thể ở lại trong phủ tiếp tục bận rộn làm việc, cộng thêm đối phó với “vị hôn thê” kia.

Thế nhưng việc Chanh Âm không về lại phảng phất giống như đặt một tảng đá lớn trong lòng An Thiếu Du, hắn cũng không biết mình bị làm sao, trước chuyên tâm chăm chỉ xử lý công việc hiện tại không còn sót lại chút gì, lại kiên nhẫn rộng lượng đối xử với Liễu Nhược Nhan không giữ lại chút nào.

“Vì một người thân thích mà người đối xử với ta như vậy sao!? Đáng ghét!”

Trải qua một hồi tranh cãi, Liễu Nhược Nhan rốt cuộc không chịu được sự lãnh đạm và hờ hững của vị hôn phu nữa, dứt khoát xoay người bỏ đi.

An Thiếu Du cũng không đuổi theo, mấy ngày nay hắn cũng bị nữ nhân này ồn ào quá sức rồi, thật không biết tại sao trước đó lại coi trọng tính nét ngang ngược của nàng như vậy nữa!?

Đau đầu ngã vào ghế, từ lúc Chanh Âm mất tích đã qua năm ngày, An Thiếu Du lo lắng không thôi sống một ngày mà giống như một năm, nhưng lại không thể ra ngoài tìm kiếm, nếu cuộc sống như vậy cứ tiếp tục, hắn sớm muộn gì cũng sẽ nổi điên.

Vào ngày thứ bảy, ngay tại lúc hắn sắp bỏ vũ khí đầu hàng, tình hình đột nhiên biến chuyển, ngày hôm đó sau giờ Ngọ Chanh Âm đã mất tích sáu ngày xuất hiện tại cổng An phủ...

24. Chương 23

Có người nói nhân sinh ngắn ngủi như một giấc mộng, nhưng đến lúc thật sự kết thúc rồi mới nhận ra được — nhân sinh căn bản chính là một cái vòng tròn.

Vô luận cái vòng tròn này có lớn bao nhiêu, nhiều khó khăn như thế nào, đến cuối cùng, người chung quy cũng sẽ trở lại điểm khởi đầu...

...

Chanh Âm mang theo bước chân có chút bất ổn quay trở về An phủ, ngày hôm đó mặt trời chói chang, ánh nắng sau giờ ngọ chói mắt vô cùng, chiếu đến nỗi Chanh Âm choáng váng không thôi, y một tay che lên trán, khẽ ngẩng đầu lần thứ hai nhìn về phía cái biển hiệu quen thuộc kia — An phủ.

Y nở nụ cười, ấm áp, nhu hòa, mang theo chút áy náy nhàn nhạt, không giống với bất kỳ lần nào trước đây.

Lần này thật sự là phải kết thúc rồi...

Chậm rãi nhắm mắt, rồi lại mở ra, mọi thứ trước kia phẳng phất đều có thể trông thấy rõ ràng giống như mới phát sinh ngày hôm qua.

Ngay lúc Chanh Âm đang đắm chìm trong hồi ức, đã có mấy người của An phủ nhìn thấy bóng dáng y, bọn họ lập tức chạy vào bấm báo, chỉ chốc lát sau, An Thiếu Du đã vội vội vàng vàng chạy ra ngoài cửa.

Không kịp thở dốc nghỉ ngơi, trong chớp mắt ấy nhìn thấy được thân ảnh Chanh Âm ở ngoài cửa, tìm An Thiếu Du gần như nảy lên trong ngực!

“Chanh Âm...” Hắn nhẹ nhàng gọi khẽ một tiếng, đổi lấy Chanh Âm quay lại đối mặt với hắn, sau đó là nụ cười xán lạn của y.

“Thiếu Du, những ngày qua sống có tốt không?”

Hắn là không tệ rồi, bớt được cái đại phiền toái là y đây, còn có mỹ nhân làm bạn, làm sao mà không tốt được chứ!?

Nghe thấy giọng nói chân thật của đối phương, An Thiếu Du chỉ cảm thấy sợi dây cung kéo căng trong lòng mình trong nháy mắt trầm tĩnh lại, thân thể nhanh hơn lý trí làm ra phản ứng — hắn cấp tốc vọt tới chỗ Chanh Âm, hai tay gắt gao ôm chặt lấy y trong ngực, lực đạo kia giống như muốn dung nhập Chanh Âm vào trong thân thể, trở thành một phần của chính mình.

“...!”

Chanh Âm có chút ngoài ý muốn, thì ra y đối với hắn cũng không phải hoàn toàn không quan trọng ư? Cái này có phải là nhờ phúc của cha y hay không? Hay là vì may mắn hai người là thanh mai trúc mã đây?

... Quên đi, không suy nghĩ nhiều nữa, quá phiền phức, y không có thời gian.

Nghĩ như vậy, Chanh Âm đưa hai tay ra, lộ ra nụ cười gian xảo ôm lại An Thiếu Du, một đôi tay không

đứng đắn sờ loạn sau lưng hắn, đầu cũng ra sức chui vào trong ngực người kia, ăn hết đậu hũ bay tới miễn phí này — ăn chùa thì ngu sao mà không ăn chứ!

Không lâu sau, An Thiếu Du vốn vẫn còn đắm chìm bên trong niềm vui đoàn tụ rất nhanh đã phát hiện được điều bất thường, hắn nhú mày, nhẹ nhàng đẩy Chanh Âm ra, bắt được hai cái tay xấu xa kia, có chút bất mãn lên tiếng.

“Người đang làm gì vậy?” Vui sướng thì vui sướng, nhưng hắn vẫn chưa xóa bỏ ranh giới giữa hai người.

An Thiếu Du biết rõ: hắn và Chanh Âm trong lúc này ngoại trừ ân tình ngày trước, không nên có thêm bất cứ tình cảm nào khác nữa.

“Hi hi!” Cười gượng hai tiếng, Chanh Âm thu tay lại, dùng giọng điệu vô lại mà chỉ có An Thừa Anh trước kia mới có nói, “Người là nam nhân mà nhỉ? Sờ một cái cũng có mất miếng thịt nào đâu, Thiếu Du, không nên keo kiệt như vậy nha!”

“...”

Mồm mép như vậy khiến kẻ khác hoài niệm, khiến kẻ khác nghi hoặc, khiến kẻ khác chán ghét...

Nhưng khóe miệng An Thiếu Du lại không tự chủ được mà kéo ra một đường cong đẹp mắt, thoáng cái lấy tay gõ nhẹ lên trán Chanh Âm, giọng nói hàm chứa sủng nịch khiến bản thân hắn cũng cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Nói gì vậy chứ!? Không được làm loạn nữa, nhanh cùng ta trở về!” Nói xong, hắn liền dắt tay Chanh Âm đi vào trong phòng.

Chanh Âm ngoan ngoãn theo sau hắn, nhìn tấm lưng dày rộng kia, tâm tư không nhịn được lại trôi dạt về thuở xưa.

Nam nhân anh tuấn cao lớn này từ lúc lớn lên đã bắt đầu tuấn tú, Chanh Âm thích nhất là tựa vào trên lưng hắn ngủ trưa, khi đó hắn lãnh đạm công y trên lưng, dạo bước trong hậu viện An phủ sau giờ Ngọ, tuy rằng vẻ mặt của hắn thực sự rất lạnh, nhưng Chanh Âm vĩnh viễn cũng sẽ không quên sự ấm áp truyền tới từ tấm lưng kia, cùng với tiếng tim đập mạnh mẽ khiến người ta an tâm.

“Thiếu Du...”

“Chuyện gì?”

“Ta rất thích người, từ lúc còn bé đã bắt đầu thích.” Mang theo nụ cười thản nhiên, Chanh Âm nói ra lời yêu thương cất giấu mười năm nay.

An Thiều Du ngừng lại một chút, đã không còn sự giận dữ và gắt gỏng của trước kia, bình tĩnh đáp lại: “Ừ... Ta biết.”

Chỉ là “biết” mà thôi, không có trả lời, cũng không có kết quả.

Rất tốt, như vậy là đủ rồi, Chanh Âm cũng không mong muốn gì nhiều.

...

Nhìn thấy Chanh Âm trở về, người vui sướng chỉ có một mình An Thiều Du, cảm nhận được ánh mắt An Kế Vũ cùng với mấy vị thúc bá Phân gia nhìn mình, Chanh Âm đã biết, chẳng qua y không hề lo lắng, trái lại còn đưa ra yêu cầu muốn nói chuyện một lát với An Kế Vũ. An Kế Vũ nguyên bản chẳng thèm ngó tới, nhưng lại nghe Chanh Âm nói chuyện này liên quan đến tương lai sau này của An gia, ông có chút động tâm, vì vậy đêm nay, ông dành hẳn một canh giờ cho Chanh Âm, hai người ở riêng một chỗ ai cũng không biết bọn họ nói cái gì.

Lúc hai người đi ra khỏi phòng, cũng không để ý tới ánh mắt tò mò xung quanh, giữa bọn họ giống như đã đạt thành một giao kèo nào đó, nhất trí giữ bí mật nội dung cuộc nói chuyện, thậm chí ngay cả An Thiều Du cũng không rõ bọn họ nói chuyện gì...

Trở lại phòng, An Thiều Du đối với việc Chanh Âm thủ khẩu như bình* cảm thấy rất không vui, hắn chụp lấy thân thể Chanh Âm, khóa chặt y ở giữa hai tay mình, ngữ khí mang theo một chút uy hiếp nói: “Chanh Âm, không nên ép ta mạnh bạo, nói cho ta biết, người cùng cha ta đã nói những gì?”

**Thủ khẩu như bình: giữ kín như bưng, kín như miệng bình.*

Giọng điệu như vậy hẳn là thập phần có uy lực, nhưng Chanh Âm lại bất vi sở động, cười khanh khách vươn hai tay ngăn cản cổ An Thiều Du, mạnh mẽ túm hắn về phía mình, khiến hạ thân hai người kề sát.

“Người làm gì vậy!?”

Thấy y mi như thanh sơn đại, nhân tự thu ba hoành*, An Thiều Du đối với hành vi phóng đảng này sinh ra bài xích, mới vừa muốn đứng lên cách xa y, ai nghĩ Chanh Âm lại chủ động bỏ tới.

**“Mi như thanh sơn đại, nhân tự thu ba hoành” là câu thơ của một thi nhân vương quan Đại Tống, nghĩa là “Lông mày như núi xanh, mắt tựa làn thu thủy”, đem vẻ đẹp núi xanh nước biếc của Giang Nam so với dung mạo dịu dàng của nữ tử, tình ý uyển chuyển thanh lệ. (Nguồn BAIDU)*

“Thiều Du, không nên vô tình như thế...”

Lần lộn mười năm trong kỹ viện, nếu như còn không nắm giữ được bí quyết câu dẫn nam nhân, vậy y thực

sự có thể nói là đã sống uống phí rồi!

Hạ thân như có như không ma sát, hai tay cũng không ngừng mơn trớn một vài chỗ mẫn cảm, Chanh Âm nhẹ nâng thân thể dậy thổi hơi vào tai An Thiếu Du nói: “Thiếu Du... Giống như trước đây... ôm ta một cái đi!”

An Thiếu Du nghe vậy, nhất thời hít vào một hơi, muốn trấn tĩnh chính mình, nhưng lại không đạt được gì.

Thân thể Chanh Âm ấm nóng, lời nói và động tác mang theo sắc dục không cái nào là không khiêu khích giới hạn của nam nhân.

Luân hãm bản thân đã là chuyện sớm hay muộn, ở trên phương diện này An Thiếu Du chẳng qua cũng chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi...

Biết mình nắm chắc thắng lợi trong tay, cảm thụ tình cảm mãnh liệt của An Thiếu Du đang từ từ phóng thích, Chanh Âm ở một góc độ mà hẳn không nhìn thấy lộ ra một nụ cười.

Nếu nhân sinh như giấc mộng, vậy hãy để cho giấc mộng như thế lâu thêm chút nữa, hoàn mỹ hơn một chút, sẽ bớt tiếc nuối đi một chút...

25. Chương 24

Sau một hồi phiên vân phúc vũ*, hai người đều thở hồng hộc ngã xuống giường.

**Phiên vân phúc vũ: nghĩa là mây mưa đảo lộn, nhưng ở đây là chỉ H quá độ...*

An Thiếu Du mệt mỏi, cho nên nhắm mắt lại không nhìn Chanh Âm nữa, nhìn qua không khác gì so với thường ngày, nhưng lần này hẳn lại đưa ra một cánh tay cho y. Chanh Âm gối lên phía trên cũng không nhiều lời, y nghiêng người qua, mặc dù đã mệt mỏi không chịu nổi, nhưng đôi mắt vẫn như cũ mở lớn, giống như muốn đem hết thấy mọi thứ trước mắt vững vàng khắc vào trong lòng.

“... Thiếu Du, ngày mai ta muốn quay về Căng Uyên Lâu một chuyến.” Chanh Âm bỗng nhiên lên tiếng nói.

An Thiếu Du không có ngủ, nghe thấy được lời này không khỏi nhú mày lại, mặc dù không nói ra nhưng cũng có thể hiểu được hẳn không vui.

Chanh Âm biết hẳn không vui, vì vậy đổi ý nói: “Người có thể cùng đi với ta, ta không phải muốn đi... Chẳng qua là phải đi lấy vài thứ...”

“Đồ vật gì mà trước đây không cần lấy, bây giờ ngược lại muốn lấy vậy?” An Thiếu Du cũng xoay người, kỳ quái nhìn y.

Chanh Âm bị hỏi vẫn ổn định nét mặt, không có một tia dị trạng, “Là thứ mà mấy ngày nay ta bỗng nhiên nhớ ra... bạc.”

“Bạc!?” An Thiếu Du nghe vậy có chút vô lực, “Vì thứ này à?”

“Đương nhiên, đó chính là thứ ta dùng tính mệnh để đổi lấy!”

Hiện tại ngẫm lại một chút, những lời này thật sự là chuẩn xác đến không thể chuẩn xác hơn nữa.

Đáng tiếc, An Thiếu Du lúc này không thể lĩnh hội được tầng hàm nghĩa thật sâu bên trong...

“Bao nhiêu? Ta cho ngươi, ngày mai khỏi...”

“Không được đâu!” Chanh Âm vĩnh môi, y mất hứng, “Ta thật sự phải đi lấy, Thiếu Du, cùng đi với ta đi!”

Y túm cánh tay An Thiếu Du, bắt đầu làm nũng giống như trước đây.

Bị y quấn lấy như thế, An Thiếu Du theo thói quen thở dài một hơi, trước đây hắn vẫn đối với việc quấn quýt không buông của An Thừa Anh không có biện pháp, không nghĩ đến cho tới bây giờ vẫn không thay đổi...

“Được được được, ta và ngươi đi lấy, có điều nói xong rồi thì chỉ được nán lại nơi đó nửa canh giờ thôi! Nhiều một khắc cũng không được!” Hắn quả thật không có ẩn tượng tốt với vị lão bản kia.

“Được!” Chanh Âm cũng sảng khoái đáp ứng, dù sao y cũng không có ý định ở lại lâu.

Nhận được sự đồng ý của An Thiếu Du, Chanh Âm thỏa mãn đứng dậy, An Thiếu Du còn đang chưa hiểu y muốn làm gì thì, đã thấy y ôm cái chăn nhỏ đi xuống giường, sau đó trực tiếp nằm trên mặt đất.

“Ngươi làm gì vậy?”

“Đi ngủ!” Chanh Âm trả lời giống như chuyện đương nhiên, “Yên tâm, ta sẽ không chiếm chỗ của vợ ngươi đâu.” Nói xong còn nhếch miệng cười, bộ dáng thoải mái khiến An Thiếu Du cảm lạnh.

Lời này không sai, nhưng vì sao hôm nay y nói ra, lại khiến kẻ khác cảm thấy có chút không đúng, mà cụ thể lại không biết không đúng chỗ nào, tại sao vậy chứ?

Không đợi An Thiếu Du suy nghĩ rõ ràng, Chanh Âm đã ngã xuống nằm vào trong chần của mình, thấy y như vậy, An Thiếu Du trầm nghĩ chắc là do mình quá lo lắng, vì vậy cũng không truy cứu nữa, nằm ở trên giường lần nữa nhắm mắt lại.

“Trên mặt đất khó chịu, hay là trở về phòng đi!” An Thiếu Du nằm nói.

Nhưng Chanh Âm dường như đã ngủ say, không nghe thấy lời của hắn, đưa lưng về phía hắn không nhúc nhích.

An Thiếu Du hơi liếc mắt nhìn y, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người khiến cả hai đưa lưng về nhau.

Không lâu sau, giường bên cạnh truyền đến tiếng hít thở ổn định, lúc này, Chanh Âm nằm dưới đất mới quay người lại, một đôi mắt đen nhánh hữu thần trong đêm tối gắt gao nhìn chằm chằm An Thiếu Du...

Buổi sáng ngày hôm sau, như giao hẹn tối hôm qua, Chanh Âm và An Thiếu Du cùng đi đến Căng Uyên Lâu.

Nguyên tưởng rằng phụ thân sẽ tới trước lái nhải ngăn cản, thế nhưng ngoài dự đoán của An Thiếu Du, hôm nay phụ thân An Kế Vũ của hắn cư nhiên bỏ mặc chuyện hắn và Chanh Âm quần lấy nhau, thậm chí cũng không có bất cứ hành động can thiệp hay bình luận gì, yên lặng đến khả nghi!

“Người rốt cuộc đã cùng cha ta nói gì đó?” An Thiếu Du càng hiếu kỳ hơn.

Dọc theo con đường, hắn cứ lặp lại vấn đề này, nhưng Chanh Âm chính là cười không đáp, hắn cũng không thể nào đi đánh người có khuôn mặt tươi cười như vậy, cho nên cuối cùng không có kết quả.

Tới Căng Uyên Lâu, ban ngày nơi đây không có mở cửa, rất thanh tĩnh, Chanh Âm gõ cửa một cái, một lát sau, lão bản Diệu Linh mới tha theo vẻ mặt buồn ngủ đi ra mở cửa.

“Đến đây, đến đây... Hơ... Ai vậy? Sớm như thế... Chanh Âm?”

Diệu Linh đánh cái ngáp đi ra mở cổng, không nghĩ tới lại được nhìn thấy Chanh Âm đã lâu không gặp, mà đứng bên cạnh y vẫn là cái tên đáng ghét chết tiệt kia!

Thua thiệt nhờ đệ đệ giúp đỡ, hắn tra xét cẩn thận quá khứ của An Thừa Anh và An Thiếu Du, đối với đoạn lịch sử lúc trước của hai người cũng biết được một chút, chuyện tình cảm này người ngoài rất khó nhúng tay, vả lại hai người cũng đã dây dưa nhiều năm như vậy, hắn muốn giúp đỡ cũng không có lập trường gì, cũng chỉ có thể trước xem rồi lại nói, thật không nghĩ đến hôm nay bọn họ lại tự mình tới trước cửa.

Là thế nào vậy? Sẽ không phải là... đã tiêu tan hiềm khích lúc trước, đến mời hắn ăn kẹo cưới à nha?

Diệu Linh nhìn Chanh Âm cười đến mức vui sướng, mà trong mắt An Thiếu Du kia cũng là lộ ra một tia ôn nhu, tự nhiên đem tất cả nghĩ theo phương diện tốt, ai ngờ...

“Lão bản, chào người, ta là tới lấy túi đồ của ta.” Chanh Âm đi thẳng vào vấn đề nói.

Lời của y khiến Diệu Linh sửng sốt, sau đó lại là cả kinh, trên mặt hắn thu lại dáng vẻ tươi cười lúc này, thần tình nghiêm túc nhìn Chanh Âm.

Chanh Âm hiểu sự kinh ngạc của hắn, đưa mắt liếc qua một cái, ý bảo Diệu Linh giấu An Thiếu Du.

Giữa hai người thập phần ăn ý, Diệu Linh để Chanh Âm đi cùng mình vào trong phòng, còn An Thiếu Du thì phải ở lại giữa đại sảnh chờ đợi.

An Thiếu Du không rõ vì sao Diệu Linh cả kinh như vậy, nhưng nghe Chanh Âm nói không có việc gì nên cũng yên lòng chờ.

Vào trong phòng trên lầu, khóa cửa lại, không đợi Chanh Âm lên tiếng, Diệu Linh đã lật lên cái rương của mình, vừa lật còn vừa nói: “Còn... bao lâu?”

“Nhanh thì một năm nửa năm, chậm thì tối đa ba năm.” Chanh Âm thành thật trả lời.

“Thế nào nhanh như vậy!?” Diệu Linh cơ hồ là gào thét hỏi.

Chanh Âm nhún nhún vai, y cũng rất vô tội mà, vốn còn kế hoạch có thể kéo dài đến bảy, tám, mười năm, chẳng ai ngờ rằng sẽ biến thành như vậy!

“Có thể là do vấn đề tâm tình, cộng thêm những bệnh tật trước đây bỗng cùng nhau xuất hiện quấy phá, cho nên là...”

“Không còn phương pháp nào... có thể...”

“Có!”

“Thế thì...” Diệu Linh tựa hồ nhìn thấy một chút hy vọng.

Thế nhưng Chanh Âm lại một châm đâm thủng hy vọng duy nhất này.

“Không cần nghĩ nữa, ta không có tiền, một dược*, không có nó làm thuốc dẫn, cho nên không cứu được.”

**Một dược, còn gọi là mộc dược, là nhựa thơm lấy từ một số loài cây nhỏ, có gai thuộc chi Commiphora, như C. myrrha, C. gileadensis. Đây là một loại gôm tự nhiên, có thể chiết lấy tinh dầu gọi là oleoresin. Xuyên suốt dòng lịch sử, một dược đã được sử dụng làm nước hoa, hương đốt và dược phẩm. (Nguồn Wikipedia)*

“Cho nên... Người liền định ở bên cạnh hấn... chờ chết sao?”

“Sai, ta muốn quay về ‘Ấn Hạng’ ... Chỉ có nơi ấy mới thuộc về ta.”

“An Thiếu Du sẽ thả người à?” Diêu Linh không tin.

“Không do hấn quyết.” Chanh Âm cười đến xán lạn, “Ai bảo hấn là con trai độc nhất chứ?”

26. Chương 25

Diêu Linh nguyên bản còn muốn khuyên thêm cái gì nữa, nhưng thấy Chanh Âm tươi cười đầy mặt, lời đến khóe miệng lại không cách nào nói ra được.

Mím môi, hấn móc một ít ngân phiếu ra từ trong rương sau đó đặt vào trên tay Chanh Âm, Chanh Âm nhìn nhìn giá trị trên ngân phiếu rồi lại đếm đếm, đôi mắt không khỏi sáng lên!

“Oa, lão bản, người đúng là có tiền!” Y cho rằng “tiền đen” này chắc có lẽ cũng không nhiều, thật không nghĩ đến... “Không nhìn ra được người là một vị kim chủ đúng là thất sách của ta!” Nói xong, y còn khoa trương hôn một cái lên mấy tấm ngân phiếu kia.

“A, ta cũng không phải là kim chủ gì.” Chỉ là bồng lộc lấy được so với người bình thường nhiều hơn mà thôi, “Người cầm trước những thứ này, ngoan ngoãn đi Ấn Hạng chữa bệnh cho ta, tiền để ta bỏ ra được rồi.”

“Lão bản, thực sự là ôn nhu nha!” Chanh Âm khen ngợi, nhưng trong mắt cũng lộ ra một tia không nỡ, “Thế nhưng mới này ta đã nói rồi mà không phải sao? Ta không chỉ thiếu tiền, còn thiếu thuốc dẫn...”

“Vậy đi mua là được rồi.”

“Đây không phải đồ vật dùng tiền là có thể mua được...”

“Cái gì?”

...

Chanh Âm và Diệu Linh đi vào không bao lâu, An Thiếu Du chờ đợi ở đại sảnh đã phát hiện những ánh mắt xem xét đến từ xung quanh, đầu tiên là một cái, sau đó từ từ tăng lên vài cái, lầu trên lầu dưới đều có...

Hắn cau mày, không thích trở thành tiêu điểm của mọi người, chậm rãi đứng lên đang muốn đi lên lầu mang Chanh Âm trở về, bỗng nhiên một đạo thân ảnh màu xám ngăn trở đường đi của hắn.

“Xin chờ một chút, khách nhân không thể tùy ý lên lầu được.”

“...!”

Thấy rõ người tới, An Thiếu Du có chút kinh ngạc.

Nhìn một thân quần áo vải thô cùng với vóc người cứng nhắc kia, trước mặt đúng là một nam nhân không sai, hắn là hạ nhân làm việc vật ở trong điểm này, thế nhưng... khuôn mặt như vậy, làm hạ nhân ở kỹ viện... có phải là hơi đáng tiếc hay không?

Hai người im lặng một hồi, mà trông thấy tầm mắt quan sát của An Thiếu Du, người nọ tựa hồ cũng đã hiểu ra cái gì.

Gã mỉm cười, đơn giản tự giới thiệu mình: “An thiếu gia, không nên hiểu lầm, ta không phải bán vào, ta là gả vào!”

“Phụt!” Gã vừa nói ra, An Thiếu Du vẫn còn đang tiêu hóa, trên lầu đã có người phụt một cái bật cười.

Nhưng người này giống như không có nghe thấy, dùng giọng điệu ai oán hơn nữa thở dài nói: “Ai... Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, ta cũng đồng ý, nhưng phu quân nhà ta rõ là không nói đạo lý, dám bắt ta làm việc, nghĩ thử thân thể yếu đuối này của ta, ban ngày phải làm việc, ban đêm còn phải đối phó với một thân trần trụi sinh lực của hắn...”

“Tiểu Trác Tử, ngươi lại muốn chết rồi!” Gã còn chưa nói hết, lầu trên lầu dưới đã có không ít người ồn ào lên tiếng.

“Rõ ràng là người dè phu quân ngươi, Ly Hoa hiện tại còn đang ngủ kìa!”

“Chờ hắn tỉnh rồi, xác định chắc chắn lại đuổi theo đánh ngươi.”

Bị đám người kia làm rối lên như vậy, đầu An Thiếu Du đều choáng váng, nào còn nhớ mục đích ban đầu của mình nữa, ngây ngốc đứng tại chỗ nghe bọn họ nói những lời giống như đùa giỡn, hoàn toàn không thể hiểu được.

“Người cười quan nhi nơi này?” Hấn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Người nọ lại cười híp mắt cải chính lời nói của hấn: “Không, là ta gả, đồ cưới và của hồi môn của ta cũng đều mang tới rồi!” Nói xong, gã vỗ tay một cái, lập tức có hai người đi ra từ phía sau.

Một người khôi ngô cao to, nước da ngăm đen, vừa nhìn đã biết là quân nhân, mà tên còn lại thì hơi có vẻ gầy gò, vẻ mặt thông minh lanh lợi, hiển nhiên là loại người dùng đầu tốt hơn cơ bắp. Tuy rằng bề ngoài khác lạ, nhưng đồng dạng một thân áo xám của hạ nhân, lại thêm tên chủ nhân đứng phía trước hai người bọn họ, ba người đứng cùng nhau, thật sự là cho người ta một loại cảm giác áp lực vô hình.

An Thiếu Du không tự chủ lui về sau một chút, một vài tiểu quan đứng xem xung quanh cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ không phải muốn nghị luận chuyện giữa hấn và Chanh Âm, thế nhưng tất cả mọi người đều biết mục đích lần này Chanh Âm đến đây “lấy đồ”, cũng biết Chanh Âm không hy vọng An Thiếu Du biết được, cho nên bọn họ ở chỗ này tìm mọi cách dẫn dụ sự chú ý của An Thiếu Du, mà “tân nương” mới tới Tiểu Trác Tử này ngược lại đã giúp được một đại ân.

“Vả lại... tiểu quan thì thế nào?” Liếc mắt nhìn An Thiếu Du, Tiểu Trác Tử trong mắt lóe lên một tia xem thường, “Nơi này chính là nơi ‘sạch sẽ’ nhất mà ta từng thấy, phu quân nhà ta cũng là người ‘sạch sẽ’ nhất mà ta đã từng gặp, ta chính là thích hấn, người... có dị nghị gì không?”

An Thiếu Du nghe vậy, chung quy vẫn cảm thấy lời này mơ hồ ẩn giấu tin tức, nhưng trong lúc nhất thời lại suy xét không ra.

“Người gả hay lấy không có quan hệ gì với ta...” Liếc qua người xung quanh, hấn lạnh lùng nói, “Hoặc là nên nói, người nơi này đều không có quan hệ gì với ta.”

“Người chỉ quan tâm đến... Chanh Âm kia thôi đúng không?” Tiểu Trác Tử thần bí cười hỏi.

An Thiếu Du cũng không tránh né, gật đầu trả lời: “Không sai, y là huynh đệ của ta, cùng ta lớn lên, ta tự nhiên...”

“Ha ha!” Lời hấn còn chưa dứt, đã dẫn tới một tràng cười của đối phương.

“An Thiếu Du, An công tử đúng không?” Đánh giá An Thiếu Du một phen, Tiểu Trác Tử cười càng vui vẻ hơn, “Tuổi tác người lớn hơn ta, thế nhưng ở trên phương diện khác lại rất non nớt... Hy vọng sau này người sẽ không hối hận.”

“Lời này của người là...”

“Các người đang nói chuyện gì nha? Hình như bộ dáng rất vui vẻ!” Không đợi An Thiếu Du hỏi xong, Chanh Âm đã chậm rãi từ trong phòng Diệu Linh đi tới.

Không muốn bộc lộ quá nhiều cảm xúc, An Thiếu Du lắc đầu trả lời không có việc gì, Tiểu Trác Tử cũng cười không đáp, Chanh Âm thấy bọn hắn như vậy cũng không có ý tứ hỏi sâu, sau khi y đơn giản nói lời từ biệt với Diệu Linh cùng các vị đồng bạn, liền theo An Thiếu Du rời khỏi nơi này.

An Thiếu Du hài lòng việc Chanh Âm chia tay dứt khoát, không một chút dồng dãi, dọc đường đi tâm tình của hắn rất tốt, cũng không tính toán lời nói của người kia..., nhưng thật không ngờ trong tương lai không lâu, hắn lại vì điều này mà phải trả một cái giá khủng khiếp...

27. Chương 26

Thời gian cứ bình thản như vậy trôi qua từng ngày, Chanh Âm về lại bên người An Thiếu Du, cũng không đề cập tới việc mấy ngày mất tích đã đi nơi nào, mà An Thiếu Du cũng không để ý, quan hệ giữa hai người tựa hồ quay trở về mười năm trước, thậm chí có thể nói so với mười năm trước còn hòa hợp hơn.

Mười năm trước, An Thiếu Du đối với Chanh Âm trong lòng còn có khúc mắc, lúc nào cũng nghĩ tới việc trả thù, nhưng bây giờ mâu thuẫn đã sáng tỏ thông suốt, An Kế Vũ cũng không có truy cứu. Chanh Âm một lần nữa mặc vào phục sức* thiếu gia thuộc về mình, làm bạn ở bên cạnh An Thiếu Du, trải qua cuộc sống an phận thủ thường.

**Phục sức: quần áo và trang sức.*

Theo lý mà nói, cuộc sống như vậy hẳn là điều mà An Thiếu Du mong muốn, thế nhưng mấy ngày này, hắn luôn luôn cảm thấy kỳ lạ, tựa hồ có chỗ nào đó cảm thấy sai sai...

Một ngày sau giờ Ngọ, thừa dịp hai người đều có thời gian, An Thiếu Du gọi Chanh Âm tới đình viện, cả hai cùng ngồi trong đình, An Thiếu Du sai người chuẩn bị một ít bánh ngọt mà Chanh Âm thích ăn, muốn cùng y nói chuyện rõ ràng.

“Chanh Âm, người có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái hay không?” Hắn nhìn Chanh Âm thỏa mãn thưởng thức bánh ngọt trước mặt, nhưng lại như thế nào cũng cười không nổi.

Không đúng, có nhiều chỗ... hoàn toàn không đúng!

Chanh Âm nghe vậy ngẩn người, đảo mắt ngẫm lại sau đó hỏi ngược: “Làm sao vậy? Vì sao lại hỏi như vậy?”

Chẳng lẽ tình trạng của y đã bị phơi bày? Không phải chứ...

“Đó là...” Liếc nhìn Chanh Âm lần nữa, An Thiếu Du nói chuyện có chút đứt quãng, “Gần đây... ta luôn cảm thấy... có chút...”

“Có chút gì?”

“... kỳ quái.”

“Kỳ quái?” Chanh Âm nhíu mày suy tư một phen, “Không biết nữa, mỗi ngày đều trôi qua như thường, người muốn ta làm cái gì ta đều làm cả, sinh ý cũng không tệ, còn có cái gì kỳ quái?”

Bản thân An Thiếu Du cũng không hiểu rõ, nguyên tưởng rằng Chanh Âm cũng có loại cảm giác giống như mình, nhưng hình như hắn đã lầm.

“Có thể...”

“Có thể?”

An Thiếu Du nhắm mắt lại, lúc mở ra lần nữa, đã hiện lên một tia mờ mịt, “Có thể... là quan hệ của chúng ta... có chút vấn đề.”

“Quan hệ?” Nhắc tới cái từ này, Chanh Âm trừng lớn hai mắt, “A! Người là nói chúng ta buổi tối đều cái kia...”

Mấy ngày nay, hai người ngoài mặt đối với nhau đều là lấy “huynh đệ” mà xưng, thế nhưng màn đêm vừa xuống, củi khô lửa bốc, bọn họ luôn luôn đánh vỡ cấm kỵ này, suông sã hoan ái, say đắm trong dục vọng nguyên thủy nhất.

Quan hệ như vậy, có lẽ là nguyên nhân căn bản khiến An Thiếu Du cảm thấy kỳ quái.

“Đúng.” An Thiếu Du gật đầu, “Chúng ta làm như vậy... xác thực rất kỳ quái.”

Rõ ràng là hai nam nhân, rõ ràng nên là huynh đệ, rõ ràng trước đây tồn tại nhiều oán hận chồng chất như vậy, rõ ràng...

Nhìn An Thiếu Du vẻ mặt bối rối, Chanh Âm tựa hồ nhận được đáp án, y buông bánh ngọt trong tay xuống, cẩn thận gặt gặt đầu.

“Ta hiểu rồi... Thiếu Du, đã như vậy, buổi tối ta sẽ không đến phòng người nữa.”

“A... Ừ.” Phản ứng của Chanh Âm so với An Thiếu Du dự liệu thẳng thắn hơn rất nhiều, thế nên trong lúc nhất thời, hần khó mà tiêu hóa được đáp án của y.

Thậm chí còn có, một tia không cam chịu xẹt qua trong lòng!

An Thiếu Du vẫn còn như có điều suy nghĩ, Chanh Âm đều nhìn vào trong mắt, lộ ra một mặt cười nhẹ nhàng, âm thầm tính toán thời gian một chút, y nghĩ, có lẽ bây giờ đã đến lúc rồi.

“Thiếu Du.”

“Ừm?”

“Người bây giờ cảm thấy kỳ quái... Ta cho rằng cái này có thể là một dự báo.”

“Dự báo gì?”

“... Người... có phải nên thành thân rồi hay không?” Hít sâu một cái, Chanh Âm thản nhiên nói ra.

Thoạt đầu An Thiếu Du cho là mình nghe lầm, nửa tin nửa ngờ nhìn Chanh Âm một cái hỏi: “Người nói cái gì?”

Chanh Âm mỉm cười, không ngần ngại chút nào mà lặp lại: “Thành thân, ta cảm thấy người nên cưới vợ sinh con rồi.”

“Thành thân?”

“Đúng vậy, nương tử của người đã qua đời rất nhiều năm... Có thể người nhớ thương nàng, nhưng ta cảm thấy vì con nối dõi*, người nên thành thân đi.”

**Nguyên văn “tử tỵ”.*

“Thành thân...?” An Thiếu Du giống như không nghe thấy lời y nói, vẫn như cũ lặp lại lời này.

Cuộc hôn nhân đầu tiên của hần không có ký ức gì đáng nói, hần lập gia đình toàn bộ là vì lời hứa với phụ thân, hần cần nhân thủ An gia hỗ trợ để tìm kiếm tung tích của An Thừa Anh, cái gì tử tỵ hương hỏa, hần chưa từng lo lắng qua, trước đây mục tiêu cuộc sống của hần chính là sỉ nhục trả thù* An Thừa Anh đã giam cầm mình.

**Nguyên văn “chiết nhục báo phục”.*

Nhưng bây giờ, tất cả nghiệt duyên đều đã trôi qua, đối tượng khó chơi mà hấn xem như cái đinh trong mắt lại chủ động nhắc đến việc này.

Y có hiểu “thành thân” này là có ý nghĩa như thế nào hay không? Ý nghĩa là hai người bọn họ sẽ triệt để rời xa đó!

“Chanh Âm, ý nghĩa lời nói này của ngươi... Bản thân ngươi biết không?” An Thiếu Du hỏi.

Chanh Âm gật đầu, vẻ mặt tươi cười như trước, trả lời chắc chắn: “Biết.”

“Nhưng không phải ngươi thích ta sao?” An Thiếu Du nói ra lời này ngay sau đó.

Một câu nói xong, không chỉ riêng Chanh Âm giật mình, mà ngay cả bản thân An Thiếu Du cũng choáng váng.

Trời ạ, An Thừa Anh cái người bị hấn xem như gánh nặng này, tại sao hấn phải cùng y nói việc này chứ!

28. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

May mắn, Chanh Âm cũng không quá để ý đến lời nói này, cười khúc khích rồi trả lời: “Ta thích ngươi là chuyện của ta, có quan hệ gì tới việc ngươi thành thân chứ?”

“Hơn nữa...” Nhìn thoáng qua biểu tình lúng túng của An Thiếu Du, Chanh Âm cười đến nỗi hai mắt nhắm lại, “Ta lại có thể làm gì được đây? Nhốt ngươi lại giống như trước kia sao? Đừng ngốc vậy chứ...”

Những chuyện niên thiếu khinh cuồng nên làm đều đã làm một lần, kết quả không như ý muốn, còn đổi lấy nửa đời sau thê thảm, một điều vô nghĩa như vậy, y cũng không muốn làm lại một lần nữa.

“Nhưng... đối với ngươi... không phải rất bất công sao?” An Thiếu Du lo nghĩ cho Chanh Âm, trong lòng vẫn còn do dự không quyết.

Chanh Âm nháy mắt mấy cái, không trả lời nữa, chỉ bình tĩnh nhìn hấn, mà An Thiếu Du cũng không nói thêm gì, giữa hai người duy trì trầm mặc, mãi đến lúc An Thiếu Du phải rời đi trước, lần chia sẻ tâm tư này mới xem như kết thúc.

An Thiếu Du đi rồi, Chanh Âm nhưng lại không hề rời đi, ngồi một mình ở trong đình rót đầy chén nước, sau đó cầm một miếng bánh ngọt lên bỏ vào trong miệng, lẳng lặng thưởng thức nhưng không cảm nhận được bất kỳ hương vị gì.

Thỉnh thoảng có mấy tên gia đình đi ngang qua trong viện, cũng không dám tiến lên quấy rầy, dù sao An Thiếu Du đã phân phó, không có chuyện gì lớn thì không được phép làm phiền Chanh Âm.

Thế nhưng khoảng thời gian như vậy không kéo dài được lâu, khi mặt trời bị mây đen u ám che kín, dưới bầu trời bắt đầu tí tách mưa cũng là lúc, chuyển thăm hỏi của An Kế Vũ phá vỡ Chanh Âm đang yên lặng một mình.

An Kế Vũ dầm mình trong mưa, trên tóc trên vai đều dính nước, ông đi tới trước mặt Chanh Âm thật sâu liếc nhìn y, nhưng Chanh Âm chỉ nhìn ông một cái, liền cúi đầu tiếp tục ăn bánh.

Không thèm để ý sự quá đáng của y, An Kế Vũ tự quyết định ngồi xuống đối diện với Chanh Âm, không hề báo trước đã mở miệng nói: “Mới vừa rồi... Thiếu Du nói... hấn nguyện ý thành thân, đối tượng do ta tự mình tuyển là được.”

Chanh Âm nghe xong mỉm cười, “Điều đó không phải rất tốt sao? Đối với chúng ta đều tốt như nhau.”

Nghe tiếng cười sang sảng này, An Kế Vũ có chút hoài nghi bản thân nghe lầm, nhưng trông thấy khuôn mặt tươi cười đối diện kia, ông thật sự vô pháp phủ nhận —— An Thừa Anh, là rất nghiêm túc.

Cầm lấy một chén nước tự rót đầy cho mình, An Kế Vũ thở dài hỏi: “Làm sao nghĩ thông suốt được?”

“Không có gì, có thể là do mấy năm nay đã trải qua quá nhiều chuyện...” Chanh Âm tiếp tục cười tủm tỉm, “Hoặc cũng có thể theo như lời An lão gia ngài đã nói —— báo ứng!”

“... Báo ứng...” An Kế Vũ hít sâu một cái, “Về về sau người chừng nào thì...”

“Trước lễ thành thân.”

“Cái gì?” An Kế Vũ ngạc nhiên.

Ông cho rằng An Thừa Anh sẽ có chút tiếc hận, có chút không muốn, hoặc có chút lưu luyến, chỉ ít những điều này đều là tình cảm bình thường mà người khác nên có, nhưng vì sao y lại có thể đoạn tuyệt một cách dứt khoát như vậy!?

“Làm sao vậy? Chê ta quá chậm ư? Vậy...”

“Không, không phải.” An Kế Vũ bỗng nhiên có chút mềm lòng.

Trước đây ông cùng với vị đương gia tiền nhiệm của An gia này cũng không có bất luận giao du gì, chỉ là từ bên ngoài nghe được một số lời đồn về y, về sau nữa con trai mình lên làm đương gia, ông mới lần đầu gặp được cái người luôn đi theo phía sau con trai, tình nguyện làm hạ nhân cũng không muốn rời đi – An Thừa Anh này, từ trong miệng nhi tử mình nghe được An Thừa Anh là một tên tiểu nhân tùy hứng lại hèn hạ vô sỉ, cho nên vì tương lai của con, ông không chút do dự quyết định tổng y ra ngoài, cũng dùng phương thức ngoan độc nhất thay con trai tiến hành trả thù, nhưng hiện tại xem ra, người này hình như cũng không đáng hận như vậy.

“Chỉ là... chỗ ở sau này của người...”

“Ta có nơi đi, An lão gia không cần lo lắng.” Cái gì đường lui y cũng đều tìm xong rồi, “Ta sẽ không để cho Thiếu Du phải gánh lấy ác danh gì đâu, ta xin thề.”

“Ừ, ta tin tưởng.” Không có nguyên do, ông chỉ là tin tưởng lời y nói.

Chanh Âm cũng cười gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, ta cũng không phải là một kẻ xấu xa hư hỏng như vậy.” Sau đó y giống như chợt nhớ tới cái gì, lập tức đưa tay vào trong ngực, tiếp đó móc móc...

“Có rồi!”

“...?” An Kế Vũ mù mịt nhìn y.

Chỉ thấy Chanh Âm chậm rãi móc từ trong ngực ra một cái túi vải nhỏ màu đỏ, nhất thời cũng không biết đây là vật gì, kích cỡ chỉ tương đương bằng bàn tay.

Chanh Âm cầm vải đỏ chậm rãi mở ra trước mặt An Kế Vũ nói: “An lão gia, đây là quà mừng ta dành cho Thiếu Du, người có thể thay ta tặng cho hấn được không? Có điều đừng bảo là ta đưa, có được hay không?”

An Kế Vũ nhìn vật trong bao vải, hơi ngẩn ra.

Một đôi tử tinh long phượng bội* tinh xảo, khéo léo đẹp để lại điêu khắc tinh tế, trông rất sống động, một đôi như thế hiển nhiên là có giá trị không nhỏ, Chanh Âm lấy bạc ở đâu ra chứ?

*Ngọc bội long phượng bằng thạch anh tím [1].

Giống như biết được suy nghĩ của ông, Chanh Âm giải thích nói: “An lão gia không cần lo lắng, số tiền này đều là của ta, khẳng định không phải là đồ vật lai lịch bất minh.”

“Vậy vì sao không đích thân giao cho Thiếu Du?”

“Ta sợ hấn không chịu nhận lễ vật của ta!” Tuy hấn nói không để tâm chuyện trước đây, nhưng trong lòng chung quy vẫn còn một chút vướng mắc đi?

Nếu như tự mình tặng, đối phương lại không nể mặt nhận cho, vậy rất xấu hổ nha!?

An Kế Vũ nhìn vẻ mặt của y, rốt cục thỏa hiệp thu hồi hạ lễ này, đồng thời tỏ rõ ông sẽ đích thân đưa tận tay con trai trong ngày hôn lễ.

Sự tình đến nước này, Chanh Âm xem như đã hiểu rõ tất cả mọi thứ đã qua, y thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nhắm hai mắt.

Chuyện còn lại y có thể làm là chờ đợi...

...

Lời tác giả: Chắc các vị rất tò mò trong chương trước giữa đám người xuất hiện một “Tiểu Trác Tử”, ở chỗ này Sắc mỡ phải nói rõ một chút, hệ liệt này chính là viết về chuyện xưa của các tiểu quan, những cái tên được nhắc tới đều có phần cả, các vị không cần lo lắng, chúng ta lại đọc tiếp nào...

[1] Hình ảnh mang tính chất minh họa. (kiếm mãi mới ra cái hình:v)

29. Chương 28

Việc cử hành hôn lễ nếu như muốn nghiêm túc lo liệu thì thật sự là một chuyện phí rất nhiều công phu.

Bởi vì là hôn lễ của chủ nhà An gia, cho nên An gia từ trên xuống dưới hầu như huy động toàn bộ nhân lực và của cải, An Kế Vũ tự mình tuyển chọn tân nương cho nhi tử, đó là hôn ngọc quý trên tay của ông chủ Thẩm Viên Xuân đệ nhất lâu ở Hoàng thành – Ủy Tích Nguyệt, An Thiếu Du và nàng vốn chưa từng gặp mặt, nhưng cũng không cự tuyệt hôn sự này, vì vậy An gia lập tức mời bà mối tới, đưa đến sính lễ, bắt đầu chuẩn bị hôn lễ và tiệc cưới...

Chiều theo ý muốn của An Kế Vũ, hôn lễ sẽ được tiến hành trong phủ đệ của Bản gia An gia, cũng chính là Cừ Dương thành ở Bình Châu.

Vốn An Thiếu Du cho rằng Chanh Âm sẽ không bằng lòng, thật không nghĩ đến đối phương lại sẵn khoái đáp ứng, đợi Chanh Âm viết thư cáo biệt các hảo hữu ở biên cảnh xong, đám người bọn họ liền rời khỏi nơi này, xuất phát hướng về phía Bình Châu.

Lấy tốc độ của xe ngựa, bọn họ cần thời gian hơn hai tháng để đến được Cừ Dương thành, dọc đường đi An Thiếu Du luôn chú ý đến từng tiếng nói hành động của Chanh Âm, hắn vẫn cảm thấy có chút không đúng, mặc dù y vẫn đang cười đến xán lạn... Thế nhưng hắn không có nhiều thời gian để lo lắng, chuyện phiền toái theo tới sau đó càng làm cho hắn không rảnh để ý.

“Đợi tí nữa vào phòng rồi nhớ kỹ không được rời khỏi ta nửa bước.” Vừa xuống xe ngựa, Chanh Âm liền thấy An Thiếu Du lộ ra thần tình nghiêm túc băng lãnh nói.

Y gật đầu, theo sát đằng sau giống như hắn nói.

Nguyên do trong đó, Chanh Âm đương nhiên hiểu, Phân gia An gia nhân số đông đảo, trong đó không tránh khỏi có người dòm ngó vị trí đương gia mà đối với An Thiếu Du tâm tồn bất mãn*, mười năm trước như vậy, mười năm sau cũng vẫn như vậy!

*Tâm tồn bất mãn: không hài lòng một ai đó nhưng không nói ra mà giữ lại ở trong lòng.

Lúc hai người một trước một sau bước vào An phủ thì, dẫn tới đông đảo ánh mắt thiện ác lẫn lộn, đối với lời xì xào bàn tán của mọi người Chanh Âm cũng đã sớm đoán trước rồi.

Những điều này kỳ thật chẳng tính là cái gì, những sóng gió mà y đã trải qua trong mười năm so với những thứ này chỉ có hơn chứ không kém, bọn họ cho rằng y vẫn còn là tiểu công tử đơn thuần năm đó sao? Không phải, đã sớm không phải nữa rồi.

“Thiếu Du, ngươi thực sự rất vất vả đó!” Chanh Âm cười, ở bên tai An Thiếu Du nói nhỏ.

An Thiếu Du thật sâu liếc y một cái, không trả lời.

Hai người đang đi về phía hậu viện, bỗng nhiên một thân ảnh chắn trước mặt bọn họ, ngăn cản lối đi.

“Thiếu Du, hảo tiểu tử, ngươi rốt cục cũng quyết định thành thân rồi hả!” Giọng nói của người tới vang dội, trên mặt đầy ý cười, một đôi mắt ưng nhanh chóng xẹt qua người Chanh Âm cuối cùng dừng lại trên người An Thiếu Du.

“Dịch Nhiên!” Ngoài dự đoán của mọi người, An Thiếu Du thay đổi vẻ mặt lạnh nhạt mới vừa nãy, thái độ đối với người nam nhân này rất thân thiện.

“Ha ha, ta rất xứng là huynh đệ đúng không? Vừa nghe nói ngươi muốn thành thân đã bỏ lại chuyện ở Hoàng thành tranh thủ thời gian trở về chúc mừng này!”

“Ngươi buông xuống công việc bên kia?” An Thiếu Du liếc mắt, “Ngươi ngoại trừ đi dạo còn có thể làm việc à?”

“Này này, không nề mặt huynh đệ chút nào sao? Ngươi!”

Nghe bọn họ nói qua nói lại, Chanh Âm lục lọi lại ký ức trước kia, mơ hồ hiểu được thân phận đối phương, gã hẳn là đường ca* của An Thiếu Du – An Dịch Nhiên, trước đây chỉ nghe An Thiếu Du nói qua cảm tình giữa hai người rất tốt, vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, hôm nay rốt cuộc gặp được, nhưng Chanh Âm lại có một phen cảm giác đặc biệt...

**Biểu và Đường đều là anh em họ, nhưng Đường là chỉ anh em họ và có cùng “Họ” còn Biểu chỉ là anh em họ mà thôi, không cùng “Họ”, vậy nên Biểu có thể kết hôn với nhau còn Đường thì không. (theo như bài viết của Hitsuji)*

“Đường ca ngươi, ta là nói An Dịch Nhiên, gã rất nguy hiểm, ngươi tốt nhất nên cách xa gã một chút.”

Sau khi An Dịch Nhiên rời đi, Chanh Âm bỗng nhiên nói như thế với An Thiếu Du.

An Thiếu Du nghe xong có chút khó chịu, hẳn chung quy cảm thấy Chanh Âm không nên quả quyết tình cảm giữa hắn và đường ca dễ dàng như vậy, y không hiểu, cũng chưa từng biết, chỉ dựa vào gặp mặt một lần mà nói gã nguy hiểm thì thật sự là quá hấp tấp rồi.

Thấy An Thiếu Du nhíu mày, Chanh Âm tự biết hắn không tin mình, cũng không nói gì nữa, việc này chỉ có thể chờ thời gian chứng minh thôi.

Y nhanh chóng nói sang chuyện khác, kéo cánh tay An Thiếu Du dùng giọng năn nỉ nói: “Thiếu Du, ta có thể rời khỏi ngươi một ngày được không?”

“Muốn đi đâu?”

Bởi vì biểu hiện hài lòng lâu nay của Chanh Âm, cho nên An Thiếu Du đã không còn nghi ngờ y sẽ rời khỏi mình, mỗi lần y muốn đi đâu, đều là có chuyện cần làm.

“Gặp cha mẹ ta, ta đưa con bắt hiếu này đã mười năm chưa gặp họ rồi...”

An Thiếu Du nghe vậy ngẩn ra, quay sang trông thấy gương mặt tươi cười của Chanh Âm phủ kín một tầng khổ tâm và bất đắc dĩ, cũng biết không tiện ngăn cản, vì vậy trả lời: “Ta biết rồi, ngày mai ta sẽ sai người chuẩn bị một ít hương nến, người đi một mình được rồi...”

Mười năm, quả thật quá lâu rồi...

“Ừm, cảm tạ.”

...

Ngày thứ hai, An Thiếu Du nói lời giữ lời, sáng sớm đã phái người chuẩn bị tốt hương nến cho Chanh Âm, còn có cả xe ngựa, Chanh Âm một buổi sớm này cũng không kinh động đến bao nhiêu người đã rời khỏi An phủ, đi đến mộ phần của cha mẹ mình.

Rất lâu trước đây, phụ thân Chanh Âm vì công việc mà phải đến nơi khác tuần tra, trên đường về đã gặp phải đất đá sạt lở, cả xe lẫn người đều bị chôn vùi đến chết, tin tức truyền về An phủ, An phu nhân mang thai được hai tháng chịu không nổi đả kích, phụ nhân* nguyên bản yếu đuối nên đã mang theo cốt nhục trong bụng cùng đi theo chồng. Đoạn cuộc sống kia bây giờ nghĩ lại thật đúng là như ác mộng...

**Phụ nhân: phụ nữ đã có chồng.*

“Cha, mẹ, còn có muội muội... Tất cả mọi người đều không cần ta nữa, hu... đều không cần ta nữa... Thiếu Du ca ca...”

“Thừa Anh ngoan, đừng khóc, Thiếu Du ca ca sẽ luôn ở bên cạnh ngươi...”

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh khiến Chanh Âm sững sốt, sau đó y lại không nhận được cười ra tiếng: “Thì ra còn có một đoạn như vậy! Thiếu Du... Người thật đúng là khả ái.”

Chanh Âm vẫn cảm thấy mình là người hiểu rõ và thương yêu An Thiếu Du nhất trên thế gian này, vô luận qua nhiều năm cũng không thay đổi.

Tất cả mọi người đều nói vị đương gia An Thiếu Du này chăm chỉ, nỗ lực, chuyên nghiệp, nhưng theo

Chanh Âm thấy hấn chẳng qua chỉ là đơn thuần mà thôi, hấn nỗ lực hấn chuyên nghiệp, bởi vì hấn là đương gia An gia. An Thiếu Du là một người không giấu được tâm tư, tựa như lần đầu gặp gỡ, Chanh Âm cũng biết hấn mang theo địch ý, mà nguyên nhân hấn chán ghét mình y cũng rất rõ ràng, bởi vì phụ thân hấn nói Bản gia và Phân gia là thế bất lưỡng lập.

Hết thấy mọi thứ về An Thiếu Du đều đơn giản dễ hiểu, trước đây chỉ hơi hơi phát giác, nhưng gặp qua nhiều người nhiều nhân tình thế sự như vậy, Chanh Âm mới bỗng nhiên phát hiện ra sự thật này.

Nói về tính cách cá nhân, người như vậy tin tưởng rất có trách nhiệm, là một trợ thủ có một không hai, thế nhưng đổi thành bên trong cái đại gia đình An gia phức tạp này, thì không nhất định là một chuyện tốt gì đâu!

Rein Trinh: Từ lúc edit truyện này ta rất hay gặp cái từ “hoàng thành”, thật sự cũng không hiểu rõ rốt cuộc “hoàng thành” chính xác là ở đâu, chỉ nghĩ là nó gần hoàng cung thôi. Sau một hồi nghiên cứu thì ta cũng hơi hơi mường tượng ra được, nên để ta giải thích cho mọi người để hình dung nha! (nếu có ai biết rồi thì đừng chê ta kiến thức nông cạn T^T)

Thứ nhất: Kinh thành là thành xây để bảo vệ kinh đô (hay còn gọi là thủ đô) thời xưa.

Thứ hai: Một kinh đô thời xưa xây dựng theo kết cấu “ba vòng thành”: Tử Cấm thành, Hoàng thành và tường thành. Đây là kiểu kinh đô của một số nước phương Đông như Trung Quốc và Việt Nam.

– Tử Cấm thành hay Cố Cung (theo cách gọi ngày nay) là vòng thành trong cùng. Bên trong Tử Cấm Thành là khu vực dành riêng cho gia đình nhà vua ở trong thành, có rất nhiều kiến trúc như cung điện, ngự thiện phòng, hậu cung, thư phòng, điện cho vua, điện cho Thái Hậu, Hoàng Hậu,...

– Hoàng thành là vòng thành thứ hai, cửa chính của Hoàng thành gọi là Ngọ Môn (nó thông qua Tử Cấm thành luôn), có chức năng bảo vệ các cung điện quan trọng nhất của triều đình và bảo vệ Tử Cấm thành, giữa Hoàng thành và Tử Cấm thành cũng có nhiều kiến trúc.

– Giữa Hoàng thành và tường thành là nơi bách tính sinh sống.

Vậy sau một hồi nhúc đầu thì Hoàng Thành chính là hoàng cung... Ta cảm giác đã thông suốt nhưng cũng giống như không thông suốt...

30. Chương 29

Ở trong xe suy nghĩ lung tung một hồi, mãi đến lúc mã xa dừng lại, xa phu vén rèm lên thông báo, Chanh Âm mới chậm rãi bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi xe ngựa, Chanh Âm liếc mắt một cái đã nhìn thấy mộ phần cha mẹ, y có chút kinh ngạc, không

nói nên lời.

“Đây là...” Chanh Âm bước đến phía trước.

Mộ phần cha mẹ rất sạch sẽ, rất đẹp, xung quanh không có cỏ dại rậm rạp, thảm đạm thê lương, không người quan tâm như y tưởng tượng, hình dáng mộ bia vẫn giống như y đã nhìn thấy mười năm trước, phía trên chữ viết rõ ràng, còn bày biện đồ cúng, bốn phía không có cỏ dại ngược lại có chút hoa tươi lá non, có vẻ như đã có người cẩn thận chăm sóc nó.

Chanh Âm kinh ngạc ngồi xổm xuống trước mộ phần, không thể tin nổi vươn cánh tay run rẩy lên vuốt ve mộ bia cha mẹ, muốn mở miệng hỏi cái gì, lại không biết nên hỏi người nào.

Lúc này, vừa vận phu xe đã thay Chanh Âm cầm đèn hương nến mà An Thiếu Du chuẩn bị cho y, thấy biểu tình Chanh Âm, trong lòng hẩn cũng hiểu.

Đặt hương nến xuống bên người Chanh Âm, hẩn thở dài tự cho là hiểu rõ mà mở miệng nói: “Người cũng cảm thấy An thiếu gia rất có tâm đúng không?”

“An thiếu gia?” Chanh Âm quay đầu, không hiểu hỏi ngược lại, “Người là nói...?”

“Chính là đương gia An gia, An thiếu gia a!” Phu xe kia trả lời giống như chuyện đương nhiên, sau đó nhìn về phía mộ bia.

Người phu xe này hết sức quen thuộc đường đi đến mộ phần, cho nên trước đây mỗi lần An Thiếu Du muốn tới mộ phần để tế bái thì sẽ luôn luôn tìm hẩn, bởi vậy những năm gần đây hẩn đều nhìn vào trong mắt.

“An thiếu gia thật đúng là không tệ, nghe nói đây là cha mẹ của đương gia tiền nhiệm, mà đương gia tiền nhiệm lại hành tung không rõ, hẩn liền thế chỗ hàng năm đều tới đây tế bái tảo mộ, cho dù bận rộn cũng chưa bao giờ quên đi việc này. Ngày thường còn hay phái người đến chăm sóc mộ phần này nữa, ta thấy con ruột cùng lắm cũng chỉ như vậy mà thôi...”

Chanh Âm lẳng lặng nghe phu xe nói, dần dần cảm thấy chỗ mềm mại trong lòng mình lần thứ hai bị chạm vào, nhìn lại nét chữ trên mộ bia cha mẹ, rõ ràng như vậy, phảng phất như y có thể thấy được cảnh An Thiếu Du đã chăm chú dùng bút lông từng chút từng chút một phác họa nên câu chữ ở ngay trước mắt...

Viễn mắt từ từ ẩm ướt, cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ, nhưng Chanh Âm lại cười.

Xa phu thấy vị công tử này vừa khóc vừa cười, nhìn không thấu, liền hậm hực lui sang một bên không dám nói nhiều.

Hẩn nhìn Chanh Âm quỳ gối trước mộ phần, lau lau nước mắt còn chưa tràn ra, sau đó lấy hương nến tiến

hành tế bái, trong toàn bộ quá trình, y không nói một câu, cũng không nói mấy lời ban phúc phù hộ gì đó, thế cho nên sau khi tế bái kết thúc, xa phu ngay cả quan hệ giữa vị công tử ngày hôm nay đến với đôi vợ chồng cùng nằm ở đây đến tột cùng là như thế nào cũng không biết.

Yên lặng xuất môn, lại yên lặng hồi phủ, động tĩnh Chanh Âm không lớn, khi y trở về phủ, An Thiếu Du lại không ở trong phòng, nghe người ta nói bởi vì hôm nay ông bà thông gia tới thăm, nên An Thiếu Du đã cùng phụ thân đi chiêu đãi.

Đây cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên, đã như vậy, Chanh Âm liền lẳng lặng chờ ở trong phòng, ước chừng qua một lúc lâu sau, cửa phòng bị người mở ra, Chanh Âm nhìn qua bên đó, đứng ở cửa không chỉ có một mình An Thiếu Du, còn có phụ thân An Kế Vũ của hắn cùng với đường ca An Dịch Nhiên có quan hệ rất tốt với hắn.

Trông thấy An Kế Vũ là việc nằm trong kế hoạch, nhưng nhìn thấy An Dịch Nhiên, trong lòng Chanh Âm đột nhiên xuất hiện một cảm giác bất an, trong nháy mắt y có chút do dự, rồi đi vào giờ phút này, thật sự là tốt sao...?

“Chanh Âm.” Giọng nói An Thiếu Du cắt đứt suy nghĩ của Chanh Âm.

“... Làm sao vậy?” Chanh Âm biết rõ còn hỏi, lại âm thầm liếc nhìn An Dịch Nhiên thêm mấy cái.

“Ta...” An Thiếu Du muốn nói lại thôi, cắn môi dưới, lời đuổi người kia như thế nào cũng nói không nên lời, thế nhưng...

Nhìn thấy bộ dáng khó nói của hắn, An Dịch Nhiên một tay đem An Thiếu Du kéo trở về, chính mình đứng ở trước mặt Chanh Âm, lễ thắng khí hùng nói: “Đường đệ ta tâm địa tốt bụng, nhưng điều này không có nghĩa có thể mặc người đeo bám cả đời! Người đã không còn là đương gia của An gia, cho nên thỉnh rời khỏi nơi này!”

“... Ồ?” Chanh Âm thoáng nhìn An Kế Vũ, chỉ thấy ông khẽ gật đầu.

Thu hồi tầm mắt, y không nhìn An Dịch Nhiên, mà hỏi An Thiếu Du: “Thiếu Du, vì sao ta phải đi?”

An Thiếu Du đứng giữa bọn họ thật sự rất khó xử, không đợi hắn nói, An Dịch Nhiên đã nói thay hắn: “Sẽ không có cô nương nào thích nhìn thấy một người nam nhân hành động ái muội đi theo bên cạnh chồng mình cả ngày cả, người hiểu chưa?”

“Thì ra muốn ta đi không phải Thiếu Du, mà là An phu nhân tương lai!” Chanh Âm hiểu rõ gật đầu.

Lại nhìn An Kế Vũ, ông tựa hồ bởi vì kế hoạch thuận lợi nên cũng không nôn nóng, ngược lại là An Thiếu Du sắc mặt tái nhợt, sự không nở trong con người có thể nhìn thấy rõ ràng, về phần An Dịch Nhiên...

Chanh Âm khẽ nâng khóe miệng, lộ ra bộ dáng xấu xa ăn vạ thông dong nói: “Nhưng nếu ta không chịu đi, vậy ngươi lại có thể làm gì?”

“...!” An Kế Vũ nghe vậy cả kinh, An Thiếu Du cũng ngẩn người.

“Ngươi!?”

“Ngươi cái gì mà ngươi? An gia này vốn chính là của ta, các ngươi lại miến cưỡng đuổi ta đi, cứ chiếm thuốc sào*, chẳng lẽ không sợ ta đệ đơn cáo trạng lên quan phủ, đem toàn bộ người Phân gia đưa vào ngục sao?”

**Cư chiếm thuốc sào: chim cư (chim gáy) chiếm tổ chim thuốc (chim khách). Ý chỉ việc không phải vất vả khó nhọc mà chiếm được chỗ tốt.*

Chanh Âm chữ chữ sắc bén, nhưng câu nào cũng là thật, khiến ba người trước mặt không lời nào chống đỡ.

Mặt An Dịch Nhiên từ xanh chuyển thành tím, hiển nhiên là sắp tức điên rồi, nhưng sự tức giận và đối đầu rõ ràng này lại khiến Chanh Âm càng thêm khẳng định, nhưng mà...

“Ta hiểu rồi... Chanh Âm, ngươi không cần đi, ta không đón dâu nữa.” An Thiếu Du nói, “Cha, chúng ta đi nói chuyện với Ủy gia.”

“Thế nhưng...” An Kế Vũ nhíu mày, ông căn bản không nghĩ đến việc Chanh Âm lại tự nhiên lật lọng.

Nhìn hai cha con bọn họ phản ứng hoàn toàn bất đồng, Chanh Âm âm thầm buồn cười, cuối cùng còn nhịn không được mà phụt cười ra tiếng, một tiếng này, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của ba người An gia.

“Thực sự là thú vị.” Chanh Âm không kiềm được ý cười, “Nói đùa với các ngươi thôi.”

“Nói đùa?” An Thiếu Du không hiểu.

Mà An Kế Vũ với An Dịch Nhiên thì ở một bên thở phào nhẹ nhõm.

Đình chỉ vui cười, Chanh Âm chậm rãi đứng dậy đi đến bên người An Thiếu Du hỏi: “Thiếu Du, ba ngày sau thế nào?”

“Cái gì ba ngày sau?” An Thiếu Du không theo kịp tốc độ suy nghĩ của y, ngây ngẩn cả người.

“Đi đó.” Chanh Âm đưa tay chỉ chỉ đầu hắn, “Ba ngày sau ta sẽ rời đi, thế nào?”

“Nhanh như vậy!?” An Thiếu Du kinh ngạc nhú mào, cầm tay Chanh Âm.

Một màn này rơi vào trong mắt người bên cạnh, không khỏi làm An Dịch Nhiên cau mày.

“Người tìm được chỗ ở chưa? Còn có thu dọn hành lý... Chuyện dọn nhà nhiều phiền toái như vậy, trong vòng ba ngày người có thể thu xếp ổn thỏa không?” An Thiếu Du chỉ có ngay tại lúc này lời nói ra mới nhiều nhất.

Có lẽ là do thói quen lưu lại lúc còn bé, hắn luôn luôn sẽ không tự chủ được mà biểu lộ ra sự chăm sóc đối với Chanh Âm, tận khả năng vì y xử lý thỏa đáng toàn bộ mọi việc.

31. Chương 30

Chanh Âm nghe xong trong lòng âm áp, thỏa mãn đến cực điểm, cảm thấy lần trở về này không hề uổng phí.

Thì ra An Thiếu Du cũng có chút để ý đến y, tuy rằng chỉ có một chút, nhưng y thỏa mãn.

Trước kia y đúng là quá tham lam, quá dốt nát, một mực truy cầu thứ mình muốn, không chút nào để ý tới cảm nhận của người khác, có lẽ khi đó y còn yêu bản thân mình hơn cả An Thiếu Du, nhưng bây giờ, buông tha chính mình khiến y rốt cục có thể đứng ở góc độ của người khác, toàn tâm toàn ý vì người khác suy nghĩ, nhìn thấy người duy nhất mình yêu cả đời này được sống hạnh phúc, y đã yên tâm rồi.

Khẽ cười một tiếng, Chanh Âm rút tay về cúi đầu nói: “Thiếu Du, so với ta người càng nên lo lắng hôn lễ của người, nương tử của người...”

Y lần thứ hai ngẩng đầu, vẫn là mỉm cười thản nhiên, An Thiếu Du bị nụ cười này làm cho giật mình, chung quy cảm thấy Chanh âm sâu bên trong có rất nhiều thứ muốn giải bày, thế nhưng hắn đoán không ra!

“Chuyện của ta tự trong lòng ta hiểu rõ, đi chỗ nào... hắn là không có vấn đề gì, người cứ yên tâm đi!” Trong lúc nói, Chanh Âm giống như muốn An Thiếu Du tin tưởng mình, nặng nề vỗ vai hắn một cái.

Thấy y cười đến xán lạn, mà hai vị thân nhân bên người lại liên tục nháy mắt với hắn, An Thiếu Du nghĩ thầm trước hết để Chanh Âm rời khỏi một thời gian, lại cho y một ít lộ phí, chờ mọi chuyện đều ổn định sau đó mới đi gặp y, như vậy chắc sẽ không có chuyện gì.

Đơn giản đem tất cả đường lui toàn bộ đều nghĩ kỹ, An Thiếu Du rốt cục đáp ứng.

Hai người có mặt ở đó gần như cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, Chanh Âm nhìn hết vào trong mắt, nội tâm cũng có thêm vài phần dự định.

Thời gian biệt ly bao giờ cũng tới nhanh nhất, chớp mắt một cái đã đến ba ngày sau, tuy rằng mấy ngày này An Thiếu Du đều ở cùng Chanh Âm, cùng y thu dọn đồ đạc, dọn dò nhắc nhở này kia, nhưng hắn trước sau vẫn cảm thấy không đủ, hắn còn rất nhiều lời chưa kịp nói...

“Chanh Âm, bạc phải đặt ở chỗ an toàn, còn có...”

“Biết rồi, người đã nói đủ chưa?”

Chanh Âm gói kỹ lưỡng bao quần áo, cũng đã đi tới ngoài phòng rồi, nhưng An Thiếu Du trước mắt vẫn cứ giống như bà già dài dòng không ngừng, thực sự là đủ mới mẻ.

“Ta là...”

“Biết người là người có trách nhiệm, chẳng qua ta đã là người lớn rồi, không cần người quan tâm nữa, vậy thôi nha, tái kiến.”

Không gặp nhau nữa!

Ở trước mặt An Thiếu Du, Chanh Âm lần đầu tiên xoay người bỏ đi dứt khoát như vậy, còn không thèm nhìn hắn nhiều thêm một cái.

Nhìn bóng lưng của y, An Thiếu Du mơ hồ có chút cảm giác mất mát, hắn từ đầu đến cuối không hiểu được Chanh Âm đối với hắn là dạng tình cảm gì, từ yêu thích của mười năm trước đến sự hờ hững của mười năm sau, hắn có thể hiểu được, thế nhưng thái độ gần đây của y lại giống như quay về mười năm trước, so với mười năm trước nhiều hơn một phần thông suốt cùng thản nhiên.

Không thể phủ nhận, An Thiếu Du đối với một Chanh Âm như vậy thập phần vừa ý, không còn liều mạng muốn y cách xa mình như trước nữa, ngược lại còn có thêm một phần cảm giác muốn thân cận đối với y.

Nhưng tại thời điểm hắn vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ phần cảm giác này, Chanh Âm đã rời đi rồi.

Đi thôi, đi thôi, hiện tại y rời khỏi mới tốt, trước khi người ở An gia tra ra được lai lịch của y, trước khi y bị thương một lần nữa...

Chanh Âm không mượn xe ngựa, mà lựa chọn đi bộ, nơi này cách thành Đồng Lăng ở Lâm Châu khoảng hơn mười ngày ngồi xe ngựa, thế nhưng đại đa số phu xe trong thành đều nhận ra được đương gia An gia, Chanh Âm cũng không muốn để An Thiếu Du biết được hành tung của mình, bởi vậy quyết định trước ra khỏi thành sau đó mới nói tiếp.

Trên đường, một mình y dạo bước hành tẩu, đi tới cửa thành thì, một bóng người quen thuộc đã sớm chờ ở nơi đó, Chanh Âm trông thấy, có chút ngạc nhiên, có chút khó tin.

“An lão gia, ngài đang tản bộ sao?” Chanh Âm thu hồi kinh ngạc, cười híp mắt hỏi.

An Kế Vũ lắc đầu, không đáp lại, vẫn như cũ đứng ở nơi đó, nhìn về phía đường lớn đi thông ra ngoài thành.

Thoáng chốc, Chanh Âm đã hiểu được mục đích của ông —— thì ra là sợ y lần thứ hai nuốt lời a!

Thực sự là thương cảm cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ*... Có điều vậy cũng tốt, có thể nhờ ông làm chút chuyện.

**Nguyên văn “thiên hạ phụ mẫu tâm”.*

Nói tới một bao phục khác trong tay, những thứ này đều là quần áo mới An Thiếu Du sai người chuẩn bị cho y, Chanh Âm cảm thấy không có tác dụng gì, nhưng lại không tiện nói lời cự tuyệt, bây giờ thì tốt rồi, để phụ thân hắn nhận lại, không phải thỏa đáng nhất sao.

“An lão gia, yên tâm đi! Ta sẽ không đổi ý nữa đâu.” Y vừa nói, vừa nhét bao quần áo vào tay An Kế Vũ, “Đây, muốn vứt muốn đốt tùy ý ngài, chỉ là đừng để ta hay Thiếu Du nhìn thấy, nếu không sẽ bị lộ đó.”

An Kế Vũ yên lặng tiếp nhận túi đồ, cũng không hỏi bên trong là cái gì, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Chanh Âm, mãi đến lúc y bước chân ra khỏi cửa thành.

Chanh Âm không tệ, cũng không phải người hung hãn tàn bạo gì, nhưng vì con trai mình, vì tương lai của nó, cũng chỉ có thể hi sinh y.

Có chút thương tiếc thở dài, An lão gia cũng không hỏi bất luận nguyên do gì, ôm những bộ đồ mới này xoay người rời đi.

Ly khai Cừ Dương thành, Chanh Âm phảng phất giống như tháo xuống được một gánh nặng, y giang hai tay ra, nheo lại mắt duỗi lưng một cái.

“Ừm... Sảng khoái!” Ngửa mặt lên trời kêu to, Chanh Âm cảm nhận được sự nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Buông xuống, từ biệt, rời khỏi, vốn không phải việc gì khó, nhìn đi, y có thể làm được rồi!

32. Chương 31

Chanh Âm tiêu sái rời đi, An Thiếu Du cho rằng như vậy thì cảm giác mâu thuẫn và quái dị trong lòng mình sẽ có thể bình phục trở lại, nhưng khiến kẻ khác kỳ quái chính là, cái loại cảm giác khác thường này không hề giảm bớt chút nào, ngược lại sau khi Chanh Âm rời đi lại càng sâu hơn.

Từ sau khi y rời đi vài ngày, không, hẳn là từ cái khoảnh khắc y rời đi đó, An Thiếu Du đã cảm thấy cả người trở nên bất thường, giống như trong sinh mệnh bỗng nhiên thiếu mất một cái gì đó, mất mát trống rỗng các loại cảm xúc tiêu cực nhất tề kéo tới, khiến người ta không thể thở nổi.

Vọng tưởng có thể dùng công việc và những chuẩn bị trước hôn lễ để làm sao nhãng bản thân, An Thiếu Du sắp xếp thời gian mỗi ngày hết sức chặt chẽ, gần như không có thời điểm để nghỉ ngơi, hẳn cho rằng như vậy có thể khiến mình quên đi việc thiếu mất Chanh Âm, thế nhưng đã làm hấn thất vọng rồi...

Vào mỗi buổi tối, nửa đêm tỉnh mộng nằm ở trên giường, hiện ra trong đầu, luôn luôn là giọng nói và dáng điệu của Chanh Âm, không thể xua đi được!

“Đáng ghét... Ta đây là làm sao vậy!?” An Thiếu Du hung hăng cắn môi dưới, hai tay che kín đôi mắt, nghi hoặc không thôi.

Mong muốn Chanh Âm rời khỏi chính là mình, nhưng vì cái gì hôm nay muốn tìm y về cũng là mình chứ!?

Kỳ thực, từ lúc phát hiện cảm giác đối với Chanh Âm trở nên kỳ lạ, An Thiếu Du liền như có như không tránh né Chanh Âm, muốn mượn việc này để áp chế cái loại cảm giác kỳ quái trong lòng. Về sau phải tiễn y đi, không thể không thừa nhận, An Thiếu Du cũng có chút tư tâm —— có lẽ y đi rồi, hết thấy lại có thể khôi phục nguyên trạng, cho nên hẳn không có cố gắng giữ lại Chanh Âm.

“Chanh Âm...” Cúi đầu kêu lên cái tên này, nhưng không có ai đáp lại.

Không gian an tĩnh nói lên một sự thật —— cái người hay cười kia đã không còn ở nơi này nữa rồi...

Nghĩ tới đây, An Thiếu Du lại một trận đau thắt ngực, so với mười năm trước, chỉ có hơn chứ không kém!

Mười năm, tuy rằng hai người xa cách mười năm, nhưng trong mười năm đó, An Thiếu Du căn bản chưa hề buông xuống Chanh Âm.

Những năm kia, mỗi ngày hẳn đều tìm kiếm người của mình, suy nghĩ cũng là sự thù hận của mình, thậm chí cố gắng làm việc, chăm chỉ kiểm tra xem xét, cũng là vì có thể sớm tìm ra tung tích của y, mà khi người nọ rốt cục một lần nữa về lại bên cạnh mình, hẳn lại bị cái tâm ma nào đó mê hoặc ý chí, cư nhiên lần thứ hai để y rời đi!?

Mãi đến lúc nghĩ tới điều này, An Thiếu Du mới kinh ngạc đứng dậy, không thể tin nhìn hai tay phát ngốc.

Hắn sai rồi, sai cực điểm, sai vô cùng!

Hắn muốn trốn tránh chính là phần cảm giác kia, chứ không phải cái người An Thừa Anh mà mình tìm kiếm mười năm nay!

Muốn đi tìm y, muốn y trở về, muốn y ở bên cạnh mình... Nhưng là muốn y ở bên cạnh để làm cái gì đây?

Nghi vấn theo tới khiến An Thiếu Du lần thứ hai chần chờ, ngẫm lại không lâu nữa hắn sẽ phải thành thân, bên người sớm đã không còn vị trí cho Chanh Âm, y không thể nào ở lại bên cạnh hắn cả đời, hắn biết chứ...

Xung động bị bao phủ bởi lý trí, tâm tình kích động mới vừa rồi cũng từ từ bình ổn trở lại, An Thiếu Du suy sụp hạ vai, sắc mặt cũng trầm xuống, cuộn người vùi mặt sâu vào gối, thu hồi hai tay đang ôm lấy chính mình, thật sâu thở dài trong đêm tối yên tĩnh này.

Bây giờ, đã không còn người sẽ bồi bên cạnh hắn, dễ dàng hắn, chọc cho hắn cười nữa rồi.

...

Hôn lễ đúng hạn cử hành, An Thiếu Du nhìn sắc đỏ khắp phòng, làm thế nào cũng không nâng nổi tinh thần đi nghênh đón người thê tử xa lạ không quen biết kia.

Hôm nay là hôn lễ của chủ nhà An gia, cảnh tượng náo nhiệt tất nhiên là không cần nói cũng biết, các thân thích Phân gia tề tụ trong phòng khách, cũng không thiếu mấy đối tác làm ăn hay lui tới, lại thêm người đến xem náo nhiệt, nguyên đám này đúng là chất đầy An gia từ trên xuống dưới.

Từng câu chúc mừng cũng không tiến vào được trong lòng An Thiếu Du, hắn vẽ mặt thần thờ nhìn cổng ra vào, ngơ ngác chờ kiệu hoa tân nương đến.

“Thiếu Du, Thiếu Du!”

An Dịch Nhiên chạy tới, hôn lễ này gã cũng có phần phụ trách, sự bận rộn của gã cùng với sự thanh nhàn của An Thiếu Du tạo thành thế đối lập rõ ràng.

“Mau mau, bá phụ đang tìm người kia!”

“Cha ta?” An Thiếu Du từ từ mới phản ứng lại, còn chưa kịp hỏi chuyện gì, đã bị An Dịch Nhiên một phen lôi đi.

“Nhanh lên một chút, thời gian gấp gáp, mau cùng bá phụ nói xong rồi trở về, một hồi nữa là phải đón tân

nương rồi!” Sau khi ỡm ờ qua loa, An Thiếu Du bước vào một gian phòng khác đi gặp phụ thân.

Bên trong phòng, An Kế Vũ tâm sự nặng nề nhìn túi vải nhỏ hồng sắc trong tay, không khỏi thở dài, mãi đến lúc nghe tiếng cửa phòng bị mở ra, ánh mắt của ông mới theo đó bắt đầu di chuyển.

“Cha, ngài tìm ta?”

“Thiếu Du... Đến, cha có quà mừng muốn tặng người.” Gọi con trai qua đây, An Kế Vũ đưa ra tử tinh long phượng bội trong tay.

“Đây là...!” An Thiếu Du nhìn thấy, hai mắt tỏa sáng.

Hảo một đôi long phượng bội, màu sắc, điêu khắc đều là loại thượng thừa, nhất long nhất phượng! Bay lượn trong mây mù, nửa trái nửa phải, hợp lại cùng nhau cũng có thể tạo thành một khối hợp bội, tinh xảo cực kỳ!

Nếu Chanh Âm ở đây, y nhất định sẽ rất thích...

An Thiếu Du nghĩ thầm trong lòng, khoe miệng cũng không giấu được lộ ra tiểu ý.

An Kế Vũ thấy con trai thích, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, Chanh Âm nọ lại hiểu rõ con trai hơn cả mình.

“Đây là hạ lễ cha cho người và con dâu, các người nhận lấy đi!”

“Đa tạ cha!” An Thiếu Du không cự tuyệt, bỏ túi đồ vào trong ngực nhưng không tách ngọc bội ra.

An Kế Vũ nhìn con trai, thân thủ võ vai hắn một cái, ngữ trọng tâm trường nói: “Con à, lần này... cần phải đối đãi thật tốt với nương tử người!”

Ý nghĩa trong lời nói của ông, An Thiếu Du sao lại không hiểu!?

Thế nhưng...

“Ta... sẽ tận lực.”

Tận lực mà thôi, cố gắng vì gia đình mình, cứ như vậy, cuộc sống của hắn thật sự có thể đi vào quỹ đạo sao?

33. Chương 32

Chiêng trống, pháo nổ rầm rộ, kèn nhạc inh ỏi, hòa cùng tiếng người huyên náo, đội ngũ kiệu hoa tân nương dưới sự dẫn dắt của bà mai đi tới cổng chính An gia.

Trong tiếng nhạc từng bừng nhộn nhịp, bà mai hoan hoan hỉ hỉ đứng trước kiệu hoa, đề cao cổ hống hô vào bên trong phủ: “Tân nương tử vào cửa, tân lang quan đi ra đón kiệu nào!”

Dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, chỉ thấy An Thiếu Du chậm rãi bước ra khỏi cửa, đi tới trước kiệu hoa, mặt không đổi sắc nhẹ nhàng đá một cái vào cửa kiệu, tiếp đó tân nương trong kiệu cũng từ bên trong đá lại một cái, ý nghĩa sau này nam bất cụt nội, nữ bất kỳ nhược*.

**Nam không sợ vợ, nữ không yếu thế.*

Bà mai sau khi nghe thấy tiếng này, lại cao giọng hô: “Tân nương đưa chìa khóa!” Sau đó liền đem chìa khóa ở trong cửa hồi môn mà trước đó tân nương đã giao cho bà đưa cho An Thiếu Du.

Việc như vậy An Thiếu Du đã sớm trải qua, hần nhận lấy chìa khóa nọ đưa lên đỉnh đầu cho “Trời” xem, ý biểu thị mong muốn tân nương sinh nhiều con trai.

Một động tác này dẫn tới không ít tiếng vỗ tay cùng tiếng khen ngợi của người vây xem xung quanh, thế nhưng bộ dáng An Thiếu Du lại tựa như việc không liên quan đến mình, trong lòng hần trống rỗng, cũng không biết đã mất đi cái gì.

... Những lễ tiết và nghi thức rườm rà sau đó, mặc dù An Thiếu Du đều làm tốt từng cái, nhưng cảm giác mất mát lại càng sâu thêm.

Hần đang làm cái gì? Hần đang thành thân.

Tại sao hần phải thành thân? Hần cần con nối dõi.

Tại sao hần cần con nối dõi? Hần phải kế thừa An gia.

Tại sao hần phải kế thừa An gia? Đây là giao phó của Thừa Anh.

Thừa Anh là ai? Là Chanh Âm...

Chanh Âm... Chanh Âm...?

Nghênh đón tân nương, bái lạy thiên địa, tiến vào động phòng, vén lên khăn đội đầu, nghe bà mối ở trong tân phòng nói mấy lời vui vẻ, nhìn bà thất lại vật áo hai người, mong ước tân lang tân nương vĩnh kết đồng tâm, bạch đầu giai lão, An Thiếu Du cảm giác mình căn bản không phải đang thành thân, mà là đang xem hí kịch, một vở hí kịch hết sức buồn cười.

Nữ nhân này đã trở thành người bên gối của hắn, cũng chính là bạn lữ* thân mật nhất trong cuộc sống của hắn sau này, nhưng hắn vẫn không biết nàng, nàng là một người hoàn toàn xa lạ!

**Bạn lữ: bạn đồng hành.*

Chanh Âm —— người có quan hệ thân mật nhất với hắn đã từng nói qua, y sẽ không ngủ ở bên cạnh hắn, bởi vì y sẽ không chiếm đoạt vị trí của vợ hắn, y không có tư cách...

Nhưng nữ nhân xa lạ này, nàng dựa vào cái gì mà có thể làm vợ hắn? Bởi vì gia thế của nàng? Hay là bởi vì... nàng là nữ tử?

“Tân lang, tân nương uống rượu giao bôi, cuộc sống sau này sẽ lâu thật lâu!” Bà mối bên cạnh vừa nói vừa đưa qua hai ly rượu, chia ra giao cho hai người.

An Thiếu Du trì độn tiếp nhận chén rượu, nhìn gương mặt phản chiếu của mình trong ly rượu, sự mờ mịt và bàng hoàng trên gương mặt kia khiến An Thiếu Du chần chờ.

“...!”

Tân nương ngồi bên cạnh hắn đưa tay ra, nhưng chậm chạp không thấy động tác của tân lang, tràng diện thực sự xấu hổ, ngay cả bà mối cũng ngẩn ra, nghi hoặc nhìn chú rể.

“Tân, tân lang quan... uống rượu giao bôi thôi.” Bà lên tiếng nhắc nhở lần nữa.

An Thiếu Du nghe tiếng rốt cục có phản ứng, hắn nhìn nhìn bà mối, lại nhìn nhìn tân nương, sau đó mới chậm rãi có động tác.

Nhưng ngoài dự đoán của những người có mặt, hắn không có giao bôi, mà trực tiếp đem rượu một ngụm uống vào.

“Tân lang quan, cái này...” cái này cũng không hợp lý nha!

An Thiếu Du lại không nghe bà mối nói lời vô ích, thậm chí đưa tay giải khai đồng tâm kết với tân nương, sau đó đứng lên nhân nhật liếc qua tân nương đã cứng đờ nói: “Nàng sớm đi nghỉ ngơi đi! Ta còn có chút chuyện phải xử lý... Mọi người đều mệt mỏi, lễ nghi còn lại cũng bỏ bớt đi!” Nói xong, không để chỗ cho bất luận lời cự tuyệt nào, hắn đã trực tiếp đi đến cửa phòng, lưu lại một đám nữ quyến, ngây ngốc giật

mình ngay tại chỗ.

Tối nay Ủy tiểu thư mới làm phụ nữ có nằm mơ cũng chẳng ngờ, đêm động phòng hoa chúc của mình lại gặp phải một trương phu lạnh nhạt như vậy, thậm chí người trương phu lạnh lùng kia còn chưa từng liếc nhìn nàng một cái...

Đêm động phòng lần thứ hai, lựa chọn của An Thiếu Du vẫn giống như lần đầu tiên, hấn đi vào căn phòng mà Chanh Âm đã từng ở.

Có điều không giống với lần đầu tiên chỉ có oán hận cùng không cam lòng, lần này hấn trốn vào trong phòng, ngửi được hương vị nhàn nhạt thuộc về Chanh Âm, hấn an tâm, hấn thoải mái.

Ngồi vào trên giường của Chanh Âm, vuốt ve cái gối đã mất đi nhiệt độ cơ thể, lại nhớ tới Chanh Âm thường dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói mấy lời thú vị ở bên cạnh mình, nhất thời trong mắt An Thiếu Du ánh lên vài phần nhu sắc, khóe miệng cứng ngắc mới vừa rồi cũng hơi cong lên.

“Thiếu Du...”

“Chanh Âm!?” Áo giác nghe được giọng nói của Chanh Âm, An Thiếu Du đột nhiên ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía.

Sự thật khiến hấn thất vọng, trong phòng chỉ có một mình hấn.

“Yên tâm, ta sẽ không chiếm vị trí của vợ người.”

Lời nói vui của Chanh Âm hôm nay tái hiện trong đầu hấn, An Thiếu Du lại cảm thấy ngực đau xót.

Hướng ngực tìm kiếm, An Thiếu Du sờ tới long phượng bội mà phụ thân đã tặng, nhìn đồ vật tinh xảo như vậy, hấn dùng tay chậm rãi vuốt nhẹ...

Dần dần, tựa hồ có thứ gì đó nảy sinh ở trong lòng...

34. Chương 33

Hôn sự của An Thiếu Du đã thành định cục, An Kế Vũ cũng đắm chìm trong niềm vui sướng tận tâm của con trai, thế nhưng theo thời gian trôi qua, nỗi vui mừng này dần dần chuyển thành thất vọng, bởi vì điều ông mong đợi, đứa cháu trai kế thừa hương hỏa vẫn chưa được sinh ra.

Đảo mắt đã qua hơn nửa năm, tiểu thư Ủy gia thân làm An phu nhân vẫn như cũ không thể mang thai hài

tử, người An gia đều nhìn vào trong mắt, mỗi người lại có suy nghĩ riêng.

Về vấn đề nhạy cảm này, An lão gia nhiệt tình mong mỗi cháu trai cũng đã thử thăm dò hỏi han con dâu rất nhiều lần, mỗi lần như vậy Úy tiểu thư luôn luôn cười xấu hổ, tiếp đó trả lời qua loa lấy lệ để ứng phó. Cũng chỉ có trong lòng nàng biết rõ, trong mắt người bên ngoài, vị hôn phu chăm chỉ kia chẳng qua chỉ là ngoài mặt biểu hiện tử tế với nàng, trên thực tế hai người căn bản không có bất kỳ tình cảm gì đáng nói, thậm chí cái quan hệ phu thê hơn nửa năm nay cũng chỉ là hữu danh vô thực.

An Thiếu Du thường ra ngoài làm việc không ở trong nhà, mà thời gian ở nhà thì lại tận lực tránh việc hai người ở riêng một chỗ, đến tối thời điểm ở chung phòng cũng không cùng nàng trao đổi bất kỳ cái gì, Úy tiểu thư ngủ trên giường, còn hắn thì ngủ ở thư phòng hoặc trên ghế.

Sự lãnh đạm của chồng rất nhanh đã khiến Úy tiểu thư tổn thương thấu tâm, nhưng xuất giá tòng phu, nỗi tủi thân của nàng cũng không có chỗ để giải bày, chỉ có thể vào lúc không ai phát hiện mà nuốt nước mắt tự khóc một mình.

Dần dà, điều này đã trở thành thường lệ, thẳng đến một ngày nọ, một người nam nhân khác đã phát hiện ra bí mật của nàng...

“Này, người nghe nói gì chưa?”

“Chuyện của phu nhân và...”

“Suyt, không nên nói lung tung!”

“Nhưng thiếu gia hắn...”

Lúc An Thiếu Du một lần nữa xong việc hồi phủ, đã là chuyện của hai tháng sau, nhưng lần trở lại này, hắn lại nhạy bén nhận ra được, ánh mắt người bên ngoài nhìn mình đã có chút thay đổi nho nhỏ.

“Thời điểm ta không ở trong phủ, đã xảy ra chuyện gì sao?” Hắn từ trước đến nay không bao giờ để ý tới những chuyện vụn vặt này, cũng khó có được mà hướng quần gia hỏi thăm.

Quần gia nghe vậy ngẩn ra, sau khi dừng lại nửa khắc, ông cũng không trực tiếp trả lời, mà nói: “Thiếu gia, bên trong phủ không có đại sự gì, chỉ là...”

“Là cái gì?”

“Này... cá nhân lão cảm thấy được phu nhân... có thể là bởi vì thiếu gia thường xuyên không ở nhà, cho nên quá tịch mịch.”

An Thiếu Du vừa nghe, động tác dừng lại, “Phu nhân nói gì?”

“Không không không, phu nhân một câu cũng chưa từng nói... Chính là... mọi người đều cảm thấy như vậy...”
Quản gia thận trọng trả lời.

“Ừ... Ta biết rồi.”

Trong lòng An Thiếu Du cũng có dự định, nhưng về vấn đề này, hắn lại không phát hiện ra tính nghiêm trọng của sự việc.

Lần này, thời gian An Thiếu Du ở lại trong phủ lâu hơn một chút, lời nói của mọi người cũng vì vậy mà bớt phóng túng lại, An Kế Vũ cũng nhân cơ hội tìm con trai nói chuyện vài lần.

An Thiếu Du không hề bác bỏ bất kỳ lời răn dạy nào của phụ thân, bình tĩnh nghe phụ thân đòi hỏi chính mình, không đáp ứng cũng không phản đối.

Đối diện với nhi tử trầm mặc, An Kế Vũ cảm giác mình càng ngày càng không thể hiểu được con trai đang suy nghĩ cái gì nữa!

Nếu như nói là đã nghĩ thông suốt rồi, vậy hắn hẳn nên hiểu sự tồn tại của người thừa kế là hết sức quan trọng, nhưng vì cái gì... Lẽ nào...

“Người còn băn khoăn y?”

Không thể nào, rõ ràng đã chặt đứt lâu như vậy, làm sao hai người vẫn còn có thể vương vấn không dứt được chứ!?

“...!” An Thiếu Du sững sốt, nhưng biểu tình rõ ràng có biến hóa.

Chú ý tới sự thay đổi của con trai, An Kế Vũ trừng lớn hai mắt, khó mà tin được mọi thứ bản thân đang thấy.

“Thiếu Du! Người không được càn quấy như vậy! Người và y không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng đâu!”

Thấy phụ thân kích động như thế, An Thiếu Du vẫn hành xử bình tĩnh, nhắm lại hai mắt, lần thứ hai mở ra, vẫn như cũ thanh minh thấu triệt.

“Cha, Chanh Âm đối với ta... đến tột cùng là cái gì?”

“Người...!”

“Ta không hiểu được, cho nên trước khi rõ ràng, ta tuyệt đối không thể buông tha mà quên đi y!”

Dứt lời, An Thiếu Du cũng không quay đầu lại mà bỏ đi, mặc cho An Kế Vũ gọi thế nào cũng không ngăn được.

Nhìn bóng lưng con trai dần dần biến mất, An Kế Vũ không khỏi lấy tay che lại hai mắt, ngửa mặt lên trời hô to: “Nghịch duyên, nghịch duyên a!”

Không vui phớt lờ phụ thân, An Thiếu Du đi đến thư phòng, trên đường gặp được đường ca An Dịch Nhiên đã lâu không thấy.

An Dịch Nhiên vừa thấy An Thiếu Du liền chủ động đi đến chào hỏi, tuy rằng An Thiếu Du có đáp lại, nhưng sắc mặt nhìn qua không tốt lắm, rất nhanh đã dẫn tới sự chú ý của đối phương.

“Thiếu Du, xảy ra chuyện gì vậy? Đường như không có tinh thần?”

“Không có gì...” An Thiếu Du đối mặt đường huynh, thoáng thở phào, “Dịch Nhiên, người nghĩ An Thừa Anh là người như thế nào?”

Từ trong miệng hắn nghe được cái tên này, An Dịch Nhiên hơi kinh hãi, một lát sau gã mới mỉm cười trả lời: “Không phải là người tốt gì...”

“Vì sao?”

“... Trước đây người đã nói với ta.”

“Ta đã nói như vậy sao?”

Tựa hồ là chuyện rất lâu trước đây, lâu đến ngay cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ.

“Ừ.” An Dịch Nhiên một bên trả lời một bên tinh tế quan sát phản ứng của An Thiếu Du.

Không nghĩ tới đối phương sau khi nghe thấy lời này thì dừng một chút, rồi lại bất chợt nở nụ cười.

“Thiếu Du...?”

“... Thực sự rất ngây thơ... Chúng ta đều là...”

“Cái gì?”

“Không có gì, Dịch Nhiên... Mấy ngày nữa ta muốn đi Hoàng thành, việc trong phủ vẫn là nhờ ngươi.” Cười khẽ vài tiếng, An Thiếu Du nói sang chuyện khác.

Trong mắt An Dịch Nhiên lóe lên một tia khác thường, thừa dịp chưa bị phát hiện, gã nheo mắt cười trả lời: “Được, ngươi yên tâm.”

“Có ngươi ta tự nhiên yên tâm.”

“... Vậy đúng là vinh hạnh của ta!”

35. Chương 34

Ba ngày sau, sau khi đơn giản dọn đồ chuyện trong nhà, An Thiếu Du một lần nữa xuất phát đi Hoàng thành, nhưng chuyến đi lần này hết sức không thuận lợi, đang khi một tháng sau, hắn đã đi được hơn phân nửa lộ trình, bỗng nhiên nhận được thư trong nhà truyền tới, trong thư nói hắn rời nhà không bao lâu, phụ thân hắn An Kế Vũ bất chợt ngã bệnh, nằm trên giường không dậy nổi, vốn mọi người cảm thấy chẳng qua chỉ là phong hàn cũng không có vấn đề gì lớn, thế nhưng sau khi dùng thuốc đại phu kê, bệnh chứng này vẫn không hề thuyên giảm, hiện tại bệnh tình nguy kịch, người trong nhà thực sự không còn cách nào, vì vậy lập tức truyền tin báo An Thiếu Du trở về.

An Thiếu Du vốn là hiếu tử, mấy năm trước mẫu thân không may qua đời, hiện tại phụ thân lại xảy ra chuyện, hắn lập tức không nói hai lời, quay đầu trở về, chuyện đi Hoàng thành cũng giao lại cho bộ hạ mình tín nhiệm.

An Thiếu Du một mình ra roi thúc ngựa lên đường trở về, lúc đi lộ trình một tháng, hắn ngày đêm gấp gáp, chỉ mất hai mươi ngày đã về được tới nhà, đáng tiếc vẫn chậm một bước...

Đương lúc khoái mã dừng ở cổng chính An phủ, tơ lụa bạch sắc nọ đập vào tầm mắt An Thiếu Du, nhất thời khiến hắn một trận choáng váng.

Nghe thấy tiếng ngựa hí vang, quần gia An phủ đang mặc tang phục mang theo vài hạ nhân chạy ra ngoài, vừa thấy là An Thiếu Du, trên mặt mấy người tức khắc lộ ra biểu tình hết sức phức tạp.

“Thiếu gia! Ngài thế nào...”

Không để ý sắc mặt của bọn họ, chưa đợi ông nói xong, An Thiếu Du đã như một cơn gió lập tức xuống

ngựa chạy vào nhà, không để cho đám người kia một chút thời gian nào ngăn trở hắn.

“Thiếu gia! Thiếu gia đã trở về!”

Dọc theo đường đi, An Thiếu Du tựa hồ nghe được không ít người kêu lên như vậy, nhưng không có bất kỳ người nào có thể khiến hắn dừng chân đứng lại, một đường chạy như điên, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến đại sảnh, thở hồng hộc không hề nghỉ ngơi chỉ chốc lát sau đã bước vào được trong phòng, ngênh tiếp hắn chính là linh đường đã bố trí xong xuôi, bạch sắc phủ đầy chung quanh, một chiếc quan tài được đặt ở chính giữa đại sảnh.

“Cha...?”

An Thiếu Du không thể tin nổi chậm rãi bước tới gần quan tài, khuôn mặt tái nhợt của thân sinh phụ thân An Kế Vũ dần dần tiến vào trong mắt hắn.

“Thiếu Du...” An Dịch Nhiên vốn đang quỳ ở một bên chịu tang thấy rõ hắn trở về, cũng đứng dậy ngênh đón, “Nén bi thương.”

Nhưng An Thiếu Du phẳng phất như không nghe được, vẫn như trước đứng ở nơi đó, bất động thanh sắc.

“Phu quân.” Ủy tiểu thư cũng theo sau tiến lên, khí sắc nàng không tốt, giọng nói cũng khẽ khàng, “Bệnh của cha... khí thể hung hăng, đại phu nói... cứu không được...”

“... Bệnh gì?” Thanh âm An Thiếu Du so với trước đây còn lạnh hơn mấy phần, “Cha rốt cuộc là bệnh gì?”

Hắn xoay người đối diện với thê tử trên danh nghĩa, lời nói lạnh nhạt cùng với biểu tình cứng nhắc kia dọa sợ Ủy tiểu thư khiến nàng không khỏi lùi lại phía sau mấy bước, An Thiếu Du còn muốn tiếp tục tiến lên, lại không lường được An Dịch Nhiên sấp vào ngăn trở giữa hai người.

“Thiếu Du, ngươi bình tĩnh một chút... Chuyện này cùng Nguyệt... đệ muội* không có quan hệ gì...”

**Đệ muội: em dâu.*

Trong nháy mắt, An Thiếu Du giống như bắt được tin tức gì đó, một cái ý niệm thoáng hiện lên trong đầu.

Không đợi hắn suy xét rõ ràng, một vị bá phụ ở bên cạnh lại đột nhiên đứng dậy, ông là một trong những người túc trực bên linh cữu đang có mặt tại đây, cũng là “đồng bọn” trước kia của An Kế Vũ.

“Thiếu Du, chúng ta biết ngươi rất khó chịu, chúng ta làm sao mà không như vậy chứ? Nhưng ngươi cũng đã đi rồi, hiện tại truy cứu chuyện này thì có ý nghĩa gì đâu!”

Lời ông nói quả thật có lý, An Thiếu Du cũng cảm thấy tiếp thu, thế nhưng chẳng biết tại sao, sau khi nhìn quanh khắp bốn phía, An Thiếu Du trông thấy ngọn lửa chập chờn bên trong linh đường, trông thấy đám người quỳ ở bên cạnh không ngừng nức nở lau nước mắt, cảm giác của hắn lại là —— dối trá!

Thực sự là dối trá, bọn họ khóc cái gì? Mọi quan hệ được xây dựng bằng việc dối chác giữa cha và bọn họ, căn bản không có tình cảm gì đáng nói, còn có những người hầu kia... có cái gì mà khóc chứ?

Bỏ qua việc giằng co với bọn họ, An Thiếu Du quay người lại, cái gì cũng không nói, lặng lẽ vì phụ thân thấp ba nén nhang, sau đó quỳ xuống dập đầu hành lễ.

“Thiếu Du...”

“Người đâu, mang tang phục đến.”

Khiến người khác bất ngờ, An Thiếu Du không hề hướng bất luận kẻ nào phát tiết bi thương trong lòng mình, mà chỉ bình tĩnh thay đổi tang phục tức trực bên linh cữu cho phụ thân.

Về lãnh tỉnh này của hắn khiến mọi người nghi hoặc không thôi, mà An Dịch Nhiên ở một bên cũng nhẹ nhàng nhún mày...

Ban đêm, An Thiếu Du lệnh những người khác rời đi hết, chỉ còn lại một mình hắn vì vong phụ* tức trực bên linh cữu, người đã lui sạch, đêm khuya yên tĩnh, đối mặt với quan tài, hắn mới buông lỏng cảnh giác, lộ ra chân ý.

**Vong phụ: cha đã mất.*

“Cha... xin lỗi ngài.” An Thiếu Du lẩm bẩm, viền mắt cũng có chút đau nhói, “Hài nhi bất hiếu, không thể chăm sóc cho ngài trước lúc lâm chung...” Nói xong, hắn khấn đầu một cái, thân thể cứ như vậy nằm rạp trên mặt đất, không đứng dậy.

Nương theo ánh trăng chiếu vào, không khó để thấy rõ thân thể hắn hơi run rẩy, mặc dù không nghe được tiếng, nhưng nhìn dáng vẻ đó cũng có thể hiểu —— hắn đang khóc.

Úy tiểu thư ngẫu nhiên đi ngang qua cửa, tò mò nhìn vào bên trong liền phát hiện một màn như vậy, nàng xem mà trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tuy rằng hắn không thương yêu thê tử, nhưng trên phương diện vật chất cũng chưa hề bạc đãi nàng, huống chi còn là một nam nhân hiếu thuận như vậy, có lẽ cũng là người có tình có nghĩa, như vậy xem ra, hắn không phải là người tội tệ gì, chỉ là hắn chưa bao giờ đem tình cảm đặt ở trên người nàng mà thôi, nghĩ như vậy, dường như hắn cũng không quá đáng lắm, muốn trách cũng chỉ có thể trách hai người vô duyên, thế nhưng...

Trong lúc nhất thời, Ủy tiểu thư nổi lên lòng trắc ẩn đối với người nam nhân này.

Rời khỏi đại sảnh, Ủy tiểu thư lén lút đi vào gian phòng của An Dịch Nhiên, thấy người em dâu là nàng đêm hôm khuya khoắt vào phòng, An Dịch Nhiên chẳng những không cự tuyệt, trái lại còn nhiệt tình đón nàng vào trong.

“Tối nay đến đây không sợ Thiếu Du tìm nàng sao?” An Dịch Nhiên trêu đùa cầm tay Ủy tiểu thư lên hôn xuống.

Ủy tiểu thư không phản kháng, hai má cũng hơi phỉm hồng, “Không, không phải... Chỉ là ta có chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Phu quân... Ta là nói Thiếu Du... Có thể nào bỏ qua cho hắn không?”

An Dịch Nhiên nghe vậy ngẩn ra, lập tức buông tay Ủy tiểu thư, vẻ mặt cũng trong nháy mắt trở nên nghiêm túc: “Thế nào? Đau lòng...”

“Không phải, chỉ là... chỉ là... cảm thấy không cần phải... trừ, trừ khử hắn.” Ủy tiểu thư rất sợ tình lang hiểu lầm, giọng nói lập tức nhỏ đi rất nhiều.

“Không trừ diệt hắn, làm sao bảo đảm được hạnh phúc của hai chúng ta!?” An Dịch Nhiên trái ngược với vẻ ôn hòa trước đây, lớn tiếng phản bác, “Không trừ diệt hắn, làm sao con chúng ta có thể quang minh chính đại sinh sống tại An gia!? Không trừ diệt hắn... làm sao đoạt được đương gia vị!?”

Ủy tiểu thư nghe xong, cũng có chút chột dạ mà cúi thấp đầu, nàng biết rõ đạo làm phụ nữ, yêu đương trộm là không đúng, thế nhưng một mực đối mặt với trượng phu lãnh tình, nàng thật sự là... thật sự là... quá tịch mịch!

“Chúng, chúng ta... có thể đuổi hắn đi...”

“Nguyệt nhi, đừng ngốc nữa, vạn nhất hắn quay lại trả thù thì phải làm sao đây?”

“Nhưng, nhưng là...”

“Không có nhưng là!” An Dịch Nhiên cắt đứt lời cầu xin của tình nhân, “Nguyệt nhi, ta xem ngươi mệt mỏi rồi, vì hài tử, vẫn là mau đi nghỉ ngơi thôi! Ngày mai... cứ theo kế hoạch mà làm!”

“Nhưng...” Vẫn còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng thấy tình lang quyết tuyệt như vậy, Ủy tiểu thư tự biết mình không có khả năng thuyết phục hắn, “Ta biết rồi, vậy ta về trước đây.”

An Dịch Nhiên không ngăn cản nàng, một mình trở lại trong phòng, Ủy tiểu thư vẫn cảm thấy lương tâm bất an, nghĩ đến kế hoạch ngày mai, nghĩ đến chuyện bản thân phải làm, nàng cực kỳ sợ hãi.

Cuối cùng, Ủy tiểu thư chưa đánh mất lương tâm vẫn là không nhìn được len lén lấy ra thứ gì đó giống như một bao bột phấn màu trắng mà trước đó An Dịch Nhiên đã đưa cho nàng —— nghe đâu chỉ cần rắc cái này vào trong nước trà của An Thiếu Du, là có thể lấy được tánh mạng của hắn.

Tay Ủy tiểu thư run rẩy, quyết tâm trút bỏ đi phân nửa.

“Như, như vậy... Ngày mai lại cho nhiều, nhiều nước hơn... Pha loãng một chút... Hắn, hắn sẽ không chết...” Nàng chỉ có thể tự an ủi mình như thế.

Một đêm này, người trần trọc không ngủ được quá nhiều, không phải vì cái chết của lão gia An gia, mà là vì sắp phải nghênh đón một trận tinh phong huyết vũ* đang đến gần!

**Tinh phong huyết vũ: gió tanh mưa máu.*

Rein Trinh: Thật sự edit đến đây mà thấy thương anh Du không chịu nổi:((((, có thằng tra công nào mà khổ như anh không cơ chứ huhu! Cũng thấy tội An lão gia nữa oa oa...

36. Chương 35

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuyên vào trong phòng, An Thiếu Du hơi lộ vẻ mệt mỏi thở dài một cái.

Hắn quỳ suốt một đêm, ngày hôm nay cần phải chấn chỉnh lại tinh thần để đối mặt với vấn đề hiện tại, vì vậy hắn chậm rãi đứng lên, xoa nhẹ hai chân tê dại, từ từ đi ra ngoài.

Lấy chút nước sạch rửa mặt, súc miệng, sự lạnh lẽo của nước khiến hắn tỉnh táo, sau đó lại dùng khăn vải lau khô mấy giọt nước còn đọng trên mặt, An Thiếu Du thật dài thở phào.

Cha mẹ thân thiết nhất với hắn lần lượt qua đời, An phủ cũng không có người hay vật gì khiến hắn lưu luyến, hắn bắt đầu nghi hoặc, bắt đầu mê man, những ngày sau này, hắn đến tột cùng còn phải ở lại An gia vì cái gì đây...

“Thiếu, thiếu gia.”

“...!”

Ngay lúc hần đang do dự thì, bỗng nhiên, bên người vang lên tiếng gọi của quản gia.

“Làm sao vậy?” An Thiếu Du quay đầu hỏi.

Chỉ thấy ánh mắt quản gia mơ hồ không rõ, sắc mặt cũng có chút không tốt, nói chuyện ấp a ấp úng, một bộ dáng chột dạ làm cho kẻ khác cảm thấy kỳ quái.

“Thiếu gia... Dịch, Dịch Nhiên thiếu gia, mời, mời ngài đi một chuyến, nói là... nói là... có việc cần thương lượng.”

Lời nói mập mờ này khiến An Thiếu Du có chút cảnh giác, vô duyên vô cớ, vào lúc sáng sớm, Dịch Nhiên tìm hần thương lượng chuyện gì chứ!?

“... Là ai kêu người tới?” Cảm giác được sự quái dị, An Thiếu Du thay đổi vẻ ôn hòa mới vừa rồi, nhíu mày hỏi.

“Là, là Dịch Nhiên thiếu gia...”

Trong lòng quản gia cũng rất mâu thuẫn, cả hai đều là chủ tử, nhưng hết lần này tới lần khác lại... Ai!

Bộ dáng này của ông không giống với nói dối, ngược lại giống như là có chuyện bí mật gì đó khó nói, chẳng lẽ thật sự là Dịch Nhiên có việc?

Mang theo nghi vấn, dưới sự nửa tin nửa ngờ, An Thiếu Du một mình đi tới gian phòng của An Dịch Nhiên.

Mở cửa phòng, có chút kinh ngạc, người trong phòng nhiều hơn so với hần dự liệu, An Dịch Nhiên, Ủy tiểu thư, còn có đám thúc phụ bá phụ kia...

Tuy rằng An Thiếu Du tính tình đơn thuần, nhưng dù sao cũng lăn lộn trong giới làm ăn nhiều năm như vậy, đối với những người gọi là thân thích này, hần cũng không ôm hi vọng quá lớn. Nhưng nguyên tưởng rằng bọn họ chỉ là nhập bọn cùng với phụ thân, phụ thân chết rồi, về sau bọn họ cũng nên an phận một chút, thật không nghĩ tới nhanh như vậy đã giở ra trò mới.

Còn có, An Dịch Nhiên...

“Dịch Nhiên, còn có các vị bá phụ thúc phụ, tìm ta có việc sao?”

Thời điểm quan sát, tầm mắt An Thiếu Du cố ý dừng lại ở trên người An Dịch Nhiên trong chốc lát, gã của ngày hôm nay không giống với vị đường ca ngay thẳng thản nhiên của ngày trước, ngược lại trong mắt nhiều hơn mấy phần dã tâm cùng... dục vọng!

“Đường ca người, ta là nói An Dịch Nhiên, gã rất nguy hiểm, người tốt nhất nên cách xa gã một chút.”

Lời khuyên răn lúc trước của Chanh Âm vào lúc này nổi lên trong lòng hắn, An Thiếu Du có chút bất an rồi.

Chẳng lẽ, y nói đều là thật!?

Thoạt đầu không có ai trả lời câu hỏi của hắn, mà sau đó An Dịch Nhiên hướng mọi người bày ra một cái ánh mắt, một trong những vị thúc bá khá lớn tuổi mới đứng ra, lấy thân phận và giọng điệu của trưởng bối nói với An Thiếu Du.

“Thiếu Du à, chúng ta và phụ thân người cũng xem như là thân bằng mật hữu, chuyện hắn lo lắng chúng ta cũng hiểu, người xem... người đã sắp là một người gần ba mươi tuổi rồi, thế nhưng còn không có một hài tử nào, cho nên...”

“Chuyện con nói dối không cần các vị thúc bá quan tâm.” An Thiếu Du trực tiếp trả lời ông, hai mắt nhìn về phía thê tử trên danh nghĩa, ánh mắt lạnh như băng kia khiến nàng không khỏi rúc vào sau lưng An Dịch Nhiên.

Một động tác rõ ràng như vậy làm cho An Thiếu Du trong nháy mắt liền nắm được cái gì đó, hắn nhẹ nhàng nhún mào, không phải bất mãn, chỉ là có chút —— bất ngờ!

Hắn vừa nói như vậy, nhất thời không khí toàn trường hết sức khó xử, ai cũng không biết nên nói cái gì cho phải, mấy vị trưởng bối đều nhìn về phía An Dịch Nhiên, hành động này càng làm cho An Thiếu Du khẳng định kẻ chủ mưu chuyện này đích thị là đường ca mà mình tín nhiệm.

Nghĩ tới đây, An Thiếu Du không nhịn được siết chặt nắm tay, nhú sâu lông mày, trong con ngươi tràn ra vẻ không hiểu nổi cùng không tin tưởng, thân thể cũng theo cơn tức giận đang tăng lên mà hơi hơi run rẩy...

Ở trong lòng hắn An Dịch Nhiên luôn luôn là bằng hữu tốt nhất của mình, thân nhân và trợ thủ đáng tín nhiệm nhất, cho dù hai người đã từng xa cách, nhưng khi được đoàn tụ một lần nữa thì, hắn vẫn như trước xem gã như tri kỷ, thậm chí trước đây An Thừa Anh cũng chính miệng nói, ghen tỵ với vị đường ca thường xuyên được nhắc tới trong miệng hắn, An Thiếu Du coi trọng thân tình giữa hai người bọn họ, có thể nhận thấy rõ ràng.

Nhưng mà, khi hắn phát hiện kỳ thực mình đã sai, người thân mà mình coi trọng này chẳng qua cũng giống như những người khác ham muốn quyền lợi và địa vị của hắn thì, hắn bị tổn thương rồi!

Chẳng lẽ ở An gia, không có nổi một người nào làm cho hắn tín nhiệm và gần gũi sao!?

Không để ý tới sự kinh ngạc (*kinh ngạc và phẫn nộ*) của hắn, An Dịch Nhiên bình tĩnh đẩy Ủy tiểu thư sau lưng, ý bảo đến phiên nàng.

Úy tiểu thư tuy rằng nhất gan mềm lòng, nhưng cũng không dám làm trái nam nhân mình thích, huống chi, còn có con của bọn họ...

Vì vậy nàng run run rẩy rẩy đi tới phía sau lấy giấy bút mang đến chỗ An Thiếu Du, trong lúc nàng không ngừng run rẩy, vẻ lạnh nhạt cùng với ánh mắt của vị trưởng phu đương nhiệm khiến nàng cảm thấy áp lực bội phần.

“Phu, phu quân... chúng, chúng ta chia tay đi...” Lấy hết dũng khí, Úy tiểu thư rốt cục mở miệng nói.

Nhìn nàng một cái, An Thiếu Du khẳng định hỏi: “Bởi vì nàng thích Dịch Nhiên rồi?”

“...!” Úy tiểu thư đầu tiên là cả kinh, sau khi kinh ngạc xong nàng mới thận trọng gật đầu, “Đúng vậy... Hắn mới là... người ta thích...”

An Dịch Nhiên nghe vậy, khóe miệng lộ ra một mạt ý cười gian trá, ngay sau đó cũng nói: “Ta và Nguyệt nhi yêu nhau thật lòng, nàng cần chính là một nam tử thật lòng đối với nàng.”

37. Chương 36

Giọng nói này khiến An Thiếu Du cảm thấy chán ghét, hắn cũng là nam nhân, mặc dù không phải phu thê thực sự, nhưng không có một người nam nhân nào nguyện ý nhìn thấy thê tử hồng hạnh xuất tường*, còn thừa nhận ở trước mặt nhiều người như vậy.

**Hong hạnh xuất tường: ý chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn ngoại tình.*

“... Còn gì nữa không?” Sau khi trầm mặc trong chốc lát, An Thiếu Du tiếp tục hỏi, “An Dịch Nhiên, người còn muốn cái gì? Đương gia vị? Bí phương nhuộm chế Cửu Uẩn Xuân Tửu?”

“A... Thiếu Du, người quả nhiên thông minh.” An Dịch Nhiên cũng biết một khi biết được sự thật, An Thiếu Du nhất định có thể đoán được mục đích của gã, “Ta đều muốn, vị trí của người vốn cũng không phải thuộc về người, mà người cũng không thích hợp...”

“Người nằm mơ!” Không đợi gã nói xong, An Thiếu Du đã trừng mắt liếc gã một cái, tràn đầy địch ý, “Các người cũng vậy!”

Hắn nói chính là mấy thúc bá giống như cỏ mọc đầu tường* kia, trước đây khi An Kế Vũ còn sống bọn họ liền nịnh hót ông, theo đó vợ vét nhiều lợi ích, hôm nay ông chết rồi, bọn họ biết không kiếm được điều gì tốt từ trên người An Thiếu Du, hết thấy lại ngã về phía An Dịch Nhiên, thực sự là chết tiệt!

**Nguyên văn “tường đầu thảo” = cỏ mọc đầu tường: cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đang dựa*

theo gió ->chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó; ngã theo chiều gió.

“Chỉ cần ta còn sống, các người đừng hòng lấy được bí phương Cửu Uẩn Xuân Tửu cùng đương gia vị!”

Thì ra, ở An gia có một cái quy củ bất thành văn: người nào lấy được bí phương Cửu Uẩn Xuân Tửu liền có thể trở thành đương gia của An gia, đây là bí mật mà tổ tiên đời đời truyền lại, mà hiện tại biết được bí phương này ngoài An Thiếu Du, còn có An Thừa Anh.

Dường như đã sớm biết câu trả lời của hắn, phản ứng của An Dịch Nhiên không hề kích động, gã hừ cười một tiếng sau đó ở bên tai Ủy tiểu thư phân phó cái gì đó, nhất thời sắc mặt Ủy tiểu thư trở nên hết sức tái nhợt, nhưng nàng vẫn không làm trái ý gã, khẽ gật đầu một cái rồi từ phía sau mang tới một bình rượu.

Nhìn bình rượu, An Thiếu Du ý thức được sự tàn nhẫn của đối phương, vừa nghĩ tới phải thừa cơ đào thoát, chẳng ngờ An Dịch Nhiên đã sớm đề phòng ý này của hắn, vỗ tay một cái, liền có bốn tên cao to cường tráng từ ngoài cửa tiến vào ngăn cản lối đi của An Thiếu Du.

An Thiếu Du vốn không phải nhân sĩ giang hồ, công phu đi đứng cũng chẳng qua là để phòng thân, đối mặt với bốn đại hán này tất nhiên là không đỡ nổi, hai tay rất nhanh đã bị chế trụ trói ở sau lưng, mắt thấy An Dịch Nhiên nhận lấy bình rượu nọ chậm rãi bước tới chỗ mình, mà đám lão đầu kia, còn có Ủy tiểu thư đều là tự bảo vệ bản thân mà giậm chân lui ra ngoài.

Đúng là bọn hèn nhát!

An Thiếu Du hung tợn trừng mắt nhìn người đang đi tới, nghiêng răng nghiêng lợi, cổ sức phản kháng nhưng không có tác dụng.

Mãi đến lúc An Dịch Nhiên đến gần hắn, một bả chế trụ lấy cằm, bốn mắt đối diện, khiến hắn không thể động đậy.

“Một mực coi người như huynh đệ, là ta có mắt không trông!” An Thiếu Du nói như vậy.

Lại khiến An Dịch Nhiên giống như bị chọc cười, gã cười hai tiếng, nói: “Thiếu Du, không nên trách ta vô tình, huống chi người cũng không mạnh bằng ta!”

“Đừng có đem ta đánh đồng với tên bại hoại giống như người!” An Thiếu Du bất mãn quát.

Nhưng đối phương hiển nhiên là không tán đồng với ý kiến của hắn, hừ cười nói: “Ta đối với người, cùng người đối với An Thừa Anh đều là như nhau... Người chiếm được đương gia vị, lại phụ y, mà ta thì là trước phụ người, sau đó mới đoạt vị, có gì khác biệt chứ?”

“Ta mới không có...” hèn hạ như vậy!

“Không có cái gì? Người biết rõ mọi người không có hảo cảm đối với An Thừa Anh, biết rõ toàn bộ người Phân gia còn có những hạ nhân kia đều khi dễ y thất thế, nhưng người làm như không thấy, có tai như diếc, tùy ý chà đạp lợi dụng chân tình chân tâm của y! Như vậy còn không tính sao? An Thiếu Du, người so với ta còn tàn nhẫn hơn nhiều!”

“Người...” Lời nói của gã khiến An Thiếu Du vô phương phản bác, những điều này đều là sự thực.

“Ta mạnh hơn người, thông minh hơn người! Vị trí đương gia này tất nhiên chỉ có ta làm mới thích hợp!” An Dịch Nhiên kiêu ngạo nói, “Mà người... chẳng qua là mê hoặc được An Thừa Anh đồ lẳng lơ kia mới chiếm được quyền lợi mà thôi.”

“Người không được nói y như vậy!”

Nói tới Chanh Âm, An Thiếu Du cũng không biết mình bị làm sao, trong lòng giống như đèn nén oán khí, hấn không cho phép người khác vũ nhục y, ai cũng không được!

“Không được?” An Dịch Nhiên nhú mày, “Buồn cười... Những lời này không phải chính miệng người đã từng nói ra sao?” Nói xong, gã cầm bình rượu lên, ra vẻ giống như muốn đổ vào miệng An Thiếu Du.

“Người yên tâm, sau khi người chết, ta sẽ để người mang theo thân phận tiên nhiệm đương gia cùng với phụ thân người phong quang đại táng*, về phần bí phương Cửu Uẩn Xuân Tửu kia... Ta tự sẽ đi đòi tiểu tình nhân của người.”

**Phong quang đại táng: tang lễ long trọng.*

“...!”

An Thiếu Du kinh ngạc nhìn gã, cũng nhất thời minh bạch dụng ý của An Dịch Nhiên.

Mục tiêu của gã ngay từ lúc bắt đầu chính là đương gia vị của An Thiếu Du, cùng với bí phương Cửu Uẩn Xuân Tửu của An Thừa Anh.

“Người không được tìm y!” An Thiếu Du kích động muốn tránh thoát ràng buộc, tiếc là vô dụng.

Thấy hấn mặt mũi dữ tợn, tức giận không thôi, An Dịch Nhiên càng phách lối hơn.

“Thế nào? Đau lòng sao?” An Dịch Nhiên cười khê, “Nhìn không ra... nguyên lai người đối với hấn cũng có vài phần chân tình như vậy a...”

Đối diện với sự trêu chọc của gã, An Thiếu Du đã không còn lòng dạ nào để đi tranh luận nữa, nhưng nhìn

gã một bộ dáng đã tính trước mọi việc kia, sợ là đã chuẩn bị xong xuôi tất cả đường lui, hiện tại mới phát động mưu kế hôm nay, nếu hết thấy đúng như hần sở liệu, Chanh Âm sợ rằng...

“Không cho phép động đến y, muốn bí phương Cửu Uẩn Xuân Tửu... Ta cho ngươi là được!”

Trải qua mấy phen suy tư, An Thiếu Du cân nhắc lợi hại, cuối cùng đưa ra quyết định.

An Dịch Nhiên đối với lựa chọn của hần cảm thấy hết sức kinh hãi, sau một lúc lâu mới có phản ứng.

“Ha... Ha ha...” Gã chợt cười to, “Thiếu Du a Thiếu Du, nghĩ không ra ngươi không phải không chút lưu tình, mà ngược lại là tình cảm thâm chủng*!”

**Tình cảm thâm chủng: tình cảm sâu đậm.*

Không rảnh nhận xét lời gã, An Thiếu Du hừ lạnh nói: “Bớt nói đi, bí phương đang ở trong ám cách (*hốc tối*) trên giá sách trong thư phòng của ta, ngươi đến lấy là được... Có điều sau đó, ngươi tuyệt đối không được phép đi tìm y!”

An Dịch Nhiên không sợ nhún nhún vai, vốn gã cũng không muốn phát sinh nhiều rắc rối, nếu những thứ mong muốn đều đã tới tay, vậy cũng không cần phải đi tìm cái tên phế vật đề tiện tới cực điểm kia nữa.

“Ngươi thật hảo tâm, có lẽ giống như Nguyệt nhi đã nói... Lòng của ngươi đã sớm rơi mất ở trên người người khác rồi?”

Giọng điệu trêu tức không đổi được An Thiếu Du chửi ầm lên, hần chỉ giận dữ trợn trừng hai mắt, gắt gao nhìn mặt An Dịch Nhiên, giống như muốn đem mối hận này vũng vàng khắc trong lòng mình làm cho người ta sợ hãi.

Ánh mắt của hần khiến An Dịch Nhiên không vui, rõ ràng đang ở thế hạ phong, vì sao còn có thể có được ánh mắt như vậy!?

38. Chương 37

Gã càng xem càng không vừa mắt, dưới cơn nóng giận, gã nắm một quyền vào má phải An Thiếu Du, đánh đến nỗi mặt hần nghiêng qua một bên, má phải ngay lập tức sưng lên, khóe miệng cũng chảy xuống tơ máu.

Hành động này vẫn không khiến An Dịch Nhiên bỏ qua, gã nắm lấy cổ áo An Thiếu Du, uy hiếp nói: “Đừng tưởng rằng như vậy thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi, mặc dù ta buông tha tiểu tình nhân của ngươi... nhưng ngươi, nhất định vẫn phải chết!”

“A... An Dịch Nhiên, người thật đáng thương!”

Đương gia vị của An Thiếu Du là có được từ An Thừa Anh, hẳn có thể hiểu muốn an ổn ngồi vững vàng trên vị trí đương chủ không tương xứng với mình này là khó khăn đến nhường nào, mà hẳn cùng với An Dịch Nhiên lại không giống nhau, vị trí của hẳn là do Chanh Âm cam tâm tình nguyện nhường lại, trong khi An Dịch Nhiên là chân chính cướp đoạt!

Trước đây việc Chanh Âm nhường vị cũng làm cho An Thiếu Du trong lòng một trận bất an, nhưng nỗi bất an đó rất nhanh đã bị oán hận bao trùm, mà hôm nay An Dịch Nhiên đoạt vị, trong cuộc sống về sau, đã chú định gã cũng phải bị chút lương tâm còn sót lại dằn vặt cả đời...

“Người câm miệng cho ta!” An Dịch Nhiên thẹn quá hóa giận, lại đánh An Thiếu Du thêm mấy quyền.

Nhưng vô luận gã có đánh tàn nhẫn cỡ nào, đôi mắt mang theo ý giễu cợt băng lãnh kia của An Thiếu Du vẫn thủy chung chưa từng rời khỏi trên người gã.

“Đáng giận, ta cho người trừng nữa này!” Có lẽ là chột dạ, có lẽ là sợ, An Dịch Nhiên dao động.

Gã cầm lên bình rượu, nắm lấy hàm dưới An Thiếu Du, cường ngạnh rót vào miệng hẳn.

“Người đi chết! Đi chết! Đi chết đi!”

An Thiếu Du bị mạnh mẽ chế trụ, tuy rằng chống cự lại không nghe theo, rượu độc kia theo mép miệng chảy ra không ít, nhưng bởi vì không có chỗ nào để trốn, cũng không có đường nào để lui, một phần rượu độc vẫn vào được trong cổ họng.

“Ực!”

Thẳng đến lúc bình rượu đã thấy đáy, An Dịch Nhiên mới thở hồng hộc dừng tay buông An Thiếu Du ra, đại hán sau lưng cũng nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân mà lui xuống.

“Ha... Ha...”

“Khụ khụ... Hừ... Khụ...”

Trong phòng chỉ còn lại hai người, tiếng hít thở nặng nề cùng với âm thanh ho khan không ngừng xen kẽ lẫn nhau, An Dịch Nhiên vẻ mặt kinh ngạc ngã ngồi xuống trước mặt An Thiếu Du, mà An Thiếu Du thì tứ chi mềm nhũn té trên mặt đất.

Không biết có phải liên quan đến được hiệu hay không, An Thiếu Du không thể sử dụng một chút sức lực,

cũng không có cách nào đứng lên.

Một lát sau, An Dịch Nhiên phục hồi lại tinh thần, trông thấy bình rượu trống trơn ngã lắt lẻo bên chân, lại thấy An Thiếu Du đang nằm rạp trên mặt đất, gã biết mình đã thực sự làm được rồi!

“Ha... Ha ha... Ta thành công rồi... An gia là của ta... Là của ta...”

An Dịch Nhiên lăm bầm lâu bầu đứng lên, phảng phất giống như làm như vậy là có thể ép xuống cảm giác sợ hãi vì phạm tội của hắn.

“Khụ...”

An Thiếu Du không nghe rõ gã nói cái gì, theo thời gian trôi qua, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể tựa hồ có một ngọn lửa chậm rãi bùng cháy dữ dội, sau đó chính là một trận đau đớn như kim châm muối xát, phảng phất giống như muốn nghiền nát toàn bộ lực phủ ngũ tạng của hắn.

“A!”

Cho dù An Thiếu Du có sức chịu đựng tốt hơn nữa, nỗi thống khổ độc phát này, vẫn khiến hắn không nhận được cuộn tròn thân thể hét to lên.

Cùng với âm thanh la hét còn có một ngụm máu tươi theo đó xông ra, phun lên mặt đất, màu đỏ tươi chói mắt kia khiến kẻ khác sợ hãi.

“Ư... Oa...”

Đau, đau quá!

An Thiếu Du một tay ôm bụng, tay kia cố sức chống đỡ chính mình, vẫn còn vọng tưởng muốn rời khỏi nơi này.

Mặc dù đã không còn nhìn thấy đường đi trước mặt, thậm chí không cảm nhận được bất luận kẻ nào xung quanh, hắn vẫn tận lực muốn đi, dù cho có phải bỏ, hắn cũng muốn rời khỏi cái nhà này!

“Âm... Chanh... Âm...”

Vươn tay về phía bóng tối trước mặt, chút ánh sáng duy nhất kia tựa hồ chính là khuôn mặt mỉm cười của Chanh Âm.

Hắn không thể chết được, chí ít vào lúc còn chưa trông thấy Chanh Âm, không thể chết được!

An Thiếu Du tưởng niệm Chanh Âm, mặt khác lại sợ hãi đối mặt với tình cảm dành cho y tận dưới đáy lòng mình, cho nên bản thân hắn đã tự làm ra một ước định —— mỗi dịp lễ tết với ngày hội mới có thể đi gặp y.

Hôm nay đã sắp cuối năm, gần bước sang năm mới rồi, hắn rốt cục đã có thể đi gặp Chanh Âm, hắn muốn biết y sống có tốt hay không, hắn mong mỗi ngày này lâu lắm rồi, hắn nhất định phải đi nhìn y!

Không biết từ lúc nào, có lẽ là cảm thấy hắn chết chắc rồi, An Dịch Nhiên rời khỏi gian phòng, lưu lại hắn một người chờ chết.

Nỗi đau đớn thể xác khiến An Thiếu Du không thể cử động, hắn nằm trên mặt đất, hai con ngươi nhìn cửa phòng chỉ cách mình vồn vện mấy bước chân, dần dần mất đi thần thái.

Nhưng trong nháy mắt hắn gần hôn mê đó, cửa phòng tựa hồ bị người mở ra...

“Thưa...”

Thấy hắn đã bất tỉnh, Ủy tiểu thư lớn mật tới đây sợ đến mức vội vàng tiến lên thăm dò hơi thở của hắn, cảm thấy vẫn còn một tia khí tức, nàng mới hơi an tâm.

“Phu quân... người tốt xấu gì cũng cùng ta làm phu thê một năm nay, vì hài tử của ta... ta cũng chỉ có thể giúp người như vậy thôi...” Nàng nói, phía sau lại có một người lén lút đi vào.

“Phu nhân, mau đưa thiếu gia cho ta, nếu không để Dịch Nhiên thiếu gia phát hiện ngài... coi như hồng bét đó!”

“Lão quản gia.” Ủy tiểu thư vui vẻ gật đầu, tiếp đó giúp đỡ đem An Thiếu Du dựa vào trên lưng lão quản gia.

Hai người rón ra rón rén, lão quản gia mang theo An Thiếu Du, Ủy tiểu thư hộ tống bọn họ, rốt cục dưới tình huống không bị người phát hiện đưa người rời khỏi An phủ...

39. Chương 38

“Thiếu gia, không phải ta không muốn giúp ngài, mà là... Ai... Không thể a!”

“An Dịch Nhiên căn bản chính là một tên điên không đạt được mục đích thì không bỏ qua... Ngài đâu không

lại gã đầu.”

“Niệm tình thiếu gia đối với lão nô không tẻ, lão nô cũng chỉ có thể giúp thiếu gia được tới đây, về sau phải dựa vào bản thân thiếu gia thôi...”

An Thiếu Du cho là mình đã chết rồi, thế nhưng bên tai lại truyền đến âm thanh ngắt quãng, tiếng ồn ào xung quanh không ngừng thay đổi, cùng với mùi tanh tươi ngày càng nồng nặc, mọi thứ đều mơ mơ màng màng nhưng lại khiến người ta cảm thấy chân thực —— hẳn không chết!

Bởi vì Ủy tiểu thư và lão quản gia âm thầm tương trợ, An Thiếu Du may mắn nhất về được một mạng, nhưng hẳn còn sống so với chết càng gian nan hơn.

Lão quản gia bởi vì sợ thế lực của An Dịch Nhiên, qua loa đưa An Thiếu Du ra khỏi phủ, lão quản gia suy cho cùng cũng lớn tuổi, chạy chưa được bao xa đã không chống đỡ được nữa, vì để che giấu tai mắt người khác, ông cuối cùng đem An Thiếu Du bỏ lại trong một cái ngõ hẻm tối tăm, cũng không quan tâm chuyện sau đó.

Đáng thương An Thiếu Du tha theo thân thể trúng độc nằm rạp trên mặt đất, không thể di chuyển, thậm chí ngay cả động đập đầu ngón tay cũng làm không được, nếu như kịp thời tìm đến đại phu giúp hẳn bài độc thì được, thì vẫn còn hi vọng có thể khiến hẳn phục hồi như lúc ban đầu, thế nhưng mặc kệ hẳn một mình tự sinh tự diệt như vậy không thể nghi ngờ chính là làm chậm trễ thời gian chữa trị.

Độc này vào bên trong cơ thể, An Thiếu Du có lại tri giác liền cảm thấy bụng đau thắt giống như bị lửa thiêu, muốn nôn nhưng trong miệng tràn ra lại là tơ máu tanh tươi.

“Khụ... ư...”

Thân thể dần vất khiến An Thiếu Du không khỏi bắt đầu co quắp mười ngón tay, mặt đất bắn thối bởi vì hẳn moi móc mà để lại mấy đạo dấu vết, nhưng dù như vậy vẫn như trước không thể giảm bớt đau đớn của hẳn, thậm chí càng về sau, ngay lúc hôn mê hẳn cũng có thể cảm giác được rõ ràng sự lan tràn của độc tố...

“Không thể chết được... Ta không thể chết được...”

Vì để giữ vững tín niệm chính mình phải sống sót, An Thiếu Du lẩm bẩm tự nói, dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình, chống đỡ hai khuỷu tay chậm chậm kéo lê thân thể bò trong con hẻm u ám.

Nhưng có lẽ do thần trí không rõ, hẳn căn bản không phát hiện thanh âm vững vàng rõ ràng trước đây của mình đã trở nên khàn khàn âm u, giống y hệt một lão nhân sắp chết...

Từng chút từng chút một xê dịch, bùn đất, cát bụi, còn có nước bắn trên mặt đất tiêm nhiễm khắp ngoại bào và khuôn mặt An Thiếu Du, bên khóe miệng, trên quần áo đọng lại vết máu cộng thêm dầu tóc rối tung khiến hẳn thoát nhìn giống như một tên khất cái, nén chịu đau nhức kịch liệt, thật vất vả bò ra ngoài

ngõ tối, nhưng chào đón hần cũng không phải hy vọng và ánh sáng như trong tưởng tượng.

Đường phố phồn hoa, người đi đường vội vã, phố chợ náo nhiệt... Hết thấy đều không khác mọi ngày, nhưng hần đã không còn là thiếu chủ An gia khí phách phấn chấn trước kia nữa, địa vị không giống nhau, thân phận không giống nhau, thế tục cảm nhận được cũng tuyệt nhiên bất đồng.

“Bánh nướng, bánh nướng, bán bánh nướng đây!”

Cách An Thiếu Du gần nhất chính là một sạp nhỏ bán bánh nướng, An Thiếu Du không thấy rõ mặt của gã, nhưng cảm giác đối phương chắc hẳn là nhận ra mình, dù sao trong Cừ Dương thành này người không biết mặt đương gia An gia lác đác cũng chẳng có mấy ai.

Hần theo bản năng vươn tay ra kéo lấy vạt áo đối phương, hy vọng có thể khiến cho gã chú ý đến mình.

“Ta muốn sống... Cứu...” Hần lúc này một câu cũng khó nói.

Cảm giác được bên chân có động tĩnh, tên bán hàng rong nhìn xuống dưới, thấy rõ cư nhiên lại là một kẻ ăn mày chật vật như vậy, gã bất chấp đối phương đến tột cùng là thân phận như thế nào, nhấc chân lên liền đá một cái, một cước này đem An Thiếu Du đá ra xa vài bước, không chỉ như thế, trong miệng gã vẫn còn chán ghét la hét.

“Cút cút cút, cũng không nhìn lại mình xem là thứ đồ gì, lại dám ở quán ta xin cơm, muốn chết a! Mau cút đi cho xa!”

“A... Khụ khụ!” Một cước bất ngờ không kịp đề phòng này khiến An Thiếu Du phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng quán nhỏ kia chẳng những không thêm để ý, thấy người này co ro thân thể không có ý rời đi, trái lại vung cây chổi lớn bên cạnh liều mạng đánh lên người hần.

“Ta cho ngươi không đi, ta cho ngươi không đi! Mau cút!”

Từng cơn đau đớn từ bên ngoài ập xuống trên người, An Thiếu Du vô lực phản kháng, chỉ đành phải gắng sức cong người lên bảo vệ chính mình, song song với bị đánh độc tố trong cơ thể cũng trở lại dần vạt vài phần, hần cho tới bây giờ không hề nghĩ rằng bản thân sẽ suy bại tới trình độ như hôm nay.

Qua một hồi, có lẽ là tên bán hàng rong đánh mệt mỏi, cây chổi không còn rơi xuống trên người An Thiếu Du nữa, toàn thân hần run rẩy té trên mặt đất, còn chưa phục hồi lại tinh thần, một vận rủi khác đã lập tức ập xuống trên người hần.

Từ trong mê man, có người hai bên trái phải nhấc hần lên, khiêng hần rời khỏi phố xá náo nhiệt, trong mơ hồ, hần bị dẫn tới một chỗ cách xa đám người, tiếp đó lại tới trước mặt một người khác...

Người nọ nắm tóc An Thiếu Du lên, lộ ra một khuôn mặt đẹp đẽ bị vật bắn hủy sạch, nhìn bộ dạng sống không bằng chết này của hắn, gã nở nụ cười.

“Ha ha, không nghĩ tới a không nghĩ tới, An Thiếu Du, người cư nhiên cũng sẽ có ngày hôm nay!?” Người nọ cười đến mức xấu xa.

“Thiếu gia thực sự là tuệ nhãn, không nghĩ tới người này biến thành như vậy, thiếu gia còn có thể nhận ra hắn.” Một bên lại có người không ngừng tăng bốc.

Người nọ xem thường loại nịnh hót này hừ nói: “Tên chết tiệt này từng ở tiểu trấn hại ta mất hết mặt mũi, cho dù hắn hóa thành tro, bản thiếu gia cũng nhận ra hắn!”

Lời của bọn họ, An Thiếu Du đã sớm nghe không rõ rồi, mơ màng cứng rắn cất tiếng nói, hắn ngày hôm nay còn sót lại cũng chỉ có bản năng cầu sinh mà thôi...

40. Chương 39

“Người đến, đánh cho ta, đánh tàn bạo vào! Có điều nhớ kỹ... không được đánh chết!”

Người chết rồi, tự nhiên không còn chuyện gì vui nữa.

Nam nhân vừa ra lệnh, mấy tùy thị bên người gã lập tức vây An Thiếu Du vào giữa gia tăng quyền cước, tuy rằng tránh né những chỗ yếu hại, nhưng hạ thủ cũng không hề lưu tình, cái này so với trận quát chối trước đó càng thêm lợi hại.

An Thiếu Du đau đớn cảm giác như sắp chết đi, thời điểm lúc gần hôn mê, đột nhiên có người giơ chân lên đá mạnh vào bụng hắn một trận, còn liên tục đến mấy lần.

“Khụ... a!”

Trong bụng nguyên bản giống như bị lửa thiêu, lại thêm đánh mạnh từ bên ngoài, An Thiếu Du không kềm chế được cảm thấy ghê tởm, một cổ khí buồn nôn tuôn ra, đồ vật trước đó ả vào toàn bộ đều nôn hết ra ngoài.

“Ách...!”

Mấy người vây đánh tránh không kịp, có vài người bị uế vật An Thiếu Du phun ra bắn lên tung tóe, sinh lòng không vui, lực đạo đánh hắn lại càng nặng thêm.

Nôn đến không còn khí lực, quyền cước lại rơi vào trên thân, An Thiếu Du chỉ cảm thấy chút sức sống nhỏ đang không ngừng hao mòn, mà hắn lại bắt lực, mặc cho bọn họ xử trí, nhân sinh giờ phút này hắn không cam lòng nhất, nhân sinh giờ phút này, hắn khinh thường nhất!

Nhìn người đã từng vũ nhục mình bị thuộc hạ của mình đánh đến thê thảm, Kim công tử ban này đã hạ lệnh sáng khoái vô cùng.

Tại tiểu trấn biên cảnh lúc trước, An Thiếu Du không hỏi nguyên do sự việc đã vì một tiểu quan mà đánh cho gã một trận tới bởi khói lửa, sau đó gã phải ở trong phủ tu dưỡng ước chừng ba tháng mới có thể khỏi hẳn, nhưng sau khi khỏi hẳn gã chẳng những không hấp thu kinh nghiệm, trái lại còn hung hăng càn quấy hơn trước, gã chiêu mộ một đám ác ôn tùy thị bên người, gã đi đến đâu, bọn họ liền theo đến đó, ngày hôm nay oan gia ngõ hẹp, rốt cuộc ở chỗ này gặp được cừu nhân, mà đối phương lại đang sa sút, vừa lúc hợp với ý muốn trả thù của gã.

Một trận quyền đâm cước đá, Kim công tử nhìn An Thiếu Du rất nhanh đã đánh mất thần trí, lúc này mới kêu đám ác ôn kia thu tay lại, gã còn chưa chơi chán, sao có thể để hắn ngất đi như thế chứ? Vậy quá tiện nghi cho hắn rồi!

Đội đám tay chân lui qua hai bên, Kim công tử chậm rãi tiến đến, trên mặt mang theo vẻ trêu tức tinh quái đặc trưng của bọn trẻ trâu, nhìn thấy An Thiếu Du nằm yên trên đất, khuôn mặt loang lổ vết máu gần như không nhận ra nguyên dạng, gã hừ cười một tiếng, thì thầm nói mấy câu với tên tùy thị bên cạnh.

Thị tòng nghe lệnh làm việc, lập tức rời khỏi nơi này đi tìm đồ vật mà thiếu gia nhà mình muốn, nhân lúc rảnh rỗi chờ đợi, Kim công tử đi tới bên người An Thiếu Du, một cước đạp lên nửa bên mặt hắn, cũng không để ý hắn có thể nghe hay không, sau khi cười to ba tiếng liền bắt đầu nhục mạ hắn.

Lời lẽ dè tiện dung tục không chịu nổi như vậy, An Thiếu Du cũng không nghe rõ, thế nhưng tự tôn bị một cước kia đâm lên so với bất luận đau đớn gì trước đó càng làm cho hắn khắc sâu tận tâm khảm.

“Bỏ... Bỏ ra... Bỏ...”

Lời nói mơ hồ truyền vào tai Kim công tử, gã hết sức kinh ngạc cúi đầu xuống, lúc trông thấy môi An Thiếu Du hơi hơi hé mở, gã âm hiểm nở nụ cười.

“Chắc chắn, người thật đúng là ngoan cố! Bản công tử...”

“Thiếu gia, thiếu gia, đồ vật mang tới rồi ạ.”

Lúc này cũng vừa vặn tên thị tòng kia quay trở về, hắn bước chân vội vã, trong tay còn cầm theo một cái chảo sắt rất lớn đang bốc khói tỏa nhiệt.

“Đến rất đúng lúc.” Kim công tử nhắc chân buông An Thiếu Du ra, chuyển sang đứng qua một bên, nhảy

mắt ra dầu cho tên thị tòng cầm chảo sắt đi tới bên người An Thiếu Du.

“Bản công tử ghét nhất là cậu không biết nghe lời!” Vừa nói, gã vừa lộ ra một nụ cười nguy hiểm.

“Đặc biệt là phong cầu (*chó điên*) tự cho mình là đúng, đắc tội bản công tử... nhất định phải làm cho hắn suốt đời khó quên mới được! Mau!”

Gã lườm một cái, vung tay lên, thị tòng đang cầm chảo sắt kia nhận được mệnh lệnh cũng không dám chậm trễ, run rẩy đem chảo sắt trong tay mình nghiêng xuống, ngay lập tức dầu nóng trong chảo một phát đổ xuống dưới!

“Oa a a a!!!”

Chảo sắt này vốn là đồ dùng trong trù phòng của tử lâu phía trước, Kim công tử sai người đi lấy chính là chảo sắt chứa dầu sôi, mới từ trên bếp gỡ xuống, dầu sôi bên trong nhiệt độ cao bỏng người, hiện tại rốt cuộc toàn bộ đều được trút hết lên má trái An Thiếu Du, dầu sôi vừa tiếp xúc với da mặt tức khắc phát sinh tiếng vang tí tách, cùng với tiếng kêu gào đau đớn của An Thiếu Du, bất giác làm cho người ta sởn cả tóc gáy.

Kim công tử thấy vậy nhếch miệng cười một cái, nhìn An Thiếu Du thống khổ đến gần như vẽ mặt vắn vẹo, còn có khuôn mặt tuần tú trong chốc lát bị hủy kia, thoả mãn đến cực điểm.

“Ha ha ha ha... Ta xem người sau này còn dám cùng bản công tử đối nghịch nữa không... Ha ha ha!”

So với tiếng cười điên cuồng của gã, mấy tên tay chân xung quanh lại sinh ra mấy phần đồng cảm với An Thiếu Du, thế nhưng bọn họ nhận tiền của người ta, cùng người ta chơi đùa gây họa, đối mặt với tình cảnh này cũng không thể vọng tưởng ngăn cản.

Một chảo dầu sôi đổ xuống xong xuôi, An Thiếu Du cũng bởi vì đau đớn kịch liệt cùng với thương tích trên mình mà hôn mê bất tỉnh, dầu sôi nóng bỏng tiếp xúc với da thịt tản ra mùi vị tràn ngập trong ngõ hẻm, khiến kẻ khác khó chịu, Kim công tử không thích mùi vị này, thấy An Thiếu Du đã bất tỉnh nhân sự cũng cảm thấy ném đủ niềm vui báo thù, hừ cười vài tiếng xong liền dẫn người của mình thần nhiên rời đi, không tiếp tục tìm hắn gây sự nữa.

Lưu lại An Thiếu Du bị trọng thương, một người tàn tạ trong ngõ hẻm...

Không biết đã hôn mê bao lâu, An Thiếu Du dần dần có chút tri giác, nhưng hắn vẫn như trước nhìn không rõ, nghe không thấy động tĩnh chung quanh, toàn thân bởi vì đau đớn mà trở nên tê liệt, trên mặt cũng chỉ cảm thấy từng trận đau rất nóng bỏng lặp đi lặp lại, không biết là lúc nào, bầu trời cũng bắt đầu đổ mưa.

Nước mưa rơi vỗ trên người hắn, lại là một trận lạnh lẽo, hắn trong nóng ngoài lạnh khó chịu cùng cực, nhưng yết hầu lại không phát ra được bất kỳ âm thanh gì, ngay cả cầu cứu cũng không được.

Giờ phút này, nguyên tưởng rằng trong đầu hắn chỉ có một mảnh trống rỗng vậy mà lại từ từ hiện lên một hình ảnh trong quá khứ, đó là khoảng thời gian sau khi hắn cùng với Chanh Âm tiêu tan hiềm khích lúc trước, hai người tình cờ một lần nói chuyện phiếm, hắn còn tưởng rằng mình đã quên mất rồi...

“Chanh Âm, không nên mỗi lần đều trả lời ta ‘Không sao cả.’” An Thiếu Du cau mày, thoát nhìn hết sức bất mãn, “Người như vậy là không có tự tôn, coi thường chính mình, cũng khó trách bị người ta...” Nói đến đây, An Thiếu Du tựa hồ cũng nhận ra được sự thất lễ của mình, lập tức thu liễm cảm xúc.

Thế nhưng Chanh Âm lại vẫn như trước khuôn mặt tươi cười dịu dàng, một bộ dáng không quan tâm, “Không quan hệ, không cần bận tâm đến ta, cứ nói thẳng ra là được rồi... Người là muốn nói khó trách khách làng chơi thích khinh bạc ta đúng không?”

An Thiếu Du không nói, thâm thừa nhận.

“Ha ha... Thiếu Du, người có bao giờ thử qua thời điểm kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay chưa?” Chanh Âm hỏi như vậy, sau khi trông thấy vẻ mặt An Thiếu Du tràn đầy biểu tình nghi hoặc, y lại cười, “Nhất định là không có rồi!”

“Có hay không, cùng với cái này có quan hệ gì đâu?”

“Đương nhiên có quan hệ!” Chanh Âm một mực chắc chắn, nhưng lời nói ra sau đó lại tự chân phi chân, tự giả phi giả*, “Ta có một khoảng thời gian như vậy, khi đó ta đã nghĩ ông trời thật bất công, ta rõ ràng không làm gì cả, tại sao phải đối với ta như vậy? Về sau ta lại suy nghĩ thật lâu, rốt cục cũng thông suốt rồi... Người nha, còn sống chính là muốn một chữ ‘vui’, quản chi tiện hay không tiện, dâm hay không dâm, ta vui vẻ là được rồi...”

**Tưởng thật nhưng không phải thật, tưởng giả lại không giống giả, thật giả lẫn lộn.*

Sau đó y còn nói thêm cái gì nữa, hắn thực sự nhớ không ra.

Tình huống hiện tại có phải hay không chính là cái gọi “kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay”? Đúng a... Chanh Âm nói đúng, hắn cũng mê man, hắn cũng nghi hoặc, hắn đến tận cùng là sai ở chỗ nào chứ...?

Mưa càng rơi càng lớn, thân thể An Thiếu Du dưới cơn mưa như trút nước ngày một thêm lạnh lẽo, ngay tại lúc hắn cho rằng lần này thực sự là lạnh ít dữ nhiều thì, bỗng nhiên một chút ánh sáng mờ hồ xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Người đến là ai?

“Đây là...” Người nọ cầm một cây dù giấy dầu, nhìn thấy người bị thương trên mặt đất tựa hồ vô cùng kinh ngạc.

An Thiếu Du không đi quản tạp niệm trong đầu nữa, hiện tại tràn ngập trong lòng hắn đều là thân ảnh của Chanh Âm, hắn muốn gặp y, chết cũng phải gặp y!

Vì vậy, hắn chậm rãi vươn tay ra, nắm chặt chân người tới.

“Cứu... Ta... không... muốn... chết... Chanh Âm...” Nói xong, hắn cũng không còn khí lực, nặng nề lần thứ hai mất đi ý thức.

Rein Trinh: Tên Kim công tử chết tiệt, ta mà xuyên thư được ta sẽ thiên đao vạn quả ngươi! Dám động đến Thiếu Du của ta!

41. Chương 40

Tứ chi vô lực, toàn thân hư nhuyễn, xương cốt khắp người giống như bị đập vỡ rồi được ghép lại một lần nữa, từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không đau, An Thiếu Du nằm ở một nơi không biết tên, trong lúc mơ hồ nghe được âm thanh bên ngoài, tựa hồ có hai người, một người hắn quen thuộc, người còn lại thì xa lạ.

“Đại Bạch, hắn rốt cuộc thế nào rồi? Nói mau!”

“Trúng độc không sâu, không chết được...”

...

“Nguy rồi, người nói ta có thể hay không bị...”

“Yên tâm, y không sống lâu được.”

...

“Người thật vô sỉ, có tin hay không ta đem hành tung của ngươi để lộ ra ngoài?”

“Người dám!? Sau này cũng đừng có tái hy vọng xa vời ta cứu bất luận kẻ nào trong điểm của ngươi!”

“Xí, Đại Bạch keo kiệt!”

...

Bọn họ đang nói ai?

An Thiếu Du bất an động đậy, lại phát hiện nửa người mình không thể nhúc nhích, nhú mảy một cái, lần này mí mắt nặng nề rốt cục cũng có phản ứng, hơi giật giật chậm rãi mở ra.

Trước đây, mở ra hẳn là hai mắt, nhìn thấy hẳn là hết thấy khung cảnh trước mặt, thế nhưng lần này lại không giống như vậy, An Thiếu Du chậm chạp hồi lâu, mới phát hiện mình chỉ mở được có một mắt, mà một bên khác là bóng tối vô tận.

Hắn toàn thân trên dưới cơ hồ khắp nơi đều băng vải trắng, mà ngay cả khuôn mặt cũng chỉ còn lại có một con mắt cùng với một phần ba má phải là lộ ra bên ngoài.

Cảm giác được trên giường có động tĩnh, chủ nhân của gian phòng liền tiến đến xem, hẳn một thân cảm bào (*áo gấm*) bạch sắc khảm viền vàng, dây tơ tằm màu đen tùy ý buộc ở sau đầu, diện vô biểu tình nhìn An Thiếu Du một chút, sau đó lại đưa tay ra thử thử nhiệt độ cơ thể hắn, một lát sau mới rời khỏi.

“Chủ tử, hẳn tỉnh rồi, ngươi có muốn tới nhìn một chút không?” Hắn lui qua một bên, xoay người hỏi người bên cạnh.

Nghe thấy xưng hô kỳ quái của hắn, An Thiếu Du một trận không nhận được, trong những người hắn quen biết có thể được gọi bằng chủ tử...

“Đại Bạch, không nên gọi ta như vậy, rất kì cục!” Người nói sau khi run rẩy thân thể, lúc này mới đi tới bên giường.

“Ngươi tỉnh rồi à?” Ngay lúc An Thiếu Du đang nghi hoặc, bỗng nhiên một khuôn mặt phóng đại ở trước mắt, đó là thanh âm quen thuộc, nụ cười quen thuộc, gương mặt quen thuộc.

“Diệu...” An Thiếu Du đang muốn lên tiếng, nhưng vừa mới mở miệng hắn liền phát hiện ra vấn đề.

Giọng nói trong trẻo ôn hòa trước kia đã không còn nữa, hiện tại đang phát ra chính là thanh âm khàn khàn vụn vụn, phẳng phất giống như một ông lão đã già cõi khô kiệt, đáng sợ khó nghe đến nỗi khiến người ta tê cả da đầu.

“Cái...” Trong mắt An Thiếu Du lóe lên một tia kinh ngạc cùng không hiểu, dáng vẻ mất mát hoàn toàn rơi vào mắt Diệu Linh.

Diệu Linh cảm thấy thương tiếc cho hắn, trong lòng cũng không khỏi nổi lên một mạt cảm thông.

An Thiếu Du đối với Chanh Âm mặc dù không thể coi là tốt, thế nhưng lỗi lầm không đến mức này, hơn nữa người này ở trên phương diện tửu nghiệp quả thực cũng có thành tựu, trở thành như bây giờ, thật sự

có chút đáng tiếc.

“Người không có nguy hiểm đến tánh mạng, yên tâm.” Diệu Linh khẽ mỉm cười với hắn, “Trúng độc không sâu, trước đó cũng đã ỏi ra rồi, còn ngoại thương, tĩnh dưỡng vài ngày là tốt rồi... Thế nhưng... khuôn mặt và giọng nói của người... ừm... có lẽ so với hiện tại sẽ... khá hơn chút...”

Theo thanh âm ngày càng thấp của hắn, An Thiếu Du cũng dần dần minh bạch tình cảnh của mình, hơi giật giật môi nói: “Vì... sao...”

Giọng nói như vậy ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy khó mà nghe lọt tai, trong lúc nhất thời hắn thậm chí còn không muốn nói bất luận lời nào, thế nhưng ở tận sâu trong đáy lòng hắn vẫn muốn biết, hắn —— Diệu Linh, lão bản trước đây của Chanh Âm vì sao lại nguyện ý đổi với một người không có gì cả như hắn ra tay cứu giúp.

Diệu Linh cũng là người thông minh, chỉ với lác đác mấy chữ hắn đã có thể hiểu được ý tứ của An Thiếu Du, “Người là hỏi vì sao ta muốn cứu người? Đơn giản a... Bởi vì trên thư Chanh Âm đã nhờ vả ta.”

“...!” Nhắc tới cái tên này, nửa bên mặt lộ ra của An Thiếu Du xuất hiện biểu tình, đó là mâu thuẫn tốt cùng, chỉ ít Diệu Linh cảm thấy được như vậy.

“Chanh... Âm?”

“Đúng vậy, tiểu tử kia nhưng lại coi trọng người, cho nên người cần phải sống khỏe mạnh, không nên để cho y tiếc nuối nữa!” Diệu Linh cố tình lơ đi sự mâu thuẫn của hắn, nhất ngữ song quan* nói ra.

**Nhất ngữ song quan: một câu nói liên quan đến hai ý nghĩa.*

Mà trong lòng An Thiếu Du, đã không còn rảnh đi bán khoản lời nói của hắn, hắn hiện tại tràn ngập trong đầu đều là Chanh Âm, khóc của y, cười của y, yêu của y, lệ của y...

Trong trí nhớ, hắn căn bản chưa từng cho y mấy lần sắc mặt tốt, toàn bộ người trong An phủ, thực sự có thể nói hắn đối đãi với y là tệ nhất, nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ được, ngày hôm nay ngay tại lúc hắn không còn gì cả, người cứu hắn lại là y.

...

“Ta rất thích người, từ khi còn bé đã bắt đầu thích.”

Lời nói mười năm trước bị người xem nhẹ, lúc này nhớ đến lại đặc biệt sâu sắc cảm động.

An Thiệu Du lần đầu tiên cảm nhận được thâm ý trong đó, đây không phải vui đùa, không phải tùy ý, cũng không phải lừa gạt, đây là lời thề mà một người đã kiên trì cả đời.

42. Chương 41

Những ngày sau đó, An Thiệu Du không hề có sức sống, Diệu Linh thấy hần căn bản chính là một cỗ thi thể biết hô hấp, nói chuyện với hần không có phản ứng, cả ngày nằm ở trên giường hai mắt vô thần, sắc mặt đồ dẫn, động cũng không động.

Thấy hần như vậy Diệu Linh không khỏi mệt mỏi thở dài, mặc dù nói hần cũng cảm thấy khuôn mặt rất quan trọng, nhưng là một người nam nhân thì cho dù thiếu đi gương mặt xinh đẹp cũng không đến mức trở nên chán chường như vậy chứ!?

“Đại Bạch, người nói ta cứu hần có phải là cứu lầm rồi hay không?”

Ngồi ở cái ghế bên cạnh, trông coi cẩn thận vì An Thiệu Du chẩn bệnh làm hết phận sự đại phu —— Đại Bạch, Diệu Linh quả thực cảm thán sự kiên nhẫn của hần, nếu đổi lại là hần nha, nhìn thấy một bệnh nhân không có ý chí cầu sinh như thế, đã sớm một đao đâm chết hần rồi.

Đại Bạch tựa hồ đã sớm quen với cá tính của Diệu Linh, cũng không nhiều lời với hần, một lần nữa thay được cho An Thiệu Du, lấy vải băng lại. Thân làm đại phu, hần biết tình trạng hiện tại của thân thể An Thiệu Du, hần không phải không thể nói không thể động, chỉ là bản thân hần tồn tại tâm ma, làm cho hần không muốn nói không muốn động, mà mọi biến đổi chung quanh cũng lọt vào trong mắt hần, hần đều có thể biết chuyện gì đang xảy ra, vì vậy tại thời điểm này không nên hằm hằm giận dữ kích động hần.

“Chủ tử, nói ít đi một câu, nếu như hần xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cái người ở Ẩn Hạng kia có thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho người.”

Diệu Linh nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, lập tức nâng khóe miệng cười nói: “Ta nói này Đại Bạch, người là loại người điển hình trong nóng ngoài lạnh, cũng không sợ phát hỏa sao?”

“Ta là đại phu.” Đại Bạch không để ý đến sự trêu chọc của hần, chẳng qua là ăn ngay nói thật.

“Phải phải phải, người y giả lấy cái nhân trị thiên hạ —— lời này tổng cộng người đã nói một trăm tám mươi lần rồi, nghe đến nổi lỗ tai của ta cũng muốn mọc kén luôn.” Diệu Linh phát phát tay, ngăn cản hần xem chút nữa lại thao thao bất tuyệt.

Đại Bạch như ước nguyện của hần không nói nữa, trong phòng nhất thời lại khôi phục an tĩnh, nhưng Diệu Linh người này ghét nhất chính là “an tĩnh”, vì vậy chưa được bao lâu, hần đã tìm được “mục tiêu” kế tiếp.

Bí hiểm nhìn An Thiệu Du đang nằm trên giường một cái, Diệu Linh nặng nề thở dài nói: “Có điều nói

thật, Đại Bạch, người nếu đã ‘nhân từ’ như thế, vì cái gì lại nhất định không muốn cứu Chanh Âm chứ?”

Lời này rõ ràng nói cho Đại Bạch nghe, nhưng trên thực tế chính là âm thầm nhắc nhở An Thiếu Du.

Mà cũng không làm hấn thất vọng, sau khi nghe thấy cái tên Chanh Âm, người trên giường rõ ràng giật mình, tuy rằng vẫn không mở miệng, nhưng Diệu Linh biết hấn đã chú ý rồi.

Đại Bạch cũng không rõ ràng lắm quan hệ giữa An Thiếu Du và Chanh Âm, chỉ là biết bọn họ có quen nhau, cũng nghe Chanh Âm nhắc đến hấn vài lần, vì vậy cũng không giấu diếm trực tiếp trả lời: “Nhân từ không thể cứu vớt tất cả mọi người, thân thể của y đã gần sắp đến trạng thái khô kiệt, không có thuốc dẫn và được vật thích hợp, căn bản không thể cứu được.”

“Là vậy sao...” Diệu Linh đang nói với Đại Bạch, nhưng cặp mắt lại thủy chung chú ý đến phản ứng của An Thiếu Du, trông thấy mắt hấn hơi nhấp nháy, rất hài lòng — chỉ ít hấn vẫn còn để ý đến Chanh Âm, chỉ ít hấn vẫn còn nhớ được y.

“Đúng vậy.” Đại Bạch nói xong từ trong quần áo đã thay ra của An Thiếu Du mang tới một cái túi vải màu đỏ, “Chủ tử, vật này làm sao bây giờ?”

Diệu Linh lập tức đi đến, cũng không để ý đó là cái gì, chỉ chỉ An Thiếu Du ý bảo trả lại cho hấn.

Đại Bạch nghe theo đem bao vải đặt ở bên gối An Thiếu Du, dư quang khoe mắt An Thiếu Du quét đến mặt đỏ tươi kia, hấn lưỡng lự.

“Chanh... Âm... Y thế nào... rồi?”

Ngay lúc Diệu Linh cho rằng hấn sẽ không mở miệng, đang chuẩn bị muốn trở về, An Thiếu Du bỗng nhiên lên tiếng.

Diệu Linh sửng sốt, ngay cả Đại Bạch thân là thầy thuốc cũng cảm thấy có chút khó tin.

Hai người chăm chú nhìn vào trên giường, liền thấy An Thiếu Du hơi hơi quay đầu, mặc dù không có bất luận khối sắc gì, nhưng phần lo âu trong mắt kia lại rõ ràng có thể phát hiện.

“Chanh Âm đâu... Y... ở nơi nào?”

“Ở trần bên cạnh.” Diệu Linh vốn dự định sẽ lừa gạt hấn tạm thời thay đổi kế hoạch, cười trả lời, “Làm một giao dịch đi! Chờ người khỏe rồi, ta sẽ cho phép người thay ta gặp y, thế nào!?”

Đối với đề nghị này, An Thiếu Du tựa hồ không hăng hái lắm, quay đầu đi không trả lời.

“Đúng là khó chịu.” Diệu Linh tự đáy lòng nghĩ, “Thiệt thòi Chanh Âm trước khi chết vẫn còn suy nghĩ cho người, người thậm chí ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có...”

“...!”

An Thiếu Du nghe vậy, vội vàng quay trở về, thanh âm có chút run rẩy đứt quãng hỏi: “Ai... chết? Ai... phải chết?”

“Chủ tử.” Đại Bạch có chút không vui nhú mày.

Nhưng Diệu Linh cũng không để ý tới, trong mắt hần, bệnh nhân này chính là thiếu giáo huấn, chẳng lẽ muốn đợi đến lúc mất đi rồi mới biết quý trọng ư!?

“Chính là Chanh Âm!” Diệu Linh thẳng thắn nói.

“Không, không đúng... Chết... nên là... ta... Vì sao...” An Thiếu Du không thể tin thì ào nói nhỏ.

Lời Diệu Linh quá mức đánh sâu vào trong tâm tư hần, trong lúc nhất thời hần rốt cục bắt đầu nói năng lộn xộn.

Đại Bạch nhìn thấy bệnh nhân của mình như vậy, như có như không lườm chủ tử một cái, tiếp đó tiến lên tận lực bình phục tâm tình của hần.

“Y không có chết... Người vẫn có thể gặp y...”

“Gặp... y?” An Thiếu Du hỏi lại, đôi mắt tức khắc trở nên thâm trầm, “... Y muốn... không phải ta.”

“Người...!” Đúng là không thể nói lý!

Diệu Linh nghe vậy giận dữ, đang muốn phản bác cái gì, lại nghe hần tiếp tục nói: “Ngay cả như vậy... ta vẫn muốn... đi nhìn y...”

Đây là hần nợ y, hần đã từng nói qua muốn đi nhìn y, nhưng bởi vì lúc trước bị thế tục lễ tiết trói buộc, lời hứa hẹn này vẫn chưa thực hiện được, hôm nay hần rốt cục cũng có thể buông tha những thứ đó mà đi nhìn y.

An Thiếu Du thoáng an tâm nhắm mắt lại, tựa hồ những câu nghe được trước đó đều là lời nói vô căn cứ, trong lòng hần lặng lẽ nói với chính mình —— Chanh Âm không có việc gì, y không có việc gì, trước đó y vẫn còn cười đến mức vui vẻ như vậy, phát tay nói tái kiến với mình, y không thể nào chết được đâu...

Tự an ủi bản thân, hấn quên mất sự mâu thuẫn trong lời nói của Chanh Âm —— nói “tái kiến”, nhưng chưa nói cho hấn biết nơi ở sau khi rời đi...

43. Chương 42

Lại qua thêm ít ngày, nhờ y thuật và sự trị liệu cẩn thận của Đại Bạch, tình trạng thân thể An Thiếu Du từ từ chuyển biến tốt đẹp, dư độc trong cơ thể cũng gần như bài trừ sạch sẽ, mà bởi vì có mục đích “muốn đi gặp Chanh Âm” này, An Thiếu Du cũng phối hợp nhiều hơn so với trước kia, có ý niệm tiếp tục sống sót, nhưng có lẽ là bởi vì giọng nói và khuôn mặt bị tổn thương, hấn vẫn trầm mặc ít nói như trước.

Trong khoảng thời gian hấn khỏi bệnh, Diệu Linh tựa hồ cũng bởi vì có chuyện riêng mà ly khai gian nhà Đại Bạch đang ở, tiếp đó cứ cách mấy ngày lại đến xem tình trạng An Thiếu Du.

An Thiếu Du ngoài mặt không nói ra, nhưng trong lòng cũng âm thầm đối với vị lão bản này của Chanh Âm tràn ngập tò mò, hấn nhìn thấy Diệu Linh lần này cùng với trước đây bất đồng, không phải lão bản Căng Uyên Lâu trang điểm sắc sỡ huênh hoang, hấn hiện tại một thân tử sắc trường sam đơn giản, phía trên thêu kim tuyến cấm lý (*cá chép bằng kim tuyến*), tao nhã đoan chính, khuôn mặt nhỏ nhắn từng dày đặc son phấn kia cũng khôi phục dung mạo nguyên bản, phượng mâu tinh mục (*mắt phượng lấp lánh như sao*), thanh tân tuần dật, so với thời điểm làm lão bản tốt hơn nhiều. Đến tốt cùng là nguyên nhân gì mà khiến cho một thiếu niên nhìn qua giống như còn chưa trải sự đời lựa chọn con đường này vậy chứ?

Thỉnh thoảng lên tiếng hỏi thăm Bạch đại phu, nhưng đáp án nhận được lại là lời cảnh cáo của đối phương —— không nên hỏi là không nên hỏi.

Nghi vẫn cứ như vậy tích tụ, từ đó về sau An Thiếu Du cũng không có vượt qua phép tắc nữa.

Theo thời gian trôi qua, thân thể từng chút một chuyển biến tốt đẹp, lực chú ý của An Thiếu Du hoàn toàn chuyển qua việc đi gặp Chanh Âm, hấn biết rõ chỉ có Diệu Linh mới có thể làm cho hấn nhìn thấy được Chanh Âm, bởi vậy mỗi lần chỉ cần trông thấy hấn, An Thiếu Du đều sẽ lặng lẽ thăm dò, hy vọng có thể nhanh chóng gặp được Chanh Âm.

Một ngày, Diệu Linh lại đến thăm hỏi hấn, còn tiện đường mang đến hai vò Cửu Uẩn Xuân Tửu cùng với một chút đồ nhắm, kêu bọn họ toàn bộ đều ngồi xuống bên cạnh bàn, Diệu Linh hoan hoan hỉ hỉ mời bọn họ ăn một bữa này.

Tái kiến Cửu Uẩn Xuân Tửu, trong lòng An Thiếu Du ngũ vị tạp trần.

Dù sao An gia cũng là dòng họ của hấn, hấn hi vọng tửu nghiệp An gia đời đời tương truyền, sinh sôi không ngừng, nhưng nếu thật dễ tên gia hỏa gian xảo âm hiểm An Dịch Nhiên kia kế thừa gia nghiệp, hấn lại thập phần không cam lòng, sở dĩ khi đó vì để bảo vệ mình và Chanh Âm, hấn mới nói ra bí phương giả đã chuẩn bị từ trước, nếu An Dịch Nhiên thật sự lấy bí phương những chế Cửu Uẩn Xuân Tửu đó, vậy kết quả...

Diệu Linh không biết tâm tư của hắn, trước rót một ly cho hắn, tiếp đó tới Đại Bạch, cuối cùng mới là mình. Sau khi đem vò rượu đặt ở một bên, hắn cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng lắc lắc rượu trong ly, rồi bắt đầu cảm khái.

“Rượu ngon, rượu ngon! Ai... Trước đây ta chỉ biết là Chanh Âm thích mùi vị của rượu này, lại chưa từng nghĩ đến thì ra y thích chính là người nhường a...”

Đại Bạch lẳng lặng nghe, cũng không bình luận bất kỳ cái gì, tự mình uống hết rượu trong ly, sau đó cầm đũa lên bắt đầu dùng bữa.

An Thiếu Du nghe thấy lời Diệu Linh..., hắn im lặng không nói nhìn ly rượu, không động tay cũng không động thanh.

Bộ dáng kia của hắn, Diệu Linh thấy liền không thoải mái, nhưng hết lần này tới lần khác lại nhận ủy thác của người ta, không tiện nói thẳng, âm thầm bĩu môi, hắn nói sang chuyện khác, móc từ trong túi mình ra một cái mặt nạ ném tới trước mặt An Thiếu Du.

“Này, chuẩn bị cho người... Người đã không muốn lộ mặt sẹo ra trước mặt người khác, vậy thì mang theo đi!”

Má trái bị dầu sôi làm phỏng hầu như đã bị hủy hết, nửa bên khuôn mặt trở nên lồi lõm, trắng hồng đan xen, mí mắt trái dính liền với da cũng khó mở được, chỉ hơi lộ ra một khe hở nhỏ, làn da trên trán cũng bị phỏng, một khuôn mặt tuần tú tốt đẹp như vậy hôm nay nhưng lại còn hoàn hảo thừa lại không tới một phần ba.

Mặt nạ Diệu Linh mang tới giống như đặc biệt thiết kế riêng cho hắn, vừa vặn che đi tất cả vết thương, chỉ để lộ ra bên ngoài phần từ má phải cho đến hàm dưới là hoàn hảo không hao tổn gì, Đại Bạch thấy vậy vẫn im hơi lặng tiếng như cũ, nhưng trong mắt Diệu Linh lại nhiều hơn vài phần sắc thái.

“Đa tạ... Diệu công tử.” An Thiếu Du chậm rãi nói.

Diệu Linh nghe quen giọng của hắn, cũng không bị hù dọa nữa, như mọi khi mà qua loa nói: “Không cần cảm ơn, ta xem người có thể chạy có thể nhảy rồi, cũng đã gần sắp khôi phục, đợi sáng sớm ngày mai ta chuẩn bị chút ngân lượng cho người mang theo, rồi lập tức đi tìm Chanh Âm đi!”

“... Ta...”

“Đừng có dài dòng với ta, việc này người suy nghĩ đã lâu, đừng tưởng rằng ta không biết, nói nhiều thêm một câu ta liền khiến người cả đời không thấy được y!”

“Nhưng...”

“Ta chỉ phụ trách cung cấp bạc và xe ngựa cho người, về phần mấy cái khác ta đều mặc kệ.”

Lời này ý nghĩ đủ minh bạch rồi chứ!?

“Này...”

“Người thật phiền phức, chịu một cái tổn thương đừng có liền cho rằng người là người thảm nhất trên đời! Nói, rốt cuộc có đi hay là không!?”

“... Đi.”

“Rất tốt! Câm miệng! Ăn cơm!”

“...”

Sáng sớm hôm sau, Diệu Linh quả thực tuân thủ hứa hẹn, móc bạc ra, chuẩn bị tốt xe ngựa toàn bộ giao cho An Thiếu Du, mà An Thiếu Du mang theo mặt nạ, chọn một bộ y phục màu xám so với bình thường còn bình thường hơn mặc lên người, dáng dấp cùng với hần trước kia trái ngược hoàn toàn.

Thấy An Thiếu Du như vậy, Diệu Linh không khỏi đem hần cùng với đương gia An gia khí phách phần chần trước kia đặt chung một chỗ mà so sánh, thật đúng là một trời một vực!

“Bảo trọng, chiều cổ thật tốt Chanh Âm.” Diệu Linh trước khi đi dặn dò.

“Ừ.” Nhẹ đáp một tiếng, An Thiếu Du gạt đầu, dắt dây cương đi về phương hướng Diệu Linh đã chỉ.

Nhìn xe ngựa rời đi, Đại Bạch một mực giữ yên lặng liếc xéo Diệu Linh một cái hỏi: “Chủ tử, người có ý đồ gì?”

Diệu Linh lại là vẻ mặt tươi cười, “Ý đồ? Ta chỉ là muốn làm một lão bản tốt mà thôi...”

“Gạt người, là vì nghiện rượu trong thành rồi đi?”

“Ha ha ha... Trong thành cần nhân tài a!”

44. Chương 43

Dựa theo phương hướng Diệu Linh đã chỉ, An Thiếu Du điều khiển xe ngựa lúc thì gấp gấp lúc thì chậm chậm lên đường... Đến được thành Đồng Lăng, đã là mười ba ngày sau.

Ngày hấn đi vào trong thành trùng hợp là mừng tám tháng chạp, cũng là đoạn mở đầu cho khoảng thời gian mọi người cùng nhau đón chào năm mới, nhà nhà chuẩn bị cháo tịch bát*, mùi thơm lan tỏa khắp hang cùng ngõ hẻm, khiến người hoài niệm vô cùng.

**Cháo mừng tám tháng chạp: dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen...nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ.*

Trong thành, người dân thật thà chất phác, tiểu thương đông đúc, trên đường thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy tiểu nhi (*trẻ em*) chơi đùa sôi nổi, một cảnh tượng sinh hoạt vui vẻ hòa thuận.

Trước tiên An Thiếu Du tìm một chỗ để an trí xe ngựa, sau đó mới một thân một mình mang theo bao phục đi tìm Chanh Âm, lại bởi vì đường xá trong thành quá mức rườm rà phức tạp mà lạc đường, may mắn được một người hảo tâm chỉ điểm, hấn mới tìm được một ngõ hẻm nhỏ tương đối vắng vẻ ở trong thành.

Vừa đi vào hẻm nhỏ này, An Thiếu Du đã lập tức phát hiện ở đây cùng với những nơi khác bất đồng —— bầu không khí không giống nhau, phần lớn người nơi đây đều mang một cỗ khí tức phong trần, vô luận là người lui tới trên đường hay là người bán hàng rong... Đeo mặt nạ, An Thiếu Du có chút chần chờ mà chậm rãi đi vào ngõ nhỏ.

Ở chỗ gần đầu hẻm có một sạp nhỏ bán bánh bao, chủ nhân sạp nhỏ là một nam nhân thanh tú ước chừng ba mươi tuổi, y vừa thấy có người vào hẻm liền tò mò ngấm nhìn hấn, thấy người tới mặc một thân tố y (*áo tơ*) vai mang theo bao phục, trên mặt còn che mặt nạ, bởi vậy thấy không rõ sắc mặt, người này tuy không có cử chỉ quái dị gì, nhưng vừa nhìn đã biết không phải xuất thân phong trần, cho nên đương nhiên, nam nhân coi An Thiếu Du là người đi nhầm đường.

“Vị huynh đài này, người đi nhầm đường rồi.”

An Thiếu Du nghe tiếng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện vừa nói chuyện là một người bán bánh bao, y khuôn mặt vui vẻ đón chào, mà xung quanh lại không có người đi đường khác, An Thiếu Du xác định y là đang nói chuyện với mình.

“Ta... đến tìm người.”

Không muốn nói thêm cái gì, An Thiếu Du đơn giản nói rõ mục đích đến đây, đồng thời để chứng minh bản thân không nói dối, còn đưa tờ giấy trong tay ra, phía trên là chỗ ở của Chanh Âm mà Diệu Linh đã viết.

Nam nhân tiếp nhận giấy, y không biết được nhiều chữ lắm, trên giấy viết gì y cũng chỉ xem hiểu đôi chỗ,

“Thì ra người là bằng hữu của Chanh Âm hả?”

“... Không... Là người hầu.” An Thiếu Du dừng một chút, định nghĩa lại thân phận của mình.

“Người hầu?” Nam nhân nhìn hẩn một cái, cách ăn mặc xác thực rất giống, “Nhưng Chanh Âm hình như không phải là thiếu gia nhà giàu gì, người hầu này...”

“Lão bản phái ta tới...” An Thiếu Du qua loa trả lời.

“Ồ!” Nói tới “lão bản”, người này xem như là đã hiểu, trái ngược với thái độ chất vấn vừa rồi mà nhiệt tình tiến lên đón, “Thì ra là tiểu lão bản a! Hẩn thật là có tâm... Người chắc là chưa quen thuộc nơi này phải không? Đi, ta dẫn người đến nhà Chanh Âm!”

“Nhưng...”

An Thiếu Du vừa định nói không muốn trở ngại việc buôn bán của y, chợt nghe người này hô vào trong gian phòng phía sau: “A Cám*, ra đây trông hàng, ta có chuyện phải làm.”

**Cám: màu đỏ tím, giống với từ Chanh trong Chanh Âm là màu cam.*

Vừa dứt lời, chỉ thấy một thiếu niên, không, nên nói là một đứa bé tung tăng chạy ra, hài tử này mi thanh mục tú, mặt mũi hân hoan, mi gian (*giữa lông mày*) dịu dàng tràn đầy tiểu ý, nam nhân nói với nó hai câu, nó chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn An Thiếu Du sau đó gật đầu, ngoan ngoãn mang qua một cái ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh sạp nhỏ.

Nam nhân vui vẻ sờ sờ đầu đứa bé, sau đó liền mang theo An Thiếu Du rời khỏi nơi này.

Trên đường đi, An Thiếu Du đối với nam nhân nhiệt tâm này có chút tò mò, nhưng lại không muốn lên tiếng hỏi nhiều, cứ như vậy kìm nén lại, nhưng người nam nhân này so với hẩn lại rộng rãi hơn nhiều, dọc theo đường đi nói chuyện không ngừng, giới thiệu cái này cái kia cho hẩn, giống như hoàn toàn coi hẩn là “người một nhà” mà đối đãi.

“Ta là Hâm Nhiên, sống ở đây cũng sắp được sáu, bảy năm rồi, đối với nơi này rất quen thuộc, sau này có việc thì cứ tới tìm ta! Ta nhất định sẽ giúp một tay.”

An Thiếu Du đi theo một bên lặng lẽ gật đầu, hẩn có chút cảnh giác, lại không hiểu nổi, vì sao một người chỉ mới gặp mặt một lần mà đã nguyện ý giúp đỡ, là y có ý bất chính trong lòng sao?

Giống như là nhìn thấu tâm tư hẩn, Hâm Nhiên khẽ mỉm cười, không để tâm mà tiếp tục nói: “Người không cần cảm thấy kỳ quái, không riêng gì ta, tất cả mọi người ở đây đều là người một nhà, nếu người đã do lão bản phái tới chiếu cố Chanh Âm, vậy dĩ nhiên là ‘hỏa bạn’”

**Hỏa bạn: nhóm bạn thân.*

“Hỏa... bạn?”

“Đúng vậy, tuy rằng người nơi này đều đốt đặc cán mai, có khi còn có thể khiến người cảm thấy dung tục, nhưng tất cả mọi người đều không phải là người xấu, ta cam đoan với người!”

“ ... ”

“Đúng rồi, gần đây Chanh Âm có chút kỳ quái... Xin người chiếu cố y nhiều hơn, dù sao... Ai...”

Lời của Hâm Nhiên khiến An Thiếu Du bất an, nhưng hắn lại tận lực tránh né sự tình mà Diệu Linh và Bạch đại phu đã nói trước đó, mơ hồ cự tuyệt chân tướng sự tình.

“Được rồi, tối rồi, chính là chỗ này!”

Hâm Nhiên nói xong liền dừng bước, An Thiếu Du cũng theo đó dừng lại, hai người bọn họ đứng trước một gian tiểu ốc đơn giản.

“Gian nhà này tuy nhỏ nhưng bên trong rất đầy đủ, phòng bếp hay gì gì đó đều có, hai người các người ở cũng không coi là quá mức chen chúc...” Y vừa nói vừa đẩy cửa ra, “Ta còn có chút việc, người tự mình vào đi... À, còn có cái này!”

Y nói xong liền lấy ra mấy cây nến từ trong tay áo đưa cho An Thiếu Du, “Đây là Chanh Âm trước đó đã hỏi ta, người giúp ta đưa cho y đi! Vậy thôi... Tái kiến.”

“Tái kiến... Đa tạ.” An Thiếu Du không quá quen nói lời cảm tạ.

“Không cần cảm tạ.” Hâm Nhiên lắc đầu cười, xoay người liền rời đi.

45. Chương 44

Hâm Nhiên rời đi rồi, An Thiếu Du lại chần chừ ở cửa một hồi, sau khi bình phục xong tâm trạng, nghĩ kỹ lời muốn nói, xác nhận sẽ không có sơ suất gì về mặt thân phận, lúc này hắn mới run rẩy bước tới đưa tay muốn gõ cửa. Thật không nghĩ đến, tay mới vừa chạm đến ván cửa, cửa liền “két” một tiếng mở ra.

Bị che khuất dưới mặt nạ là biểu cảm vô cùng ngạc nhiên, An Thiếu Du kinh ngạc đồng thời trong lòng cũng âm thầm suy nghĩ: Chanh Âm sống một mình vì sao lại không cẩn thận như thế...

Đẩy cửa ra, bây giờ đã gần sắp ban đêm, trong phòng một mảnh đen nhánh, An Thiều Du có chút lo lắng, nhưng lại không dám lên tiếng, hần sợ giọng nói xa lạ đáng sợ hiện tại của mình dọa đến Chanh Âm, vì vậy suy tư hết lần này đến lần khác, hần vẫn lựa chọn duy trì yên lặng, lặng lẽ đi vào phòng.

Trong phòng đưa tay không thấy được năm ngón, An Thiều Du không nắm được phương hướng, chỉ có thể sờ soạng mà đi, bước một bước lại dừng một bước, cẩn thận từng li từng tí.

Ngay tại thời điểm hần đang tò mò Chanh Âm ở hướng nào trong phòng, bỗng nhiên bên trái hần truyền đến một trận tiếng người: “Hư... Hâm Nhiên?”

“...!” An Thiều Du cả kinh, nhưng cũng có thể phân rõ đó là giọng nói đã lâu không gặp của Chanh Âm.

Trong lúc nhất thời, hần có chút kinh ngạc, có chút mừng rỡ, có chút bất an, có chút sợ hãi...

Thanh âm kia nghe hết sức lười biếng, tựa hồ là bộ dạng mới vừa tỉnh ngủ, An Thiều Du liền suy đoán bên trái có lẽ là chỗ đặt giường đệm.

“Ừm...” Theo một tiếng thở dài này, An Thiều Du lại chợt nghe phịch một tiếng, dường như là âm thanh người vừa ngã xuống, sau đó lại là giọng nói của Chanh Âm, “Hỏa chiết tử* ở trên bàn, Hâm Nhiên, xin thương xót... Giúp ta đốt lên có được hay không? Ta mệt mỏi quá... Ngày mai còn có việc.”

**Đồ đánh lửa của người xưa.*

An Thiều Du nghe thấy trong lời nói của y pha lẫn giọng điệu ăn vạ, trong lòng không khỏi đau xót.

An Thừa Anh chỉ có ở trước mặt hần mới làm nũng ăn vạ —— đó đã là chuyện mười năm trước rồi, mười năm sau gặp lại, Chanh Âm ở trước mặt hần chỉ có vâng lời cùng với đáp ứng, hành động làm nũng tình cờ y cũng chỉ làm đúng chừng mực, nếu không phải hôm nay nghe được, An Thiều Du còn tưởng rằng y thật sự đã quên hết mọi thứ trước đây.

Hỏa chiết tử... Bàn...

Gian nhà không lớn, nếu bên trái là giường, vậy cái bàn chắc là ở bên phải.

An Thiều Du mò a mò, rốt cục sau một hồi mò tới được mặt bàn, trên bàn không có chén nước gì cả, hần rất dễ dàng đã tìm được cái hỏa chiết tử mà Chanh Âm nói. Lại lấy ra cây nến mới vừa rồi Hâm Nhiên đã cho hần, sau khi đốt xong, trong phòng này cuối cùng cũng coi như là có một tia ánh sáng.

Vừa thấy ánh sáng, An Thiều Du theo bản năng quan sát bốn phía.

Gian nhà này thực sự thập phần đơn giản, nhà chỉ có bốn bức tường, ngay cả đồ trang trí này nọ cũng không có, dựa vào tường bên phải là một cái tủ gỗ, bên trong dường như là bát đĩa, chính giữa có một cái bàn, hai cái ghế, góc nhà bày biện giá rửa mặt, bên cạnh đó còn có một cây chổi rất lớn, bên trái dựa vào tường là một cái giường gỗ, bóng dáng quần chăn trên giường vừa quen thuộc lại vừa xa lạ...

Y có phải gây đi rồi hay không? Trời lạnh như thế, một mình y ngủ trên cái giường đơn bạc như vậy, sẽ không lạnh sao?

Sau khi lo lắng, An Thiếu Du vội vàng vàng đem ngọn nến để vào trong giá nến, tiếp đó liền im lặng đến gần bên giường.

Chanh Âm ngủ đến mơ mơ màng màng, nhưng cũng có thể cảm giác được xung quanh hơi sáng cũng như ấm lên chút ít, không nhận được lại che kín chắn, rứt người một cái.

Mấy ngày nay trời đã vào đông lạnh lẽo, y lại bận rộn xử lý chút việc vặt vãnh, tình trạng thân thể không tốt bằng lúc trước, có lúc cả ngày tinh thần đều uể oải không phấn chấn, vừa ngủ chính là cả một ngày, nếu không phải ở Ân Hạng có người có thể trông nom lẫn nhau, chỉ sợ là chết rồi cũng không có ai biết.

“Hử... Hâm Nhiên... Người đi chưa?” Chanh Âm đưa lưng về phía ngoài giường hỏi.

Đối phương không trả lời, nhưng có một cái tay ấm áp duỗi tới, như vậy, Chanh Âm đương nhiên cho rằng Hâm Nhiên chưa có đi, lập tức lại đến làm nũng.

“Cái bụng thật đói, Hâm Nhiên... Mời ta ăn bánh bao đi!” Y vừa nói vừa cười xoay người lại, nhưng khi y nhìn thẳng vào người trước giường thì, lại thật sự sợ hãi kêu lên một cái.

“Oa a!”

Chanh Âm như thế nào cũng không nghĩ tới, người mới vừa rồi mình vẫn một mực cho rằng là “Hâm Nhiên” cư nhiên lại là một tên quái nhân đeo mặt nạ!?

Cơ ngữ gà ngủ gật tức khắc tiêu tán hết sạch, y trong nháy mắt tỉnh táo lại, đột nhiên đứng dậy, cũng không để ý cái gì trước ra sức ném gối rồi mới nói sau.

“...!”

An Thiếu Du cũng bị tiếng kêu của y dọa sợ, theo phản xạ lùi lại mấy bước lại đụng phải góc bàn sau lưng, này cũng chưa tính, khi hắn ngồi thẳng lên đối diện lại là một cái gối đang ném tới, tránh không kịp, bị đập ngay vào mặt!

“Hư!”

Cái gối đập vào trên mặt nạ, mặt nạ đập vào khuôn mặt dĩ nhiên rất đau, An Thiếu Du lẩm bẩm một tiếng, bưng mặt nạ ngồi xổm dưới đất.

Chanh Âm là quá mức kinh ngạc mới ném ra gối đầu, bản thân y cũng không ngờ sẽ đập trúng đối phương, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn là trúng rồi —— người nọ tựa hồ còn rất đau... Chạm rãi khôi phục yên tĩnh, Chanh Âm lúc này mới ý thức được chính mình nóng vội, ngay cả đối phương là ai cũng chẳng biết, còn không cho người ta cơ hội giải thích, cứ như vậy chưa nói lời nào đã trước thềm, hình như thật sự là quá vô đoán rồi.

Càng nghĩ càng thấy là lỗi của mình, Chanh Âm lương tâm cắn rứt, liền hướng dưới giường thử hỏi dò: “Kia... Công tử... Người không sao chứ?”

An Thiếu Du xác định mặt nạ không có rút xuống, sau khi đau đớn có chút dịu đi mới một lần nữa đứng lên, “Không, không sao cả.”

Thanh âm khàn khàn khó nghe của hắn khiến Chanh Âm hơi sững sốt, “Giọng nói của người...?”

“... Là bị hỏa thiêu...” Đây là trước đó hắn đã nghĩ kỹ, đem tất cả quy kết cho hỏa hoạn!

“Ồ.” Chanh Âm cũng là minh bạch thể thái viêm lương*, điểm đảo tức chỉ**, cũng không hỏi nhiều nữa lập tức nói sang chuyện khác, “Vậy người là ai? Tại sao lại tới chỗ này của ta?”

**Thành ngữ, ý chỉ thói đời nóng lạnh, lòng người dễ thay đổi.*

***Điểm đến đó thì ngừng, ý chỉ khi nói chuyện chỉ chạm nhẹ đến viền câu chuyện, không đàm luận sâu hơn, thế nhưng đối phương đã hiểu được ý đồ.*

Chanh Âm không sợ hắn là bọn cường đạo cướp bóc, bởi vì ngay cả cường đạo cũng biết ở Ân Hạng này đều là tiểu quan không tiền không tư sắc, ai lại đến đánh cướp kẻ nghèo hèn chứ!? Cho nên người này tới đây, nguyên nhân chỉ có hai cái: một, dân mới đến ở, hai, đi nhầm!

“Ta là người hầu lão bản phái tới...” An Thiếu Du nói như vậy.

Lần này, Chanh Âm ngốc luôn rồi.

“... Hả?”

46. Chương 45

Người hầu? Lão bản phái tới? Có phải là sai lầm ở chỗ nào rồi hay không?

“Lão bản muốn người tới... hầu hạ ta?” Chanh Âm hỏi lại.

An Thiếu Du gật đầu.

“Kì quái...” Chanh Âm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lão bản cũng đã rõ ràng tình trạng thân thể của y rồi, lúc này lại phái người qua đây, chẳng lẽ...

Chanh Âm hồ nghi nhìn về phía An Thiếu Du, “Người... rất thiếu tiền có đúng không?”

Đây là cái gì với cái gì a?

An Thiếu Du nghe vậy cũng không hiểu Chanh Âm rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, rõ ràng nói với y là tới hầu hạ y, tại sao lại liên quan đến tiền chứ?

Thấy đối phương thần tình lúng túng, Chanh Âm mặc dù không nhận được câu trả lời, đáy lòng cũng đã kết luận xong xuôi — người này là bởi vì thiếu tiền mới tuân theo ý của lão bản, đến nhất xác cho y.

“Ta hiểu rồi.” Chanh Âm gật đầu, cũng không nói ra suy nghĩ này, chuyển đề tài tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, người tên là gì? Người nơi nào? Nhà ở đâu?”

“... Ta không có tên, người Bình Châu, nhà...” An Thiếu Du chần chờ chốc lát, “Không có...”

Không có tên, không có nhà, nhưng biết mình là người Bình Châu, người này thật không biết gạt người — Chanh Âm âm thầm buồn cười.

“Bình Châu tốt, ta cũng là người Bình Châu, thì ra chúng ta còn là đồng hương...” Thuận theo lời hắn nói, Chanh Âm không vạch trần suy nghĩ của hắn, “Thế nhưng người không có tên, sau này ta làm thế nào xưng hô với người đây?”

Sau này...? Đó chính là nói...

“Ta, ta có thể lưu lại sao?” An Thiếu Du lời nói có chút kích động.

Thấy hắn như thế, Chanh Âm càng thêm xác định — người này thực sự rất thiếu tiền!

“Có thể.” Chanh Âm gật đầu cười, “Cho nên coi như là biệt hiệu cũng được, nói cho ta biết một chút đi!”

“... Người, ngài* lấy cho ta đi!”

**Chỗ này Thiếu Du định kêu là nhĩ (người), sau đó đổi lại thành nam (ngài).*

An Thiếu Du đã quyết định, lần này tuyệt đối phải đem thân phận của mình che giấu đến cùng.

Người này thật là thú vị!

Mai danh ẩn tích... Chẳng lẽ là tội phạm bị truy nã của triều đình?

Chanh Âm khẽ mỉm cười, rất cẩn thận không để cho đối phương phát hiện.

“Không nên dùng tôn xưng*, ta sẽ nổi da gà đó.” Nói xong, y còn làm bộ run run người, “Nếu đã như vậy, ta cũng không khách khí nữa... Thiếu Du!”

**Cách gọi kính trọng.*

“Cái gì?” An Thiếu Du ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Giờ này khắc này, nếu không phải có mặt nạ cản trở, thân phận của hắn nhất định sẽ bị phơi bày.

Trái ngược với sự ngạc nhiên của hắn, Chanh Âm lại là đầy mặt vui cười, những gì y nghĩ thật ra rất đơn giản: nguyên tưởng rằng mình sẽ là một người chết trong cô độc, không nghĩ tới lão bản hiểu rõ cá tính thích náo nhiệt của y, vào những ngày cuối cùng trong cuộc sống còn cố ý phái người đến cho y sai bảo, thật tốt!

“Ta lấy tên cho người a!” Chanh Âm vỗ vỗ bả vai hắn, “Thiếu Du... êm tai, ta kêu cũng thuận miệng, người không muốn sao?”

“... Không.”

An Thiếu Du thật không ngờ, Chanh Âm lấy tên cho hắn mà cuối cùng lại là tên thật của hắn, hắn cho rằng Chanh Âm chán ghét hắn, căm hận hắn, trên đời này chỉ có y mới có tư cách oán hận.

“Chỉ là... tên này... có ý nghĩa gì sao?” Cảm giác được thanh âm của mình thực sự khó nghe, An Thiếu Du tận lực hạ thấp âm lượng.

Giọng nói của hắn xác thực mới nghe lần đầu rất đáng sợ, nhưng Chanh Âm cảm thấy nghe thời gian dài, cũng không phải khó chấp nhận như vậy, sột soạt khàn khàn, trầm thấp bình ổn, còn rất có vị nam nhân.

“Thiếu Du là người đời này ta muốn sai bảo nhất!” Chanh Âm nói xong liền từ trên giường đi xuống.

An Thiếu Du ở một bên, lập tức giúp y cầm hài qua, mà Chanh Âm đã lâu không được người hầu hạ, nhất thời cảm thấy có chút khó thích ứng nha. Sau khi ngấn người, y mới chậm rãi mang hài vào cho mình, xuống giường thư giãn gân cốt.

Theo phía sau y, An Thiếu Du nghe được đáp án, nhất thời cũng có chút dở khóc dở cười, không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Lúc này, bỗng nhiên lại nghe Chanh Âm nói rằng: “Thiếu Du a... là người duy nhất ta thích trên đời này, nhưng hắn đối với ta thực sự chẳng ra gì, cho nên ta tuyệt đối muốn vào những ngày cuối cùng trong cuộc sống sai bảo trả thù hắn một chút!” Nói xong, y nhếch miệng cười một cái, ngoảnh đầu nhìn về phía An Thiếu Du.

“Thiếu Du, ngươi chắc là chưa ăn cơm tối đi? Có muốn ăn cùng ta hay không?”

“...!” An Thiếu Du nghe xong giật mình ngay tại chỗ, trong nháy mắt cảm thấy tâm tư một mảnh hỗn loạn.

Mà ngọn nguồn hết thảy mọi thứ vẫn là câu “thích” kia của Chanh Âm.

47. Chương 46

Nhìn dáng vẻ như có điều suy nghĩ của đối phương, không có phản ứng gì với lời mình nói, Chanh Âm cũng không thúc giục, tự mình đi vào phòng bếp, xem một chút coi có cái gì ăn được không, lấy ra chiêu đãi người này tử tế.

Chẳng qua thật không may, bởi vì thường ngày Chanh Âm cũng không chú trọng đến việc ăn uống của mình, bây giờ đi nhìn, trong phòng bếp chỉ còn thừa lại có cháo loãng ngày hôm qua y đã nấu, đồ ăn thì căn bản không có, trong lúc nhất thời Chanh Âm có chút khó xử.

Cái này... cũng chỉ có thể... tạm chấp nhận vậy!

Nghĩ như vậy, Chanh Âm liền cầm lên hai chén không đã được rửa sạch đặt ở một bên, phân cháo loãng vẫn còn hơi nóng thành hai phần, chén nhiều là dành cho Thiếu Du, chén ít là cho bản thân mình.

Nhìn hai chén cháo đơn điệu, Chanh Âm chung quy vẫn cảm thấy có chút không ổn, vì vậy y lại tìm khắp phòng bếp, quả thật tìm thêm được hai cây hành cùng với một miếng gừng nhỏ, cắt nhỏ hành và gừng rắc

vào trong chén của Thiếu Du, tiếp đó nhỏ chút dầu vừng với xì dầu, sau nhìn lại so sánh hai chén cháo, quả nhiên, bổ thêm nguyên liệu so với một chén cháo trắng tốt hơn rất nhiều.

Thoả mãn gặt đầu, lúc này Chanh Âm mới bưng hai chén cháo tương đối nổi bật đi ra ngoài, nhưng khi y quay trở lại phòng, không nghĩ tới Thiếu Du kia cư nhiên vẫn còn đang đi vào cõi thần tiên.

Thấy thế, Chanh Âm cảm thấy buồn cười, y để hai chén cháo loãng xuống, cố ý phát sinh tiếng vang thật lớn để hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Như mong muốn, An Thiếu Du nghe tiếng động chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Chanh Âm, chỉ thấy y nở nụ cười, ngón trỏ đang chỉ hướng hai chén súp trên bàn.

“Đói bụng không? Ăn cơm trước đi!”

“Cơm...?”

Nhìn vào đồ ăn trong chén súp trên bàn, An Thiếu Du lần thứ hai nhú mày, Chanh Âm không chú ý tới biến hóa của hắn, vẫn như trước nhiệt tình mời hắn ngồi xuống, sau đó đem cháo loãng đặc biệt chuẩn bị cho hắn chuyển qua trước mặt hắn.

Tuy rằng trước đó rõ ràng đã nói muốn hảo hảo sai bảo người ta, nhưng Chanh Âm là dạng người miệng cứng lòng mềm đúng chuẩn, cũng không thật sự muốn coi người ta như nô tài mà sai khiến, chỉ là trong miệng nói vậy thôi.

“Mời dùng.”

“...”

An Thiếu Du không có động tác, chỉ là sững sờ nhìn, nhìn nhìn mình, lại nhìn nhìn Chanh Âm, sự chênh lệch rõ ràng này nhìn một cái là thấy ngay, hắn có tri giác hơn nữa cũng nhận ra vấn đề.

Không thể như vậy được, rõ ràng Diệu Linh đã nói hắn cho Chanh Âm đầy đủ ngân lượng, nhưng vì sao hiện tại cuộc sống của y lại như thế này!?

Cũng nhận ra được hắn bất động, Chanh Âm có chút ngượng ngùng ho nhẹ vài tiếng, sau đó che giấu sự bối rối của mình.

“Cái kia... Thiếu Du, thực xin lỗi... Tại hạ, ừm... nang trung tu sắp*, chiêu đãi không chu toàn, mong được lượng thứ.”

**Trong túi không có tiền khiến người ta cảm thấy xấu hổ.*

An Thiều Du vừa nghe đã biết đối phương hiểu lầm, vội mở miệng trả lời: “A, không... Chỉ là kỳ quái... Lão bản nói... hẳn có đưa người tiền.”

“Ừ, đúng là có đưa, nhưng ta dùng hết rồi.” Chanh Âm cũng là thành thật.

“Nhanh như vậy? Là mua thuốc sao? Thân thể của người... không sao chứ?” Nói đến đề tài này, An Thiều Du lập tức vội vã hỏi thăm.

Chanh Âm nghe vậy cảm thấy kỳ quái: chẳng lẽ lão bản không nói rõ tình hình của mình cho người này biết sao? Vậy người này không phải là bị lừa tới đó chứ?

“Cái này...” nên trả lời thế nào? “Ta qua mấy tháng, ờ, không, mấy chục ngày nữa... đại khái là có thể đi rồi.”

Cứ nói như vậy đi! Không thể tính nói dối, chỉ là tương đối khó hiểu mà thôi.

“Đi?” An Thiều Du tận lực trốn tránh cái hàm nghĩa chẳng lành kia, hỏi ngược lại, “Rời khỏi nơi này rồi người lại muốn đi đâu? Du lịch tứ phương sao?”

Chanh Âm không để lộ chân tướng, nghe xong thấp giọng nở nụ cười: “Tự do tứ phương... cũng là một chủ ý không tồi, ta nghĩ ta sẽ đi.”

Nếu như làm cô hồn dã quỷ, y liền đi du lịch tứ phương, đúng rồi, thuận tiện có thể đi nhìn đương gia An gia kia một chút, lại nhìn phu nhân thứ hai của hắn một tẹo, không biết nàng có xinh đẹp như vị thứ nhất hay không... Bọn họ thành thân cũng hơn một năm rồi, như thế tính ra, hẳn là đã có tiểu quý rồi đi? Tiểu quý sẽ giống ai đây? Hắn? Hay là phu nhân hắn?

Hài tử nếu như giống phu nhân hắn vậy còn tốt, nếu là giống cái tên gốc ghê trì độn kia, như vậy vô luận nam nữ...

“Phụt!” Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Chanh Âm bất giác cười ra tiếng.

Đây là “thối xấu” mà Chanh Âm sống một mình hơn một năm qua đã dưỡng thành, lúc không có chuyện gì làm thì trong đầu sẽ liên tục suy nghĩ, có vui có buồn, nhưng luôn luôn bởi vì quá nhập tâm mà đem tâm tình viết hết lên mặt, bất quá khi đó bởi vì xung quanh không có ai, nên cũng không sao cả, chẳng qua bây giờ, y hiển nhiên là không để ý đến việc có thêm một vị nào kia.

“... Có gì đáng cười sao?” Sau khi An Thiều Du nghe thấy tiếng cười, nghiêm túc hỏi.

“Ha ha... Không có gì, nghĩ tới chuyện thú vị thôi.” Chanh Âm lắc đầu, xua đi những suy nghĩ tự ngu tự nhạo* kia, chuyển qua nói với Thiếu Du ngồi trước mặt, “Không nói nữa, nhanh ăn đi, lạnh mất ngon.” Nói xong, y liền làm gương cầm lên chén sứ, đem cháo loãng trong chén tổng hai ba ngụm vào miệng mình.

**Tự làm mình vui.*

An Thiếu Du suy tư xong cũng nâng lên chén cháo, uống hai ngụm, mặc dù cũng mặn mà thơm ngon, nhưng vẫn khiến kẻ khác cảm thấy khó nuốt, loại đồ ăn này nếu là lúc trước, hẳn căn bản không tin Chanh Âm sẽ ăn, nhưng hôm nay...

Ngẩng đầu nhìn về phía Chanh Âm ngồi đối diện, y đang vẻ mặt thỏa mãn uống vào chén cháo không hề bỏ thêm nguyên liệu gì kia — sự thực như vậy bày ra trước mắt, An Thiếu Du cũng không thể tự lừa mình dối người được nữa, kỳ thực mười năm nay, thật sự có rất nhiều chuyện đã thay đổi, cũng không thể trở về được nữa rồi!

48. Chương 47

Ăn xong cháo, An Thiếu Du khẳng khẳng đòi hầu hạ Chanh Âm, bảo y ngồi sang một bên nghỉ ngơi, còn mình thì phụ trách thu dọn chén đĩa.

Rửa chén đĩa của hai người cộng thêm lau bàn, cũng không cần bao nhiêu thời gian, mà khi An Thiếu Du làm xong tất cả, hẳn lại chợt có một loại ảo giác rằng mình đã làm quá chậm, bởi vì Chanh Âm mới tỉnh lại trong đêm cư nhiên có thể ngay vào lúc hẳn bận rộn mà ngã lên giường mơ màng đi vào giấc ngủ, thậm chí ngay cả hài và ngoại y cũng chưa cởi ra.

An Thiếu Du há hốc mồm, vốn là muốn đánh thức y dậy, nhưng nghĩ lại, nhớ tới thân thể hư nhược của y, cho nên sau một phen suy tư vẫn là quyết định để y tiếp tục nghỉ ngơi, mà bản thân hẳn thì tiến lên cởi vớ hài cùng với áo khoác cho y.

“Khụ khụ...”

Nhưng An Thiếu Du còn chưa chạm vào thân thể Chanh Âm, chỉ thấy người trên giường run người ho nhẹ vài tiếng, thân thể gầy yếu thoáng một cái co rúm lại vào giữa giường, trên mặt biểu tình đang nhắm mắt cũng có biến hóa vi diệu.

Song mi (*lông mày*) trang nhả nhẹ nhàng nhú lại, hai mắt vẫn đóng chặt bất ngờ chuyển động, môi mỏng có chút trắng bệch, sắc mặt cũng nhiễm lên một tầng đỏ ửng khác thường...

“Chanh Âm? Chanh Âm?” Cảm thấy có chút không đúng, An Thiếu Du luống cuống giơ tay lên.

“Ừm... Đau...” Trong giấc mộng, Chanh Âm mơ mơ màng màng nỉ non.

Mà An Thiếu Du vừa nghe được, nhất thời bị hù dọa xuất ra một thân mồ hôi lạnh, tay chân lúng túng đến nỗi không biết nên đặt vào đâu.

“Đau? Chỗ nào?” Hắn vươn tay đụng vào mặt Chanh Âm một cái, không chạm được chỗ đau, nhưng lại cảm nhận được nhiệt độ nóng đến phồng tay.

“...!”

Làm sao mà đang yên đang lành lại đột nhiên bị sốt chứ? Chẳng lẽ ngay từ lúc đầu y đã bị nhiễm phong hàn rồi?

Nghĩ đến mới vừa rồi có thể là Chanh Âm cố giả bộ vui cười, trong lòng An Thiếu Du liền đau xót, vội vàng đến gần đắp chăn cho y, dự định lát nữa chỉnh lý xong rồi phải đi tìm đại phu đến xem bệnh.

Nhưng khi hắn vừa kéo qua cái chăn mỏng thì, tình hình Chanh Âm lại có biến hóa, An Thiếu Du chỉ cảm thấy hai tay trầm xuống, nhìn sang đúng là Chanh Âm lấy hai tay mạnh mẽ kéo hắn lại.

“Thiếu Du... Thiếu Du...”

Bên trán Chanh Âm tuôn ra mồ hôi lạnh, hốt hoảng dính chặt lấy cánh tay An Thiếu Du, thần sắc bất an giãy giụa người, giống như là gặp phải ác mộng gì đó.

“Đây, ta ở chỗ này.”

Cũng không rảnh đi suy tính đến tột cùng là y gọi “Thiếu Du” nào, An Thiếu Du chỉ biết hiện tại Chanh Âm yếu ớt trước mắt này cần một “Thiếu Du”.

Vì vậy hắn đưa tay kéo thân thể hơi run rẩy của Chanh Âm qua, ngồi bên cạnh mép giường ôm lấy y nhẹ dõ dảnh, nhưng hắn không có lên tiếng, hắn không dám, chỉ sợ giọng nói dọa người kia sẽ biến khéo thành vụng*.

**Nguyên văn “lộng xảo thành chuyết”.*

Mà rơi vào cái ôm ấm áp, Chanh Âm dường như cũng bởi vì cảm nhận được sự ôn nhu mà từ từ trầm tĩnh lại, dựa vào ngực An Thiếu Du hưởng thụ cảm giác thoải mái dễ chịu đã từ lâu không có được.

“Ừm... Thiếu Du.”

Cảm giác quen thuộc khiến người hoài niệm làm cho người ta trầm luân phóng túng, tịch mịch lâu như vậy, Chanh Âm mệt rồi rồi, mơ mơ màng màng mở mắt ra, y tựa hồ nhìn thấy khuôn mặt An Thiếu Du,

cảm giác được An Thiếu Du đang trông coi mình, an ủi mình.

Thật là một giấc mộng đẹp —— Chanh Âm nhắm mắt lại cười nhẹ.

Y đã từng theo đuổi, đã từng đạt được, đã từng sở hữu... Đáng tiếc, sau cùng chẳng qua cũng chỉ là làm mai cho người khác, hết thấy đều là hư vô.

Mà thôi bỏ đi, y đã không còn hy vọng xa vời chính mình có được, bởi vì không còn thời gian nữa rồi.

“Thiếu Du...”

Trong lúc bất tri bất giác, một giọt lệ trong suốt theo khóe mắt Chanh Âm chảy xuống, nhiệt độ nóng bỏng kia làm phần tình cảm mềm mại nhất trong nội tâm An Thiếu Du như bị phỏng cháy.

“Tha thứ cho ta...”

An Thiếu Du nghe vậy, không thể kiềm chế gắt gao siết chặt người trong lòng, gương mặt sau lớp mặt nạ cũng khó có thể kìm nén được mà rơi lệ.

“Không sao cả... Không có việc gì...” Thanh âm khàn khàn lặp lại mấy câu nói.

Hắn muốn nói cho y biết, hắn đã sớm tha thứ cho hành động vọng động hồi niên thiếu của y, hắn không hận y, một chút cũng không, thực sự.

Hắn chỉ là... chỉ là không cam lòng, mọi thứ đều do An Thừa Anh chi phối, khi còn bé thì chi phối số mệnh của hắn, sau khi lớn lên rõ ràng còn chi phối cả tình cảm của hắn.

Hai người chung sống với nhau nhiều năm như vậy, hắn —— An Thiếu Du đã sớm thích cái tên thiếu niên tùy hứng suốt ngày theo sau lưng, ca ca dài, ca ca ngắn kia rồi, bởi vì thích, cho nên mới minh bạch sự bên lòng cùng vĩnh viễn không buông bỏ của y, nhìn y ăn thô vế mặt khó chịu, khiến An Thiếu Du cảm thấy thỏa mãn.

Thế nhưng lại có quá nhiều nhân tố bên ngoài ngăn trở tình cảm lan rộng và thức tỉnh, trước khi An Thiếu Du phát hiện mình “thích”, đã bị lễ giáo và “sự thù hận” mà phụ thân truyền thụ che kín nội tâm lại rồi.

An Thừa Anh là nam hài tử, An Thừa Anh là thiếu gia Bản gia, là địch nhân của Phân gia —— những thứ này đoạt đi tư cách của Thừa Anh, ngay từ đầu đã bị An Thiếu Du đá ra khỏi phạm vi tình cảm.

Hắn không thích y, y không phải người mà hắn nên thích.

Thế nhưng từ đầu tới cuối, An Thiếu Du lại quên mất —— Nào có người là nên yêu? Nào có người là không nên đâu chứ?

Nếu hiện tại mới nhận ra vậy có phải là muộn rồi hay không?

Nghĩ đến chuyện này, An Thiếu Du bởi vì động tác không cẩn thận mà đụng đến diện cụ trên mặt, xúc cảm cứng ngắc khiến hắn khẽ giật mình, từ từ, thần tình thống khổ dần biến thành cười khổ cùng bất đắc dĩ...

Thực sự muộn rồi, An Thiếu Du mà Chanh Âm yêu đã sớm tan thành mây khói, hôm nay còn tồn tại chỉ là một quái vật mang tư cách đứng ngoài quan sát mà thôi.

Hắn minh bạch, hắn hối hận, tiếc là đã quá muộn.

49. Chương 48

Cứ như vậy ôm lấy Chanh Âm, đợi y chìm vào giấc ngủ, không giây giũa nữa, An Thiếu Du mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi buông y ra, cảm nhận được dư nhiệt đã lui, An Thiếu Du liền sửa sang lại quần áo của mình, đang định đi ra ngoài tìm đại phu, ai ngờ lại bị một tràng tiếng gõ cửa ngăn lại.

Muộn như vậy, là ai chứ?

Mang theo lòng hiếu kỳ, An Thiếu Du đi ra mở cửa, không nghĩ tới nhìn thấy được vẫn là thân ảnh quen thuộc kia.

“Hâm Nhiên?” Y tới làm gì vậy?

Chỉ thấy Hâm Nhiên đứng ở cửa nhẹ nhàng cười một cái, đưa ra bao giấy trong tay, tựa hồ cũng không có ý tứ vào nhà.

“Chanh Âm thân thể không tốt, cho nên ta mang cái này qua đây.”

“Đây là...” Tiếp nhận bao giấy, An Thiếu Du ngửi được mùi thảo dược nhàn nhạt bên trong.

“Thuốc bắc, ta có quen biết ông chủ tiệm thuốc kia, cho nên có thể cảm một chút đến... Người trước đem cho Chanh Âm dùng đi.” Nói xong, Hâm Nhiên cũng không nhịn được mà nhìn vào bên trong nhà, “Y thể nào rồi?”

“Hình như là bị nhiễm phong hàn...” An Thiếu Du trong lòng cảm kích, nhưng vẫn còn có chút không yên lòng, vì vậy hỏi lại, “Nơi này có đại phu hay không? Ta nghĩ sẽ tốt hơn nếu tìm đại phu đến xem.”

Nói đến việc này, Hâm Nhiên thu liễm tiểu ý, có chút không cam lòng mà cúi đầu xuống, giọng nói cũng trở nên hơi chán nản: “Sẽ không có đại phu nào đến Ân Hạng này, ở trong mắt người đời, nơi đây làm sao mà sạch sẽ được chứ...”

Y không tiếp tục nói thêm gì nữa, An Thiệu Du nghe xong đầu tiên là ngẩn người, mãi đến một lát sau mới chậm rãi phản ứng lại.

“Tại, tại sao?”

“Không tại sao.” Hâm Nhiên lắc đầu, “Mọi người đều biết tất cả những người sống ở đây đều xuất thân từ kỹ viện, đương nhiên không muốn cùng chúng ta có quan hệ gì, người sao... chính là đều như vậy.”

Nổi chua xót ản hàm trong lời nói của y An Thiệu Du có thể nhận thấy rõ ràng, trong thoáng chốc, câu nói đã nghe được trước đây lúc này lại lần nữa hiện lên trong lòng —— “... Tiểu quan thì thế nào? Nơi này chính là nơi ‘sạch sẽ’ nhất mà ta từng thấy, phu quân nhà ta cũng là người ‘sạch sẽ’ nhất mà ta đã từng gặp, ta chính là thích hắn, người... có dị nghị gì không?”

Đúng vậy, so với những tên tiểu nhân bụng đầy quỷ kế, bọn họ thật sự là sạch sẽ hơn nhiều lắm...

Dưới mắt nạ lộ ra nụ cười tự giễu, An Thiệu Du ngẩng đầu nói với Hâm Nhiên: “Không quan hệ, không có đại phu, ta cũng có thể giảm nhiệt cho y, người yên tâm.”

Lời nói của hắn khiến Hâm Nhiên mơ hồ cảm thấy kỳ quái —— người này rõ ràng chỉ mới tới chưa được nửa ngày, vì sao đối với Chanh Âm lại có loại cảm giác thân thiết không thể nói rõ? Giống như hai người đã sớm quen biết rồi vậy?

Trong lòng suy nghĩ như thế, nhưng Hâm Nhiên không thật sự hỏi ra miệng, y tất nhiên biết rõ trong lòng mỗi người đều có nỗi niềm khó nói, nếu hắn không muốn nói, vậy cũng không cần hỏi nhiều, quan trọng nhất là hắn thực sự quan tâm đến Chanh Âm, như vậy là được rồi.

Chanh Âm là một người khổ mệnh, vào những ngày cuối cùng trong cuộc sống có thể được trải qua vui vẻ, như vậy cũng đủ rồi.

Hâm Nhiên rời đi rồi, An Thiệu Du lập tức bắt đầu sắc thuốc, đồng thời đun nước nóng, vắt khăn, lau mồ hôi cho Chanh Âm, nhưng trong lúc tìm kiếm bình thuốc, hắn đã phát hiện ra không ít đồ vật kỳ lạ —— chẳng hạn như vàng mã, nhang đèn, còn có một tấm vải gổ.

Nhưng không có thời gian để hắn suy nghĩ nhiều hơn, bệnh tình hiện tại của Chanh Âm mới là điều quan trọng nhất.

Bỏ xuống mấy thứ kia, An Thiệu Du chuyên tâm sắc thuốc, sau đó lại cho Chanh Âm đang mơ màng ngủ uống vào, hết thấy xong xuôi thì đêm cũng đã khuya, An Thiệu Du có chút mệt mỏi, nhưng lại sợ phát sinh

biến cố, nên hắn không dám ngủ say, chỉ đành phải tựa vào bên mép giường lẳng lặng chờ đợi bình minh.

Có lẽ thật sự là được hiệu bắt đầu có tác dụng, nhiệt độ của Chanh Âm chậm rãi hạ xuống, một đêm này không còn biểu hiện ra bất kỳ tình huống gì nữa, ngủ một giấc cho đến hừng đông.

Sáng sớm hôm sau, lúc Chanh Âm tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt đeo mặt nạ kia, ánh mắt lộ ra sau lớp mặt nạ hàm chứa một nỗi sợ hãi cùng với tia máu, thế nhưng sự lo lắng rõ ràng kia lại một chút cũng không vì vậy mà giảm xuống nửa phần.

“...!”

Chanh Âm sợ hãi, không vì cái gì khác, mà chính là vì đôi mắt này, đôi mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Chắc chắn nhầm lẫn rồi, làm sao có thể là hắn được chứ? Bọn họ chỉ là đường nét ánh mắt có chút tương tự mà thôi, hắn hẳn là phải ở trong An phủ cùng với vợ con chung sống hạnh phúc, sẽ không tới đây giả trang người hầu gì đó để hầu hạ y, đúng, đúng... Hắn cũng sẽ không dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, nhầm lẫn rồi, nhầm lẫn rồi.

Nghĩ tới những thứ này, Chanh Âm mới lấy tay nhẹ nhàng vỗ ngực, giống như là muốn trấn an chính mình, trong miệng cũng không ngừng thì thào.

“Không có việc gì... Lầm rồi... Không có việc gì...”

“Người nói cái gì?” An Thiếu Du nghe không hiểu, trực tiếp hỏi ra.

Chanh Âm nhìn hắn một cái, cười lắc đầu, “Không có gì, nhận lầm người thôi... Đúng rồi, hôm nay ta phải ra ngoài, cho nên...”

“Không được, thân thể ngươi vừa mới tốt lên!” An Thiếu Du lập tức ngăn cản y.

“Thân thể?” Chanh Âm sửng sốt, nhưng ngay lập tức đã minh bạch, “A, đêm qua ta lại sốt hả? Không quan hệ, ngươi không cần quá để ý, về sau cứ coi như không có chuyện gì là được rồi.”

“Sao có thể như vậy!?”

Thấy y nói với vẻ mặt thoải mái, An Thiếu Du cảm thấy bất mãn, thân thể là của chính y, tại sao có thể dùng để hành hạ như thế chứ!?

Chanh Âm cũng kì quái, bị bệnh cũng không phải là hắn, hắn tức cái gì a?

Âm thầm trách cứ trong chốc lát, Chanh Âm vẫn không nghe khuyên bảo, khẳng khái muốn đi ra ngoài, đồng thời không chịu tiết lộ địa phương mình muốn đi, điều này làm cho An Thiếu Du thập phần nổi giận, đang muốn ngăn lại tranh luận với y, ai biết Chanh Âm vừa quay đầu lại, đã trực tiếp hỏi — Ngươi là gì của ta chứ? Dựa vào cái gì quản ta?

“...!” Điều này làm cho An Thiếu Du giật mình.

Hắn không có tư cách quản Chanh Âm? Không sai, hiện tại hắn chỉ là một nam phó (*người hầu nam*) bình thường mà thôi...

Ngay lúc hắn còn chưa lấy lại tinh thần, Chanh Âm đã nhân cơ hội chạy ra ngoài, mà An Thiếu Du lại vô lực ngăn cản.

50. Chương 49

Chanh Âm đi nơi nào làm cái gì, An Thiếu Du không biết, điều hắn có thể làm chỉ là ở trong nhà thay Chanh Âm chuẩn bị tốt nước nóng cùng với đồ ăn, đợi y quay trở lại là có thể trực tiếp nghỉ ngơi, nhưng từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, Chanh Âm lại cả ngày cũng không thấy bóng dáng, khi đêm đến, An Thiếu Du lo lắng không thôi, đang muốn ra ngoài đi tìm, lúc này, Chanh Âm đột nhiên trở về.

“Ai dô... Cuối cùng cũng làm xong rồi!”

Chanh Âm vào cửa hai má ửng đỏ, trên trán lấm tấm mồ hôi, hai tay cùng với trên quần áo đều dính một chút bụi đất, tuy rằng chặt vật thể nhưng biểu tình xem ra lại thoải mái hơn bao giờ hết.

Là xảy ra chuyện gì tốt sao? An Thiếu Du không nhận được nghĩ.

“A, đói chết mất, đói chết mất, Thiếu Du, có cái gì ăn không?” Chanh Âm dạo bước vào nhà, ngửi được mùi thơm của thức ăn lúc này mới hỏi.

An Thiếu Du đứng đó vừa gạt đầu vừa trả lời, một bộ dáng dấp tiểu phó: “Cơm nước đều chuẩn bị xong rồi, bắt quá ta nghỉ... Ngươi có lẽ nên đi tắm rửa trước thì tốt hơn.”

Thấy hắn muốn nói lại thôi, Chanh Âm cúi đầu lúc này mới phát giác bộ dáng chặt vật của mình, liền vội vàng cười đùa nói: “Ha ha... Ta làm xong việc quá mức vui vẻ, cũng không để ý đến... Vậy ta đi tắm rửa trước.”

“Ừ.”

“Đúng rồi, Thiếu Du.”

“Chuyện gì?”

“Có thể giúp ta gội đầu được không?” Chanh Âm nói xong, cũng không chú ý tới đối phương bởi vì lời nói này mà khê giật mình, y tiếp tục nói, “Ta không rành việc xử lý đầu tóc cho lắm, nên là... Hì hì, chỉ có thể làm phiền người thôi.”

An Thiếu Du trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn là trả lời: “Được, ta giúp người.”

...

Nước nóng, thùng tắm, xà bông, tất cả chuẩn bị ổn thỏa, Chanh Âm thoải mái cởi ra quần áo, không mấy may để ý đến sự tồn tại của An Thiếu Du, ngồi vào trong thùng tắm, làn da hơi lạnh tiếp xúc với thanh thủy ấm áp, mệt nhọc nguyên một ngày, cuối cùng cũng được thanh tĩnh lại.

“A...” Chanh Âm tựa vào trên thùng tắm, hai mắt khê nhắm, thỏa mãn phát ra một tiếng cảm thán, “Thật là thoải mái.”

An Thiếu Du bất động thanh sắc đi tới phía sau y, nhẹ nhàng buộc lên mái tóc dài, sau đó lấy tay vốc một ít nước sạch tưới lên tóc đen của y, đợi tóc hoàn toàn bị nước thấm ướt, hấn lại cầm xà bông ở bên cạnh bôi lên trên đó.

Cảm nhận được động tác thuần thực của hấn, Chanh Âm nhắm mắt lại hưởng thụ, “Thiếu Du, trước đây người thường gội đầu cho người khác sao?”

Thiếu Du hơi dừng một chút, sau đó lại nói: “Đúng vậy.”

“Ồ? Là người nào có phúc lớn như vậy? Thê tử người? Hay là hài tử người?” Chanh Âm cũng chỉ là vô tình tùy tiện hỏi một chút.

“Chính xác là ái nhân của ta...” An Thiếu Du thấp giọng trả lời.

“Ái nhân?” Chanh Âm nghe xong không được tự nhiên, vì vậy hỏi, “Không phải thê tử sao?”

“Không... Ta xưa kia còn trẻ không biết gì, hôm nay hối hận đã muộn.” An Thiếu Du tự giấu cười một cái, thanh âm càng mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Chanh Âm nghe thấy, khê nâng khóe miệng lên cười nói: “Không muộn không muộn, miễn là còn sống, hết thấy đều không muộn. Đợi ta đi rồi, người liền cầm lấy ngân lượng còn dư lại của ta đi tìm người mà người thương đi, coi như là ta đối với người có một chút báo đáp.”

Không suy nghĩ ý tứ trong lời nói của y, An Thiếu Du vẫn như cũ làm theo ý mình đáp: “Ngân lượng người tự mang theo đi, ta không cần.”

“A... Ta mang theo cũng vô dụng!” Chanh Âm cười khỏ một tiếng, hơi mở mắt ra nhìn nam nhân đang gọi đầu cho mình.

Rất giống, vóc người cũng vậy, ánh mắt cũng vậy, ngay cả đường nét cũng cùng một dạng, nếu là nhìn bóng lưng, thật sự có khả năng sẽ nhận lầm người đó!

“Thật giống.”

“Giống cái gì?”

“An Thiếu Du.”

“... Chính là cái người mà người thích?”

“Đúng vậy, A! Có rồi! Thiếu Du, giúp ta một việc có được hay không?”

“Mời nói.”

“Cùng ta chơi một trò chơi, chỉ cần chơi một lần, một lần là được rồi!” Chanh Âm vội vàng khẩn cầu.

Đối mặt với yêu cầu của y, An Thiếu Du vốn không có ý định cự tuyệt, huống chi là trò chơi chứ!

Vì vậy nhận được cái gật đầu của hắn, Chanh Âm liền lộ ra một mặt cười giảo hoạt, “Hắc hắc, kỳ thực cũng rất đơn giản, đợi tí nữa ta sẽ cùng người nói thật nhiều, người cái gì cũng không cần nói, chỉ cần khẳng định trả lời ta là được rồi, nói ‘Ừ’ cũng có thể, nhưng chính là không được cắt ngang ta có được hay không?”

“Bất luận lời nói gì sao?”

“Đúng, bất luận cái gì!” Chanh Âm suy nghĩ một chút, sau đó lại bổ sung, “Với lại những lời hôm nay người nghe được cũng quên luôn đi, không cần nhớ ở trong lòng.”

“... Được.” Không biết y muốn làm gì, nhưng An Thiếu Du vẫn là nghĩa vô phần cố* mà đáp ứng.

**Nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa không được chùn bước.*

Có được sự cam đoan này, Chanh Âm vui vẻ nở nụ cười, phảng phất giống như vừa được nhận vạ phần ân đức vậy.

Sau khi tươi cười, y lại lẳng lặng ngồi trong nước, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, qua nửa khắc mới mở miệng lần nữa, mà trong lúc đó động tác của An Thiếu Du cũng không mấy may dừng lại chút nào.

“Thiếu Du... là người sao?”

An Thiếu Du hơi sững sờ, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Chanh Âm, hần bỗng nhiên ý thức được —— thì ra là trò chơi kia đã bắt đầu rồi.

“Ừ.” Hần lên tiếng trả lời.

Chanh Âm muốn làm gì vậy? Y có phải là có chuyện muốn nói với An Thiếu Du hay không? —— An Thiếu Du suy đoán như vậy.

“Quả nhiên là người, ta biết ngay mà... Thiếu Du, người biết ta thích người phải không?”

“... Ta biết.”

“Người từ nhỏ đã nghe ta nói thích, người... kỳ thực cũng đã sớm động tâm với ta rồi đúng không?”

“...!”

Y biết? Chẳng lẽ y thực sự...

“Ừ.”

“Ha ha.” Chanh Âm nhận được câu trả lời cười đến mức giống như một con mèo vừa mới ăn trộm được miếng thịt, “Người thích ta, nhưng liều mạng cự tuyệt ta, kỳ thực là sợ vì ta mà hồn khiên mộng nhiều* có đúng hay không?”

**Hồn về nhiều giấc mộng: ý chỉ việc làm cho người ta ngày đêm không yên.*

“Không sai.”

“Ta biết ngay mà!” Chanh Âm bĩu môi, nhưng mắt thủy chung vẫn không mở ra, “Thiếu Du, người cười vợ kỳ thực căn bản không thương các nàng, bởi vì các nàng không có mị lực giống như ta, có đúng hay không?”

“Đúng vậy.”

Nghे được đáp án, Chanh Âm tiểu ý càng sâu, cuộc sống của y không còn nhiều nữa, tạo một chút mộng đẹp như vậy cũng không phải là không thể, mộng cảnh tốt đẹp dường nào a, ở trong giấc mộng này, y mới là người làm chủ hết thảy mọi thứ, nếu như có thể, y thật sự không muốn quay trở về hiện thực.

51. Chương 50

“Ha... Thiếu Du người... kỳ thực vẫn luôn rất thích ta có đúng không?”

“... Thích.”

Thích thật sự, không phải trò chơi, không phải phụ họa, đây là lời thật lòng.

“Ta biết ngay mà.” Chanh Âm cười vui vẻ.

Đây chính là câu nói mà y vẫn luôn muốn nghe được, câu nói đã theo đuổi cả một đời a!

Không nghĩ tới ngày hôm nay phải dùng phương thức này để chiếm được thỏa mãn, thực sự là nực cười!

“Vậy Thiếu Du... Nếu đã như vậy, người bỏ thể tử của người, thú ta làm nam thể có được hay không?”

“...!” An Thiếu Du nghe vậy ngây ngẩn cả người, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Cảm nhận được sự chần chờ của hắn, nụ cười của Chanh Âm bỗng chốc phai nhạt đi vài phần, bởi vì sự ngập ngừng này làm cho y hiểu được, đây chỉ là một trò chơi vô nghĩa mà thôi.

Có điều Chanh Âm không hề từ bỏ, ngừng một hồi xong lại tiếp tục cười nói: “Thiếu Du, Thiếu Du, mau trả lời ta nha! Lấy ta có được hay không?”

An Thiếu Du ý thức được sự thất thố của mình, lập tức hoàn hồn nói: “A?Ồ... Được.”

“Thực sự a, thật tốt quá.” Đạt được câu trả lời vừa ý, Chanh Âm nở nụ cười, cười đến mức vui sướng, cũng cười đến mức đau khổ, bất tri bất giác, khóe mắt cuối cùng cũng tràn ra nước mắt.

“Chanh, Chanh Âm?”

Phát giác được nước mắt của y, An Thiếu Du giật mình, vội vàng muốn thay y lau đi, lại bị Chanh Âm ngăn lại.

“Hắc... Không có gì.” Chanh Âm chặn tay hắn, tự mình cuống quýt lau đi, tiếp đó hít hít vài cái nói, “Chỉ là cao hứng quá thôi, không có việc gì...”

“Cao hứng...” An Thiếu Du thâm thì, “Người vui vẻ sao?”

“Vui vẻ a.” Chanh Âm mắt đỏ nhưng lại lộ ra mỉm cười, “Ta đợi những lời này cũng đã đợi hơn mười năm rồi... Đương nhiên vui vẻ.” Trong lúc nói chuyện, nước mắt của y càng lau lại càng nhiều, đến cuối cùng giống như nước chảy không thể khống chế.

An Thiếu Du thấy thế luống cuống, nếu là mười năm trước, hắn đối với lệ rơi này có thể làm như không thấy, nhưng sau mười năm, sau khi chân tướng đã rõ ràng, hắn thật sự đau lòng đến nỗi không nói lên lời, hơn nữa nguyên nhân đối phương rơi lệ rõ ràng còn là vì mình.

Từ lúc gặp lại Chanh Âm, đã không còn thấy y khóc lóc, mà An Thiếu Du cũng không nghĩ đến ngày hôm nay chỉ bởi vì An Thiếu Du đáp ứng thú y, mà khóc thành bộ dạng như vậy, có thể thấy được điều tâm nguyện này đã bị đè nén bao lâu ở trong lòng y.

“Đừng khóc nữa.” An Thiếu Du đưa khăn vải bên cạnh qua.

Chanh Âm nhận lấy, lau lau mặt, khóc lóc làm cho hai mắt y thoát nhìn có chút sưng đỏ, thế nhưng mặt tươi cười kia vẫn như trước không thay đổi.

“Thiếu Du...”

“Ừm?”

“... Người sẽ cùng ta vĩnh viễn ở chung với nhau chứ?”

“Ừ, ta sẽ.”

“Thật tốt.”

Chanh Âm nở nụ cười thỏa mãn mà An Thiếu Du chưa từng thấy qua trước đây, trong lúc nhất thời, An Thiếu Du cũng vì điều này mà si dại không thôi, chìm đắm trong cảm giác say mê.

Nhưng nụ cười này không có kéo dài quá lâu, từ từ, nụ cười trên mặt Chanh Âm phai đi, khi y chậm rãi mở mắt, nụ cười đó đã không còn tồn tại nữa.

“Trò chơi kết thúc rồi.” Chanh Âm khẽ thở dài một cái, “Thiếu Du, cảm ơn sự phối hợp của người.”

“Không cần.” An Thiếu Du trong lòng dừng một lát, không tự chủ được hỏi, “Chanh Âm, những lời ban nãy đều là thật sao?”

“Ban nãy?”

“Mong muốn... mà người đối với An Thiếu Du...”

“Ồ, cái đó hả... Là thật!”

“VẬY chờ hơn mười năm...”

“Cũng là thật.”

Gội xong đầu tóc, cũng tắm tấp xong xuôi, Chanh Âm lau khô thân thể khoác lên áo lót, vừa mặc vừa nói với An Thiếu Du: “Ta rất ngu đúng không? Một mực ngóng trông một người nam nhân lấy ta...”

“A? Không, một chút cũng...” An Thiếu Du lập tức phản bác.

Nhưng Chanh Âm đánh gãy lời hắn, chính mình nói tiếp: “Không cần an ủi đâu, ta biết mình rất ngu xuẩn, nhưng chính là không sửa được.”

Thực sự rất ngu xuẩn, nếu là An Thừa Anh mười năm trước, vậy còn có tư cách làm nam thê của An Thiếu Du, nhưng mười năm sau thân thể đã rách nát như vậy, y vẫn vọng tưởng như cũ. Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng đôi khi trong lòng chung quy cũng âm thầm nghĩ —— nếu có thể cùng hắn thành thân, vậy thì tốt rồi.

Mà khi y biết mệnh mình chẳng còn bao lâu nữa, điều đầu tiên nghĩ tới cư nhiên vẫn là tình yêu duy nhất đời này của mình, nhưng y tự biết rõ, y không yêu cầu xa vời được chết ở trước mắt hắn, chỉ là hy vọng ngẫu nhiên tỉnh mộng giữa đêm, hắn vẫn có thể nhớ rõ được mình, nhớ rõ đã từng có một người tên là Chanh Âm.

52. Chương 51

Cuộc sống bình đạm an tĩnh lại duy trì qua mấy ngày, trong lúc đó Hâm Nhiên cũng đôi khi đến nhà thăm hỏi, Chanh Âm thỉnh thoảng tán gẫu một chút với y, lâu lâu lại cùng nhau tản bộ trong Ấn Hạng, khoảng thời gian này, An Thiếu Du một mực giữ vững bốn phận người hầu, đi theo phía sau, tuy rằng Chanh Âm năm lần bảy lượt nhấn mạnh không thích hắn làm người hầu, thế nhưng hắn vẫn cứ làm theo ý mình, giống như là muốn dùng phương thức này để tiến hành bồi thường.

Chanh Âm không làm gì được hắn, chỉ có thể tùy hắn đi theo, dù sao cũng không còn nhiều thời gian lắm, muốn đi theo thì cứ đi theo đi!

Mấy ngày này, An Thiếu Du chung quy cảm thấy được Chanh Âm có gì đó quái lạ, vô luận y buồn chán cỡ nào, hướng về thế giới bên ngoài nhiều như thế nào, y vẫn khăng khăng ở lại Ẩn Hạng không muốn đi ra ngoài, thậm chí những lúc nhàn rỗi cũng thà rằng ở trong nhà xếp vàng mã, điều này cùng với cá tính ham chơi hoạt bát trước đây của y không khớp nhau chút nào, còn có thân thể của y, tựa hồ càng ngày càng suy yếu, An Thiếu Du lo lắng cho y, không chỉ một lần muốn dẫn y ra ngoài xem đại phu, nhưng Chanh Âm không đồng ý, y nói không có chuyện gì đâu, sau này sẽ tốt thôi.

An Thiếu Du cố ý không để bản thân nghĩ theo chiều hướng xấu, dùng hết toàn lực mà chiều cố Chanh Âm, nhưng lại qua mấy ngày nữa cũng vẫn như cũ không thấy khởi sắc, trái lại so với trước kia càng nguy kịch hơn.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa, An Thiếu Du theo bản năng tự nói với mình như thế, vì vậy hắn bắt đầu lên lút lên kế hoạch, trước viết một lá thư gửi đến chỗ Bạch đại phu, hắn nghĩ thầm Bạch đại phu quen biết Diệu Linh, như vậy tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện phân biệt đối xử gì, hơn nữa hắn y thuật cao minh, còn nhận thức được Chanh Âm, thật sự là không còn ai thích hợp hơn.

Mà vừa vặn ngày hôm đó, một màn hắn sai người đưa tin bị Chanh Âm ở đầu hẻm trùng hợp nhìn thấy được, trong thoáng chốc, Chanh Âm cũng chợt ý thức được một ít chuyện trước đây chưa từng nghĩ đến...

Đêm hôm ấy, An Thiếu Du theo lệ cũ chuẩn bị cơm nước, Chanh Âm cùng hắn ngồi ở trước bàn, nhưng cùng với những ngày qua có chút bất đồng chính là, Chanh Âm thường ngày dùng bữa không thích nói chuyện cư nhiên vừa ăn vừa bắt đầu hỏi thăm An Thiếu Du.

“Thiếu Du, ngươi có người thân hay không?”

An Thiếu Du dừng đưa một chút, sau đó mới gạt đầu một cái xem như là khẳng định.

“Ồ, vậy hiện tại họ có mạnh khỏe không?”

“... Tốt.”

“Người rất nhớ thương bọn họ đúng không?”

Nhớ thương? An Thiếu Du thật muốn cười, có thể khiến cho hắn lo nghĩ, kiếp này ngoại trừ Chanh Âm ra đã không còn người nào khác.

“Không nên nói chuyện này...” Hắn theo bản năng muốn chuyển đề tài nói chuyện.

Nhưng sự lảng tránh của hắn lại khiến Chanh Âm hiểu lầm hắn tưởng niệm người nhà nhưng lại xấu hổ không dám mở miệng, kết quả là, y càng thêm kiên định tín niệm trong lòng.

“Không không không, Thiếu Du, chúng ta phải nói chuyện này.” Chanh Âm lại kéo trở về, “Kỳ thực người rất nhớ người nhà đúng không?”

An Thiếu Du không lên tiếng, chỉ tiếp tục dùng bữa, mà Chanh Âm lại cho rằng đây là hắn thầm chấp nhận.

“Được được, ta biết rồi.” Y gật gật đầu, buông chén đũa xuống lại nói, “Đã như vậy, người liền trở về nhìn một chút xem thế nào?”

Y lời vừa nói ra, An Thiếu Du có chút sững sờ, tức khắc hỏi ngược lại: “Người không cần ta nữa sao?”

Trong lời nói của hắn có chút gấp gáp, có chút sợ hãi, Chanh Âm chẳng biết tại sao, nhưng lại hiểu được ý tứ của hắn, vì vậy lập tức phủ nhận: “Không, ta chỉ cảm thấy người rời nhà chiếu cố ta lâu như vậy... nên quay về xem thử một chút.”

Chanh Âm thấy hắn phách người truyền tin, suy nghĩ đầu tiên chính là thư nhà, sau đó y lại nghĩ đến Thiếu Du này cũng không phải là một người vô thân vô cớ giống như y, hiện tại đã sắp đến tân niên, nghĩ đến người ta cũng có gia đình nhưng bởi vì quan hệ với y mà không thể đoàn tụ, trong lòng Chanh Âm không dễ chịu, cho nên sau một phen suy tư, y vẫn là quyết định thả người ta về nhà ăn Tết.

“Cho nên người trở về ăn Tết đi!” Đây chính là kết luận.

“Ta... sẽ không trở về đâu.” An Thiếu Du tỏ thái độ.

Không nói đến hắn thật sự là không nhà để về, nếu thật có nơi để về, hắn cũng sẽ không lưu lại một mình Chanh Âm, y quá yếu ớt quá cần người chiếu cố bầu bạn, tuy rằng ngoài miệng một mực cậy mạnh, nhưng An Thiếu Du biết khát vọng trong lòng y.

Nghe được đáp án của hắn, Chanh Âm nhú mày, lại tính toán thời gian một chút, cũng tự mình vì hắn đưa ra giải thích: “Ta hiểu rồi, như vậy đi! Ngày mai người theo ta ra ngoài một chuyến, đến lúc đó rồi lại quyết định người có đi hay không, được chứ?”

“Được.” An Thiếu Du đã nhận định sẽ không đi, cũng không cảm thấy sẽ vì mục đích ngày mai mà thay đổi suy nghĩ.

Vì vậy sang ngày hôm sau, sáng sớm, Chanh Âm đã lôi kéo An Thiếu Du rời khỏi Ẩn Hạng, đây là lần đầu tiên An Thiếu Du thấy y bước ra khỏi Ẩn Hạng, cũng không tránh được có chút tò mò, y đến tột cùng là muốn đi đâu.

Hai người ở trong tiểu trấn đi được một đoạn sau đó quẹo vào một ngõ nhỏ bên phải, nơi đó có một cửa tiệm, sinh ý tựa hồ không được tốt lắm, hơn nữa bầu không khí chung quanh... thực sự quỷ dị.

Vẫn còn chưa minh bạch vì sao Chanh Âm lại dẫn hắn tới nơi này, chỉ thấy Chanh Âm đã đi vào bên trong, đồng thời cùng ông chủ bắt đầu ha hả cười nói, hai người dường như cũng xem là có quen biết.

An Thiếu Du trong chớp mắt đi vào theo, nhưng vừa vào cửa hắn đã ngây người, đây là cửa tiệm gì vào cửa liền biết, nhiều cỗ quan tài bày ở trong tiệm như vậy, dù là kẻ ngu si nhìn cũng sẽ hiểu, đây là một cửa tiệm quan tài.

Chanh Âm tới nơi này làm gì!?

Dưới sự ngạc nhiên, An Thiếu Du nhìn về phía Chanh Âm, lại phát hiện đối phương đang cùng ông chủ bàn bạc, cẩn thận nghe nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, An Thiếu Du sợ ngây người.

“Ôi chào, ông chủ, thật ngại quá, ta đổi ý rồi, không cần cái đất tiền nhất kia nữa, cho ta một tấm chiếu mỏng là được rồi.”

“Cái gì? Người làm cái gì nha? Người chỉ có một lần phải chết, chính người trước đây không phải cũng nói như vậy sao?” Ông chủ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc —— con vịt đã đến miệng cứ nhiên lại có thể bay mất.

“Hắc hắc, này không phải có người so với ta càng cần những ngân lượng kia hơn sao, ngài thương xót đi mà! Van ngài, van ngài!” Chanh Âm khom lưng cúi đầu hạ thấp chính mình.

“Thật là.” Lão bản kia dựng râu tròng mắt, có thể thấy được tức giận không nhẹ, “Người ta nói kỹ nữ vô tình, ta thấy các người ngay cả chữ tín cũng không có! Được rồi, được rồi, những cái chiếu này, người tự mình chọn một tấm đi, năm mươi văn tiền.”

“Cám ơn ông chủ, cám ơn ông chủ a!” Chanh Âm bị mắng vẫn còn cười lấy lòng.

Không đợi An Thiếu Du phản ứng lại, y đã lập tức thanh toán năm mươi văn tiền, đồng thời chọn ra một tấm chiếu mỏng ở bên cạnh đi ra khỏi tiệm.

53. Chương 52

“Chanh Âm, người...” Mua chiếu mỏng làm gì vậy?

An Thiếu Du muốn hỏi như vậy, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị Chanh Âm cắt ngang.

Chỉ thấy y đặt ngón trỏ bên môi, khẽ nói: “Trước đừng hỏi, cứ đi theo ta là được rồi.”

Khuôn mặt tươi cười và giọng điệu của Chanh Âm đều làm cho An Thiếu Du bất an, trong giọng nói lãnh đạm nọ ẩn hàm một chút không nỡ, một chút buông xuôi, còn có nhè nhẹ đau thương, trăm vị pha tạp trong đó, lo lắng cực kỳ.

An Thiếu Du cắn cắn môi dưới, dè xuống nỗi hoài nghi trong lòng mà đi theo, ngày hôm nay hẳn nhất định phải biết rõ ràng Chanh Âm đến tột cùng là muốn làm cái gì.

“Khụ khụ...”

Sau đó hai người đều bảo trì trầm mặc, nhưng trên đường thỉnh thoảng lại chen vào tiếng ho khan cùng với tiếng thở dốc của Chanh Âm, nhiều lần An Thiếu Du muốn tiến lên trước hỏi thăm tình trạng của y, nhưng còn chưa có hành động gì đã bị Chanh Âm phát phát tay cản lại.

Bọn họ một trước một sau bước trên đường, thời điểm lúc đi qua một đại đạo, An Thiếu Du phát hiện một chuyện khiến hắn bất mãn — thỉnh thoảng sẽ có người đi lướt qua Chanh Âm rồi quay đầu lại, sau đó ở sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ, xì xào bàn tán cũng chẳng biết là đang nói cái gì.

Đây chẳng lẽ chính là nguyên nhân mà Chanh Âm không đồng ý để cho hắn đến gần?

Có điều Chanh Âm nhìn qua dường như cũng không để bụng những chuyện này, tiếp tục thản nhiên đi, An Thiếu Du có chút an tâm trở lại, nhưng sau đó hắn lại phát hiện Chanh Âm thay đổi lộ trình, y tránh né đi trên đường lớn, chỉ chọn đường nhỏ hẻm nhỏ thưa thớt ít người lai vãng mà đi, nhưng biểu tình vẫn như cũ không hề biến đổi.

Thì ra không phải không quan tâm, mà là giấu ở trong lòng, không muốn người khác biết được mà thôi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt An Thiếu Du thả lỏng đi không ít, thương tiếc nhìn về phía nhân ảnh đang đi phía trước.

Không phải nên sớm nghĩ tới rồi hay sao? Chanh Âm từ nhỏ đã là một người cố chấp, nhận định cái gì rồi thì đó chính là chuyện cả đời, y nói thích An Thiếu Du, liền thực sự thích như vậy cả đời, dù cho trong đó từng có oán, từng có sầu, nhưng yêu thích thủy chung vẫn bất biến...

Hai người im lặng đi hết một đoạn đường, rời khỏi thành trấn nhai đạo, trước mặt chính là mỹ cảnh khe núi mênh mông bát ngát.

Thành Đồng Lăng khí hậu dễ chịu, phong cảnh xung quanh như tranh vẽ, đây cũng là nguyên nhân mà Ân Hạng xuất hiện ở nơi này, An Thiếu Du đã từng nghe nói nên cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là tò mò vô duyên vô cớ, vì sao Chanh Âm lại dẫn hắn tới đây.

Mà Chanh Âm cũng không nói nhiều, mang theo hấn tiếp tục đi vào trong rừng núi, sau khi lại đi được một đoạn đường, hai người tới được một chỗ bí mật bên cạnh dòng suối nhỏ.

Nước chảy róc rách nhẹ nhàng mà liên tục, bóng cây loang lổ dao động mà không loạn, hiện tại đang là mùa đông mặc dù nhìn không ra biểu hiện tươi tốt, nhưng nếu tinh tế quan sát sẽ không khó để phát hiện ra nơi đây cực kì tuyệt diệu, chẳng những khiến người ta khó tìm thấy, đợi đến mùa xuân rồi chắc chắn sẽ là hoa thơm chim hót, cảnh vật tràn đầy sức sống.

Tỉ mỉ quan sát bốn phía, An Thiếu Du thầm khen trong lòng Chanh Âm có thể tìm ra một chỗ tốt như thế, nhưng đồng thời hấn cũng cảm thấy có chút không đúng, chẳng hạn như cái hố to phá hư mỹ cảm cách đó không xa, còn có bùn đất chất đống bốn phía...

“Đây là...”

An Thiếu Du đang cảm thấy kì quái, đã thấy Chanh Âm ôm cái chiếu mỏng trong ngực đi đến chỗ cái hố to kia, sau đó buông tay ra, chiếu mỏng liền giống như tờ giấy trải đều ra ở trong hố sâu tạo thành một hình ảnh hết sức quý dị.

“Được rồi, hoàn thành!” Chanh Âm chẳng hề để ý mà vỗ vỗ bụi đất trên tay, lúc này mới xoay người qua đối diện với An Thiếu Du, “Thiếu Du, như vậy người đã hiểu chưa?”

Hiểu cái gì? Hấn không rõ.

Tựa hồ là theo bản năng mà kháng cự cái gì đó, An Thiếu Du cực lực ngăn cản mình nghĩ tới phương diện kia, hấn cũng nhìn Chanh Âm, trong mắt lộ vẻ mê man.

“Vẫn không rõ? Khụ khụ...”

Trong câu nói của Chanh Âm kèm theo tiếng ho khan, thân thể của y bản thân y tự biết rõ, có lẽ thật sự là tới giới hạn rồi.

“Hiểu... cái gì?” An Thiếu Du gương mặt cứng ngắc, căn bản không biết nên bày ra biểu tình như thế nào.

“Khụ khụ.” Chanh Âm che miệng, chỉ chỉ cái hăm kia nói, “Trên thiên hạ không có bữa tiệc nào mà không tàn, ta hết thấy đều đã chuẩn bị xong rồi, Thiếu Du người không cần lo lắng cho ta, về nhà ăn Tết đi thôi.”

Hết thấy? Chuẩn bị? Y chuẩn bị cái gì?

Mờ mịt nhìn cái hố kia, đáp án của An Thiếu Du từ từ nổi lên mặt nước... Trong lúc nhất thời, kinh hoàng, sợ hãi, hoảng hốt, các loại tình cảm tiêu cực tức thì lấp đầy nội tâm hấn.

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ đã vô pháp bảo trì tĩnh táo, nhưng Chanh Âm lại không thấy được, tiếp tục thản nhiên nói: “Ta nghĩ ta còn có thể kéo dài đến sang năm... Bất quá tối đa cũng chỉ đến mùa xuân năm tới.”

Lời nói Chanh Âm bình ổn, tựa hồ chuyện đang nói hoàn toàn không liên quan gì đến y, sự bình tĩnh này là y kéo dài hơn một năm trời mới luyện thành được, ở trong đêm tối không người, cũng chỉ có bản thân y hiểu rõ, là nỉ non bao nhiêu lần mới đổi lấy được thái độ không lẩn tránh cái chết của bản thân như ngày hôm nay.

“Cho nên người không cần lo lắng... Nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng không sao cả.” Nói xong, y hướng An Thiếu Du hí mắt cười một cái, “Chẳng qua đến lúc đó phiền người mang thi thể của ta đến chỗ này chôn cất là được rồi.”

“À, đặt tám ván gỗ ở trong nhà lên mộ phần của ta, ta cũng sắp khắc xong rồi, còn có vàng mã này nọ cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, nếu người không muốn phiền toái như vậy, thì đem mấy cái đó giao cho Hâm Nhiên cũng được.”

Nghe lời y nói, An Thiếu Du nhất thời khó có thể tiêu hóa, càng về sau hẳn thậm chí còn cảm thấy bản thân không thể nghe hiểu ý nghĩa trong lời nói của y, giật giật đôi môi, hẳn nhẹ phát ra tiếng nói: “Thi thể... mộ phần...?”

Cảm thấy ngữ khí của hẳn có chút kỳ quái, Chanh Âm nghiêng đầu hỏi, “Ta nói này, phải chết chính là ta cũng không phải người, người cần gì phải có giọng điệu như vậy?”

“Chết...?”

An Thiếu Du chậm rãi ngẩng đầu, nhưng nhìn thấy vẫn là khuôn mặt tươi cười như cũ, không hề có chút vận vẹo nào.

“Đúng vậy.” Chanh Âm nặng nề gật đầu một cái, sau đó chỉ vào mình nói, “Lão bản thật sự không nói với người? Vậy người đúng là bị lừa đến thê thảm rồi, đến bởi một người sắp chết như ta...” Nói xong, Chanh Âm thấp giọng cười khế, vài tiếng ho khan bất chợt xen lẫn trong đó.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của y, An Thiếu Du kéo căng khóe miệng, cuối cùng lại nở nụ cười: “Người đang nói đùa đúng không? Sắp bước sang năm mới rồi... Nói cái gì mà... chết với không chết, không may mắn.”

Này cười so với khóc còn khó coi hơn, Chanh Âm không nhìn thấy, nhưng lại có thể nghe ra được sự run rẩy trong lời nói của hẳn.

Vì vậy y đành chỉ tươi cười, có phần nghiêm túc nhìn An Thiếu Du từng câu từng chữ nói: “Thiếu Du, đây là sự thật, ta sẽ phải chết. Có điều...”

Lời nói đến đây thì dừng lại, Chanh Âm cúi đầu lấy từ trong ngực ra mấy tấm ngân phiếu còn sót lại của mình đưa vào trong tay hắn, “Đây, người rất thiếu tiền đúng không? Những cái này cho người, người mang về nhà ăn Tết đi.”

Cho rằng hắn có thể là bởi vì thiếu tiền mới không muốn trở về, Chanh Âm liền nghĩ ra biện pháp này, quan tài hảo hạng đã quyết định lúc ban đầu nay cũng không cần nữa, dù sao người sống so người chết càng cần những thứ này hơn.

54. Chương 53

Nhìn ngân lượng trước mắt, An Thiệu Du chẳng biết phải làm sao, lại ngẩng đầu nhìn tiểu nhan của Chanh Âm, tựa hồ so với trước kia càng tiêu tụy hơn vài phần, chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy hai tay Chanh Âm, hắn mới giật mình phát giác, đôi bàn tay thiếu gia trơn nhẵn đây hẳn lúc trước đã sớm không còn tồn tại nữa, gầy như que củi không nói, trên ngón tay còn nhiều hơn mấy vết thương thật nhỏ, thô ráp đến đáng giận.

Vì sao lại không chú ý tới sớm một chút chứ?

Dưới sự ân hận, An Thiệu Du không nhịn được cúi đầu xuống, đem hai tay Chanh Âm cùng với những tờ ngân phiếu kia toàn bộ ôm vào trong ngực, thật lâu không nói gì.

“Thiệu Du? Thiệu...”

Chanh Âm không hiểu ra làm sao còn đang muốn hỏi, lại phát hiện trên mu bàn tay của mình trượt xuống một giọt nước, trong suốt ấm áp, rơi vào trên mu bàn tay, cũng chảy vào trong tim của y.

Hắn đang khóc, khóc cái gì chứ? Khóc mệnh của y không còn bao lâu nữa? Hay là đang cảm tạ y lưu lại ngân lượng?

Chanh Âm không rõ.

Mà bởi vì nước mắt cùng với sự trầm mặc của An Thiệu Du, bầu không khí trở nên hết sức áp lực, ngay cả Chanh Âm thật vất vả mới thoát khỏi sự sợ hãi đối với tử vong cũng bắt đầu nổi lên chút sầu não, chẳng qua y không có theo đó mà rơi lệ, chỉ là sau khi hít vào một hơi thật sâu, lại lần nữa giương lên khóe miệng.

“Khóc cái gì nha? Không có gì đáng khóc hết, đây là số mệnh.” Chanh Âm nói xong thật sâu thở dài một cái, “Cho nên Thiệu Du, người vẫn là nên cầm ngân lượng quay trở về đi thôi.”

An Thiệu Du mím môi, thấp giọng hỏi: “Làm sao... có thể như vậy được?” Thanh âm của hắn bởi vì khóc mà càng lộ vẻ khàn khàn khủng bố, thế nhưng Chanh Âm lại có thể cảm nhận được sự lo lắng ân cần bên trong lời nói.

Trời cao đối đãi với y không tệ, trước khi chết cứ nhiên còn có thể gặp được một người tốt như vậy, y mãn nguyện rồi.

Chanh Âm mỉm cười đem ngân phiếu nhét vào trong tay An Thiếu Du, sau đó giã ra khỏi tay hắn, vừa nói vừa đi về hướng nội thành, “Đi thôi, nên trở về rồi, ta dọc đường cùng ngươi nói.”

Có câu này của y, An Thiếu Du không đi theo phía sau nữa, mà là đứng bên cạnh y, cẩn thận lắng nghe ngọn nguồn mọi chuyện.

Chanh Âm cũng nói lời giữ lời, trên đường đi liền đơn giản nói một chút về tình trạng của mình: “Kỳ thực cũng không có chuyện gì lớn, thân thể của những người làm nghề này như bọn ta sớm đã không tốt, hàng đêm thị nhân, bên trong đã sớm bị phá hủy, nếu không hảo hảo điều trị, teo sớm là chuyện cực kỳ bình thường.”

“Mà ta thì, bởi vì cùng với chủ nhân trước kia xảy ra một vài, ừm... việc nhỏ, tiếp đó trời xui đất khiến làm sao mà bệnh tình lại tăng thêm, về sau nữa thì thành ra như bây giờ.”

Chủ nhân trước kia... là hắn, là An Thiếu Du!

Vừa nghe y nói như vậy, An Thiếu Du âm thầm nắm thật chặt hai tay, chỉ thiếu chút nữa đem tay bấm đến bật máu.

“Vậy ngươi vì sao... vì sao không nói với chủ nhân của ngươi?” Dè nén tâm tình, An Thiếu Du tận lực bình ổn hỏi, “Nếu là do hắn làm hại ngươi, ngươi nên đòi hắn hoàn lại mới đúng.”

“Ai... Trên đời này, nên là của ngươi thì sẽ là của ngươi, không là của ngươi thì dù cho có cưỡng ép cũng cầu không được, chủ nhân kia của ta là loại thứ hai, coi như là có nói với hắn đi, nói không chừng hắn còn tưởng ta bịa chuyện lừa gạt hắn nữa đó chứ.”

Không phải Chanh Âm đa tâm, mà là trải qua một thời gian sống chung, y hiểu được ở trong lòng An Thiếu Du, thành tín (*lòng tin tưởng*) của hắn tựa hồ vào mười năm trước đã sớm dùng hết sạch rồi.

“Huống chi khi đó người ta còn đang muốn kết hôn, ta tội gì phải khiến hắn hi sự biến thành tang sự chứ?”

Thờ ơ nhún vai một cái, đối với chuyện này, Chanh Âm sớm đã thông suốt rồi.

“Vậy nếu như... nếu như hắn thực sự thích ngươi...”

“Cái gì?” Chanh Âm nghe vậy, hai tay kề sát vào khuôn mặt, lộ ra vẻ kinh ngạc khoa trương, “Thiếu Du, đừng nói mấy lời vô căn cứ như vậy nữa, dù cho mặt trời có mọc ở đằng Tây, hắn cũng không thể nào thích ta đâu.”

“Nhưng, nhưng mà...”

“Ha ha, Thiếu Du, ngươi không nên miễn cưỡng nữa, sự thật không thể thay đổi được đâu.” Nói xong, Chanh Âm nhẹ nhàng thở dài, tiếp đó lộ ra vẻ mặt thương tiếc hấp dẫn tầm mắt An Thiếu Du, khiến hấn không thể thoát ra được.

“Bất quá, nếu có thể... Ta thật đúng là muốn để hấn nhìn thấy bộ dạng của ta bây giờ.”

“... Ngươi muốn hấn?”

“Hắc hắc.” Chanh Âm le lưỡi, lộ ra một nụ cười ranh mãnh, “Muốn, muốn nhìn thấy dáng vẻ hối hận của hấn.”

“Hối hận?”

“Đúng, chủ nhân kia của ta là một hiếu tử vô cùng đơn thuần, dù cho hấn không thích ta, nhưng thấy ta như vậy vẫn sẽ nảy sinh đồng tình, sau đó hối hận lúc trước đã đối với ta như vậy.”

An Thiếu Du không thể phủ nhận, Chanh Âm hiểu rõ hấn hơn bất luận kẻ nào, thậm chí có thể ngay cả phụ thân hấn cũng không biết được những suy nghĩ thật sự trong nội tâm của con trai mình, nhưng Chanh Âm luôn luôn có thể nắm giữ được một cách thấu triệt rõ ràng.

“Nhưng mà, vẫn là quên đi.” Chanh Âm tiếp tục lời nói, ngữ khí ẩn hàm một chút bất đắc dĩ, “Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện*... An Thiếu Du a An Thiếu Du, đời này, ta tạm tha ngươi một lần!” Nói xong, y hướng phía bầu trời cười một tiếng, tựa hồ với một tiếng cười này, đem hết thảy ân oán tình cừ đều hóa thành cát bụi.

**Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện: lời người sắp chết là lời nói thành thật.*

“Chanh...”

“Kỳ thực sinh tử do mệnh, tất cả đều không thể tránh khỏi.” Chanh Âm cắt ngang An Thiếu Du, tự mình nói chuyện, y cũng không phải là muốn nói cho hấn nghe, chỉ là bỗng dưng cảm khái, kìm lòng không đậu mà thôi.

“Dữ tử giai lão, sinh tử tương hứa* trên thế gian không có duyên với ta. Ta nha chỉ là một tên hề nho nhỏ mà thôi, ai... trọn đời túng thiếu chẳng qua chợt bừng tỉnh như giấc mộng, tái hồi đầu đã là thiên thượng nhân gian.”

**Dữ tử giai lão, sinh tử tương hứa: cùng nhau bạc đầu, sống chết có nhau.*

55. Chương 54

Nếu như nói trước đây đối với bệnh tình của Chanh Âm vẫn còn mông lung mơ hồ, thì tình hình Chanh Âm dọc đường quay trở về không thể nghi ngờ đã khiến An Thiếu Du hoàn toàn thanh tỉnh.

Đi tới đi lui chỉ có vài dặm, Chanh Âm lại đi cũng không xong, được nửa đường đã mệt mỗi thở hồng hộc, An Thiếu Du nói muốn công y trở về, lại bị y khéo léo cự tuyệt, nhưng vừa đi được một lát, thân thể Chanh Âm đã chịu không thấu cứ như vậy ngã xuống, nếu không phải An Thiếu Du nhanh tay lẹ mắt cấp tốc tiếp được, y lúc này nhất định là đã bệnh còn thêm thương.

Sau đó An Thiếu Du cũng không quan tâm đến sự ngăn cản của Chanh Âm nữa, công y sau lưng khẳng khẳng muốn mang y đi xem đại phu, tuy rằng Chanh Âm không muốn, nhưng cũng vô lực chống cự, tùy ý hần công đi vào trong thành.

Không biết có phải do bị hoa mắt hay không, Chanh Âm đối mặt với người đang công mình, y chợt phát hiện hần ngay cả bóng lưng đều cùng An Thiếu Du cơ hồ giống nhau như đúc, thật sự khiến người hoài niệm.

Nở một nụ cười thỏa mãn, Chanh Âm nghiêng mặt tựa vào trên lưng hần, nhắm mắt lại nặng nề thiếp đi.

Cảm giác được Chanh Âm trên lưng đã ngủ, An Thiếu Du tăng nhanh cước bộ, một lòng nhớ kỹ phải mau mau tìm đại phu, tuy rằng Chanh Âm nói là đã hết thuốc chữa, nhưng hần sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, Chanh Âm vẫn còn hô hấp, vẫn còn nhịp tim, còn có thể hoạt động, y vẫn chưa chết, chưa chết thì còn hy vọng!

Hai người trên đường trở về có đi qua Ân Hạng, An Thiếu Du vốn không có ý định quay lại mà muốn chạy thẳng đến y quán, nhưng một bóng người quen thuộc ven đường đã khiến hần dừng bước.

“Bạch đại phu!”

Vì sao hần lại ở chỗ này?

Lá thư kia mới vừa gửi đi không lâu, An Thiếu Du đoán chừng Bạch đại phu không kịp tới cứu Chanh Âm, nên lúc này mới dự tính đi y quán khác, nhưng này...

Bạch đại phu nhìn thấy An Thiếu Du vẫn là một bộ dáng diện vô biểu tình, gạt đầu một cái xem như chào hỏi, tiếp đó liền đem tất cả lực chú ý đặt vào trên người Chanh Âm.

Quan sát sắc mặt của y, thử thử hô hấp, Bạch đại phu nhíu mày, “Mang y về nhà đi, hôm nay để y nghỉ ngơi một chút sẽ tốt hơn.”

Nếu Bạch đại phu đã nói như vậy, An Thiếu Du đương nhiên không dám trễ nãi, lập tức chuyển hướng về phía gian nhà, mở cửa phòng liền phóng tới bên giường, Bạch đại phu đi theo phía sau bọn họ, không nói một câu tiến vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Bạch đại phu sau khi vào nhà, nhìn quanh bốn phía một cái liền hiểu tình cảnh hiện tại của Chanh Âm, hần tự mình rót chén nước đưa cho An Thiếu Du đang bận rộn bên giường, sau đó nhàn nhạt liếc qua Chanh Âm một cái mới lên tiếng.

“Không cần gấp gáp, để y ngủ như vậy là được rồi.”

An Thiếu Du nghe vậy lập tức xoay người, nhìn Bạch đại phu cầu khẩn nói: “Bạch đại phu, ngài y thuật cao minh, xin ngài mau cứu Chanh Âm.”

Không nghĩ tới Bạch đại phu chẳng những bất động, trái lại còn ngồi vào cái ghế bên cạnh mà thản nhiên trả lời: “Y sống không lâu, ta trước đó đã xem qua, lần này cũng trùng hợp đang đi du lịch, tính toán thời gian không sai lắm liền đến xem y một chút.”

“Ngài chẩn đoán qua? Lúc nào?” An Thiếu Du khàn giọng.

Nói như vậy, Chanh Âm nói mình sống không lâu, đó cũng là...

“Cứu đã hơn một năm trước, khi đó y vẫn còn đang bên cạnh người.”

“Khi đó y cả ngày đều ở cùng ta, sao...”

Lời nói được phân nửa, An Thiếu Du im bật, phảng phất tựa như nhớ tới cái gì, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bạch đại phu.

“Người cũng nhớ lại rồi? Chính là mấy ngày mà y mất tích, y ở cùng với ta, ta đã xem bệnh cho y.”

Nói tới ngày hôm ấy, Bạch đại phu cũng là ký ức hazy còn mới mẻ, hần chẳng qua tình cờ đi lòng vòng trong thành mua dược liệu, nhưng nửa đường lại bắt đầu mưa như trút nước, hần đang muốn tìm chỗ tránh mưa, không nghĩ tới lại trông thấy Chanh Âm đã hôn mê dưới cây dương thụ ven đường, bởi vì trước đây đã gặp qua mấy lần ở trong điểm của chủ tử, hần nhận ra được. Vì vậy không nhìn mặt tăng cũng nhìn mặt Phật*, hần mang Chanh Âm vào một khách sạn để tu dưỡng.

**Không nhìn mặt tăng cũng nhìn mặt Phật: thành ngữ, nghĩa là không vì phương diện tình cảm này thì cũng phải vì phương diện tình cảm kia mà trợ giúp, tha thứ.*

“... Thân thể Chanh Âm vốn hư nhược, sau khi trải qua trận mưa lớn kia lại bệnh nặng một hồi, dường mấy ngày mới thanh tỉnh.”

Bạch đại phu bình tĩnh kể lại sự thật, thế nhưng An Thiếu Du bên cạnh lại nghe đến toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái xanh.

Thì ra đầu sỏ gây nên hết thảy —— chính là hắn!?

“Ta vốn tưởng rằng y xuất điểm làm việc, không nghĩ tới y lại bị người mua... Cho nên sau khi tỉnh lại, ta liền nói cho y biết bệnh tình của mình, muốn y tu dưỡng cho tốt, kết quả y lựa chọn trở về bên cạnh người, nói là có chuyện phải làm.”

Nói đến đây, Bạch đại phu nhìn nhìn An Thiếu Du, suy nghĩ một chút sau đó lại nói: “Đại khái là muốn cùng người kết thúc.”

Kết thúc?

Cho nên Chanh Âm sau khi trở về mới có nhiều thay đổi như vậy?

Y không phải muốn lần thứ hai gây sự chú ý, cũng không phải muốn lần thứ hai trở lại cuộc sống trước kia, mà là... muốn một lần thưởng thức cuối cùng, lưu lại kỷ niệm sau cùng?

An Thiếu Du run rẩy lấy tay đỡ đầu, trong lúc nhất thời choáng váng muốn nôn, hắn khi đó rốt cuộc đối với Chanh Âm đã làm cái gì đây!?

Hắn cuối cùng lựa chọn thành thân, lựa chọn lần nữa vứt bỏ y.

“Bất quá kỳ quái...” Bạch đại phu không để ý tới cảm nhận của An Thiếu Du, bỗng nhiên lăm lăm lâu lâu, “Y hẳn phải được chủ tử đưa ‘tiền hưu’ chứ, nhiều bạc như vậy, mua được liệu hoặc thức ăn tốt hơn cũng có thể kéo dài tuổi thọ của y một chút, vì sao y lại không dùng?”

“Tiền hưu?”

“Chủ tử trong điểm có một quy củ, những tiểu quan vô lao vô trợ* trước khi chết đều được nhận ‘tiền hưu’ của riêng mình, như vậy chỉ ít trước khi chết cũng có thể sống thoải mái một chút, chết xong cũng không sợ phơi thây đầu đường.” Bạch đại phu trả lời.

**Vô lao vô trợ: không còn khả năng làm gì nữa.*

Nghe xong An Thiếu Du ghen lời, hắn nhớ rõ Chanh Âm có trở về lấy bao phục, nhưng những ngày tiếp đó hắn có thể xác định cuộc sống của Chanh Âm cực kỳ đơn giản, như vậy những ngân lượng kia đi đâu rồi...

“Khụ khụ.”

Ngay giữa lúc hai người đang trầm mặc thì, người trên giường bỗng nhiên có phản ứng, hai tiếng ho khan cực nhỏ kinh động đến An Thiếu Du.

Hắn vội vàng tiến lên trước, Bạch đại phu cũng đi tới bên giường, lúc Chanh Âm mở mắt ra, trông thấy hai gương mặt khuếch đại quen thuộc bên giường khiến y có chút kinh ngạc.

“Thiếu Du? Bạch đại phu? Các người vì sao...” Y vừa nói vừa chống người dậy, An Thiếu Du ở một bên phụ đỡ lấy y.

Bạch đại phu không hỏi tới chuyện giữa hai người bọn họ, chỉ trả lời: “Ta tiện đường tới thăm người một chút, gần đây thế nào rồi?”

Chanh Âm cười cười, nhún vai một cái nói: “Vẫn như vậy, đã làm phiền Bạch đại phu rồi.”

“Thế nào? Chẳng lẽ vẫn còn không tính đi tìm thuốc dẫn sao?” Bạch đại phu ám chỉ mà liếc An Thiếu Du một cái.

Chanh Âm minh bạch ý tứ của hắn, vội vàng phản đối mà dứt khoát lắc đầu, “Bạch đại phu, không nên đùa giỡn, người nọ là lão bản phái tới, mỗi ngày đều là dựa vào hắn chiếu cố ta, ta làm sao có thể đòi hỏi hắn giúp ta chuyện thuốc dẫn chứ?”

“Thuốc dẫn gì? Ta đi tìm!” An Thiếu Du ngay lập tức chen vào nói.

Nghe được thuốc dẫn, hắn tựa hồ liền thấy được hy vọng, có thuốc dẫn vậy chứng tỏ Chanh Âm vẫn có thể kháng phục.

56. Chương 55

Chanh Âm bắt đầu dĩ nhún vai lắc đầu, thở dài nói với Bạch đại phu: “Bạch đại phu, đã thấy chưa? Người ta trung thành tận tâm, người cũng không nên lấy người ta ra đùa giỡn.”

Nói xong, y lại quay sang cười với An Thiếu Du, nụ cười kia tái nhợt vô lực, An Thiếu Du nhìn thấy trong lòng lại run rẩy một trận.

“Thiếu Du, Bạch đại phu nói đùa thôi, người đừng có tin hắn.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì chứ.” Chanh Âm cười ngắt lời hắn, sau đó nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi, “Ai da, ta mệt quá... Bạch đại phu, người không đói bụng sao?”

Trong nhà Chanh Âm nửa hạt gạo cũng không còn, đồ ăn trước đó đều là An Thiếu Du mua tới, hiện tại nhắc đến việc này hiển nhiên là y bắt đầu đuổi người.

Bạch đại phu hiểu rõ, cũng không nói nhiều thêm nữa, gật đầu một cái liền đi ra ngoài, “Ta đi mua thức ăn, các người chờ.” Nói xong cũng không quay đầu lại đã đi mất.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Chanh Âm nhẹ nhàng cười, Bạch đại phu này thật đúng là một hảo nhân diện lãnh tâm thiện*, cũng khó trách lão bản rất thích bắt nạt hắn.

**Diện lãnh tâm thiện: ngoài mặt lạnh lùng nhưng tấm lòng lại tốt.*

An Thiếu Du đứng ở mép giường nhìn thấy Chanh Âm bình tĩnh thản nhiên như thế, đợi Bạch đại phu đóng cửa lại, hắn mới hướng về phía Chanh Âm xác nhận: “Kỳ thực Bạch đại phu không có gạt người đúng không?”

“Điều này rất quan trọng sao?” Chanh Âm ngủ trên giường nhắm mắt hỏi lại.

“Rất quan trọng.”

“Vì sao?”

“Ta không muốn người chết...”

Nghe được lời này, Chanh Âm cảm thấy thú vị, mở mắt nghiêng người sang đánh giá nam nhân có thể coi là “người xa lạ” này.

“Sao thế? Mới có mấy ngày mà đã luyện tiếc ta rồi?” Y cười hỏi.

An Thiếu Du không trả lời, chỉ siết chặt nắm tay đứng ở bên giường, mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng Chanh Âm lại cảm giác được người nam nhân này đang vô cùng đau lòng, không có nguyên nhân gì cả, y chính là cảm thấy như vậy.

Thấy hắn không nói, Chanh Âm bất đắc dĩ thở dài, “Người không cần như vậy, ta không phải là người người nên chịu trách nhiệm, trong lòng người chỉ cần có người nhà của người là được rồi, tội gì phải đem ta thêm vào chứ?”

Nói xong, Chanh Âm quay lưng đi, giữa lúc An Thiếu Du muốn tiếp tục khuyên bảo thì, lại nghe Chanh

Âm đột nhiên lên tiếng.

“Thiếu Du, tự tìm phiền não không phải là chuyện tốt gì, nhìn xem Bạch đại phu, hẳn chính là ví dụ tốt nhất.”

“Bạch đại phu?”

An Thiếu Du không rõ, Bạch đại phu thì sao chứ?

“Nghe tiểu lão bản nói, gia đình Bạch đại phu mấy đời hành y, mà Bạch đại phu càng là người nổi bật trong số đó, bởi vì gia cảnh tốt đẹp cùng năng lực ưu tú, hẳn từ nhỏ đã đính hôn với nữ nhi thế gia vọng tộc... Nhưng Bạch đại phu người này chính là sầu lo quá nhiều, lo lắng tiểu thư nhà người ta không thích hẳn, sau lại bởi vì vô pháp giải độc trên người tiểu thư nọ mà cảm thấy xót xa ân hận, cuối cùng hẳn lựa chọn rời xa quê hương trốn tránh cuộc hôn nhân này...”

“...”

“Ai, bởi vậy mới nói lo lắng nhiều như vậy làm cái gì, rõ ràng thích tiểu thư người ta tại sao còn muốn trốn tránh chứ? Quái đản!” Chanh Âm tức giận đầy bụng, “Cho nên Thiếu Du người cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chờ ta chết rồi chôn rồi, người liền coi như không có một người như ta là được rồi. Không thì cuối cùng người khổ cũng là bản thân người.”

Theo như lời y nói, An Thiếu Du kết luận Chanh Âm sẽ không nói cho hẳn biết, vì vậy hẳn cũng không hỏi nữa, tiến lên thay y đắp kín chắn, sau đó không nói lời nào thẳng bước đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa lần nữa, Chanh Âm nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhắc chân bông trên người, y thông thả nhắm hai mắt lại.

Thiếu Du này chẳng qua là phụng mệnh hành sự mà thôi, nghe y nói như vậy nhất định là từ bỏ rồi, dù sao hai người cũng không có quen thân, Chanh Âm cho rằng như vậy, cho nên cũng chưa từng suy đoán thân phận thật sự của người này.

An Thiếu Du sao có thể từ bỏ đơn giản như vậy, hẳn ra ngoài tự nhiên là đi tìm Bạch đại phu, thời gian trôi qua chưa bao lâu, cho nên hẳn bước vội trên đường rất nhanh đã tìm được bóng dáng Bạch đại phu — người nọ đang mua bánh bao.

“Bạch đại phu.” An Thiếu Du tiến lên vài bước.

Bạch đại phu nhìn hẳn một cái, trả tiền cầm lấy bánh bao, sau đó rất tự nhiên nhét một cái vào trong tay An Thiếu Du, tiếp đó liền nhắc chân rời đi.

An Thiếu Du nhận lấy bánh bao cầm ở trong tay không ăn, theo sát bước chân Bạch đại phu dò hỏi: “Xin ngài nói cho ta biết, thuốc dẫn ngài nói trước đó là cái gì?”

“Chanh Âm không chịu nói cho người biết?” Bạch đại phu cũng đoán được vài phần, với cá tính Chanh Âm, chịu nói ra mới là chuyện lạ.

An Thiếu Du quả nhiên lắc đầu, “Nhưng ta muốn biết, ta muốn cứu y.”

Bạch đại phu nghe hắn nói như vậy, đột nhiên dừng bước xoay người nhìn hắn, sau đó lấy tay chỉ người đi trên đường.

“Cái này chính là thuốc dẫn, đầy đường đều có, nhưng lại khó mà lấy được.”

“Đây là chỉ...” Nhìn theo chỉ dẫn của Bạch đại phu, An Thiếu Du cho là mình hiểu sai, hướng hắn xác nhận.

“Huyết nhục (*máu thịt*) nam tử trẻ tuổi, cái này chính là thuốc dẫn.” Bạch đại phu ngắn gọn dễ hiểu trả lời.

“...!”

Nhìn An Thiếu Du hơi há miệng sửng sốt, Bạch đại phu cũng không ngoài ý muốn, tiếp tục cất bước hướng nhà Chanh Âm đi đến.

Hắn vừa đi vừa nói: “Bệnh căn (*mâm bệnh*) của Chanh Âm là tổn thương ở sâu trong thân thể, muốn cứu chữa trở lại tự nhiên là cần dựa vào huyết nhục nam tử trẻ tuổi làm dẫn, lại phối hợp với mấy vị dược liệu cực kỳ trân quý cùng nhau nấu lên, hiện tại là dược liệu dễ có, lại không người nguyện hiến.”

An Thiếu Du lẳng lẳng lắng nghe cũng không tiếp lời, chỉ cúi đầu tự hỏi...

Hai người trầm mặc đi tới cửa nhà Chanh Âm, Bạch đại phu đang muốn mở cửa, lại bị An Thiếu Du đưa tay ngăn trở.

“Bạch đại phu, ta muốn...”

“Người muốn cắt thịt lấy máu làm thuốc dẫn.” Bạch đại phu không chờ hắn nói đã sớm đoán được câu trả lời của hắn, nhưng mà...

Sau khi An Thiếu Du gật đầu, Bạch đại phu thở dài một cái, “Thuốc dẫn này không phải đơn giản như người nghĩ.”

“Đây là ý gì?”

“Người cũng thấy đấy, Chanh Âm hôm nay là suy yếu cỡ nào, muốn điều trị cho y một thang thuốc tuyệt đối không đủ.” Tới đây hần ngừng lại một chút, tiếp đó mới nói, “Thuốc dẫn một khi lấy từ một người, vậy trong thời gian này không thể ngừng cũng không thể đổi, nhưng mà ta lại không thể nói cho người biết ta cần bao nhiêu thang thuốc mới có thể chữa khỏi cho Chanh Âm.”

An Thiều Du phân tích lời hần nói, “Vậy nói cách khác...”

“Nói trắng ra là, kết cục có bốn loại: người không làm thuốc dẫn, y chết; người làm thuốc dẫn, thân thể lại chịu không thấu, người chết, mà Chanh Âm thì phải xem vận khí, vận khí tốt y không chết, vận khí không tốt y như cũ vẫn phải chết; loại cuối cùng đương nhiên là tất cả đều vui vẻ, người không chết, y cũng không chết.”

57. Chương 56

Người làm thuốc dẫn không đơn giản như vậy, cũng không phải chỉ có thống khổ trên thân thể, mà còn là tra tấn về mặt tinh thần.

Người phải tự mình cảm thụ thịt trên thân thể bị cắt đi từng khối từng khối, tận mắt nhìn máu bên trong cơ thể bị chảy ra từng giọt từng giọt, sự đau đớn như lăng trì này không phải người thường có thể chịu đựng được, mà đáng sợ nhất chính là người căn bản không biết loại khốc hình (*hình phạt tàn khốc*) này đến khi nào thì mới kết thúc.

...

Về tới bên người Chanh Âm, An Thiều Du nhẹ nhàng cầm lấy tay y, suy nghĩ về lời mà Bạch đại phu nói lúc nãy..., hần có chút sợ hãi cũng có chút chần chờ, không phải sợ hãi cái chết của mình, mà là lo lắng cho vận mệnh của Chanh Âm.

Một khi hần làm thuốc dẫn, vậy nghĩa là trước khi chữa khỏi cho Chanh Âm, tính mệnh hai người bọn họ sẽ phải gắn kết chặt chẽ với nhau, nếu như hần không chịu đựng được, vậy Chanh Âm y...

Bạch đại phu đến khách sạn tìm nơi ngủ trọ, cũng cho An Thiều Du thời gian một buổi tối suy nghĩ, giờ Ngọ ngày mai hần sẽ trở lại nhà Chanh Âm, nếu lúc đó An Thiều Du vẫn còn chưa nghĩ ra đáp án, thì hần sẽ lập tức rời khỏi thành, còn nếu An Thiều Du đáp ứng, vậy hần sẽ lưu lại.

Lựa chọn đang bày ra trước mặt An Thiều Du phi thường quyết tuyệt, nhưng trong lòng hần lúc này lại trống không, không có bất kỳ manh mối và đáp án nào, An Thiều Du từng đối mặt với nhiều loại lựa chọn mà làm ra những quyết định dứt khoát, hôm nay dĩ nhiên đã không còn sự quyết đoán kia, hần có thể cảm sinh ý đi đo sức, có thể cảm ngân lượng đi thử nghiệm, nhưng không có dũng khí lấy tính mệnh Chanh Âm ra đặt cược.

“Ta có nên hay không...” Nhẹ nhàng xoa nắn ngón tay Chanh Âm, An Thiếu Du tự hỏi.

Nếu Chanh Âm được chữa khỏi, bản thân lại chết, như vậy hẳn chẳng phải là lần thứ hai trở thành hung thủ đẩy Chanh Âm xuống địa ngục sao? Làm như vậy có thực sự đúng không?

An Thiếu Du khổ não cúi người xuống, hai tay ôm đầu, nhắm mắt lại chỉ muốn thoát khỏi tâm tình phiền não này, nhưng đột nhiên trong đầu lại hiện lên hồi ức trước kia.

Đó là chuyện phát sinh sau khi Chanh Âm mất tích trở về được mấy ngày, khi đó bọn họ đang nói về vị thê tử tương lai của An Thiếu Du, hẳn vẫn chưa biết y có bệnh, vẫn như cũ tương đối thờ ơ, không hề biểu lộ một tia ôn nhu.

“Thiếu Du, tiểu thư Ủy gia rất tốt, nghe nói là đại gia khuê tú tri thư đạt lý*, người vì cái gì còn muốn đổi người?” Chanh Âm ghé vào bên gối hắn hỏi.

**Tri thư đạt lý: có tri thức hiểu lẽ nghĩa.*

“Ta chưa từng gặp qua nàng.” An Thiếu Du trả lời như vậy, “Ta chỉ tin vào hai mắt của mình.”

Chanh Âm đảo cặp mắt trắng dã, làm một bộ dáng bó tay hết cách mà thở dài: “Nhưng Thiếu Du, có khi những chuyện bày ra trước mắt cũng không nhất định là thực sự, người cùng với tiểu thư này thành thân thử xem, nói không chừng nàng chính là người người thích thì sao?”

“Việc này cũng có thể thử?” An Thiếu Du có chút bất mãn với sự lỗ mãng của y.

Mà Chanh Âm lại thản nhiên trả lời: “Đương nhiên, phạm bất cứ việc gì, lần đầu tiên đều là thử cả! Giống như ta, trước đây giam cầm người cũng chỉ là thử một chút, tuy rằng kết quả thất bại, nhưng suy cho cùng ta cũng đã làm hết sức mình nha.”

Ví dụ không thỏa đáng như vậy khiến An Thiếu Du nhú mày, cũng không cùng y trao đổi vấn đề này nữa, bởi vì đoạn thời gian bị giam cầm kia đối với An Thiếu Du mà nói, vẫn là sỉ nhục lớn nhất trong đời.

Hết như một giấc mộng, An Thiếu Du mở to mắt, người trước đó còn cười với mình, khuyên mình và Ủy tiểu thư thành thân vẫn lẳng lặng nằm ở trên giường, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt khiến nhân tâm đau nhức, đã không còn vui vẻ cười nói như lúc trước, đã không còn nữa rồi...

Nghĩ tới đây, An Thiếu Du sửng sốt, chợt phát hiện sau khi lấy thân phận người hầu đi theo Chanh Âm, hắn hiếm khi nhìn thấy nụ cười xán lạn của y, phần lớn thời gian Chanh Âm đều chỉ mỉm cười nhàn nhạt, chỉ khi thỉnh thoảng đề cập đến “An Thiếu Du”, y mới lộ ra nụ cười chân chính.

Trầm mặc nửa ngày, An Thiếu Du đột nhiên hừ cười một tiếng, ngẩng đầu lên, mang theo nụ cười tự giễu

nhìn về phía Chanh Âm.

Hắn đưa tay xoa nhẹ gò má Chanh Âm, thâm tình nhìn thủy nhan* của y, trong nháy mắt tựa hồ hết thấy đều sáng tỏ.

**Thủy nhan: dung nhan khi ngủ.*

“Chanh Âm, mười năm trước, trước khi tính toán giam giữ ta người cũng từng lâm vào mâu thuẫn và thống khổ như vậy có phải không?”

Mặc dù không phải lấy mạng đổi mạng, nhưng An Thiếu Du tin tưởng, Chanh Âm hẳn là hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng của chuyện này —— y có khả năng sẽ bị An Thiếu Du chán ghét cả đời, này đối với y mà nói có lẽ so với chết còn khó chịu hơn.

Thế nhưng y vẫn như cũ lựa chọn, bởi vì Chanh Âm cảm thấy —— y dù sao cũng đã thử, cũng đã cố gắng hết sức mình.

“Người kiên cường như vậy, nỗ lực như vậy muốn đạt được tình yêu của An Thiếu Du... Không đáng a.” Nói xong, hắn nâng lên một lọn tóc đen của Chanh Âm đặt bên miệng hôn xuống.

“An Thiếu Du là một tên ngu xuẩn ích kỷ, hắn chưa từng nghĩ tới người, cũng không làm được cho người cái gì, làm sao có thể xứng với toàn tâm toàn ý của người đây?”

Hắn quỳ gối bên giường Chanh Âm, cầm chặt tay y đặt ở trên trán, trong đêm khuya yên tĩnh truyền ra tiếng khóc trầm thấp, đây là một nam nhân vì hành động trước kia của mình mà phát ra tiếng sám hối.

...

Buổi trưa hôm sau, Bạch đại phu đúng hẹn mà tới, hắn đi vào phòng, thấy Chanh Âm vẫn nằm trên giường nghỉ ngơi, An Thiếu Du thì đang thu dọn chăn đệm trên đất, vẻ mặt thông dong đáng điệu bình tĩnh.

Bạch đại phu có chút kinh ngạc, chỉ ít hắn cho rằng đêm qua An Thiếu Du hẳn phải trắng đêm khó ngủ mới đúng, nhưng từ sắc mặt hắn xem ra, rõ ràng là một người nghỉ ngơi đầy đủ, hoàn hảo khỏe mạnh, chẳng lẽ An Thiếu Du quyết định từ bỏ sao?

Nghi vấn trong lòng không ngừng khuếch trương, Bạch đại phu quan sát hành động của An Thiếu Du, tựa hồ như muốn từ trong đó tìm ra một ít manh mối*.

**Nguyên văn “chu ti mã tích”, nghĩa là từ chỗ tơ nhện giăng có thể tìm ra nơi cư trú của con nhện, từ dấu vết của táo mã (một loại côn trùng) có thể tra ra hướng đi của nó. Ví von sự tình lưu lại mơ hồ có thể tìm ra dấu vết và manh mối.*

An Thiều Du vừa thu dọn vừa nói với Bạch đại phu: “Thân thể Chanh Âm thực sự rất kém, hôm nay vẫn còn chưa tỉnh ngủ... Bạch đại phu ngồi xuống trước đi.”

“Ừ.” Bạch đại phu ngồi sang một bên, mới vừa muốn hỏi điều gì, còn chưa mở miệng đã bị An Thiều Du cắt đứt.

“Bạch đại phu, mấy ngày nay ta đã làm rất nhiều chuyện trước đây chỉ có Chanh Âm mới làm...”

Tỷ như ngủ dưới đất, tỷ như dỗ dành y vui vẻ, tỷ như lấy thân phận người ngoài cuộc nghe y nói chuyện của mình.

“Ta phát hiện, nguyên lai chữ ‘nhẫn’ thật sự là tâm thương nhất bả đao*, rất đau.”

**Chữ nhẫn được kết hợp bởi bộ đao (con dao) () ở trên, và bộ tâm (con tim) () ở dưới. Người xưa lấy hình ảnh rất đơn giản ấy để nói lên đức tính nhẫn nại, chịu đựng của con người. Hiểu một cách nôm na là nhẫn nhịn thì lúc nào cũng phải kìm lòng như khi có dao đè lên tim làm chúng ta có thể ứa máu, nhưng chúng ta vẫn có thể chịu đựng để vượt qua... khi ấy bản thân bắt đầu rèn luyện được đức “nhẫn”.*

Nhẫn không thể nói cho hần biết sự thực, nhẫn không thể cùng hần quá mức gần gũi, nhẫn không thể cùng hần tâm sự nổi lòng.

“Cho nên đáp án của ngươi là...?” Bạch đại phu cũng không che đậy, hỏi thẳng vào vấn đề.

Lúc này An Thiều Du đã thu dọn xong chăn đệm, đứng ở trước mặt Bạch đại phu, khoe miệng hần khê nâng, xem ra khuôn mặt dưới diện cụ hần là đang cười.

“Ta sẽ dưỡng tốt thân thể, tặng cho Chanh Âm làm thuốc dẫn.” Ngữ khí An Thiều Du kiên định cương quyết, nhất thời khiến Bạch đại phu nghẹn lời, “Trước khi Chanh Âm có thể hoàn toàn chữa khỏi, ta quyết sẽ không chết!”

Lời nói của An Thiều Du khiến Bạch đại phu giật mình một hồi lâu, đợi hần lấy lại tinh thần, nhìn qua Chanh Âm đang ngủ say, hần cũng khê nở nụ cười.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ giúp ngươi —— tận lực sống sót.”

58. Chương 57

Thân thể càng ngày càng kém, Chanh Âm tự mình hiểu rõ, chỉ từ việc ngủ nghỉ là y đã có thể cảm giác được, hơn một năm nay y mỗi ngày đều mệt mỏi buồn ngủ, hơn nữa thời gian ngủ càng ngày càng tăng, có nhiều lần ở một mình trong bóng tối y đều không dám tắt đèn ngủ say, chỉ sợ như vậy sẽ ngủ mãi không

tỉnh dậy nữa.

“Ừm...” Thật vất vả mở mắt ra đã là hoàng hôn gần kề, trông thấy tia sáng đầu tiên, Chanh Âm nở nụ cười. Thật tốt quá, y còn có thể tiếp tục sống thêm một ngày.

Chanh Âm thản nhiên đối với cái chết, thế nhưng ở sâu trong nội tâm, y không hề muốn chết, phồn hoa nhân thế cứ như vậy vội vã đến lại vội vã đi, bất kể là ai cũng sẽ không cam nguyện.

Có điều, chuyện cho tới bây giờ, y đã không còn sức lực cũng không còn ý định đi ngăn cản vận mệnh phía trước...

“Người tỉnh rồi?”

“...!” Nghe thấy giọng nói này, Chanh Âm có chút kinh ngạc mở to hai mắt, mãi sau khi xác nhận được người đến, y mới lên tiếng hỏi, “Bạch đại phu, sao ngươi vẫn còn ở đây?”

Không phải Chanh Âm ác ý đuổi người, mà là dựa vào tính cách vị đại phu này trước đây, tới thăm bệnh nhân lưu lại một đêm là đã đủ, y căn bản không nghĩ tới hôm nay lại còn có thể gặp được hắn.

Bạch đại phu không để ý đến sự ngạc nhiên của y, đưa tay bắt mạch, sau đó mới trả lời: “Không có gì, ta thay đổi ý định thôi.”

“Thay đổi ý định?” Ý định gì?

“Ta quyết định chờ ngươi chết rồi mới đi.” Bạch đại phu nói đến vô quan thống dương*, giọng điệu hết sức bình thường khiến người khác cảm thấy hắn là một kẻ lãnh khốc vô tình.

**Vô quan thống dương: không có gì đáng để ý hay quan trọng.*

Nhưng Chanh Âm hiểu rõ tính cách này của hắn, cũng không tức giận, mà trêu ghẹo trả lời: “Như vậy không tốt đâu, người chết không có gì đáng nhìn.”

“Không sao, ta rất rảnh rồi.” Bạch đại phu đối đáp tự nhiên, tựa hồ như đã quyết định chủ ý kiên quyết không đi.

Đã như vậy, Chanh Âm cũng không phí hoài miệng lưỡi, sau khi nhún nhún vai mới bắt đầu nhìn quanh bốn phía, “Đúng rồi, Thiếu Du đâu?”

Khuôn mặt mang diện cụ ngày thường vừa tỉnh dậy là có thể nhìn thấy cư nhiên lại không có ở đây, Chanh Âm có chút không quen.

Bạch đại phu trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào nói thẳng: “Hắn trở về rồi, người không phải bảo hắn về nhà ăn Tết hay sao?”

“Ồ.” Chanh Âm sáng tỏ gật gật đầu.

Quả nhiên là nhớ nhà mà, người nọ đúng là vệt chết còn cứng miệng*.

**Nguyên văn “tử áp tử chủy ngạnh” (): con vệt đến lúc chết cái miệng của nó vẫn cứng, ý chỉ một người rất quật cường, giống như phạm sai lầm tất cả mọi người đều nói hắn sai, nhưng hắn vẫn không thừa nhận là mình sai.*

Xác nhận mạch tượng Chanh Âm hôm nay tương đối bình ổn, Bạch đại phu hài lòng khẽ gật đầu, sau đó đi vào trù phòng mang ra một chén cháo đưa tới trước mặt Chanh Âm, “Người nọ làm cho người, trước khi uống thuốc ăn cái này đã.”

Chanh Âm nhận lấy cháo, đặt ở bên miệng thổi nguội, vừa thổi y vừa cảm thấy kỳ quái, “Uống thuốc? Ta không có mua thuốc a...”

“Ừ, là ta kê thuốc.”

An Thiều Du cùng Bạch đại phu ước pháp tam chương (*ba điều quy ước*), một trong số đó là hắn không được phép nói cho Chanh Âm biết sự tình thật sự. An Thiều Du hiểu rất rõ Chanh Âm, bởi vì thuốc dẫn này phải trả một cái giá rất đắt, Chanh Âm không muốn tổn thương thân thể người khác chỉ vì để kéo dài tánh mạng của mình, cho nên mới một mực giữ yên lặng, đó là lí do vì sao hiện tại chuyện hắn làm thuốc dẫn không thể để cho y biết.

Chanh Âm nghe hắn nói như vậy lại càng kỳ quái, không hiểu nổi nhíu mày hỏi: “Bạch đại phu, người có phải lầm lẫn gì rồi không? Ta không thuốc nào có thể trị, hơn nữa cũng không có tiền, người kê lại thuốc cho ta không phải là lãng phí sao?”

“Không sao, tiền thuốc này đã có người thay người thanh toán.” Nói xong, mắt thấy Chanh Âm đã húp xong cháo, Bạch đại phu lúc này mới lấy ra chén thuốc vừa mới sắc xong, “Đây, uống hết toàn bộ.”

Chanh Âm nhìn vào trong bát thấy mặt trên hiện lên nước thuốc màu đỏ đen, không nhìn được ghé sát lại ngửi thử, nhất thời cảm thấy một trận buồn nôn, nước thuốc quý dị mùi vị quý dị, Chanh Âm không tìm ra được từ nào khác để hình dung, có điều nếu là thuốc Bạch đại phu kê đơn, vậy hắn là không có vấn đề mới đúng...

Suy nghĩ một chút cũng không hoài nghi gì nữa, Chanh Âm dứt khoát bịt mũi nhắm mắt, rót toàn bộ thuốc vào trong miệng ừng ực nuốt xuống.

“Ợ... Đây là cái gì?” Thật là khó uống, Chanh Âm lập tức lau lau khóe miệng, “Bạch đại phu, người không

phải là trêu chọc ta đó chứ?”

Bạch đại phu không trả lời, tiếp nhận bát xong liền đi vào trù phòng.

Chanh Âm biết hẳn nghe được, chỉ là không thèm trả lời, cũng chẳng cưỡng cầu, đang định trở mình ngồi dậy lại bị ngăn cản động tác.

“Ồ trên giường nghỉ ngơi đi, mấy ngày này ta muốn giúp ngươi điều trị thân thể.” Bạch đại phu nói xong, bưng tới một chén nước.

“A? Thế nhưng...”

“Ngươi mà còn thể nhưng nữa ta liền đi nói cho ‘hắn’ biết tình trạng của ngươi.” Bất đắc dĩ, Bạch đại phu lấy An Thiếu Du ra làm mồi nhử.

Lời này quả nhiên không tầm thường, Chanh Âm vừa nghe xong liền vội vã ngồi trở lại trên giường, hươ hươ hai tay nói: “Đừng đừng đừng, Bạch đại phu, ngươi không cần hù dọa một bệnh nhân như ta có được hay không?”

Nhìn bộ dạng túng quăn như chuột gập mèo của y, Bạch đại phu nhin không được hừ cười một tiếng: “Thế nào, sợ hắn như vậy sao?”

“Ngươi cũng biết ta và hắn... cái kia cái kia đúng không?” Chanh Âm có chút không được tự nhiên nói, “Bạch đại phu xin thương xót, ngươi thể nhưng ngàn vạn lần không thể nói cho hắn biết chuyện của ta a!”

Bạch đại phu tự nhiên không nhiều lời, An Thiếu Du phần lớn đều là nghe Chanh Âm tự mình nói.

Bởi vì bị hắn uy hiếp, Chanh Âm ngoan ngoãn ngồi ở trên giường nhất thời an tĩnh trong chốc lát, ánh mắt cũng có chút lay động không cố định.

Cuối cùng, sau khi suy tư được một chén trà, Chanh Âm rốt cục hỏi ra miệng nỗi lo lắng vẫn quanh quẩn trong lòng: “Bạch đại phu... Trước đó ngươi vẫn ở trong thành sao?”

“Thành nào?”

“... Cùng hắn ở trong thành.” Nói đến đây, Chanh Âm nhin không được cúi đầu.

Bởi vì tật xấu ti tiện của y lại tái phát.

Bạch đại phu lên tiếng, “Ta trước đó quả thực cùng An Thiếu Du ở trong một cái thành.”

“Vậy hần... có khỏe hay không? Đã có hài tử chưa? Được mấy tuổi?” Chủ đề về An Thiếu Du y vẫn luôn tránh né, thế nhưng hôm nay mắt thấy đại nạn đã gần kề, Chanh Âm vẫn là không nhin được quan tâm dò hỏi.

59. Chương 58

An Thiếu Du có tốt hay không?

Đương nhiên không tốt, bị đoạt gia sản lại bị hủy dung, lưu lại bên người Chanh Âm săn sóc y, bây giờ còn trở thành thuốc dẫn đang nằm trong phòng khách điểm nghỉ ngơi, phỏng chừng mấy ngày tới sẽ thống bắt dục sinh (*đau đớn đến không muốn sống nữa*).

Thế nhưng...

“Rất tốt, ngươi không cần lo lắng.” Bạch đại phu hời hợt nói ra một câu.

An Thiếu Du giấu giếm thân phận tiếp cận Chanh Âm tất nhiên là không muốn cho y biết tình cảnh của mình, vậy hần cũng không cần phải vạch trần.

Nghे câu trả lời của Bạch đại phu, Chanh Âm biểu tình cứng ngắc, khó khăn nở một nụ cười, y ngậy ngốc nhìn mép giường, miệng không ngừng lặp lại: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Liếc nhìn khuôn mặt mê man của Chanh Âm, Bạch đại phu giúp y nằm xuống, tiếp đó mở ra một cái bao phục nhỏ mang theo bên người, từ trong đó lấy ra một cây kim châm cứu, rồi lại kéo một cánh tay Chanh Âm qua, bắt đầu thi châm cho y.

“Muốn gặp hần thì phải đi.” Bạch đại phu bỗng nhiên nói.

Chanh Âm đầu tiên là ngẩn ra, sau lại chợt nở nụ cười, dáng tươi cười có chút cô đơn, cũng có chút bất đắc dĩ, “Bạch đại phu đừng nói giỡn, ta cũng không muốn chết không nhắm mắt.”

Nói xong, y chậm rãi nhắm mắt lại, quyết định không tái thảo luận chuyện có liên quan đến người kia nữa, y đối với hần đã tận tình tận nghĩa, không còn nợ nần gì nhau.

“Có thể hần không có chán ghét người giống như người tưởng tượng.” Bạch đại phu giả vờ suy đoán.

“Hy vọng vậy đi.” Chanh Âm qua loa nói.

Nhìn bộ dạng y như vậy, Bạch đại phu có lẽ ít nhiều cũng minh bạch lý do An Thiếu Du giấu giếm thân phận lưu lại bên cạnh Chanh Âm, “An Thiếu Du” ở trong lòng Chanh Âm đã bị định vị rồi, nếu thật sự cưỡng ép thay đổi hình tượng này, người cảm thấy khó chịu nhất hẳn phải là y.

Động tác Bạch đại phu châm cứu rất nhẹ, huyết vị bị kích thích chẳng qua cũng chỉ cảm thấy đau đớn trong chốc lát, Chanh Âm rất yên lòng mặc hẳn châm kim, châm này cắm trên huyết vị cũng không biết cần bao lâu mới có thể nhỏ xuống, Chanh Âm nhắm mắt dưỡng thần dần dần có chút buồn ngủ, mới được một nén nhang, y đã mơ màng đi vào giấc ngủ, khi tỉnh lại lần nữa thì sắc trời đã tối, Bạch đại phu đang ngồi ở bên giường thu châm.

“Được rồi sao?” Chanh Âm ngáp một cái hỏi.

“Ừ, ngày mai ta sẽ trở lại.” Nói xong, Bạch đại phu liền xoay người thu dọn đồ vật dự định rời khỏi.

“Di?”

Lưu lại một ngày đã khiến Chanh Âm cảm thấy bất khả tư nghị, bây giờ cứ nhiên còn muốn quay trở lại, như vậy...

Không để ý đến suy nghĩ của Chanh Âm, Bạch đại phu nói xong liền đi, trước khi đi còn không quên nhắc nhở: “Tối nay an tâm nghỉ ngơi, nếu ngày mai để ta phát hiện không ổn, ta nhất định không dễ dàng bỏ qua cho người.”

Sau đó chính là một trận tiếng đóng cửa vang lên, rồi lại chìm vào yên tĩnh nặng nề, trong phòng chỉ còn lại mỗi mình Chanh Âm.

Y vừa mới ngủ dậy, trong lúc nhất thời hoàn toàn không có một chút buồn ngủ nào, nghiêng người sang, đối diện với gian nhà trống không Chanh Âm bắt đầu có những suy nghĩ viển vông, chẳng hạn như ngày mai có thể xảy ra chuyện gì, ngày mai lại nên làm những gì.

Ai... Một mình thật sự rất buồn chán, có điều không biết có phải ảo giác hay không, tối hôm nay sao lại đặc biệt nóng?

...

Bên kia, Bạch đại phu sau khi ly khai gian nhà của Chanh Âm, lại ghé qua tiệm thuốc một lần, trước khi cửa tiệm đóng cửa làm một cuộc mua bán cuối cùng.

Hắn mua chút Đường Quy, Hoàng Kỳ, Đảng Sâm, sau đó quay về khách sạn, đem mấy thứ này giao cho tiểu nhị, thanh toán ngân lượng, bảo phòng bếp lấy những dược liệu này cùng với thịt dê đem đi hầm canh.

Nếu bạc có thể cầm, chủ quán tự nhiên không cự tuyệt, lập tức dựa theo lời hấn nói mà làm, hết thấy chuẩn bị xong xuôi, lúc này Bạch đại phu mới chậm rãi quay trở lại gian phòng của mình.

Bên trong phòng sớm đã có người, nằm ở trên giường không phải An Thiếu Du còn có thể là ai.

Hấn hiện tại đã sớm gỡ xuống diện cụ, gương mặt dọa người đặt ở trên gối, hai tay gác bên tai, vết thương trên cổ tay phải đã được băng bó, chần bông đắp tới thắt lưng, lộ ra nửa người trên trần trụi, phía trên lưng, chỗ gần vai trái bị băng gạc màu trắng che phủ, trên băng gạc còn mơ hồ lộ ra huyết sắc.

“Bạch đại phu, Chanh Âm thế nào rồi?” An Thiếu Du vừa nhìn thấy Bạch đại phu đã hỏi.

Vết thương trên thân thể tuy rằng đau đớn, nhưng chỉ mới ở mức độ ban đầu hấn còn có thể chịu đựng được, chẳng qua bởi vì mất nhiều máu, có chút suy yếu mà thôi.

Bạch đại phu không trả lời ngay vấn đề mà đi tới bên người hấn, trước đem băng gạc trên sống lưng gỡ xuống, sau đó rắc được phấn lên một miếng vải sạch sẽ, một lần nữa đắp lên người An Thiếu Du.

“Kiên nhẫn một chút.” Nói xong, hấn đem băng gạc dán lên phần huyết nhục bị cắt xén kia.

“——!” Trong nháy mắt, An Thiếu Du hít một hơi lãnh khí.

Chỉ cảm thấy một cổ đau đớn kịch liệt, đau nhức thấu tim gan cũng lan tràn đến các ngõ ngách trong thân thể, An Thiếu Du nắm chặt song quyền, ngón chân cong lên, thậm chí ngay cả thanh âm kêu gào cũng bị chôn vùi.

Nhưng vào lúc này, Bạch đại phu lại lên tiếng nói: “Chanh Âm rất tốt, cũng không có sinh nghi, còn hỏi ta chuyện của ngươi.”

“... Ta?” An Thiếu Du hít sâu một cái bình phục đau đớn, vừa nghe thấy tin tức Chanh Âm, nhất thời cũng không để ý đau xót, cắn răng hỏi, “Hỏi ta cái gì?”

Thấy trên trán hấn đổ đầy mồ hôi lạnh, Bạch đại phu cầm qua một cái khăn vải thay hấn chà lau.

Hấn vừa lau vừa nói: “Y hi vọng ngươi có thể sống thật tốt.”

Lời này giống như lương dược thanh thủy (*thuốc hay nước trong*), trong nháy mắt thâm nhập vào nội tâm An Thiếu Du, một nỗi cảm động khó tả cùng cảm kích tràn ngập trong lòng, khiến hấn có chút đau buốt hai mắt.

Khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, An Thiếu Du nhịn không được nói: “Y là tên gốc, thiên hạ đệ nhất ngu

ngốc...”

“Người cảm thấy người không phải sao?” Bạch đại phu nghe vậy phản vấn.

Hắn? A... Hắn cảm thấy hắn không phải sao?

“Ngài nói rất đúng.” An Thiếu Du nhắm mắt lại, nhưng khóe miệng như trước lộ ra nụ cười thỏa mãn, “Chúng ta đều là...”

Nhân gian tự thị hữu tình si, thử hận bất quan phong dữ nguyệt*.

**Trích bài thơ Ngọc Lâu Xuân Kỳ 1 – Âu Dương Tu:*

Tôn tiền nghị bả quy kỳ thuyết,

Vị ngữ xuân dung tiên thẩm yết.

Nhân sinh tự thị hữu tình si,

Thử hận bất quan phong dữ nguyệt.

Ly ca thả mặc phiên tân huyết,

Nhất khúc năng giáo trường thốn kết.

Trực tu khán tận lạc thành hoa,

Thủy cộng xuân phong dung dị biệt.

Dịch:

Trước ly tính chuyện về nhà,

Ngại ngừng chưa nói, xuân đà biến suy.

Thế nhân là giống tình si,

Hận này đâu phải tại vì gió trăng.

Chia tay ngại khúc ly ca,

Một chương đã đủ xót xa ngậm ngùi.

Thử trông thành Lạc hoa rơi,

Gió mưa xuân cũng dễ thời biệt ly.

Không phải ta ghi sai mà là bản gốc tác giả để là “Nhân gian” chứ không phải “Nhân sinh” nha, chắc là có dụng ý nên ta không sửa lại.

Khởi đầu của nghiệt duyên chung quy vẫn còn một chữ “duyên”, ràng buộc hai người suốt một đời, dây dưa hai người cả một kiếp.

Đến bây giờ ai đúng ai sai đã không còn quan trọng, hiện tại quan trọng nhất chính là sống sót, cùng nhau giữa cõi đời này... sống sót.

60. Chương 59

Mấy ngày sau đó, cuộc sống của Chanh Âm trôi qua rất thoải mái lại quý dị.

Thiếu Du đi rồi, thay vào đó chính là Hâm Nhiên, dưới sự yêu cầu của Bạch đại phu, Chanh Âm mấy ngày này đều phải ở lại trong nhà tĩnh dưỡng, toàn bộ việc vụn vặt được Hâm Nhiên xử lý hết, mỗi ngày còn đều đặn một chén thuốc khó uống cùng với một đồng lớn thuốc bổ...

Điệu bộ này thật sự khiến Chanh Âm hoài nghi, Bạch đại phu là muốn cho y ăn no đến chết, thế nhưng qua chừng bảy ngày y liền phát hiện không thích hợp, thân thể không còn suy yếu như trước, nửa đêm cũng không lo ngại cô đơn lạnh lẽo, dường như cũng không phải hồi quang phản chiếu*, mà thật sự là càng ngày càng khỏe mạnh lên, đây rốt cuộc là có chuyện gì?

**Hồi quang phản chiếu: là tên thường gọi hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.*

Chanh Âm không ngu ngốc, sự thay đổi mấy ngày này khiến y cảm thấy bất an, mà trên hết còn là nỗi sợ hãi dâng tràn.

Nếu bệnh của y thật sự tốt lên, vậy chứng minh được cái gì?

Chứng minh đại phu đã tìm được thuốc cho y.

Vậy thuốc nọ lại nói lên cái gì?

Nói lên được y đang mỗi ngày dùng đi máu của một người, thịt của một người...

Nghĩ đến đây, Chanh Âm không khỏi rùng mình một cái.

“Làm sao vậy?”

Hâm Nhiên ở bên cạnh bưng đồ ăn tới trông thấy sắc mặt khó coi của Chanh Âm, cho là y lại tái phát bệnh cũ, vội vã chạy đi tìm Bạch đại phu đang sắc thuốc ở phía sau.

Bạch đại phu thấy thế, đang định thân thủ bắt mạch cho y, ai nghĩ tới Chanh Âm lại khước từ, thoáng cái rút tay về, còn dùng ánh mắt dò xét nhìn bọn họ.

“Chanh Âm, ngươi làm sao vậy? Có khó chịu thì mau để Bạch đại phu nhìn một cái a!” Hâm Nhiên lo lắng nói.

Nhưng Chanh Âm chính là kiên quyết không cho, nhúu mày nhìn Bạch đại phu, “Bạch đại phu, thuốc ngươi đang sắc là thuốc gì?”

“... Thuốc bổ.”

“Ngươi nói láo!” Chanh Âm lớn tiếng phủ định câu trả lời của hắn.

Đối với việc bị vạch trần lời nói dối, Bạch đại phu cũng không hề mảy may kinh ngạc, Chanh Âm vốn rất thông minh, chuyện này tự nhiên không lừa được y bao lâu, vì vậy hắn không chút hoang mang để Hâm Nhiên trước đi trông chừng ẩm thuốc, mình thì lưu lại ứng phó với Chanh Âm.

Bạch đại phu mới vừa ngồi xuống bên giường, còn chưa kịp mở miệng, Chanh Âm đã tiên phát chế nhân* nói trước: “Là Thiệu Du phải không? Các ngươi để hắn làm thuốc dẫn cho ta?”

**Tiên phát chế nhân: hành động trước để kiểm chế đối phương, đánh đòn phủ đầu.*

Khả năng này là lớn nhất, mà quả nhiên, Bạch đại phu lẳng lặng gật gật đầu.

Hắn bình tĩnh như vậy khiến Chanh Âm không vui, y nhúu mày, trong lời nói có chút run rẩy: “Bạch đại phu, vì sao nhất định phải lấy một người thành thật như hắn ra đùa giỡn? Hắn cùng với ta không phải

người thân cũng chẳng phải bạn cũ*, càng không có cái gì là bằng hữu chi nghị (*tình nghĩa bằng hữu*), vì những tháng ngày gần như rách nát sau này của ta, tại sao người nọ nhất định phải hi sinh tính mệnh!?”

**Nguyên tác “phi thân phi cố”.*

Hiện tại nên làm như thế nào mới đúng đây?

Chanh Âm cũng từ Bạch đại phu nghe được, thuốc này một khi đã dùng liền không thể ngưng cũng không thể đổi, nếu bây giờ dừng lại, vậy Chanh Âm chắc chắn phải chết tạm thời không nói, ngược lại là Thiếu Du, đã uống phí một phen khổ tâm của người nọ, Chanh Âm cần phải tiếp tục dùng, y vừa trông thấy chén thuốc kia thì cả người khó chịu, càng không cần nói đến chuyện uống hết.

Có lẽ biết được suy nghĩ của y, Bạch đại phu lúc này mới lên tiếng nói: “Hắn muốn cho người một cơ hội để bắt đầu lại lần nữa.”

“...!”

Một câu nói đơn giản bình thường lại giống như lợi kiếm xé rách lớp phòng hộ trong lòng Chanh Âm.

Không sai, kể từ khi biết chính mình không còn sống được bao lâu nữa, Chanh Âm liền bỏ mặc bản thân tới đâu thì tới, không tranh giành cũng không theo đuổi, nói dễ nghe y là vì người khác suy nghĩ chu toàn, nhưng nói khó nghe, y không phải chính là bỏ cuộc rồi sao?

“Cái, cái gì mà bắt đầu lại từ đầu... Đừng có nói giỡn nữa!” Chanh Âm cứng ngắc cười nói, “Hắn là gì của ta? Dựa vào cái gì quản ta nhiều chuyện như vậy? Hắn cho mình là ai chứ!?”

Tâm tình của y có chút kích động, ngữ điệu cũng hơi bất ổn.

Không trả lời Chanh Âm, Bạch đại phu âm thầm thở dài một cái, “Hắn là ai không quan trọng, quan trọng là hắn lựa chọn để cho người sống tiếp, mà người uống huyết nhục của hắn, đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.”

“...”

Chanh Âm không lên tiếng, nhưng đáp án hiện tại đã hết sức rõ ràng, y căn bản không có quyền nói “Không”, bởi vì đây là cuộc giao dịch một người khác vì y mà đánh đổi tính mệnh.

“Hắn... có tốt không?”

“Hắn rất tốt, tạm thời không chết được.”

Bạch đại phu biết người mà y đang nói đến, chính là An Thiếu Du đang nằm trong khách điểm kia, mặc dù trên lưng hắn bây giờ đã tràn đầy vết thương, gập ghềnh lồi lõm, thân thể suy yếu khó có thể mảy may di chuyển, thế nhưng vẫn còn có thể tiếp tục chống đỡ như trước.

Không thể không nói, nghị lực của người này khiến kẻ khác phải bội phục, Bạch đại phu cũng là tự thấy thua kém....

Nhìn thịt trên lưng mình bị cắt xuống từng ngày từng ngày, thấy máu trong tay chảy ra từng giọt từng giọt, thân thể vốn hoàn hảo cứ như vậy dần dần suy yếu, thậm chí còn chẳng biết sau này có còn cơ hội sống hay không.

Thế nhưng người nam nhân kia lại chưa bao giờ kêu đau gọi khổ, thậm chí ngay cả rên rỉ một tiếng cũng đều không có, hắn thà trong lúc cắt thịt lấy máu cắn nát bờ môi của mình hoặc là cắn chặt đেম chặn dưới người, mặc cho từng giọt lớn mồ hôi lạnh lã xuống thậm chí ngất xỉu cũng không có một tia oán giận.

Một người nam nhân có thể làm được đến như vậy, có thể thấy rõ chân tâm không giả, nhân quang Chanh Âm cũng coi như tốt, người nam nhân một khi đã động tâm liền si mê cả cuộc đời như vậy, trên thế gian có được bao nhiêu chứ?

“Người rất may mắn.” Bạch đại phu bỗng nhiên nói với Chanh Âm.

Chanh Âm nghe vậy nghi hoặc nhìn người nọ, nhưng tầm mắt lại chạm tới Tử tinh long phượng bội treo bên hông hắn rồi dừng lại.

Y khó có thể tin nhìn chằm chằm bội sức quen thuộc kia, mắt càng mở càng lớn, giống như là trông thấy đồ vật gì đó vô cùng bất khả tư nghị.

Nhận ra sự kì dị của y, Bạch đại phu cũng kỳ quái theo tầm mắt người nọ nhìn vào bên hông của mình, lúc này mới phát hiện y đang nhìn Tử tinh long phượng bội.

Bạch đại phu đoán rằng đây là đồ của An Thiếu Du, có thể Chanh Âm trước đây đã gặp qua, vì vậy liền nói: “Đây là Thiếu Du cho ta, xem như là trả nợ tiền thuốc men của hắn.”

Tính cách An Thiếu Du cũng lạ, không muốn nợ ân tình người khác, hắn hiện tại bị thương nặng cần sự chăm sóc của Bạch đại phu, không có tiền trả liền dùng cái này để bồi thường, bản thân Bạch đại phu ngày hôm nay cũng là lần đầu tiên đeo, lại bị Chanh Âm trông thấy.

61. Chương 60

Phát hiện Chanh Âm cứ nhìn chằm chằm bội sức không tha, Bạch đại phu cũng cảm thấy kỳ quái, đúng lúc này Hâm Nhiên lại đến nói là thuốc đã được sắc xong, bắt đầu dĩ, Bạch đại phu liền cởi bội sức kia

xuống đưa cho Chanh Âm để y nhìn cho đã, còn mình thì đi xuống trừ phòng phía sau bưng thuốc.

Ngẩn người nhận lấy Tử Tinh Long Phượng bội, Chanh Âm đưa tay khẽ vuốt, vẫn là xúc cảm kia đường nét kia, giống hệt như lần đầu nhìn thấy.

Lần đó vừa nhìn thấy bội sức này, Chanh Âm đã cảm thấy yêu thích, theo lời chủ tiệm nói ngọc bội này bắt nguồn từ ý “long phượng hợp minh*”, là lựa chọn ưu tiên khi tặng quà cưới, nhìn chung thì nó là một miếng yêu bội (*ngọc bội đeo hông*), nhưng bên trong thật ra cũng ẩn giấu huyền cơ, tiểu thi xảo pháp liên có thể đem ngọc bội này một phân thành hai, tân lang là long, tân nương lại là phượng, rất có ý tứ cung chúc vợ chồng mới cưới cầm sắt hòa minh**.

**Long phượng hợp minh: câu nói thường dùng để chúc mừng đám cưới, thể hiện ý nói như ông trời tác hợp, xứng đôi vừa lứa.*

***Cầm sắt hòa minh: vợ chồng hòa hợp, duyên cầm sắt, Cầm và Sắt là hai loại đàn.*

Bởi vì thích, lại đúng lúc sắp tới tân hôn của An Thiếu Du, Chanh Âm không suy xét nhiều, tiêu phí một lượng lớn bạc của mình mua lấy, xem như là tặng cho người mình yêu nhất một lễ vật cuối cùng.

Trước đây lúc còn làm thiếu gia, y cũng đã từng mua rất nhiều thứ tặng cho An Thiếu Du, nhưng An Thiếu Du không những không thèm còn xem đó như là rác rưởi, ngay trước mặt y toàn bộ ném đi sạch sẽ, có vết xe đổ như vậy, Chanh Âm không dám đập lên lần nữa, liền giao cho An lão gia, hi vọng An Thiếu Du nể mặt phụ thân hấn mà mang theo.

Mà hiện tại...

Thân thể khẽ run hót sâu một cái, trong tích tắc nước mắt trượt xuống, chút nghi vấn trước kia cũng sáng tỏ thông suốt.

Vì sao người này không chịu nói tên ra, vì sao người này dùng mọi cách đối tốt với y, vì sao người này thỉnh thoảng so với mình càng khó chịu hơn, vì sao người này một mực muốn ở bên cạnh y, vì sao người này dù phải đặt cược tính mệnh cũng muốn cứu y, cho y làm thuốc dẫn...

“Ngu xuẩn.” Nước mắt rơi xuống Tử Tinh bội, Chanh Âm lộ vẻ đau thương mang theo nụ cười giễu cợt, “Này tính là gì? Bồi thường vô nghĩa sao... Ai mà thêm.”

Y vừa nói, nước mắt lại rơi xuống càng nhiều, song nhãn mơ hồ, trước mặt một mảnh thủy sắc.

Lúc Bạch đại phu bưng thuốc đi vào, nhìn thấy đã là một màn như thế — Chanh Âm che miệng, khóc đến vô thanh, toàn thân không ngừng run rẩy, một tay cầm chặt miếng bội sức kia không buông.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bạch đại phu liền tâm sinh bất ổn, vội vàng đi đến phía trước, thử cầm chén thuốc đưa đến: “Chanh Âm? Uống thuốc.”

Chanh Âm nghe vậy, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chén nước thuốc kia, y đưa tay lau đi nước mắt, giữa mảnh đen kịt lộ ra sắc màu đỏ tươi, mơ hồ truyền tới mùi vị kì lạ vẫn như cũ khiến kẻ khác buồn nôn, thế nhưng lần này y không hề than phiền, cũng không có trì hoãn, trực tiếp đổ nước thuốc vào trong miệng.

Không giống như trước, lần này Chanh Âm từng hớp từng hớp uống hết, không bịt mũi, không một hơi nuốt xuống, mà là từng chút một tinh tế nuốt vào cổ họng.

Thật khổ, vừa tanh lại vừa chát, đây chính là lương phương (*cách tốt*) trị bệnh cho y, là huyết nhục An Thiếu Du sắc thành lương được (*thuốc tốt*).

Trước đây Chanh Âm muốn trả thù, muốn An Thiếu Du bồi thường, càng muốn hấn thân bại danh liệt hai bàn tay trắng, thế nhưng, đó đều là ảo tưởng, quay đầu lại chẳng qua cũng chỉ là phù vân, y chẳng bao giờ nghĩ tới thực sự sẽ có ngày hôm nay, cũng chưa từng nghĩ tới muốn ăn máu thịt.

Uống cạn toàn bộ nước thuốc, nước mắt cũng không ngăn được chảy ra lần nữa, đồng thời đưa chén thuốc ra, Chanh Âm cũng đem bội sức trả lại cho Bạch đại phu.

“Bạch đại phu, ta muốn gặp hấn...”

“... Ai?”

“Thiếu Du, ta muốn gặp An Thiếu Du.”

“...!”

62. Chương 61

Lẳng lẳng nằm trên giường, ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa sổ rơi xuống trên người, lẽ ra phải là cảm giác vô cùng ấm áp, thế nhưng An Thiếu Du hưởng thụ không nổi, hấn chỉ cảm thấy toàn thân giống như lửa thiêu rất khó chịu, không thể trở mình không thể di chuyển, trong gian phòng trống trải, chỉ có từng tiếng thở dốc nặng nề.

“... Ca, ca ca, Thiếu Du ca ca, người không sao chứ?”

Không biết qua bao lâu, bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng trẻ con non nớt, trong mơ mơ màng màng, dường như có một đôi bàn tay nhỏ bé ấm áp xoa nhẹ lên trán, An Thiếu Du nghi hoặc — hấn hiện tại đến tột cùng là ở nơi nào?

“Ôi chào, không tốt rồi, Thiếu Du ca ca, người người thật nóng, ta đi tìm người, người trước hết chờ một chút đã.”

Nói xong, đứa bé kia không biết chạy đi đâu, An Thiếu Du mơ màng mở mắt, nhìn thấy được một bóng người mơ hồ đang lay động phía trước.

“... Anh?”

Khó khăn phát ra được một từ, bóng người trước mắt dường như nghe thấy được, xoay người qua.

An Thiếu Du không nhìn rõ khuôn mặt của y, chỉ là cảm giác được y từ từ tới gần, sau đó là một cỗ mùi vị quen thuộc, bàn tay ấm áp phủ lên trên mặt của mình.

“Không có chuyện gì đâu, Bạch đại phu thay người kê đơn sắc thuốc rồi, người sẽ khá hơn thôi.” Không còn là thanh âm hài đồng, ngữ âm ngữ điệu quen thuộc này khiến An Thiếu Du hoài niệm.

Hắn nhắm mắt lại, khẽ nâng lên khóe miệng, cười thỏa mãn.

Trông thấy nụ cười thấp thoáng này của hắn, Chanh Âm cũng muốn cười, nhưng ý cười còn chưa hiện rõ, nước mắt lại rơi xuống trước.

Y không nên cảm động, bởi vì hết thảy mọi thứ đều là An Thiếu Du tự tìm, y nên oán hắn, oán hắn không biết thức thời mà đối xử lạnh nhạt, y nên hận hắn, hận hắn không biết nặng nhẹ tùy hứng làm bậy...

“Ta mới không tha thứ cho người, không tha thứ!” Một bên lau nước mắt, Chanh Âm lầm bầm.

Trên đường nghe Bạch đại phu nói về cảnh ngộ của An Thiếu Du, Chanh Âm thật sự là cảm thấy ngoài ý muốn cùng với yêu thương.

An Dịch Nhiên sẽ đoạt quyền y đã nghĩ tới rồi, nhưng lại chưa từng lường trước hắn còn có thể đoạt đi thế tử cùng với mọi thứ của An Thiếu Du, thậm chí còn suýt chút nữa lấy đi mạng của hắn.

Chẳng lẽ sản nghiệp An gia thực sự có sức hấp dẫn như thế sao?

Chanh Âm không thể hiểu được.

Lắc lắc đầu, lại nhìn khuôn mặt đáng sợ dữ tợn phía sau lớp mặt nạ của An Thiếu Du, Chanh Âm nhin không được vuốt lên.

Vết tích do bị phỏng nhìn qua đau quá, làn da gập ghềnh lồi lõm, đường vân cũng không đồng đều, nếu không có bất kỳ manh mối nào, sợ là dù hắt đứng trước mặt mình, mình cũng không nhận ra người này chính là An Thiếu Du đi.

“Thật xấu.” Cứ như vậy mà đánh giá, Chanh Âm nhưng lại không hề ngừng tay, “Cái bộ dáng này, chắc chắn cô nương nhà người ta không ai dám gả cho rồi.”

“... An Thiếu Du, đây là báo ứng.”

“Ai bảo người cười hai tiểu thư đều không đối xử tốt với các nàng chứ? Xem đi, hiện tại ông trời ngay cả một cô nương cũng không cho người...”

Lời nói tuy ác liệt như vậy, nhưng động tác trên tay của Chanh Âm lại dịu dàng như nước.

“Có còn nhớ trước đây ta đem người nhốt trong phòng hay không?” Nói đến đây, Chanh Âm miễn cưỡng cười một tiếng, “Người khi đó rất tức giận, cả ngày không để cho ta thấy được sắc mặt tốt, còn chỉnh ta phát đau...”

Sau đó lại là thở dài một tiếng, “Nhưng người sao có thể hiểu được, ta khi đó cũng chỉ là đơn thuần muốn người, muốn bảo hộ người mà thôi.”

“Có chút việc người so với ta còn ngốc hơn, người có thể biết được hết có bao nhiêu người nhìn người đến đỏ mắt, bao nhiêu người muốn lật đổ người sao?”

Nói xong, Chanh Âm lại nhìn lướt qua mặt An Thiếu Du, sau đó không khỏi thở dài một cái: “Ai... Hiện tại nói những thứ này cũng là uống công thôi. Chỉ hi vọng cật nhất tiệp, trường nhất trí*, lần sau không còn nhìn lầm người nữa.”

**Cật nhất tiệp, trường nhất trí: là thành ngữ Hán ngữ, ý nói là bị thất bại một lần thì xem như được giáo huấn một lần, nâng cao tài trí.*

Sờ sờ đầu An Thiếu Du, Chanh Âm rời khỏi mép giường đi ra ngoài cửa, vừa đúng lúc gặp Bạch đại phu bưng chén thuốc đi vào phòng, hai người đụng thẳng vào nhau.

“Làm sao vậy? Không đợi hắt tỉnh lại nói chuyện một chút sao?” Bạch đại phu hỏi.

Chanh Âm lắc đầu, cười khổ trả lời: “Bộ dạng hắt như vậy, ta lại cùng hắt nói nhiều còn không phải là cố ý muốn hắt chết sao... Hơn nữa, đoạn nghiệt duyên giữa chúng ta cũng nên kết thúc rồi.”

“Người... ghét bỏ hắt?”

“Sao lại thế.” Chanh Âm nhìn thoáng qua An Thiếu Du trên giường, ánh mắt vẫn như trước, “Chẳng qua... vẫn là quên đi.”

Có chút ủ rũ quay người lại, nhìn thuốc trong tay Bạch đại phu, Chanh Âm chuyển hỏi: “Bạch đại phu, ta còn cần bao nhiêu phó dược nữa mới có thể coi là kết thúc vậy?”

“Ước chừng tám thang nữa, có điều xem như không cần thuốc dẫn, trong cuộc sống sau này vẫn phải không ngừng bồi bổ, suy cho cùng...”

“Ta biết, suy cho cùng ta thân tại phong trần mà!” Nói ra lời này, Chanh Âm đã thu hồi vẻ bất đắc dĩ trước đó, nheo mắt cười một cái, Chanh Âm như cũ vẫn là tên tiểu quan vui vẻ kiên cường kia của Căng Uyên Lâu.

Bạch đại phu nghe Chanh Âm nói cũng lơ mơ đoán được quyết ý của y, nên nói như thế nào đây, có một chút không ngờ tới đi.

“Ta cho rằng ngươi sẽ ở lại bên cạnh hắn.”

“Ha ha... Sau đó hai người cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc vui sướng?” Chanh Âm lướt qua vai hắn, đi ra ngoài cửa, lúc này mới quay người lại nói, “Đừng ngốc nữa, chúng ta không hợp.”

Con người, xoay tới xoay lui đều là xoay quanh một chữ “lý”, luân lý, đạo lý, tình lý... An Thiếu Du cho dù có như thế nào đi nữa cũng là thân thể trong sạch, mà y thì, sớm đã không còn cái gì trong sạch đáng nói, phú thương quý nhân quen biết hắn cũng không ít, cuộc sống sau này nếu như gặp phải, ai mà biết sẽ phát sinh cái gì đây.

Hít sâu một cái, Chanh Âm tiếp tục bước chân, nhìn bóng lưng của y, Bạch đại phu nhin không được lên tiếng hỏi: “Không tin tưởng tình cảm hắn dành cho ngươi?”

Chanh Âm đưa lưng về phía hắn phát phát tay, “Mới không phải, chỉ là ta mệt rồi, không muốn rời khỏi Ân Hạng này mà thôi...” Tiếng nói theo Chanh Âm đi xa mà dần dần biến mất.

Nhìn hành lang không còn bóng người, Bạch đại phu không thể làm gì khác hơn đành lắc lắc đầu.

Hai người này thật đúng là tuyệt phối có một không hai, cũng khó trách chủ tử lại nhiều chuyện như vậy...

63. Chương 62

Y thuật Bạch đại phu quả thật cao minh, không nhiều không ít, vừa vặn uống xong tám phó dược, bệnh tình Chanh Âm cũng coi như được khống chế, nhưng lần này thực sự là khổ cho An Thiếu Du, xác thịt

trên lưng cơ hồ bị nạo toàn bộ không tính, thiếu chút nữa còn vì mất máu quá nhiều mà chết, may mắn Bạch đại phu đã dự đoán trước, từ ngày đầu tiên tiến hành liền dùng các loại biện pháp thay hãn bổ huyết, hiện tại mới không đến nỗi toi mạng, bất quá phải nằm trên giường là điều không thể tránh khỏi.

Theo lý mà nói, Chanh Âm hẳn phải rất vui vẻ, bởi vì y chỉ ít còn có thể sống thêm được vài thập niên, y cũng muốn bày ra một bộ dáng cao hứng, thế nhưng hiện tại đối mặt với đơn thuốc bổ của Bạch đại phu, khuôn mặt thật sự là không nở nổi một nụ cười.

“Bạch đại phu, ta không có mở tiệm thuốc.”

“Ừ.”

“Ta cũng không có mở tiệm cầm đồ.”

“Ừ.”

“Ta càng không phải mở tiền trang (*ngân hàng tư nhân*).”

“Ừ.”

“Ta chỉ là một tiểu quan vừa tầm thường lại phổ biến.”

“Ừ.”

“ ... ”

“ ... ”

“Chẳng lẽ ý của ngươi là muốn ta tìm một kim chủ bán đi chính mình? Hay là nên quay về Căng Uyên Lâu làm lại nghề cũ?”

Tuy rằng tuổi tác hơi lớn, thế nhưng cùng Tiểu lão bản nói chuyện một chút, thương lượng một chút, có lẽ y thật đúng là có thể trở về lăn lộn thêm vài năm.

Bạch đại phu liếc mắt nhìn Chanh Âm, lập lời hỏi đáp: “Nếu như ngươi muốn để An Thiếu Du ăn không trả tiền chuyện này khổ, ta sẽ không phản đối quyết định của ngươi.”

“ ... ||| ”

Đúng là cổ tình bất nạt y mà!

Chanh Âm nhìn đơn thuốc suy nghĩ cả buổi trời, cuối cùng vẫn là thành thật đem đơn thuốc để trên bàn mở ra, chính mình đổ nhào lên giường —— bỏ cuộc.

“Ta đầu hàng, Bạch đại phu, cho ta một cái thống khoái đi, người nói ta phải đi đâu mới có thể kiếm được nhiều ngân lượng như vậy để mua thuốc?”

Trò đùa này thật sự lớn quá rồi, dựa vào tích góp hiện tại của y, thỉnh thoảng ăn ăn tổ yến còn được, toa thuốc này cái gì mà nhân sâm ngàn năm, linh chi vạn năm, còn có cái gì quý tuyệt liên chưa từng nghe qua bao giờ... Bảo y đi đâu mà kiếm chứ?

Dem y cắt ra cân bán cũng không được cái giá này.

Bạch đại phu bị hỏi ngừng lại một chút, sau đó chậm rãi nói: “Sẽ có biện pháp.”

Bọn họ không có, chủ tử sẽ có.

“A?” Chanh Âm không hiểu.

Không muốn cùng y nói thêm về đề tài này, Bạch đại phu bỗng nhiên chuyển hỏi: “Người không có ý định đi xem hắn một lần nữa sao? Chí ít hắn cũng cứu người một mạng.”

Chanh Âm không vội trả lời, y trầm mặc nằm trên giường, cũng không thấy rõ nét mặt y bây giờ.

Sau một lúc lâu, ngay lúc Bạch đại phu cho rằng sẽ không có được câu trả lời, Chanh Âm đột nhiên lên tiếng: “Đi, tại sao không đi? Hắn vì ta bị thương thành như vậy, chuyện chiếu cố hắn đương nhiên nên để ta làm.”

Chanh Âm vừa nói vừa đứng dậy, tiểu ý treo bên miệng không có chút dị trạng nào.

“Ta đem chuyện người biết thân phận hắn nói hết cho hắn biết, còn có quyết định của người.” Bạch đại phu bổ sung nói.

“Ế?” Chanh Âm cũng không bắt ngờ, “Kết quả?”

“Kết quả...”

Rất bất ngờ!

Bạch đại phu cho rằng An Thiếu Du hẳn phải hối hận hoặc là không cam lòng, cũng có thể là tức giận, dù sao hẳn nỗ lực nhiều như vậy, mà Chanh Âm lại không chịu khuất phục.

Thế nhưng hẳn sai rồi, An Thiếu Du không tức giận cũng không ầm ĩ, càng không có cái gì không cam lòng, hẳn chỉ là nhân nhạ trả lời một tiếng “Biết rồi”, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Điều này làm cho Bạch đại phu càng thêm khó hiểu, đến tột cùng giữa hai người bọn họ đã xảy ra loại chuyện gì, mà lại làm sự tình diễn biến tới mức này?

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, hẳn vẫn là quyết định, để Chanh Âm sau khi bình phục tự mình nói chuyện rõ ràng với An Thiếu Du, có thể trong lúc sống cùng nhau này, bọn họ sẽ tìm được nhiều điểm chung.

Nhưng mà...

“Thiếu Du, uống thuốc!” Tráng sĩ nào đó đứng ở bên giường tay bưng chén thuốc, vẻ mặt tà ác.

“...” Bệnh nhân nào đó nằm ở trên giường sau khi liếc y một cái liền nhắm mắt lại, không chút quan tâm.

“An Thiếu Du, người bớt giả chết cho ta, mau mau uống thuốc!” Tráng sĩ tiến lên, cực kỳ tàn ác vươn hai ngón tay mạnh mẽ mở ra mí mắt bệnh nhân.

“...” Bệnh nhân bất đắc dĩ mở mắt, nhưng sau khi liếc thấy nước thuốc màu đen kia, ngay lập tức nhú mày, liền chết không theo.

“Nha, con mẹ nó, lại chơi trò này với ta!?” Tráng sĩ lập tức bày ra bộ dáng uy hiếp, bưng chén thuốc lên kề vào bên tai bệnh nhân, “Ngày hôm nay người không uống cũng phải uống cho ta, không há miệng đúng không? Ta rót vào lỗ tai người!”

“...” Bệnh nhân không nói gì, khóa miệng co quắp hai cái rồi há miệng ra —— uống thuốc, đầu hàng.

Bạch đại phu đen mặt, nhìn cảnh tượng không chỉ mới xuất hiện một lần trước mắt, hẳn mơ hồ cảm thấy đau đầu —— để Chanh Âm đến đây thật sự là đúng đắn sao?

Có điều nghĩ đến cũng thật khó hiểu, vì sao An Thiếu Du vừa trông thấy Chanh Âm liền trở nên... cổ quái như vậy? Nhớ rõ trước đây lúc hẳn bị thương, uống thuốc đều là đúng giờ đúng lượng, làm sao thấy Chanh Âm xong liền cố chấp như vậy?

Bạch đại phu không hỏi ra miệng, chỉ đứng nhìn hai người bên cạnh, một người nằm ở trên giường tâm bất cam tình bất nguyện uống xuống trung dược khó uống muốn chết kia, người còn lại thì ở bên giường tận tâm tận lực uy hẳn uống hết, vừa uy vừa không ngừng oán trách.

“Ta nói ngươi thực sự là đủ ngu ngốc, biến thành như vậy cư nhiên còn muốn cùng ta phân tranh cao thấp, đầu ngươi cũng bị lấy máu sao?”

“Đừng tưởng rằng ngươi không nói lời nào thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi, dám bỏ rơi ta rồi lại tới gây chuyện với ta, lá gan của ngươi quá lớn rồi!”

“Ngươi chữa trị tốt thân thể cho ta, ta cũng không muốn lại nợ nần ngươi cái gì, mẹ ôi, trước đây thật vất vả lắm mới trả hết nợ, thế mà ngươi lại tới?”

“Sau này muốn chết không cần tới tìm ta, ngươi nên đi tìm một miếng đậu phụ đập đầu, tìm một sợi mì treo cổ mới tốt!”

Chanh Âm từng câu từng chữ đều bộc lộ bản sắc đánh đá, Bạch đại phu chưa bao giờ thấy qua, nhưng lại cảm thấy rất thú vị.

Dạo trước quỷ môn quan một lần rồi trở về, bọn họ không chỉ lấy lại được sinh mệnh quý giá, mà còn có khát vọng tiếp tục sống sót, hiện tại ồn ào ầm ĩ so với tự ngải tự oán trước kia đã tốt hơn nhiều rồi.

64. Chương 63

Bất quá những ngày tháng yên ả luôn luôn kéo dài không lâu, đây là quy luật vĩnh cửu từ trước đến giờ, giống như đang lúc tiệc vui thì bao giờ cũng có vài người đến gọi cho thùng nước lạnh.

Mà thùng nước lạnh này gọi có chút mau, gọi có chút ngoan độc, kinh động toàn bộ người trong Ân Hạng không nói, còn mặc danh kì diệu (*không hiểu ra sao*) hất cả lên người Chanh Âm.

Chạng vạng hôm đó, Chanh Âm vẫn như thường ngày, chiếu cố An Thiếu Du uống thuốc, sau đó liền ly khai khách điểm Bạch đại phu đang ở.

Y bước khỏi cửa điểm, dạo chơi dọc đường, lúc đi tới đầu hẻm Ân Hạng, đột nhiên bốn phía xuất hiện một đám hán tử đem Chanh Âm vây quanh ở giữa, đang lúc y còn chưa kịp phản ứng, một thanh âm quen thuộc lại xa lạ chen ngang vào.

“An thiếu gia, thật sự là đã lâu không gặp.”

Thời điểm này trên đường cái người qua lại thưa thớt, nên về nhà thì về nhà, nên chạy trốn thì chạy trốn, thỉnh thoảng có vài người muốn đi qua, nhưng trông thấy tình thế này lập tức sẽ không còn bóng dáng, người Ân Hạng lại càng không cần phải nói, phần nhiều là đám tiểu quan tự thân khó giữ, cân nhắc tình hình, Chanh Âm hiểu rõ, lần này sợ là lành ít dữ nhiều.

“An Dịch Nhiên, người đến tìm ta có cái gì quý hóa chứ?”

Chanh Âm không biết An Dịch Nhiên này biết được bao nhiêu chân tướng, cũng có thể gã căn bản không biết An Thiếu Du còn sống trên đời này, bất quá có một thứ y có thể xác định —— đây là tên gia hỏa lòng tham vô đáy, lai giả bất thiện.

An Dịch Nhiên thấy Chanh Âm thẳng thắn bình tĩnh như vậy, hơi cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không duy trì lâu, phần cảm giác kia liền bị sự ngạo mạn cùng với cuồng vọng của gã thay thế.

“An Thừa Anh, chớ có trách ta tới tìm người, muốn trách thì trách tên tình lang An Thiếu Du người một mực nhớ nhưng kia kia, ai bảo hắn dám dùng bí phương giả đùa bỡn ta?”

Bí phương giả? Bí phương giả gì chứ?

Còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên một đôi tay to lớn từ phía sau lưng không cần tốn nhiều sức đã chế trụ được hai tay Chanh Âm.

“Đau... Người làm cái gì, mau buông ta ra!”

Một đại hán chế trụ hai tay Chanh Âm, An Dịch Nhiên chậm rãi đến gần, cuối cùng đi tới trước mặt y thì dừng lại, cưỡng ép nâng lên cằm dưới của y, buộc y nhìn mình.

“Ta chỉ nói một lần, người nghe cho rõ, ta muốn bí phương, bí phương những chế Cửu Uẩn Xuân Tửu.”

“...!”

Nguyên lai là trải qua nhiều ngày như thế này, An Dịch Nhiên cuối cùng cũng nhận ra mình bị An Thiếu Du lừa gạt, không có được bí phương kia, dưới cơn thịnh nộ gã liền nhớ tới Chanh Âm, hiện tại An Thiếu Du sống chết không rõ, vậy gã nhất định phải từ trong miệng Chanh Âm moi ra được bí phương, nếu không vị trí đương chủ An gia này gã khó mà ngồi vững.

Nhìn tham lam vô tận trong mắt An Dịch Nhiên, Chanh Âm đột nhiên cảm thấy buồn cười, nói vậy An Dịch Nhiên nhất định là tràn đầy tự tin có thể lấy được bí phương từ chỗ y, cũng khó trách gã nghĩ như vậy, Chanh Âm hiện tại cái gì cũng không có, giữ lại bí phương cũng vô dụng, chỉ bằng ngoan ngoãn nói cho gã biết, nói không chừng còn có thể nhận được một chút phần thưởng.

Ai... Chanh Âm làm sao mà không muốn chứ? Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính!

“Ta quên rồi.” Chanh Âm từng câu từng chữ nói rõ ràng.

“Cái gì?” An Dịch Nhiên nhất thời sửng sốt.

“Ta nói ta quên rồi.” Chanh Âm lặp lại lần nữa.

Lần này y thể nhưng thật sự không có nói dối, bí phương Cửu Uẩn Xuân Tửu thời điểm y hơn mười tuổi đã bị An Thiếu Du cưỡng ép giao ra, như vậy những thứ ghi tạc trong đầu hiển nhiên sẽ không lâu dài, về sau lại kéo theo một loạt biến cố, bí phương đã sớm không biết bị ném đến góc nào, hơn mười năm trôi qua, lại muốn y nhớ ra cái phương thuốc này —— A, có lẽ một đao giết chết y còn dứt khoát hơn một chút.

An Dịch Nhiên cũng không có nghĩ đến sẽ như vậy, phản ứng đầu tiên của gã chính là Chanh Âm đang nói dối, vì vậy gã trong cơn tức giận kéo lấy vạt áo Chanh Âm, cơ hồ muốn đem y nhắc lên.

“An Thừa Anh, người dám gạt ta!?”

Gã nheo mắt, hiệp bức cùng nguy hiểm hàm chứa bên trong khiến người ta sợ hãi.

Cái này dùng để hù dọa người khác rất có tác dụng, nhưng Chanh Âm thấy nhiều rồi, An Thiếu Du trước kia so với gã còn kinh khủng hơn!

Cho nên từ đầu đến cuối y không có chút cảm xúc sợ hãi nào, vẫn tươi cười dịu dàng như cũ, tính toán giải thích minh bạch cho mình.

“Không phải không phải, An Dịch Nhiên, ta nghĩ người hiểu lầm rồi, ta thật sự là không có nhớ rõ, nếu như nhớ rõ, ta sao lại không cho người, người nói có đúng hay không?”

“Hừ, chỉ sợ người là đang vì tình lang đòi công đạo đi!” An Dịch Nhiên khinh thường nói.

Chanh Âm nghe lời này của gã thật sự là vô lực bội phần.

Y thừa nhận y thích An Thiếu Du, nhưng An Dịch Nhiên tại sao không suy nghĩ một chút, Chanh Âm y vì sao lại vì một cái phương thuốc mặc danh kì diệu mà vậy hãm chính mình không quan tâm chứ? Đúng là có bệnh!

“Ai... Được rồi, mặc kệ người nói như thế nào, xem ra hôm nay vô luận ta có giải thích ra sao người cũng đều không tin.”

“Quả thật như thế.” An Dịch Nhiên lộ ra một mặt cười lạnh, mắt thấy bàn tay sắp rơi vào trên người Chanh Âm.

Chanh Âm cũng nhắm mắt lại, chờ đợi cảm giác đau đớn sắp ập đến, đúng lúc đó, một trận tươi cười hi hi

ha ha đột nhiên phá vỡ bầu không khí nguy hiểm này.

Chanh Âm nghe tiếng không nhìn được mở một mắt ra, An Dịch Nhiên cùng với mấy đại hán cũng không khỏi quay sang nhìn bên cạnh, bọn họ không nhìn còn đỡ, đằng này nhìn xong thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu.

Người đến Chanh Âm cũng quen thuộc, nhưng y thật không nghĩ tới, hắc cư nhiên hôm nay lại xuất hiện ở trong Ẩn Hạng này, là trùng hợp sao?

Ngày này giờ này khắc này... Đúng lúc như vậy? Không đúng, có vấn đề!

“Mau chóng tìm chỗ ngồi để nhìn, bằng không không nhìn được, nhìn không thoải mái thì cũng đừng oán ta.”

Một đám người, một đám nam nhân, một đám nam nhân sống tại Ẩn Hạng, cơ hồ tất cả đều đến đông đủ, bọn họ từng người đầy mặt trêu đùa, lựa chọn cho mình một vị trí tốt, sau đó tò mò nhìn sang đám người kia, thật sự chỉ có nhìn, còn mang theo đậu phộng cùng với các loại đồ ăn vặt, nhìn qua rất là hoành tráng.

Mà người dẫn đầu phân phó bọn họ ngồi xem, không cần phải nói, gương mặt xinh đẹp bắt mắt như vậy, Chanh Âm liếc mắt một liềm nhận ra hắc.

“Tiểu lão bản, người mang mọi người tới nơi này làm gì?”

Cố ý, người này tuyệt đối là cố ý!

Quả nhiên, chỉ thấy Diệu Linh cười híp mắt trả lời: “Xem trò vui a.”

“Xem trò vui!?” Chanh Âm muốn đánh người.

Mà An Dịch Nhiên trông thấy tràng diện này, cũng bất mãn trừng mắt với Diệu Linh: “Diệu lão bản, ta cho rằng ngươi là người thức thời, ta giao tiền cho ngươi, để ngươi dẫn ta đi tìm Chanh Âm, nhưng ngươi hôm nay lại tới đây làm phiền, đây là có dụng ý gì?”

Quả nhiên...

Chanh Âm trên mặt một loạt hắc tuyến, y nói An Dịch Nhiên này làm thế nào dễ dàng tìm đến y như vậy, quả nhiên là tiểu lão bản tên phản đồ này.

65. Chương 64

Diệu Linh cười nhún nhún vai, thuận tiện vốc một nắm đậu phộng vào tay, rất là vô tội nói: “Làm phiền? Không có, ta nào dám, An đương gia hiểu lầm.”

“Người không dám?” An Dịch Nhiên buông Chanh Âm ra, chuyển hướng qua hán cùng với đám người phía sau, “Vậy người mang nhiều người như vậy tới để làm gì?”

“Không phải đã nói rồi sao? Xem trò vui.” Diệu Linh trả lời hết sức hùng hồn.

“Người ——!”

An Dịch Nhiên vốn định lời qua tiếng lại một hồi, nhưng nghĩ lại Diệu Linh này bất quá cũng chỉ là một tú ông, nhìn chung thì một cửa tiệm cũng không có khả năng hung hăng phách lối gì, huống chi hiện tại hán mặc dù mang theo một đám người tới vậy xem, nhưng bọn họ nhìn qua đều là nhược bất kinh phong*, hiển nhiên không có năng lực tới cứu Chanh Âm, nếu hán đã nhỏ nhặt không đáng kể, vậy cũng không cần thiết dây dưa nhiều làm gì.

**Nhược bất kinh phong: yếu đuối không chịu được gió.*

Nghĩ như vậy, An Dịch Nhiên nhất thời ngừng nói, đổi thành hung hăng trợn mắt nhìn một cái xong liền xoay người không hề để ý đám người kia nữa.

Diệu Linh đem những thứ này nhìn hết vào mắt, nhãn thần thoáng hiện lên một tia băng lãnh, chẳng qua không có ai phát hiện.

Không đếm xỉa đến đám người thừa thải kia, An Dịch Nhiên lại khôi phục âm ngoan trước đó, mang theo nụ cười quỷ dị quay trở lại bên người Chanh Âm, “Nể mặt lão bản của người, ta cho người một cơ hội cuối cùng.”

Thanh âm của gã tràn đầy âm hiểm xảo trá, đám người vây xem nghe được đều cứng người, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh.

Mặc dù mọi người đều cảm thấy lấy thân phận cùng với thực lực của Tiểu lão bản căn bản không đủ để công khai đối đầu với An Dịch Nhiên, nhưng Cánh Uyên Lâu là chỗ dựa vững chắc của bọn họ, lão bản tuy rằng không ngừng thay đổi, nhưng từ trước đến nay lại làm cho người ta cảm thấy “lão bản” không gì không làm được.

“Người nếu lại không chịu khai ra, vậy thì cũng tốt thôi.” Gã không đánh y, mà quay sang đại hán bên cạnh nháy mắt một cái.

Đại hán kia nhận được chỉ thị, không nói hai lời liền rút ra một cây chủy thủ đưa tới, An Dịch Nhiên nhận

lấy chủ thủ, chỉ thấy gã để lên mặt Chanh Âm, nhẹ nhàng vỗ về, bộ dáng bỉ ổi đến cực điểm.

“Hắn muốn làm gì nhỉ?” Bên cạnh có người nhẹ giọng hỏi nhỏ.

“Không phải là muốn mặt Chanh Âm đấy chứ?”

“Không phải chứ? Tự nhiên nổi máu ghen của đàn bà, sao lại ấu trĩ như vậy?”

“Vậy là muốn làm gì? Rạch mặt sao?”

Âm thanh nhỏ vụn truyền vào tai Diệu Linh, hắn cười lạnh một tiếng, đúng lúc này xen miệng vào: “Ta nói An đương gia, kỳ thực thứ người muốn không phải là một cái phương thuốc sao?”

“Thế nào?” An Dịch Nhiên quay đầu, thần tình khinh thường, “Chẳng lẽ tên thủ lĩnh nam kỹ người biết trong đó viết cái gì sao?”

Sự xuất hiện của Diệu Linh vốn đã khiến gã không vui, hiện tại nghe người nọ nói xen vào, An Dịch Nhiên càng thêm bất mãn, vì vậy mở miệng hung hăng chế ngạo hắn một phen.

Nhưng Diệu Linh nghe xong không giận còn cười — rất tốt rất tốt, dám cay độc với hắn như vậy, tuy rằng hắn thật sự hành nghề này, nhưng cư nhiên nói đến trắng trợn như vậy, xem hắn làm thế nào trừng trị tên khốn khiếp họ An này.

“Dĩ nhiên không phải, chẳng qua là tiểu nhân tò mò, An đương gia nếu muốn phương thuốc vì sao không trực tiếp đi tìm tình lang của Chanh Âm mà đòi?” Diệu Linh cười y hệt một con hồ ly, từng bước một đem con mồi dẫn vào bẫy của mình.

“Nói nhảm, tình lang y...” Nói được một nửa, An Dịch Nhiên đột nhiên dừng lại, gã nhìn chăm chăm Diệu Linh không xác định hỏi, “An Thiếu Du cũng ở đây? Có phải hay không? An Thiếu Du cùng với tên nam kỹ này vẫn luôn ở chỗ này quấn lấy nhau, có đúng hay không!”

Một nửa một nửa thôi!

Diệu Linh cười không đáp, “Muốn biết đáp án sao? Phí tổn thực sự là rất đắt đó...”

“Vô luận bao nhiêu bạc ta cũng cho, nói cho ta biết, An Thiếu Du ở chỗ nào?” An Dịch Nhiên bỏ mặc hết thấy truy vấn đến cùng.

Thứ gã cần chính là phương thuốc, có được phương thuốc là có thể giải quyết toàn bộ vấn đề.

Nghe được câu trả lời này, lại nhìn vẻ mặt tham lam vô độ trên mặt An Dịch Nhiên, Diệu Linh ý cười càng sâu, “Ngay tại thượng lầu khách điểm trong thành, người có thể...”

Hắn còn chưa nói hết câu, chỉ thấy An Dịch Nhiên ngay lập tức liền phái một đại hán đi trước bắt người, tốc độ này không quá bình thường.

Thật là một nam nhân tham lam.

Diệu Linh thầm nghĩ trong lòng, nụ cười lộ ra càng rạng rỡ.

Mấy người bên cạnh hắn thấy được, đều không khỏi run rẩy cả mình.

“Tiểu lão bản lại lộ ra cái nụ cười đó.”

“Cười càng đẹp, người ta chết càng nhanh.”

“Họ An kia sắp không may rồi.”

“Đáng thương a, không biết kết cục của gã có thể xếp vào thập đại bi kịch trong điểm hay không.”

Diệu Linh nghe hết vào tai những lời này không những không ngưng cười, mà còn quay đầu lại, tùm tùm nhẹ nói một câu: “Thỉnh ngậm miệng.”

Sau đó, cũng không còn người nào dám lên tiếng nữa.

Cũng không lâu lắm, đại hán trở lại, khiêng theo một người, Bạch đại phu cũng đi theo phía sau.

An Thiếu Du thương thế chưa lành, trên lưng chằng chặt sọc vừa mới kết vảy, vẫn lồi lõm khó nhìn như trước, hiện tại đang vào đông, Chanh Âm thấy hắn chỉ mặc mỗi một cái áo lót bạch sắc đã bị khiêng tới đây, trong lòng vẫn nổi lên một tia đau đớn.

“Này, họ An, người quá không biết xấu hổ đi? An Thiếu Du và người dù sao cũng là huynh đệ, người đối xử như vậy với hắn, không cảm thấy hổ thẹn sao?”

“Thế nào? Lo lắng cho tình lang của người à?” An Dịch Nhiên nhạo báng, sau đó hướng về phía đại hán phân phó, “Vứt hắn xuống!”

Đại hán kia nhận lệnh nhưng không thật sự ném hắn xuống, ngược lại có chút chột dạ liếc nhìn Bạch đại phu sau lưng một cái, nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới coi như nhẹ nhàng thả An Thiếu Du xuống

đất.

Chanh Âm trước đó hốt hoảng, trông thấy An Thiếu Du bình an rơi xuống đất, lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Biểu hiện của y lọt hết vào mắt mọi người, đều làm trong nghề này, trong lòng tất nhiên hiểu rõ.

“Thì ra Chanh Âm yêu thích người ta.”

“Nguyên lai là vì hắn à!”

“Thì ra phẩm vị Chanh Âm đặc biệt như vậy...”

“Hóa ra tiểu lão bản đến là để xen vào việc của người khác.”

Tất nhiên, toàn bộ những lời trên đều là diễn ra trong đầu, bởi vì câu nói “Thỉnh ngậm miệng”, vẫn không có ai dám lên tiếng.

An Dịch Nhiên hiển nhiên không chú ý tới có gì quái lạ, tự mình đi lên trước, lúc nhìn thấy mặt An Thiếu Du, gã nhất thời sững sốt, “Đây là ai?”

Nghe thấy câu hỏi của gã, An Thiếu Du vẫn luôn nằm trên mặt đất không thể động đậy giẫy cựa nâng khoe miệng, sau đó mạnh mẽ chống đỡ, ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Thế nào? Dịch Nhiên, người ngay cả ta cũng nhận không ra sao?”

Thanh âm gia nua khàn khàn lại càng khiến người nghe lông tơ dựng đứng, ngay cả đại hán chế trụ Chanh Âm sau khi nghe xong cũng không nhịn được có chút sợ hãi, Chanh Âm cảm thấy trên tay buông lỏng, lập tức nhân cơ hội này tránh thoát trói buộc của gã, nhưng y không chạy về phía Diệu Linh bên kia, mà trực tiếp chạy vội đến bên người An Thiếu Du, đỡ lấy hắn.

“Người không sao chứ?” Chanh Âm vội vàng hỏi.

“Không... Khụ khụ.”

Khuôn mặt mũi này thanh âm này đều không phải của An Thiếu Du, An Dịch Nhiên vốn không tin, nhưng nhìn thấy bộ dạng quan tâm săn sóc như vậy của Chanh Âm, gã không thể không tin tưởng —— nam tử tướng mạo xấu xí này chính là An Thiếu Du thì thể mặt tích, hành tung không rõ kia.

66. Chương 65

“Ha ha... Người quả nhiên còn sống.” An Dịch Nhiên quái dị cười hai tiếng, sau đó mới hạ thần đi tới, chỉ vào An Thiếu Du nói, “Nguyệt Nhi khi đó cầu xin ta tha mạng cho người ta đã cảm thấy kì lạ, không nghĩ tới người đúng là mạng lớn...”

Gã nói tới đây, Chanh Âm liền cau lại chân mày, có chút oán hận xen lẫn bất mãn nhìn An Dịch Nhiên — gã thật sự là một kẻ điên.

“Nếu còn sống vậy thì càng dễ giải quyết, mau chóng giao bí phương ra đây, ta liền tạm thời bỏ qua cho hai người các người, nếu không chịu...” Gã nở một nụ cười nguy hiểm, ánh mắt không có hảo ý quan sát Chanh Âm từ trên xuống dưới.

An Thiếu Du trực giác không ổn, dùng sức chống đỡ thân thể ôm lấy Chanh Âm, phần nộ trùng mắt hỏi lại: “Người muốn làm gì?”

An Dịch Nhiên cười lạnh một tiếng, “Không làm gì cả, chẳng qua nhìn bộ dáng y cũng không đến nỗi quá mục nát, thỉnh thoảng vui vẻ cũng không phải là không thể.”

“Người...!”

Lời lẽ trắng trợn như vậy lập tức chọc giận An Thiếu Du, hấn ra sức muốn đứng dậy đối đầu với gã, nhưng tiếc rằng thân thể còn chưa khỏi hẳn, ngay cả đứng lên cũng khó khăn vô cùng.

Chanh Âm nghe hai người bọn họ nói chuyện không cảm thấy có chút châm chọc nào, An Dịch Nhiên chấp nhất đến buồn cười, mà An Thiếu Du tức giận cũng có phần vô lý, người ta nói vậy thôi, cũng không có trở thành sự thật...

“Thiếu Du, người có giao bí phương ra không?” Chanh Âm cảm thấy An Thiếu Du ôm mình càng ngày càng chặt, không khỏi có chút không thoải mái, vì vậy y trực tiếp hỏi, “Người có thể thả lỏng chút được không?”

Nhưng An Thiếu Du không có nghe lời Chanh Âm, ngược lại nhìn thẳng vào mắt y, “Ta sẽ không giao ra bí phương, bởi vì đó là đồ của người, ta cũng sẽ không giao người ra, bởi vì...”

Lời nói dừng ở đây, An Thiếu Du không có tiếp tục, nhưng tình cảm biểu lộ trong mắt hẳn lại làm cho người đứng xem chung quanh sáng hết cả mắt.

Một đám người ngơ ngác nhìn nhau, dùng nhãn thần trao đổi qua lại.

“Có thấy không? Người ta cũng thích Chanh Âm.”

“Nhưng đáng về của người này...”

“Mặc dù xấu xí một chút, nhưng có tâm ý là được rồi.”

“Chính là, làm nghề này muốn tìm một chốn nương thân tốt, đó là đã khó càng thêm khó, hy vọng Chanh Âm sẽ không giống như chúng ta.”

“Đúng vậy.”

Diệu Linh ở một bên trông thấy tình cảnh này, không khỏi cong lên khóe miệng — trực giác của hần rất chuẩn xác, cũng biết hai người này rất có triển vọng.

Chanh Âm làm trong nghề này cũng không phải ngày một ngày hai, đương nhiên cũng cảm nhận được phần tình cảm để lộ kia, y có chút lúng túng quay đầu sang chỗ khác không muốn nhìn thẳng vào tình cảm của đối phương.

Nói Chanh Âm không tự nhiên cũng được, không biết đủ cũng đúng, cứ coi như là đã hiểu rõ An Thiều Du cũng thích y, nhưng y vẫn như cũ không muốn tiếp nhận phần tình cảm này dễ dàng như vậy, trong lòng chung quy vẫn tồn tại chút vướng mắc bất bình.

Có lẽ là thật sự sợ rồi, trải qua nhiều năm biến cố như vậy, trải qua nhiều lần quanh co khúc chiết như vậy, thậm chí thiếu chút nữa phải trả giá bằng cả tính mạng, tình cảm trải qua nhiều lần thị phi phi trên đùa cũng không thể nói là không tin, nhưng trong lòng luôn khó tránh khỏi sẽ lo lắng nghĩ ngợi.

Vạn nhất An Thiều Du đối với y chỉ có áy náy, vạn nhất hần chỉ muốn bày tỏ sự cảm tạ đối với y, vạn nhất...

Nhân sinh vô thường, hai người nếu đã ở bên nhau, lại có quá nhiều chuyện cần bận tâm cùng suy tính, Chanh Âm cảm thấy bản thân đã không còn dư thừa sức lực như vậy, vẫn là nên ngoan ngoãn sống cô độc đến già ở Ấn Hạng này thôi!

Bọn họ trước đó một người theo đuổi, một người khinh thường, hiện tại thay đổi rồi, giờ người kia đuổi theo, mà người này thì trốn tránh, thật không biết phải dây dưa tới khi nào.

Ngay cả Diệu Linh dõi theo bọn họ cũng muốn bóp chết người, dây dưa lằng nhằng như vậy đến tột cùng là đang giở trò quỷ gì?

Nghiệt duyên!

“Này, An Dịch Nhiên, người nên nhanh lên một chút!” Diệu Linh lên tiếng thúc giục, “Nếu không bắt Chanh Âm, thì chém An Thiều Du, nhanh gọn đi!”

“Lão bản?” Đối mặt với lão bản như thế này, Chanh Âm có chút xa lạ, cũng không đoán ra dụng ý của hắn.

An Thiếu Du cũng cảm thấy có chút không bình thường, nhưng nhìn Diệu Linh không có ý tứ thu hồi lời nói, tựa hồ không phải đang đùa giỡn, lại liếc nhìn Bạch đại phu đứng bên kia, hắn cũng không có khả năng sẽ đứng ra bảo vệ, như vậy hôm nay có thể che chở cho Chanh Âm cũng chỉ có chính hắn, nhưng hắn hiện tại...

Dưới cái rống của Diệu Linh, An Dịch Nhiên cảm thấy mất hết mặt mũi, nhúu mày một cái vung tay lên ra lệnh cho bọn đại hán bắt Chanh Âm qua đây.

Chanh Âm chẳng hề sợ bọn họ, cũng không có chút mảy may né tránh, nhìn bọn họ càng ngày càng áp sát mình.

Đúng lúc này, một cánh tay chợt giữ chặt lấy Chanh Âm, y quay đầu lại, nhìn thấy An Thiếu Du cùng với vẻ mặt kiên quyết kia.

“Người tốt nhất buông tay, dựa vào người không gánh nổi ta đâu.” Chanh Âm cảm thấy vẫn nên nhắc nhở một chút thì tốt hơn, “Thân thể người còn chưa khỏe, tốt hơn nên thành thật một chút, yên tâm, cùng lắm thì bị gì đó...”

Y còn chưa nói xong đã bị cầm thanh, bởi vì An Thiếu Du đem y kéo vào ngực mình, gắt gao ôm chặt, không cho y cơ hội lên tiếng lần nữa.

Bả vai rộng lớn, trống ngực mạnh mẽ, còn có cái ôm ấm áp...

Một tay ôm thân thể Chanh Âm, tay kia vò về tóc y, mặc dù không lên tiếng, nhưng Chanh Âm rõ ràng có thể cảm thấy sự an ủi mà hắn mang đến —— ta sẽ bảo vệ người.

“Người...” Chanh Âm vừa mở miệng đã đỏ mặt, nhất thời nghẹn lời.

Lúc này bọn đại hán đã xông tới, nhưng đối mặt với Chanh Âm được An Thiếu Du che chở, bọn họ cũng không thể làm gì, vì vậy tự nhiên có người tiến lên kéo bọn họ ra, nhưng không biết An Thiếu Du lấy khí lực ở đâu, cứ nhiên vẫn không nhúc nhích tí nào, cho dù có người véo hắn đánh hắn, đụng chạm đến mấy vết thương kia, cũng không thấy hắn mảy may buông lỏng.

67. Chương 66

“Đủ rồi, buông ta ra đi...” Chanh Âm đỏ mặt, thanh âm run rẩy bán đứng tình cảm chân chính của y, “Người muốn nói gì ta đều biết rồi, mau buông ra.”

Nhìn ngũ quan bởi vì đau đớn mà trở nên vụn vẹo, những vết thương trên lưng lần nữa bị nứt ra, Chanh Âm trong lòng ần ần đau, trở tay đồng thời bảo vệ An Thiếu Du, chính y cũng vung vẩy muốn rời khỏi ngực hắn.

Bọn họ đã bỏ lỡ nhau quá nhiều, ai nợ ai đã không còn quan trọng, chỉ cần biết rõ bây giờ Chanh Âm thích An Thiếu Du, mà An Thiếu Du cũng thích Chanh Âm, như vậy là đủ rồi.

Chữ tình nói cho cùng chẳng qua là hai người hai khóa chân tâm, chính là thể gian đây rầy cảm dỗ, khiến cho người ta bởi vì vậy mà lạc mất con tim mình, kết quả chữ tình liền bị diệt.

Chanh Âm cũng được, An Thừa Anh cũng được, y từ đầu tới cuối muốn chính là cái này, hôm nay y có được rồi, cũng thỏa mãn rồi.

Biết ý muốn của Chanh Âm, An Thiếu Du cũng không tranh luận thêm, ngược lại ôm càng chặt hơn, mặc dù bọn đại hán chung quanh không ngừng gây thêm thương tích trên người hắn, đau đớn thấu xương khiến người ta khó mà kiềm chế, nhưng những thứ này sao có thể so được với nỗi đau lần thứ hai mất đi người trong lòng.

An Thiếu Du tỉ mỉ suy nghĩ, kể từ lúc phụ mẫu Chanh Âm song song qua đời, y gần như không có được ngày nào tốt đẹp, bởi vì sự tuyệt tình cùng với chán ghét của mình đối với y, khi đó, Chanh Âm cơ hồ không còn vui vẻ tươi cười, về sau bị phụ thân mình lập mưu bán vào kỹ viện, cuộc sống lại càng thêm cực khổ lầm than, mặc dù Chanh Âm gần như không kể cho hắn nghe chuyện ở kỹ viện, nhưng nhìn thân thể đầy rẫy vết thương của y cùng với giọng điệu bất cần kia, An Thiếu Du biết, y hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

“Chúng ta... cùng nhau...” An Thiếu Du bởi vì đau đớn mà đầu đầy mồ hôi lạnh rốt cục dứt quãng lên tiếng.

Hắn ôm chặt Chanh Âm, kề vào bên tai y, hy vọng y có thể nghe được lời sám hối của mình: “Quãng đường sau này... cùng nhau đi...”

Nhân sinh dài đằng đẵng, chỉ nguyện người có thể cùng ta đi hết đoạn đường này, chúng ta cùng nhau đi...

Chanh Âm nghe vậy, vành mắt vốn đỏ hồng nhất thời đau xót, khuôn mặt nguy trang vẻ tươi cười cũng không cách nào duy trì, nước mắt rốt cục nhịn không được rơi xuống.

Y quên mất giấy giũa, quên mất phản kháng, cứ mặc cho An Thiếu Du ôm lấy, nghe lời nói dứt quãng của hắn.

“Chanh Âm, ta không phải là... thương hại người... cũng không phải là áy náy... Chính là, chính là thật sự muốn cùng với người...”

Nghe thấy lời này của An Thiếu Du, Chanh Âm nước mắt càng nhiều, cũng đưa tay gắt gao ôm hắn, hai người ôm lấy nhau, An Thiếu Du lại cực lực dùng thân thể thiên sang bách khổng* của mình bảo vệ Chanh

Âm không bị thương tổn.

**Thiên sang bách khổng: thương tích đầy mình, vết thương lở chỗ.*

Trông thấy tình cảnh này, trong đám người đứng xem có người hâm mộ, có người cảm động, Hâm Nhiên cũng vì Chanh Âm có được một kết cục tốt mà cảm thấy vui mừng, hân muốn giúp bọn họ một tay, vì vậy xoay người nhìn về phía tiểu lão bản Diệu Linh, chỉ thấy trên mặt Diệu Linh cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Lúc này, An Dịch Nhiên ở một bên nhìn thấy hết thấy hiển nhiên là bất mãn tới cực điểm, bởi vì sự kiên trì của An Thiếu Du, gã cái gì cũng không lấy được, dưới tình thế cấp bách, gã hỗn hển xông lên phía trước, quát đám đại hán kia: “Phế vật, đều là phế vật!”

Quát xong, gã giơ chân lên, dùng hết sức hướng vào lưng An Thiếu Du đá xuống.

Nhìn thấy một màn này, Chanh Âm kinh hoảng kêu to: “Không được!”

Vào thời khắc nguy cấp này, chợt một bóng người nhanh hơn một bước chắn ở trước mặt An Thiếu Du, đỡ được một kích này của An Dịch Nhiên.

“Người!”

“Bạch đại phu!?”

Chanh Âm mừng rỡ, nguyên tưởng rằng Bạch đại phu sẽ không giúp đỡ, không nghĩ tới...

“Chanh Âm, không sao chứ?”

Đang lúc Bạch đại phu đối phó với An Dịch Nhiên, bên người Chanh Âm cũng đột nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc.

Chanh Âm quay đầu lại, nhất thời kinh ngạc vô cùng —— Tiểu lão bản đi qua đây từ lúc nào?

Diệu Linh nhìn bộ dáng sưng sốt của y, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Tình nhân ngươi cũng không sao chứ?”

Bị hỏi tới đây, Chanh Âm mới giật mình hồi thần xem xét thương thế An Thiếu Du, vết thương trên người An Thiếu Du đã có chút rạn nứt, mặc dù đau đớn nhưng cũng không tới mức trí mạng, ý thức hân vẫn hết sức rõ ràng, dưới sự giúp đỡ của Chanh Âm, hân ngẩng đầu lên nhìn Diệu Linh.

“Người là cố ý đem gã đến.” An Thiếu Du nói hết sức khẳng định, “Chính là muốn xem thái độ của ta đối với Chanh Âm sao?”

“Ha ha... Một nửa.” Diệu Linh cũng không giấu giếm ý tứ của hần.

“Vậy một nửa kia là gì?” An Thiếu Du nhìn hần hỏi.

Diệu Linh cười không đáp, ngược lại nhìn về phía Bạch đại phu đang đối phó với An Dịch Nhiên.

An Dịch Nhiên hết sức tức giận, lời lẽ trên miệng cũng thập phần quyết liệt, so sánh mà nói, Bạch đại phu bình tĩnh hơn nhiều, đem lời nói của đối phương nghe rõ từng chữ một, An Dịch Nhiên thấy thái độ của hần càng giận hơn, lập tức ra lệnh mấy đại hán bắt hần lại, nhưng mấy người đại hán kia dĩ nhiên có người từng bị thiệt thòi, cũng không nguyện tiến lên.

An Dịch Nhiên chưa từng tập võ, tự nhiên cũng hiểu rõ mình không phải là đối thủ của hần, hiện tại bị người chiếm thượng phong, xem ra hần hôm nay không chiếm được bí phương rồi.

Hung hăng trợn mắt nhìn Diệu Linh một cái, gã không cam lòng lớn tiếng nói: “Tên nam kỹ đáng chết này của người, một phen tiền cũng không đáng giá, người cho rằng người có thể bảo vệ bọn họ cả đời sao? Ta ngay bây giờ sẽ đi phá hủy tiệm của người, để cho người biết thế nào là lợi hại, chúng ta đi!” Nói xong, gã liền dẫn đám đại hán rời khỏi nơi này.

Nghe lời An Dịch Nhiên để lại, An Thiếu Du cảm thấy có chút không ổn, không khỏi nhắc nhở Diệu Linh: “An gia kinh doanh tửu nghiệp, lui tới không ít quan to quý nhân, người... không sợ sao?”

“Sợ cái gì?” Diệu Linh cười híp mắt trả lời, “Ta cũng muốn nhìn xem một chút, là ai có bản lĩnh như vậy có thể đem tiệm của nhà ta phá hủy!”

Không biết hần lấy tự tin ở đâu ra, An Thiếu Du cảm thấy kỳ quái.

Mà Diệu Linh cũng không nghĩ tiếp tục giải thích, hần phỉu phỉu tay nói: “Được rồi được rồi, trình diễn đến đây là kết thúc, thu dọn về nhà thôi!”

Hần ra lệnh một tiếng, người đứng xem cũng hết sức phối hợp giải tán rời đi, mà Diệu Linh thì cùng với Chanh Âm, An Thiếu Du đi theo Bạch đại phu trở về khách sạn.

68. Chương 67

Dưới sự điều trị của Bạch đại phu, những vết thương cũ mới trên người An Thiếu Du lần nữa được băng bó trở lại, uống xong thuốc hần liền từ từ tiến vào mộng đẹp, nhưng An Thiếu Du mới vừa rồi căng thẳng

thần kinh cũng không vì vậy mà buông lỏng, hấn vẫn như cũ gắt gao nắm lấy một góc vạt áo Chanh Âm, cho dù ngủ thiếp đi cũng không nguyện buông ra.

Chanh Âm vẫn bồi ở bên cạnh hấn, đối với chấp nhất của hấn cũng không khuyên giải nữa, chỉ ngơ ngác nhìn hấn giữ chặt tay mình, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Diệu Linh ở một bên nhìn hai người bọn họ cũng cảm thấy buồn cười, không khỏi khẽ cười hai tiếng, tiếng cười của hấn đưa tới ánh mắt bất mãn của Chanh Âm.

“Tiểu lão bản, ngươi vì sao phải làm như vậy?” Khẩu khí cũng tràn đầy hờn giận.

Trong ấn tượng, Chanh Âm chưa từng nổi giận, ít nhất là Chanh Âm trước đây buông thả bản thân sẽ không, bởi vì khi đó y cái gì cũng không quan tâm, nhưng hôm nay... Thật sự là một hiện tượng tốt, không phải sao?

Diệu Linh tiểu ý không giảm, đi tới mép giường thấy An Thiếu Du đã ngủ đến vẻ mặt an ổn, hấn thấp giọng nói: “Không nên tức giận, ta chính là tìm mọi cách để ngươi có thể giữ chặt hạnh phúc thuộc về mình!”

Biết hấn cũng không phải là ác ý, nhưng Chanh Âm vẫn không nhận được khuyên nhủ: “Tiểu lão bản, ta biết ngươi có ý tốt, nhưng hạnh phúc với tình cảm là những thứ hư huyền, cũng không phải cứ cố gắng tranh giành là có thể lấy được.”

Đây là lời khuyên nhủ chân thành, trước kia y từng bị thất bại một lần, hiện tại mặc dù đã có được thứ mình muốn, nhưng bài học kia đáng giá khắc ghi cả đời.

“Ta mới không quan tâm.” Diệu Linh vừa kiêu ngạo vừa tự tin nói, ngữ khí không cho phản kháng kia làm cho người khác e sợ, “Muốn thắng phải đi tranh, muốn có phải đi đoạt, tình cảm cũng được hạnh phúc cũng được, thế gian hết thảy đều là như vậy.”

Nhìn bộ dáng của hấn, Chanh Âm giật mình.

Có lẽ sự hiểu biết của bọn họ về lão bản còn quá mức hạn hẹp, có lẽ lão bản của bọn họ so với tưởng tượng còn muốn hơn...

“Ha... Có lẽ chúng ta đã lo lắng quá rồi.” Chanh Âm tự đáy lòng hừ cười một tiếng.

Diệu Linh nghe xong thiêu mi hỏi ngược lại: “Ồ? Lời này là nói cái gì?”

Chanh Âm nhìn về phía An Thiếu Du, hết sức khẳng định nói: “Lão bản ngươi, kỳ thực căn bản không cần chúng ta phải bận tâm lo lắng, An Dịch Nhiên phạm đến ngươi, ngươi nên cẩn thận tuyệt đối là hấn.”

“Có lẽ là vậy đi.” Diệu Linh không thừa nhận cũng không phủ nhận, chuyển đề tài hỏi, “Chanh Âm, sau này có tính toán gì không?”

“Chúng sống cùng với hần.”

“Sau đó...?”

“Cả đời.”

“Cuối cùng...?”

“An ổn xuống mồ.”

“... Vậy An gia làm sao bây giờ?” Diệu Linh cũng không tin, lần này hai người bọn họ còn không mắc câu.

Quả nhiên, sau khi nghe được hai chữ “An gia”, hai tay đặt trên đầu gối của Chanh Âm nhất thời siết chặt, ý cười mới nãy cũng dần dần nhạt đi.

Trong lòng y cũng hiểu rõ, hôm nay An Dịch Nhiên dễ dàng bỏ qua như vậy tuyệt không phải là vì sợ y, mà là ngại lão bản cùng với Bạch đại phu có mặt ở đó, đợi phong ba qua rồi, gã chắc chắn sẽ quay trở lại.

Bây giờ An Thiếu Du thân thể không tốt, bản thân Chanh Âm cũng cần điều dưỡng, nói cao bay xa chạy căn bản không có khả năng, mà bọn họ cũng không thể nào ỷ dựa vào lão bản cùng Bạch đại phu cả đời, về phần lão bản diệt trừ An gia nói ra lại càng không thể nào, nếu có thực lực này cũng không nhất định phải làm đến nước này, huống chi —— giết người là phạm tội.

Lần này, tựa hồ thật đúng là không còn nơi để né tránh.

“Rất khổ não đi?” Diệu Linh có thể đoán được y đang suy nghĩ cái gì.

Vì vậy hần từ từ, từng bước một đem ”con mồi” đã nhìn trúng từ lâu này dẫn vào bẫy rập của mình.

“Rất khổ não.” Chanh Âm cũng không giấu giếm, nói thẳng, “Bất quá, nhìn bộ dáng của Tiểu lão bản, đã thay chúng ta nghĩ xong biện pháp rồi đi?”

Thật là thông minh, không hổ là người trong tiệm nhà mình, Diệu Linh tùy thời không quên âm thầm khoe khoang một phen.

Cười gật gật đầu nói: “Có muốn cùng hần đến nhà ta hay không?”

Đối với đề nghị này Chanh Âm đầu tiên là sững sốt, sau đó nhìn nhìn An Thiếu Du, rồi chỉ chỉ mình hỏi: “Nhà? Chúng ta?”

“Ừ ừ ừ.” Đầu Diệu Linh gật đầu càng thêm lợi hại, hắn đã có thể thấy được ánh sáng thắng lợi rồi.

“Tiểu lão bản, ngươi không có vấn đề chứ?” Chanh Âm khó mà tin nổi nói, “Ta bán đi còn được chút tiền vốn, nhưng mặt Thiếu Du như vậy, ngươi cho lại ngân lượng cũng không có khách nhân nào muốn mua hắn... A dô!”

Y còn chưa nói xong đã bị Diệu Linh nhẹ nhàng vỗ một cái cắt đứt.

“Nói bậy bạ gì đó, ta nhìn qua là người hèn hạ như vậy sao?” Diệu Linh bắt mãn bĩu môi, “Không phải là tiệm của ta, là nhà của ta.”

“Nhà của ngươi không phải là tiệm sao?” Chanh Âm không hiểu.

“Không phải, nhà ta là nơi cha ta cùng với phụ thân ta ở, có đi hay không?”

“Ồ, Diệu lão bản à... Thế nhưng chúng ta cứ như vậy mà đến không phải rất đường đột sao? Hơn nữa sẽ mang tới phiền toái không cần thiết...” Chanh Âm suy nghĩ chu toàn, thật sự cảm thấy không nên đến quấy rầy.

Nhưng Diệu Linh há chỉ có vậy đã dễ dàng lùi bước, vội vàng nói tiếp: “Không có không có, chỉ cần hai người các ngươi cố gắng ‘làm việc’, người nhà của ta chắc chắn hết sức hoan nghênh các ngươi.”

Chanh Âm nghe Diệu Linh nói, không khỏi hướng hắn nhìn lại, không biết có phải hoa mắt hay không, nhìn nụ cười kia nghe khẩu khí kia, y mơ hồ ở phía sau mộng của tiểu lão thấy được một cái đuôi hồ ly lắc qua lắc lại.

“Làm việc?”

“Ừ, làm việc!”

“Hai chúng ta có thể có công việc phù hợp?”

“Dĩ nhiên.” Trừ hai người các ngươi ra không còn ai có thể.

“Vậy An gia...”

“Chỉ cần các người đến nhà ta làm việc, ta bảo đảm hai người các người cả đời yên tĩnh.”

“Thật?”

“Thật.”

“... Như vậy Tiểu lão bản, thỉnh người thành thật trả lời ta một vấn đề.”

“Cái gì?”

“Công việc nhà các người rốt cuộc là cái gì?”

“Ừm... Mở tửu trang.”

69. Chương 68

“... Cho nên người đáp ứng rồi?”

Sau khi An Thiếu Du tỉnh ngủ, nằm ở trên giường nghe Chanh Âm giải thích chuyện đã xảy ra.

Hắn nghi hoặc nhìn Chanh Âm, chỉ thấy Chanh Âm ở một bên vừa gặm tuyết lê vừa lắc lắc đầu trả lời: “Vẫn chưa, tính chờ người tỉnh lại, hỏi ý kiến của người một chút.”

“Chiều theo ý ta?”

“Không hẳn, chẳng qua cảm thấy sau này nếu đã quyết định sống cùng nhau, vậy chuyện này nên là hai người bàn bạc xong rồi mới quyết định.”

Nghe vậy, An Thiếu Du sâu sắc nhìn y một cái, nhãn thần như vậy khiến Chanh Âm nhìn thấy, hết sức khó chịu.

“Này, ta nói người có thể không cần dùng loại ánh mắt ‘nhà ta có con trai vừa mới trưởng thành’ kia nhìn ta hay không?” Chanh Âm quay đầu sang chỗ khác oán trách nói, “Người cũng không phải là cha ta...”

Nghe thấy câu sau của y, An Thiếu Du cũng vô lực trở mặt xem thường, “Tùy người vậy, người nếu muốn đi thì đi, ta không quan trọng.”

“Cái gì không quan trọng, phải làm việc chính là người, ta không có liên quan đến.” Chanh Âm trả lời hần.

“Ta biết, bất quá người cũng không được chạy trốn.” An Thiếu Du không tỏ ra yếu thế chút nào.

Hai người tiêu tan hiềm khích lúc trước, bớt đi ngăn cách nội bộ An gia, hoàn toàn lộ ra bản tính của mình, bầu không khí giữa hai người cũng không còn trầm lắng nặng nề như lúc trước, người tới ta đi, không khí sôi nổi vô cùng.

“Người muốn thế nào?”

“Không thế nào cả, bất quá những chuyện có liên quan đến tử nghiệp, người cũng phải hảo hảo học một chút cho ta.”

Bị hần nói một câu như thế, cảnh tượng bản thân mình bị An Thiếu Du ép buộc vào thư phòng đọc sách học thuộc lòng hơn mười năm trước bỗng nhiên một lần nữa hiện lên trước mắt, Chanh Âm nhất thời cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

“Ta chợt nhớ tới có chuyện, cho nên...” Cười gượng đứng lên, Chanh Âm muốn lấy cớ rời đi.

Ai ngờ đến An Thiếu Du đưa tay một cái, đã chặt chẽ cố định y tại chỗ, “Sự tình còn chưa biết rõ, người đi đâu vậy?”

“Còn có chuyện gì chưa rõ ràng?”

“Nhà lão bản người ở chỗ nào? Một tháng trả thù lao bao nhiêu?”

Dù sao cuộc sống rất thực tế, nếu có thể nuôi sống Chanh Âm cùng mình, An Thiếu Du nhất định phải biết rõ ràng chuyện này.

“Ở Hoàng Thành, thù lao thì...”

“ Bao nhiêu?”

Chanh Âm có chút lúng túng, so so hai ngón tay, “Lão bản nói là —— rất nhiều.”

“ ... ”

Vì thế cứ như vậy, dưới sự nửa giới thiệu nửa dụ dỗ của lão bản Diệu Linh, Chanh Âm quyết định đồng ý đề nghị của hần, bất quá An Thiếu Du thương thế chưa lành, bọn họ muốn lên đường nhất định phải đợi

thêm một khoảng thời gian nữa.

Diệu Linh cũng một tiếng đáp ứng, đồng thời ngỏ lời sẵn lòng chi hết toàn bộ phí tổn sinh hoạt ở Ân Hạng cho hai người, Chanh Âm có chút ngượng ngùng nhận lấy, nhưng y vẫn kiên định, nói chỉ cần hai người bọn họ sau này cố gắng làm việc liền coi như là hoàn lại.

Đợi đến lúc đầu xuân, vạn vật sống lại, xuân ý dồi dào, trong Ân Hạng, Chanh Âm cùng với An Thiếu Du tổ chức một hôn lễ, mặc dù không có kiệu hoa náo nhiệt hay hỷ lễ hậu hình, thế nhưng chỉ cần hai người hữu ý, ai lại đi so đo nhiều như vậy chứ?

Tối hôm đó, Ân Hạng thay đổi bầu không khí yên tĩnh thường ngày, rất náo nhiệt, cơ hồ nhà nhà đều treo lên lồng đèn đỏ, Chanh Âm cũng mừng thầm không thôi, mong mỗi bao nhiêu năm, thật đúng là không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy.

Trên hỷ đường, Diệu Linh đảm nhiệm làm người chủ hôn, nhìn tân nhân hành lễ bái đường, trong mắt hẳn cũng là ý cười khó giấu.

Sự náo nhiệt của hôn lễ kéo dài suốt ba ngày, nếu không phải sợ hai người bệnh cũ tái phát, e là không biết sẽ náo đến khi nào, hai người cũng chỉ có thể nói là vì họa được phúc.

Mà sau lại, Diệu Linh bởi vì bận việc buôn bán trong tiệm, liền đi trước một bước trở về Cánh Uyên Lâu ở trấn nhỏ biên cảnh, đem toàn bộ trách nhiệm chiếu cố bọn họ đẩy hết lên người Bạch đại phu.

Bạch đại phu cũng một mực không rời đi, nghe đâu bị Diệu Linh nhờ vả, phải hộ tống hai người tới Hoàng Thành mới được.

Chanh Âm vẫn luôn nghi hoặc mối quan hệ giữa Tiểu lão bản cùng với Bạch đại phu, vì sao Bạch đại phu đối với Tiểu lão bản luôn là duy mệnh thị tòng? Y không hiểu, cũng thủy chung không hỏi ra miện.

Những ngày sau hôn lễ trôi qua thư thả, An Dịch Nhiên kể từ lần đó về sau cũng không có động tĩnh gì, Chanh Âm và An Thiếu Du cũng vui vẻ sống yên ổn.

Mãi đến đầu hè, Bạch đại phu nói thân thể An Thiếu Du có thể lên đường, bọn họ mới chỉnh trang chuẩn bị xuất phát.

Ngày hôm nay trước khi đi, rất nhiều người quen trong Ân Hạng đều đến để đưa tiễn, sau khi cáo biệt từng người, hành trình lần này mới xem như là chính thức bắt đầu...

Chanh Âm không thôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy xe ngựa ra khỏi cửa thành, tòa tiểu thành cách mình càng ngày càng xa, trong lòng cũng không tránh được có chút thấp thỏm, nguyên tưởng rằng cả đời này cũng sẽ không rời khỏi thành nửa bước, mà hôm nay... Đúng là thế sự vô thường!

Nhìn thấy y thở dài, An Thiếu Du mang theo mặt nạ vỗ vỗ tay y, nhẹ giọng nói: “Sau này chờ có thời gian rảnh, ta cùng ngươi trở lại.”

Biết hẳn là đang an ủi mình, Chanh Âm tự đáy lòng cảm thấy thỏa mãn, cầm tay An Thiếu Du, quay người lại liền dựa vào trên người của hắn, “Được, chúng ta quyết định rồi, bất quá ngươi phải dẫn ta đi dạo khắp Hoàng Thành trước đã rồi mới nói sau.”

Yêu cầu của Chanh Âm An Thiếu Du không chút do dự đáp ứng, nhìn bộ dạng tình nồng ý mật này, Bạch đại phu thật sự rất muốn nói cho bọn họ biết, có lẽ suốt đời này sẽ bị nhốt ở Hoàng Thành, chẳng qua vì ngại mệnh lệnh của chủ tử, hắn vẫn cố nhịn xuống.

Qua hơn hai tháng, xe ngựa của bọn họ tiến vào Hoàng Thành, vốn Chanh Âm còn đang muốn nhân cơ hội này hảo hảo thưởng thức quang cảnh phồn hoa một chút, không nghĩ tới xe ngựa vừa mới vào thành đã bị một đám quan binh mạnh mẽ ngăn lại.

Đây là cái tình huống gì?

Đang lúc mọi người còn chưa rõ ràng tình hình, màn xe đột nhiên bị người xốc lên, từ bên ngoài đi vào một thiếu niên.

Thiếu niên bộ dáng lớn lên xinh đẹp, mày liễu mắt hạnh, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, da thịt trắng nõn nhìn như nhéo một cái liền chảy nước, Chanh Âm không quen, An Thiếu Du cũng không quen.

Đang khi bọn họ đang kỳ quái thì, thiếu niên kia mở miệng nói trước: “Họ Bạch, cuối cùng để cho Bản cung bắt được rồi!”

Giọng nói thiếu niên không khàn khàn trầm thấp giống nam hài, ngược lại lộ vẻ lạnh lẽo thanh lệ của nữ hài... Không đúng, chờ một chút, Bản cung!?

Hai người nhất tề nhìn về phía Bạch đại phu, chỉ thấy trên mặt Bạch đại phu là vẻ bất đắc dĩ trước nay chưa từng có, gơ tay làm bộ dáng đầu hàng: “Công chúa điện hạ, xin ngài tỉnh táo một chút, dù sao tân nhậm ‘Tể Chính*’ cũng đang ở chỗ này, ngài không cảm thấy nên hộ tống bọn họ nhậm chức trước hay sao?”

**Tể Chính: danh hiệu tể quan của triều đình.*

Bị hắn nói một câu như thế, vị “thiếu niên” kia mới chú ý tới bên cạnh có người, vì vậy nàng lập tức thu liễm hết thấy, đi tới bên tai Bạch đại phu nói nhỏ mấy câu, Bạch đại phu khẽ cau mày rồi gật đầu một cái, phân phó Chanh Âm bọn họ không cần lo lắng, sau đó đứng dậy đi theo thiếu niên được gọi là “Công chúa” xuống xe ngựa.

Chanh Âm vén rèm xe lên, nhìn ra bên ngoài, Bạch đại phu cùng với thiếu niên đồng thời lên ngựa, hai

người một trước một sau thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng nói chuyện.

“Tỷ tỷ sinh em bé, cho nên bọn họ bắt đầu ép Bản cung...”

“Ừ.”

“Bản cung cho đến nay cũng không chọn được ai vừa ý, cho nên chiếu theo ước định gả cho người đi!”

“Được.”

“Ừ, vậy sau khi trở về là có thể thành hôn rồi...”

Sau đó còn nói thêm gì đó, Chanh Âm không nghe rõ, thế nhưng y nghe được một tiếng lanh lảnh ——
“Khởi giá, hồi cung!”

Thu hồi ánh mắt, tâm tư Chanh Âm có chút hỗn loạn.

Chờ một chút, để y hảo hảo suy nghĩ, lão bản nói trong nhà có công việc cho bọn họ làm, công việc kia rất có lời, là kinh doanh tửu trang...

Thế nhưng, Công Chúa? Tửu Chính? Hồi cung?

Bọn họ là tới làm gì?

“Chanh Âm, lão bản người đến tột cùng là làm cái gì?” An Thiếu Du đỡ đầu hỏi.

Hắn dĩ nhiên có thể trông thấy cuộc sống “an bình” về sau.

Hỏi y? Y làm sao biết?

“... Không phải là mở kỹ viện sao?”

Đúng vậy, mở kỹ viện!

—— Hoàn ——

*Cuối cùng cũng hoàn rồi! *tung hoa**

Sau bao nhiêu lần làm rồi ngưng, lại làm rồi lại ngưng, cuối cùng nhà cũng hoàn thành được bộ đầu tay, thiệt là xúc động mà T~T

Hy vọng mọi người vẫn còn nhớ đến Nguyệt Duyên, còn nhớ đến Thiếu Du với Chanh Âm, hai người họ cuối cùng cũng có được cái kết viên mãn rồi. Truyện còn phiên ngoại, mọi người nhớ đọc nha!

70. Chương 69: Phiên Ngoại: Thương

Tục duyên: Tiếp tục nhân duyên

Chanh Âm cảm thấy bản thân trước đây vô cùng bất hạnh.

Yêu một nam nhân chán ghét mình cực độ, nhìn nam nhân dùng tất cả biện pháp hành hạ mình, cuối cùng còn bị lập mưu bán vào kỹ viện, chuỗi ngày tăm tối sau đó thật sự hết sức bất hạnh.

Thế nhưng hiện tại, y rốt cuộc hiểu rõ, y sai rồi, sai đến nực cười.

Yêu một nam nhân chán ghét mình cực độ thì tính là gì chứ? Bị nam nhân nguyên bản chán ghét mình cực độ yêu đó mới là bất hạnh lớn nhất kiếp này của y...

“An Thừa Anh, nên rời giường rồi.”

“Ừ?”

Chanh Âm mơ mơ màng màng mở mắt ra, trông thấy hình ảnh liên tục mấy tháng vẫn trước sau như một — mặt nạ.

Ai... Nếu như là nằm mơ thì thật tốt biết bao, sớm biết sau khi thành thân thì là như vậy, y tình nguyện để bản thân mình và An Thiếu Du đây đưa đưa cả đời.

Tâm bất cam tình bất nguyện rời giường, nhìn một vòng bốn phía, phòng lớn bố trí trang nhã đầy đủ mọi thứ, ngay cả phòng ốc trong An phủ trước kia so sánh với nơi này cũng kém ba phần, đúng là trước đây không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng điều kiện tuy tốt, tể ngộ* giữa người lại là...

**Tể ngộ: tao ngộ, gặp gỡ.*

“Thiếu Du, ta còn muốn ngủ nữa...”

“Bây giờ cũng đã xế chiều rồi, người ngủ tiếp đến tối rồi lại nhện tới sáng, như vậy không được.” An Thiếu Du lập tức bác bỏ đòi hỏi của y, ngược lại thúc giục, “Mau sửa sang một chút, chờ một lát ăn ít đồ uống xong thuốc thì theo ta vào cung.”

“A? Lại muốn ta đi... Ta đi cũng không có chuyện gì để làm.” Chanh Âm nhỏ giọng oán trách.

An Thiếu Du phớt lờ bất bình của y, trực tiếp xem thường: “Ta là để người đi theo học tập, người có hiểu hay không?”

“Hiểu.”

Nhưng y thật sự không có thiên phú mà!

An Thừa Anh người này căn bản không có thiên phú bán hàng, đối với tửu nghiệp cũng là dốt đặc cán mai, thời điểm ở An gia trước kia hẳn không phải đã biết rồi sao!?

Ai... Y thật sự hoài niệm cuộc sống không ai trông giữ, ngày đêm đảo lộn trước kia, muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn làm lúc nào thì làm lúc đó, hiện tại như vậy... Thật sự là quá bất hạnh rồi.

Khởi nguồn cuộc sống bất hạnh này hoàn toàn là do “sự lừa gạt” của tiểu lão bản Diệu Linh, hẳn nói nhà hẳn ở Hoàng Thành, hẳn nói nhà hẳn có tửu trang, hẳn nói nhà hẳn cần nhân thủ làm việc, Chanh Âm tin tưởng, vì vậy liền bị lừa gạt triệt để.

Ngày đầu tiên đến Hoàng Thành, Bạch đại phu đã bị một vị Công chúa Hoàng tộc bắt đi làm Phò mã, mà hai người bọn họ cũng bị quan binh hộ tống vào Hoàng Thành, sau đó mặc danh kỳ diệu gặp mặt Hoàng đế, Hoàng đế nhìn hai người một cái liền nói một câu hậu sinh khả úy, rồi để cho bọn họ làm “Tửu Chính”, đồng thời ban tặng phủ đệ.

Cái gọi là “Tửu Chính”, danh như ý nghĩa chính là quan lại quản lý rượu trong hoàng cung, cũng không tính là rất quan trọng, thế nhưng khi nội cung có một hoàng tử rất thích phẩm tửu thì, vị trí này liền đặc biệt được ngưỡng mộ.

Cửu Uẩn Xuân Tửu của An gia là loại rượu thượng phẩm nổi danh, hiện tại Tiểu lão bản lừa gạt được hai vị đương gia trước đây đến làm Tửu Chính, hiển nhiên là đã sớm có kế hoạch, hơn nữa từ chuyện này suy nghĩ đến thân phận của Tiểu lão bản... Chanh Âm dĩ nhiên không dám đi suy đoán, quá đáng sợ rồi.

Không hảo hảo ở Hoàng Thành, đến biên cảnh làm tú ông cái gì chứ!?

Quý nhân thật là rồi rãnh đến nhà.

Chuyển vào đại trạch tử (*tòa nhà lớn*), An Thiều Du bắt đầu công việc, cuộc sống bất hạnh của Chanh Âm cũng theo đó bắt đầu mở màn.

Mỗi ngày ăn no mặc ấm, có người hầu hạ, đến buổi tối nhiều nhất là bởi An Thiều Du lăn lắn trên giường, ngày hôm sau ngủ thẳng đến giữa trưa, sẽ có người tự động đến đánh thức y...

Được rồi được rồi, y thừa nhận cuộc sống như vậy quả thật thoải mái, nhưng chính là có mấy ai biết y bị giày vò về mặt tinh thần chứ?

An Thiều Du mỗi ngày ép buộc y tiến cung học tập, nhưng xem nhiều như vậy, nghe nhiều như vậy, y vẫn là đối với nghề này không có hứng thú, dù thế nào cũng là lãng phí thời gian, có thời gian rảnh rỗi như vậy, y tình nguyện đi đánh đàn, sáng tác nhạc.

Mặc dù những thứ này đều là bản lĩnh học được trong kỹ viện, thế nhưng y đối với chúng có hứng thú nha!

Đồng dạng kiến trúc đồng dạng cảnh vật, Chanh Âm đã muốn nhớ kỹ con đường dẫn vào cung, theo sau cước bộ An Thiều Du, y luôn luôn thích nhìn trái nhìn phải, tựa hồ như muốn tìm ra chút bất đồng.

Thời điểm đang làm việc cũng giống như vậy, nhìn An Thiều Du cẩn thận kiểm tra nguyên liệu cùng với quá trình, lực chú ý của Chanh Âm vĩnh viễn cũng không đặt đúng trọng điểm, nhìn từng quy chế thao tác chán ngắt kia, còn có những tài liệu thoát nhìn cũng không sai biệt lắm, đầu óc của y gần như trống rỗng đi một nửa, muốn y học cái này? Kiếp sau đi!

“Ai...”

Lén lút thừa dịp An Thiều Du còn đang chuyên tâm bận rộn công việc, Chanh Âm lặng lẽ chạy ra ngoài. Một mình chạy tới một chỗ vắng vẻ ngồi xuống, nhìn những hoa hoa thảo thảo đến gần người.

Tình hình bây giờ xem ra rất hồngбет, Thiều Du muốn y học tập một môn kỹ thuật y không phải không biết, y cũng không muốn cả ngày cứ như một gánh nặng liên lụy đến hắn, nhưng là... y cũng không muốn học những rườ, vì sao hắn lại không thể hiểu được chứ?

“Chanh Âm?”

Nghe có người gọi tên của mình, Chanh Âm lập tức quay đầu lại, không nghĩ tới nhìn thấy chính là...

“Nhị công chúa?”

Vị công chúa này không phải là đã gả ra ngoài rồi sao? Thế nào còn có thể tới nơi này?

“Hắc hắc, ta muốn tìm nhị ca giúp một tay, tiện thể trộm đi một ít rượu.” Nhị công chúa Tể Huyền Tĩnh nâng trần nhưỡng* trên tay, cười như kẻ trộm.

**Trần nhưỡng: rượu nhưỡng lâu năm.*

Chanh Âm đối với cách dùng từ của nàng thật sự cạn lời, lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lộ ra vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Huyền Tĩnh thấy y một mình ở chỗ này than ngắn thở dài, vì vậy tò mò đi tới bên cạnh y hỏi: “Làm sao vậy? Bị tướng công người khi dễ à?”

“Không có.” Chanh Âm phủ nhận, “Chẳng qua là...” Nói tới đây, y có chút bất đắc dĩ cúi đầu.

“Chẳng qua là?”

“Chẳng qua là có một chút... ừm, không như ý...”

“Không như ý? Ồ, vậy bình thường thôi, biến nó thành như ý không phải là được rồi sao?”

“Tựa hồ không đơn giản như vậy.”

Dựa vào An Thiều Du tính khí tồi tệ kia, hẳn nói một, Chanh Âm nếu không làm một, vậy cuối cùng xui xẻo nhất định là Chanh Âm.

“Không đơn giản cũng không có biện pháp, các người là phu thê mà!” Huyền Tĩnh nói như chuyện đương nhiên.

Chanh Âm nhưng lại nghe đến sững sốt, “Phu thê đều là bộ dạng này sao?”

Phu thê không phải đều nên hòa hòa mỹ mỹ, hạnh phúc mỹ mãn, tựa như cha cùng với mẹ y à?

“Cũng không phải, tam tòng tứ đức là trò vui của các cô nương, hai người các người lại là đại nam nhân, dĩ nhiên không thể nào giống với phu thê bình thường mà nói.” Huyền Tĩnh cũng là ăn ngay nói thật, “Nhà ta tình huống này nhiều lắm, cho người chút kiến nghị, đối mặt với thời điểm không như ý, có hai loại lựa chọn —— nhẫn nại và phản kháng, người chọn đi!”

71. Chương 70: Phiên Ngoại: Hạ

Nhẫn nại?

Chuyện đã làm hơn mười năm...

Phản kháng?

Chuyện hơn mười năm chưa bao giờ làm...

Đau đầu quá, đến tột cùng nên làm như thế nào đây?

Bởi vì rất phiền muộn, cho nên rất rối bời, đầu óc căng thẳng, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Công chúa chẳng biết rời đi từ lúc nào, lưu lại Chanh Âm một mình suy tư.

Ánh nắng sau giờ Ngọ ấm áp dễ chịu, chiếu lên thân thể làm cho người ta thoải mái ngáp dài, nơi Chanh Âm ngồi chính là phía dưới một cây đại thụ, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu thẳng xuống, nhiệt độ vừa vặn, y dựa lưng vào đại thụ, bất tri bất giác đã chìm vào mơ hồ, mơ màng ngủ, mà vấn đề đang suy tư cũng theo cơn buồn ngủ dần dần đi xa...

Y nằm mơ, mơ thấy chuyện khi còn bé, y cùng với Thiếu Du xuất hiện tranh chấp, mỗi lần như vậy đều là y thua trước khi lâm trận, bởi vì y thích hấn, cho nên lúc nào cũng không muốn để cho hấn thất vọng, cho nên từ trước đến nay chưa bao giờ thắng nổi.

“Thật là quá khó ưa mà!” Mơ xong hết thấy, Chanh Âm phần nộ quát to mà tỉnh lại.

An Thiếu Du đứng bên giường bị y dọa sợ hết hồn, không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Ánh nến nhàn nhạt, ánh trăng sáng trong, khi Chanh Âm thấy rõ hết thấy xung quanh mới phát hiện y đã trở lại trong phủ.

Có chút kỳ quái, có chút nghi vấn, Chanh Âm lười biếng dụi dụi mắt, thì thào nói: “Hư... Không phải chúng ta đang ở trong cung sao?”

“Người ở trong cung ngủ thiếp đi, cho nên ta đã mang người về.” An Thiếu Du nói xong liền đưa qua một ly nước trong, “Làm sao vậy? Thân thể có khó chịu không? Có đói bụng hay chưa?”

Hắn vừa nói vừa đưa tay vuốt ve trán Chanh Âm, xác nhận không có bị sốt mới an tâm bỏ xuống.

Một loạt động tác này khiến Chanh Âm có chút thụ sủng nhược kinh —— hắn không tức giận, An Thiếu Du tự gò bó chính mình chặt chẽ cư nhiên có thể tha thứ cho y trong lúc “làm việc” ngủ gà ngủ gật, có phải nghĩ sai chỗ nào rồi hay không?

“Sao thế? Nhìn ta như vậy...” Nhận ra sự hồ nghi trong mắt Chanh Âm, An Thiếu Du hỏi.

Nhìn bộ dáng của hắn, lại nghĩ đến giấc mơ ban nãy, Chanh Âm không cam lòng bĩu môi, cũng không biết dừng khí từ đâu ra, cuối cùng thẳng thắn nói với hắn: “Thiếu Du, ta không muốn học những rườm rà.”

An Thiếu Du nghe xong, như y sở liệu mà nhú mày, bất quá không có tức giận lợi hại như trước kia, hắn hiện tại chỉ là nhìn Chanh Âm hỏi: “Vì sao?”

“Không vì sao!” Chanh Âm lần này xem như quyết tâm, còn cố ý quay đầu sang chỗ khác không nhìn mặt An Thiếu Du để phòng ngừa bản thân mềm lòng, “Ta chính là không muốn học.”

Nhìn bộ dáng quật cường của y, An Thiếu Du nghi hoặc không hiểu, chân mày nhất thời nhăn càng sâu hơn, “Thưa Anh, mặc dù ta có thể nuôi người cả đời, nhưng thân là nam tử, người không cảm thấy cần phải có một tay nghề, để không phải lo nghĩ sao?”

Không phải hắn chán ghét Chanh Âm trước đây bán thân, chẳng qua An Thiếu Du xem y là nam tử ngang hàng với mình, cho dù là người thương, hắn vẫn cảm thấy Chanh Âm cần phải làm chút gì đó, nếu không cuộc sống tương lai, khó tránh khỏi xảy ra vấn đề.

Hắn nói không phải không có đạo lý, nhưng Chanh Âm đối với tử nghiệp thật sự là...

“Ta không muốn làm cái này.” Chanh Âm thì thầm.

“Vậy người muốn làm cái gì?” An Thiếu Du kiên nhẫn ngồi trước mặt Chanh Âm nghe y nói.

Chanh Âm suy nghĩ một chút, cảm thấy An Thiếu Du hiện tại tựa hồ tương đối dễ nói chuyện, lá gan cũng to hơn một chút, quay đầu lại đối mặt với hắn, bĩu môi nói: “Ta thành thật nói, nhưng người không được phép mắng ta.”

“Được, ta không mắng.” Hắn cũng không có suy nghĩ này.

Được hắn bảo đảm, Chanh Âm lập tức nhướng mày vui mừng, hào hứng nói: “Ta muốn đánh đàn soạn nhạc.”

Đánh đàn? Soạn nhạc?

An Thiều Du vừa nghe, chân mày chậm rãi nhíu chặt.

Chanh Âm thấy tình hình này, lập tức lui về phía sau, “Này, đã nói không tức giận mà.”

“Ta không có tức giận.”

An Thiều Du không tức giận, chỉ là có chút ngoài ý muốn, hẳn chưa bao giờ biết Chanh Âm có loại sở thích này, nguyên lai hẳn đối với y cũng không phải là hiểu rõ.

Sâu sắc nhìn Chanh Âm một cái, An Thiều Du đột nhiên cảm thấy rất áy náy, Chanh Âm đối với sở thích của hắn rõ như lòng bàn tay, mà hắn lại...

“Chanh Âm, tới đây.” Hướng Chanh Âm vẫy vẫy tay, ý bảo y dựa vào lòng mình.

Quan sát tình hình một chút, cảm thấy không có khả năng bị đánh, Chanh Âm lúc này mới ngoan ngoãn dựa vào để cho hắn ôm.

Lần này, An Thiều Du không có giống với trước đây trực tiếp lăn giường, mà là cứ như vậy ôm y, dựa vào giường vuốt ve an ủi một phen.

“Chanh Âm, ta rất đáng sợ sao?”

Thanh âm quả thật đáng sợ, dung mạo quả thật đáng sợ, nhưng hắn cảm thấy Chanh Âm tựa hồ không tính toán những thứ này, mà là sợ hãi một thứ gì đó bên trong hắn.

Trong lúc hắn nói chuyện hơi thở truyền vào bên tai Chanh Âm, khiến y cảm thấy ngứa ngáy, y khẽ cười rụt người một cái, cuộn tròn trong ngực An Thiều Du.

“Không phải người đáng sợ, mà là do thói quen của ta.” Chanh Âm trả lời.

Chanh Âm mười mấy năm qua vẫn luôn ở vào hạ thế đối với An Thiều Du có một loại kính sợ bản năng, cái này không có liên quan gì tới tình cảm.

“Thói quen a... Không quan hệ, thói quen có thể đổi.” An Thiều Du ôm vai y, khẽ vuốt ve tóc y, “Chanh Âm, không phải sợ ta, có chuyện gì cứ nói với ta, không cần băn khoăn... Hiện tại không còn giống như trước kia, hiện tại chúng ta là phu thê.”

Thanh âm của hắn mặc dù khàn khàn, nhưng Chanh Âm lại cảm thấy rất êm tai, y chưa bao giờ hy vọng xa vời có thể nghe được diêm ngôn mật ngữ từ An Thiều Du, mà hôm nay lời nói này lại so với bất kỳ lời tâm tình nào đều trân quý hơn.

Chanh Âm ngẩng đầu, cười hân một cái lên cái cằm lộ ra bên ngoài mặt nạ của An Thiếu Du, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn: “Được, ta sẽ cố gắng sửa lại thói quen này... Bất quá Thiếu Du, cứ như vậy hoài, người sẽ chiều hư ta mất.”

“Không quan hệ.” An Thiếu Du hân đáp trả y, trong mắt tràn đầy tiếu ý, “Chiều hư vẫn là Chanh Âm của ta...”

Hôm nay tuy sắp vào thu, nhưng trong phòng vẫn xuân ý dồi dào.

Thổi tắt ánh nến, buông xuống màn giường, trong bóng đêm liêu nhân, hạnh phúc tràn đầy khiến người đắm chìm vào thế giới chỉ thuộc riêng về họ...

Cái gì? Về sau ư?

Về sau hết thấy thuận lợi, An Thiếu Du không còn yêu cầu Chanh Âm học tập những rượu nữa, ngược lại cho y luyện cầm tác khúc.

Chanh Âm cũng không để bản thân mất mặt, ở phương diện này, y thật sự có thể xem như là một kỳ tài.

Y tự mình sáng tác ca khúc, sau đó gảy đàn, ban đầu chẳng qua là hứng thú cá nhân, lại không biết bị người nào trong phủ nghe được, làm thành nhạc phổ lưu truyền rộng rãi, sau đó không lâu, vô luận là nhạc hay là người đều trở thành Hoàng thành nhất tuyệt, mọi người đều biết trong nhà Tử Chính đại nhân có một vị nhạc sư cầm nghệ cao siêu, cũng có không ít người hâm mộ mà đến.

Về sau nữa, Hoàng đế cũng nghe được lời đồn đãi, đem Chanh Âm đưa vào nội cung, phát hiện y cầm nghệ quả thật không tệ, liền để cho y làm lão sư dạy đàn cho hai vị Tiểu công chúa của mình.

Chuyện đến đây, cũng coi như là viên mãn rồi.

Dĩ nhiên, cố sự của Chanh Âm không có khả năng kết thúc như vậy, bị hai vị Tiểu công chúa “hãm hại” mà đi nhầm vào rừng Thủy Tinh cũng là chuyện sau này, bất quá chúng ta dừng lại ở đây, vẫn là trước để y hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc không dễ gì có được một phen rồi hãy nói!

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tieu-phong-tran-chi-nghiet-duyen-nghiet-duyen>